Al șaptelea volum al seriei
SUPRAVIEȚUITORII

POSEDATUL

TIM LAHAYE

JERRY B. JENKINS

„Buck se întoarse cu spatele la ferestre şi aprinse din nou lanterna. Stefan fusese măcelărit de duşman, iar descoperirea aceasta scoase la suprafaţă vechea fire a lui Buck. Se stăpîni cu greu să nu strige în gura mare obscenităţi la adresa Comunităţii Globale, sperînd că nu era nici unul de-al lor suficient de aproape încît să îl audă. Deşi nu era o privelişte plăcută, Buck trebui să se mai uite o dată, ca să se convingă de ceea ce văzuse. Stefan era întins pe jos, cu chipul liniştit, cu ochii şi cu gura închise, de parcă ar fi dormit. Erau acolo şi braţele, şi picioarele, mîinile erau de o parte şi de cealaltă, dar toate membrele fuseseră tăiate, picioarele, de la coapse, iar braţele, din umeri. Era clar că acest lucru se făcuse după ce murise, pentru că nu existau semne de împotrivire."

Dr. Tim LaHaye este cel care a avut ideea scrierii unor romane despre Înălțarea la Cer și Apocalipsă. El este pastor și un recunoscut autor și conferențiar pe teme legate de profețiile biblice. Este doctor în teologie la Western Theological Seminary și în literatură la Liberty University. A scris peste patruzeci de cărți, care au fost traduse în treizeci și trei de limbi și au fost tipărite în peste douăzeci și două de milioane de exemplare.

Jerry B. Jenkins este autorul seriei „Supraviețuitorii" care cuprinde, pînă în prezent, cincisprezece titluri. A scris peste o sută de cărți, dintre care zece au intrat în clasamentul de bestselleruri al *The New York Times* și *Publishers Weekly*. Romanele sale „apocaliptice" se bucură de un mare succes, iar *Supraviețuitorii* a fost desemnată Cartea Anului de către Asociația Publiciștilor Creștini Evanghelici în 1997, 1998 și 1999.

TIM LAHAYE

JERRY B. JENKINS

POSEDATUL

rao international publishing company

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
LAHAYE, TIM
Posedatul / Tim LaHaye, Jerry B. Jenkins;
trad.: Verginica Barbu Mititelu. - Bucureşti: RAO International Publishing Company, 2007
ISBN 978-973-103-200-9

I. Jenkins, Jerry B.
II. Barbu Mititelu, Verginica (trad.)

821.111(73)-31=135.1

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119, Bucureşti, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

TIM LAHAYE & JERRY B. JENKINS
Left Behind #7: Indwelling, Romanian
Copyright © 2000 by Tim LaHaye & Jerry B. Jenkins
Romanian edition © 2002 by RAO International Publishing Company
with permission of Tyndale House Publishers, Inc.
All rights reserved
Left Behind ® is a registered trademark
of Tyndale House Publishers, Inc.

Traducere din limba engleză
VERGINICA BARBU MITITELU

© RAO International Publishing Company, 2005
pentru versiunea în limba română,
cu permisiunea Tyndale House Publishers, Inc.

martie 2007

ISBN 978-973-103-200-9

Agentului nostru, Rick Christian,
care a recunoscut valoarea ideii și
potențialul parteneriatului
și ne-a făcut cunoștință.

PATRUZECI ŞI DOUĂ DE LUNI DE PĂTIMIRI

CREDINCIOŞII

Rayford Steele, în jur de patruzeci şi cinci de ani; fost căpitan al unui 747 pe Pan-Continental; şi-a pierdut soţia şi fiul în timpul Înălţării la Cer; fost pilot al Potentatului Comunităţii Globale, Nicolae Carpathia; membru în Armata Pătimirilor de la înfiinţarea acesteia; exilat internaţional; a fugit din Israel, locul asasinării lui Carpathia.

Cameron (Buck) Williams, puţin peste treizeci de ani; fost redactor principal la *Global Weekly;* fost editor la *Global Community Weekly* pentru Carpathia; membru în Armata Pătimirilor de la înfiinţarea acesteia; redactor la revista în format electronic *The Truth;* fugar, în misiune în Israel.

Chloe Steele Williams, puţin peste douăzeci de ani; fostă studentă la Universitatea Stanford; şi-a pierdut mama şi fratele în timpul Înălţării la Cer; fiica lui Rayford; soţia lui Buck; mama lui Kenny Bruce, în vîrstă de paisprezece luni; director al Cooperativei Internaţionale de Bunuri, o reţea ascunsă de credincioşi; membră în Armata Pătimirilor de la înfiinţarea

acesteia; fugară în exil, la locuința de refugiu, Mount Prospect, Illinois.

Tsion Ben-Judah, aproape cincizeci de ani; fost savant rabin și diplomat israelian; și-a dezvăluit credința în Isus ca Mesia la televiziunea internațională – drept urmare, soția și cei doi copii adolescenți i-au fost uciși; a fugit în Statele Unite; lider spiritual și profesor al Armatei Pătimirilor; are o audiență pe internet de peste un miliard zilnic; fugar în exil la locuința de refugiu.

Mac McCullum, aproape șaizeci de ani; pilot al lui Carpathia; Noul Babilon.

David Hassid, în jur de douăzeci și cinci de ani; director în Comunitatea Globală; Noul Babilon.

Annie Christopher, puțin peste douăzeci de ani; caporal în Armata Pătimirilor, șef al cargoului Phoenix 216; îndrăgostită de David Hassid; Noul Babilon.

Leah Rose, aproape patruzeci de ani; fostă asistentă medicală șefă la Arthur Young Memorial Hospital, Palatine, Illinois; plecată în misiune de la locuința de refugiu la Bruxelles.

Tyrola (T) Mark Delanty, aproape patruzeci de ani; proprietar/director, Aeroportul Palwaukee, Wheeling, Illinois.

Domnul și Doamna Lukas (Laslos) Miklos, în jur de cincizeci și cinci de ani; magnați ai industriei de lignit; Grecia.

Abdullah Smith, puţin peste treizeci de ani; fost pilot de luptă israelian; ofiţer principal, Phoenix 216, Noul Babilon

Duşmanii

Nicolae Jetty Carpathia, în jur de treizeci şi cinci de ani; fost preşedinte al României; fost secretar-general, Naţiunile Unite; autointitulat potentatul Comunităţii Globale; asasinat la Ierusalim; trupul neînsufleţit este depus la palatul Comunităţii Globale, Noul Babilon.

Leon Fortunato, puţin peste cincizeci de ani; mîna dreaptă a lui Carpathia şi presupus succesor al acestuia; comandantul suprem al Comunităţii Globale; Noul Babilon.

Nehotărîţii

Hattie Durham, puţin peste treizeci de ani; fostă asistentă de zbor pe Pan-Continental; fostă secretară personală a lui Carpathia; în închisoare în Belgia.

Dr. Chaim Rosenzweig, aproape şaptezeci de ani; botanist şi diplomat israelian; descoperitorul formulei care a făcut deşertul israelian să înflorească; desemnat Omul Anului în *Global Weekly;* presupusă victimă a unui atac cerebral; Ierusalim.

PROLOG

Din *Cavalerii Apocalipsei*

Buck se ghemuise sub niște schele auzind zgomot de armă. Un imens val de oameni se scurse prin spatele lui, iar el observă bucurie pe unele fețe. Să fi fost convertiții de la Zidul Plîngerii care îl văzuseră pe Carpathia ucigîndu-le eroii?

În momentul în care Buck se uită la scenă, potentații își luau tălpășița, cortina zbura deoparte, iar Chaim părea catatonic, ținîndu-și capul nemișcat.

Carpathia zăcea pe platformă, cu sîngele curgîndu-i din ochi, din nas și din gură și, după cum i se păru lui Buck, din creștetul capului. Buck se afla chiar sub unul dintre turnurile cu difuzoare și îl auzi pe Nicolae murmurînd gutural:

– Dar am crezut... crezut... am făcut tot ce mi-ai cerut.

Fortunato își cocoță trupul îndesat pe pieptul lui Carpathia, îl luă în brațe și îl legănă, jelind.

– Nu muri, Excelență! urlă Fortunato. Avem nevoie de tine! Lumea are nevoie de tine! Eu am nevoie de tine!

Forțele de securitate îl înconjurară, agitîndu-și pușțile Uzi. Buck trecuse prin destule pentru o singură zi. Rămase nemișcat, cu ochii la ceafa însîngerată a lui Carpathia.

Rana era fără îndoială letală. Și, din poziția în care se afla Buck, era clar ce anume o cauzase.

– Nu mă aşteptam la un foc de armă, spuse Tsion, uitîndu-se la televizor la forţele de securitate ale Comunităţii Globale care curăţau scena şi îl scoteau pe Carpathia de acolo.

Două ore mai tîrziu, CNN confirma moartea lui Carpathia şi repeta la nesfîrşit cuvintele de doliu ale lui Fortunato:

– Vom duce mai departe spiritul brav al părintelui nostru spiritual, Potentatul Nicolae Carpathia. Cauza morţii va rămîne confidenţială pînă la finalizarea investigaţiilor. Dar vă garantăm că toţi cei vinovaţi vor fi aduşi în faţa justiţiei.

Canalele de ştiri anunţau că trupul neînsufleţit al Potentatului ucis urma să fie depus în palatul din Noul Babilon, pînă la înmormîntarea care urma să aibă loc tot acolo, duminică.

– Nu pleca din faţa televizorului, Chloe, porunci Tsion. Trebuie să te gîndeşti că învierea va fi surprinsă în direct.

Dar veni ziua de sîmbătă şi era deja seară şi tot nu se întîmpla nimic şi pînă şi Tsion începu să îşi pună întrebări. Scripturile nu profeţiseră moartea prin glonţ. Antihristul trebuia să moară de la o anume rană la cap şi apoi să revină la viaţă. Trupul lui Carpathia încă expus.

Duminică dimineaţă, în timp ce Tsion îi privea pe cei care jeleau purtînd sicriul de sticlă în curtea palatului Comunităţii Globale, începuse să se îndoiască de sine însuşi.

Oare se înşelase în tot acest timp?

Cu două ore înainte de înmormîntare, David Hassid fu chemat în biroul lui Fortunato. Leon, alături de şefii de la Spionaj şi de la Securitate, se strînseseră în faţa unui ecran de televizor. Figura lui Leon exprima o suferinţă abjectă şi dorinţă de răzbunare.

– De îndată ce Excelenţa Sa va fi aşezat în mormînt, anunţă el, cu voce groasă, lumea se poate apropia de sfîrşit. Urmărirea asasinului ne va fi de mare folos. Uită-te şi tu, David. Unghiurile principale au fost blocate, dar uită-te la

această perspectivă colaterală. Spune-mi dacă vezi şi tu ce vedem şi noi.

David privi.

„O, nu! se gîndi el. Nu se poate!"

– Ei bine? spuse Leon, privindu-l cu ochii micşoraţi. Există vreo îndoială?

David se bîlbîi, dar asta nu făcu decît să atragă privirile celorlalţi doi asupra sa.

– Camera nu minte, conchise Leon. Am găsit asasinul, nu-i aşa?

Oricît de mult îşi dorea să vină cu o altă explicaţie pentru ceea ce era mai mult decît evident, David şi-ar fi compromis poziţia dacă se dovedea ilogic. Încuviinţă din cap.

– Fără nici o îndoială.

LUNI, ÎN SĂPTĂMÎNA GALEI

Leah Rose se mîndrea că putea să gîndească sub presiune. Fusese asistentă medicală şefă într-un spital mare timp de un deceniu şi fusese, de asemenea, unul dintre cei cîţiva credincioşi de acolo din ultimii trei ani şi jumătate. Supravieţuise datorită isteţimii sale şi scăpase cu iscusinţă de Forţele de Menţinere a Păcii ale Comunităţii Globale, pînă cînd, în cele din urmă, fusese nevoită să fugă şi să se alăture Armatei Pătimirilor.

Dar în lunea din săptămîna în care urma să aibă loc asasinarea celor doi martori şi a Antihristului, Leah nu avea nici cea mai vagă idee ce să facă. Deghizată şi asumîndu-şi o identitate falsă, luîndu-şi numele Donna Clendenon, credea că reuşise să păcălească autorităţile de la închisoarea Belgium Facility for Female Rehabilitation (BFFR sau Buffer). Se dăduse drept mătuşa lui Hattie Durham.

Un gardian cu privire neîncrezătoare, pe al cărui ecuson se putea citi numele CROIX şi al cărui accent era negreşit franţuzesc, întrebă:

– Şi ce vă face să credeţi că nepoata dumneavoastră este închisă la noi?

– Credeţi că aş fi bătut tot drumul din California pînă aici dacă aş fi avut vreo îndoială în această privinţă? spuse Leah.

Toată lumea ştie că Hattie este la Buffer şi cunosc şi numele sub care este închisă: Mae Willie.

Gardianul îşi înclină capul într-o parte.

– Şi mesajul nu poate fi transmis decît personal?

– E vorba despre un deces în familie.

– Îmi pare rău!

Leah îşi ţuguie buzele, conştientă de dinţii artificiali, proeminenţi. „Sînt sigură că-ţi pare", zise ea în gînd.

Croix se ridică în picioare şi frunzări paginile clipboardului său.

– Buffer este o închisoare de maximă securitate, în care nu există drepturi de vizitare obişnuite. Domnişoara Durham a fost separată de ceilalţi deţinuţi. Va trebui să vă obţin un permis pentru a vi se permite s-o vedeţi. Aş putea să îi transmit chiar eu mesajul.

– Nu vreau decît cinci minute, insistă Leah.

– Vă puteţi imagina că ducem lipsă de personal.

Leah nu răspunse. La Înălţarea la Cer pieriseră milioane de oameni. De atunci muriseră jumătate dintre cei rămaşi. Peste tot era lipsă de personal. Abia dacă mai existau locuri de muncă cu normă întreagă. Croix îi ceru să aştepte într-un vorbitor, dar nu îi preciză şi faptul că nu va vedea nici un angajat, nici un deţinut, nici un vizitator timp de mai bine de două ore. O cămăruţă de sticlă, unde se părea că a stat cîndva un funcţionar, era acum goală. Nu era nimeni pe care Leah să-l poată întreba cît va dura aşteptarea, şi, cînd se ridică să caute pe cineva, descoperi că era încuiată înăuntru. Oare o descoperiseră? Era şi ea închisă acum?

Chiar înainte ca Leah să se apuce să bată în uşă şi să strige după ajutor, Croix se întoarse. Fără să-şi ceară scuze şi – după cum observă ea – evitînd contactul vizual, începu:

– Superiorii mei analizează cererea dumneavoastră şi vă vor suna la hotel mîine.

Leah se luptă să-şi ascundă zîmbetul. „De parcă eu am să vă spun unde stau", gîndi.

– Ce-ar fi să sun eu? propuse Leah.

– Cum vă convine, zise Croix ridicînd din umeri. *Merci.* Apoi, ca şi cum şi-ar fi dat seama de greşeală, preciză: Mulţumesc.

Răsuflînd uşurată cînd ieşi, Leah se învîrti cu maşina prin oraş, pentru a fi sigură că nu este urmărită. Întrucît primise instrucţiuni enigmatice de la Rayford să nu-l sune pînă vineri, îi telefonă lui Buck şi îl puse la curent cu ultimele evenimente.

– Nu ştiu dacă să fug sau dacă să îmi joc rolul în continuare, spuse ea.

În acea noapte, în camera de hotel, Leah avu un sentiment de singurătate aproape la fel de apăsător ca atunci cînd descoperise că se află printre supravieţuitori. Îi mulţumi lui Dumnezeu pentru Armata Pătimirilor şi pentru felul în care membrii acesteia o primiseră în mijlocul lor. Toţi, cu excepţia lui Rayford, desigur. Pe el nu putea să-l descifreze. Era un om extraordinar, realizat, cu evidente calităţi de conducător, pe care îl admirase pînă în ziua în care ea se mutase în locuinţa de refugiu. Nu se înţeleseseră bine, dar, de fapt, şi toţi ceilalţi păreau să aibă nemulţumiri în ceea ce-l privea.

De dimineaţă, Leah făcu un duş, se îmbrăcă şi mîncă puţin, plănuind să o vadă pe Hattie de îndată ce va primi permisiunea. Voia să sune la Buffer de pe telefonul mobil care nu putea fi detectat, dar se trezi privind la televizor cum Carpathia îi batjocorea pe Moise şi pe Ilie în văzul întregii omeniri.

Se aşeză, cu gura căscată, în timp ce Carpathia îi ucidea pe cei doi martori cu o armă puternică. Leah îşi aminti momentul

cînd camerele de luat vederi fuseseră întoarse de la această scenă violentă. Apoi urmă cutremurul care transformă în moloz a zecea parte din Ierusalim.

Televiziunea internaţională a Comunităţii Globale prezentă scene ale cutremurului, presărate cu imagini ale martorilor tăcuţi, batjocoriţi de Carpathia; acesta zîmbea cu superioritate, la vederea sfîrşitului lor infam. Imaginile redate cu încetinitorul erau transmise la nesfîrşit şi, deşi plină de repulsie, Leah nu putea să-şi întoarcă privirea.

Ştiuse că aceste lucruri se vor petrece; cu toţii ştiuseră asta – toţi elevii lui Tsion Ben-Judah. Dar o şocă şi o întristă să vadă cum se petrecuseră, iar ochii i se umplură de lacrimi. Ştia şi cum se va termina totul, ştia că ei vor fi reînviaţi şi că, la rîndul lui, Carpathia va fi ucis. Leah se rugă pentru noii ei prieteni, dintre care unii se aflau în Ierusalim. Dar nu voia să stea acolo şi să bocească, pentru că era multă treabă de făcut. Lucrurile se vor înrăutăţi şi mai mult, iar Leah avea nevoie de tot antrenamentul privind negocierea momentelor critice pentru a se pregăti şi pentru a se convinge că era capabilă să facă faţă situaţiei.

Telefonul de la Buffer sună mult timp, iar Leah fu consolată măcar de gîndul că guvernul mondial suferea, ca toţi oamenii de rînd, de lipsa unei jumătăţi din populaţie. În cele din urmă, o femeie ridică receptorul, dar Leah nu se înţelese cu ea, nici măcar în legătură cu angajatul pe nume Croix.

– Un gardian francez? încercă Leah.

– A, ştiu la cine vă referiţi! Aşteptaţi.

În cele din urmă răspunse un bărbat.

– Cu cine doriţi să vorbiţi, vă rog? întrebă el, grăbit.

– Cu gardianul Croix, răspunse ea, un bărbat de 1,80 metri...

– Croix! urlă bărbatul. La telefon!

Dar acesta nu veni să răspundă. Pînă la urmă, Leah închise şi se duse cu automobilul la închisoare, lăsîndu-şi telefonul în maşină, pentru siguranţă.

După o lungă aşteptare, Croix o conduse într-o altă încăpere izolată. Aceasta avea o fereastră largă, despre care Leah gîndi că este o oglindă cu două feţe. O încercă din nou teama că fusese deja descoperită.

– Am crezut că o să suni, spuse gardianul, arătîndu-i un scaun, cu clipboardul omniprezent în mînă.

– Am încercat, zise ea. Locul acesta este prost administrat.

– Din lipsă de personal, justifică el.

– Putem să continuăm? întrebă Leah. Trebuie să-mi văd nepoata.

– Nu.

– Nu?

Croix se uită lung la ea, părînd că nu vrea să se repete.

– Ascult, spuse ea.

– Nu am permisiunea de a...

– Nu veniţi la mine cu dintr-astea, zise Leah. Dacă nu o pot vedea, nu o pot vedea, dar am dreptul să ştiu dacă este sănătoasă, dacă este în viaţă!

– Este şi sănătoasă, şi în viaţă.

– Atunci de ce nu o pot vedea?

Croix strînse din buze.

– A fost transferată, doamnă.

– De ieri?

– Nu am permisiunea de a...

– De cît timp e plecată? Unde este?

El clătină din cap.

– Vă comunic exact ce mi s-a spus. Dacă vreţi să-i transmiteţi un mesaj...

– Vreau să o văd. Vreau să mă asigur că este bine.

– Din cunoştinţele mele, este bi...

– Din cunoştinţele dumitale! Ai vreo idee cît de limitate sînt cunoştinţele dumitale?

– Dacă mă insultaţi, nu...

– Nu vreau să te insult, domnule! Nu fac decît să cer să-mi văd nepoata şi...

– Ajunge, ofiţer Croix! se auzi o voce de femeie de dincolo de fereastră. Poţi pleca.

Croix plecă fără să spună ceva şi fără să o privească. Leah remarcă un accent asiatic la femeie. Se ridică în picioare şi păşi către oglindă.

– Cam care-ar fi următoarea mişcare, doamnă? Să plec şi eu sau să primesc veşti despre nepoata mea?

Tăcere.

– Am devenit şi eu deţinută acum? Vinovată prin rudenie?

Leah se simţea expusă şi se întreba dacă era cineva, de fapt, în spatele oglinzii. În cele din urmă, se îndreptă cu paşi mari către uşă, dar nu fu surprinsă cînd constată că era încuiată.

– Extraordinar! exclamă ea, întorcîndu-se iar la oglindă. Care sînt cuvintele magice care mă pot scoate de aici? Haideţi, doamnă! Ştiu că sînteţi acolo, în spate!

– Veţi fi liberă să plecaţi atunci cînd vom spune noi asta!

Aceeaşi femeie. Leah îşi imaginâ o femeie în vîrstă, respectabilă şi, evident, asiatică. Înălţă mîinile, în semn că se predă, şi se lăsă pe un scaun. Tresări şi îşi ridică privirea cînd auzi un zgomot la încuietoarea uşii.

– Puteţi pleca!

Leah se uită la oglindă.

– Pot?

– Cine ezită...

– A, plec, zise ea ridicîndu-se. Pot cel puţin să vă văd pe *dumneavoastră* la ieşire? Vă rog. Vreau doar să ştiu...

– Îmi puneţi răbdarea la încercare, doamnă Clendenon. Aţi primit toate informaţiile pe care le puteţi obţine aici.

Leah se opri cu mîna pe clanţa uşii, dînd din cap, sperînd să mai scoată ceva de la vocea lipsită de trup.

– Plecaţi, doamnă! spuse femeia. Cît timp aveţi această posibilitate.

Leah făcuse tot ce-i stătuse în putinţă. Nu voia să ajungă la închisoare pentru aceste prostii. Într-o altă situaţie, poate, pentru altă sarcină. Şi-ar sacrifica libertatea pentru doctorul Ben-Judah. Dar pentru Hattie? Însuşi doctorul lui Hattie murise încercînd să o trateze, iar ea nu păruse recunoscătoare.

Leah străbătu vioi coridoarele care răsunau. Auzi o uşă în urma ei şi, sperînd să o zărească pe posesoarea vocii, se întoarse repede. O femeie măruntă, aranjată, palidă, cu părul brunet şi purtînd uniformă, se întoarse şi se îndreptă în cealaltă direcţie. Ea să fi fost?

Leah porni către intrarea principală, dar o coti în ultima clipă şi păşi în spatele unui şir de telefoane. Voia să pretindă că vorbeşte la unul dintre ele, în cazul în care un eventual urmăritor s-ar fi grăbit să iasă pe uşă, însă toate telefoanele erau stricate, cu firele atîrnînd.

Era pe cale să renunţe la planul ei, cînd auzi paşi repezi şi văzu o femeie tînără, asiatică, ieşind în grabă pe uşa din faţă, zdrăngănind cheile de la maşină. Leah era convinsă că vedea aceeaşi femeie care se deplasase în cealaltă direcţie cînd ea se întorsese. Acum Leah devenise urmăritorul.

Avu o ezitare în faţa uşilor de sticlă, cînd observă că femeia se îndrepta iute şi cu paşi mărunţi către parcarea pentru vizitatori, cercetînd zona din priviri. Aparent nemulţumită, se

întoarse şi o luă încet înapoi, către intrare. Leah ieşi cu nonşalanţă, sperînd să o poată privi direct pe femeie. În cazul în care o putea face să vorbească, va şti dacă ea fusese cea din spatele oglinzii.

„Angajată a Comunităţii Globale şi nu se pricepe nici cît mine la asta", îşi spuse Leah în gînd, moment în care femeia o observă, păru uimită, apoi se strădui să se poarte normal. După ce se apropiară una de cealaltă, Leah o întrebă unde era toaleta, dar femeia îşi îndesă cascheta pe cap şi se întoarse într-o parte tuşind atunci cînd trecu prin dreptul ei, neauzind-o sau prefăcîndu-se că nu o aude.

Leah ieşi din parcarea nesupravegheată şi aşteptă la un indicator de oprire aflat la o jumătate de kilometru depărtare, de unde putea vedea în oglinda retrovizoare intrarea în închisoare. Femeia ieşi în grabă şi se urcă într-o maşină. Hotărîtă să scape de urmărire, Leah porni în viteză şi se rătăci încercînd să-şi găsească hotelul mergînd numai pe străzi laterale.

Îl sună pe Rayford în mod repetat. Problema aceasta nu putea aştepta pînă vineri. Pentru că Rayford nu răspunse, ea se temu ca telefonul lui nu fi căzut în mîinile cui nu trebuia. Lăsă un mesaj criptic: „Pasărea noastră a zburat din cuşcă. Ce ne facem?"

Merse cu maşina în afara oraşului, se convinse că nu o urmăreşte nimeni şi apoi găsi drumul înapoi spre hotel, la lăsarea serii.

Telefonul sună la nici jumătate de oră după ce ajunsese în cameră.

– Donna la telefon, spuse ea.

– Aveţi un oaspete, o femeie, o anunţă recepţionera. Să o trimit sus?

– Nu! Cine este?

– Susţine că este o prietenă.

– Vin eu acolo, spuse Leah.

Îşi îndesă lucrurile într-o geantă şi se furişă la automobil. Încercă să zărească prin fereastră cine era în hol, dar nu reuşi. Cînd porni motorul, în spatele ei se opri o altă maşină. Leah era blocată. Îşi încuie automat uşile cînd şoferul ieşi din celălalt automobil.

În timp ce ochii i se adaptau la lumină, Leah văzu că era vorba despre aceeaşi maşină pe care o condusese femeia de la închisoare. Un ciocănit o făcu să tresară. Femeia, tot în uniformă, îi făcu semn să deschidă geamul. Leah îl coborî doi centimetri, cu inima bătîndu-i nebuneşte.

– Trebuie să-ţi fac o scenă, şopti femeia. Joacă-ţi rolul.

„Rolul meu?"

– Ce vrei? întrebă Leah.

– Vino cu mine!

– Niciodată! Dacă nu vrei să-ţi fac maşina zob, ia-o din calea mea.

Femeia se aplecă.

– Excelent! Acum coboară din maşină, lasă-mă să-ţi pun cătuşele şi...

– Eşti nebună? Nu am de gînd...

– Probabil că nu îmi vezi fruntea în întuneric, spuse femeia. Dar ai încredere în mine...

– De ce aş avea...?

Şi atunci Leah văzu. Femeia purta semnul. Era credincioasă.

Aceasta arătă către încuietoare în timp ce scoase cătuşele dintr-un toc al centurii. Leah descuie uşa.

– Cum m-ai găsit? întrebă ea.

– Ţi-am verificat numele sub care te-ai prezentat la cîteva hoteluri. Nu a durat mult.

– Numele sub care m-am prezentat? spuse Leah în timp ce coborî din maşină şi se întoarse pentru ca femeia să îi poată pune cătuşele.

– Pe mine mă cheamă Ming Toy, se prezentă ea, conducînd-o pe Leah la bancheta din spate a maşinii închisorii. O credincioasă face tot drumul pînă la Bruxelles ca să o vadă pe Hattie Durham şi-şi foloseşte adevăratul nume? Nu prea cred.

– M-am prezentat drept mătuşa ei, spuse Leah, în timp ce Ming ieşea cu maşina din parcare.

– Ei bine, asta ar fi mers cu oricine altcineva, zise ea. Dar ceilalţi nu au văzut ce am văzut eu. Deci cine eşti şi ce faci aici?

– Te deranjează dacă îţi verific semnul, domnişoară Toy?

– *Doamnă*. Sînt văduvă.

– Şi eu.

– Dar spune-mi Ming.

– După ce îţi verific semnul, am să-ţi zic cum îmi poţi spune tu.

– Imediat.

Ming opri la o secţie a Forţelor de Menţinere a Păcii ale Comunităţii Globale.

– Am nevoie de o sală de interogatoriu, îi spuse ea răstit bărbatului din spatele biroului, în timp ce o ţinea încă strîns pe Leah de braţul stîng.

– Doamnă comandant, zise bărbatul aprobînd din cap şi întinzînd o cheie peste birou. Ultima uşă pe stînga.

– Izolată, fără geam, fără microfoane.

– Aceasta este sigură, doamnă.

Ming încuie uşa, potrivi lumina lămpii spre ele şi o eliberă pe Leah din cătuşe.

– Verifică-mă, zise ea, așezîndu-se pe scaun și lăsînd capul într-o parte.

Leah o prinse ușor de ceafă pe Ming, știind deja că oricine s-ar lăsa verificat trebuia să fie sincer. Își umezi degetul mare și frecă puternic semnul de pe fruntea lui Ming. Leah se prăbuși pe un scaun vizavi de Ming și își întinse ambele mîini.

– Abia aștept să ajung să te cunosc, spuse ea.

– Și eu la fel, zise Ming. Haide să ne rugăm, mai întîi.

Leah fu copleșită de emoție cînd proaspăta ei prietenă îi mulțumi lui Dumnezeu pentru fericita lor întîlnire și îl rugă să facă astfel încît ele să lucreze împreună.

– Mai întîi am să-ți spun unde este Hattie Durham, zise Ming. După aceea, fiecare va povesti ce știe și te voi duce înapoi la hotel; le voi spune asociaților mei că te-ai dovedit a fi mătușa lui Hattie și îi voi lăsa să creadă că tu ești convinsă că Hattie a fost transferată, dar nu știi unde.

– Nu a fost transferată?

Ming scutură din cap.

– Trăiește?

– Deocamdată.

– E sănătoasă?

– Mai sănătoasă decît era cînd am primit-o. De fapt, este chiar în formă bună. Suficient de puternică încît să ucidă un potentat.

Leah se încruntă și clătină din cap.

– Nu pricep.

– I-au dat drumul.

– De ce?

– Nu vorbea decît despre uciderea lui Carpathia. În cele din urmă i-au spus că, deoarece era clar că pierduse copilul, nu mai reprezenta o amenințare și era liberă să plece, obținînd

o sumă frumuşică pentru efortul depus. Cam o sută de mii de *nicks*, numerar.

Leah clătină din cap.

– Nu o consideră o ameninţare? Ea vrea din toată inima să îl ucidă.

– Ei ştiu asta, spuse Ming. După părerea mea, ei cred că ea este mai proastă decît pare.

– Uneori este, zise Leah.

– Dar nu este suficient de proastă încît să îi ducă direct la Armata Pătimirilor, afirmă Ming. Planul lor simplist este să o urmărească la Gala de la Ierusalim şi la vreo întîlnire cu unul dintre Judah-iţi.

– Îmi place cuvîntul acesta. Eu sînt în primul rînd o credincioasă, dar am şi mîndria de a fi o Judah-ită.

– Şi eu, spuse Ming. Pariez că l-ai cunoscut personal pe Ben-Judah.

– Da.

– Oho!

– Dar, Ming, Comunitatea Globală se înşală în privinţa lui Hattie. Ea este destul de nebună încît să se ducă să-l ucidă pe Nicolae, însă nu are nici un interes să ne contacteze pe vreunul dintre noi.

– S-ar putea să fii surprinsă.

– Cum aşa?

– Nu s-a dus la Ierusalim, cum se aşteptau ei. Am localizat-o în America de Nord. Cred că se duce la Comunitatea Globală şi vrea să se întoarcă într-un loc sigur cît de repede posibil.

– Asta este şi mai rău! exclamă Leah. Îi va duce la locuinţa de refugiu.

– Poate de asta te-a trimis Dumnezeu aici, spuse Ming. Nu ştiam ce să fac pentru a vă proteja. Cui trebuia să îi spun? Tu eşti răspunsul la rugăciunile mele.

– Dar ce pot face eu? Nu voi fi în stare să o găsesc înainte să ajungă acolo.

– Dar poţi măcar să-i previi, nu-i aşa?

Leah aprobă din cap.

– Telefonul meu este în geantă, în maşină.

– Iar telefoanele mele sînt toate detectabile.

Pe drumul de întoarcere, fiecare îşi spuse povestea. Ming avea douăzeci şi doi de ani şi se născuse în China. La două luni de la căsătorie, soţul ei fusese ucis la cîteva minute după dispariţiile petrecute: trenul în care acesta se afla fusese implicat într-un accident în momentul în care frînarul şi cîţiva controlori dispăruseră. Ea se înscrisese în Comunitatea Globală, dintr-un avînt de patriotism, la scurt timp după semnarea tratatului dintre Naţiunile Unite şi Israel. Fusese repartizată în administraţia pentru reconstrucţie din fostele Filipine, dar acolo devenise credincioasă, datorită scrisorilor pe care i le trimisese de acasă fratele ei, acum în vîrstă de şaptesprezece ani.

– Prietenii l-au iniţiat în credinţă pe Chang, spuse ea. Încă nu le-a comunicat părinţilor noştri, care sînt de modă veche şi foarte pro-Carpathia, mai ales tata. Sînt îngrijorată pentru Chang.

Ming depusese o cerere pentru a lucra pentru Forţele de Menţinere a Păcii, sperînd că, în felul acesta, îşi va putea ajuta fraţii credincioşi.

– Nu ştiu cît timp o să mai pot rămîne nedescoperită în interiorul organizaţiei.

– Cum ai ajuns într-un post cu autoritate peste atîtea gărzi?

– Nu este un post atît de important precum pare. Decimarea m-a ajutat mult.

– Haide! Faci parte din conducere.

– Ei bine, mărturisesc cu modestie că un coeficient de inteligență extrem de ridicat poate fi de mare folos. Asta și luptele, adăugă ea, părînd să-și ascundă un zîmbet. Doi din trei nu-mi rezistă.

– Vorbești serios?

– Ei știu lupte greco-romane. Eu știu însă arte marțiale.

Ming intră în parcarea hotelului.

– Sună-ți imediat prietenii, spuse ea. Și stai departe de Buffer. Am să te acopăr.

– Îi mulțumesc lui Dumnezeu că te-am întîlnit, Ming, zise Leah, copleșită din nou de emoție.

Făcură schimb de numere de telefon.

– Va veni ziua în care și tu vei avea nevoie de o ascunzătoare sigură. Păstrăm legătura.

Se îmbrățișară, iar Leah se grăbi să-și ia geanta și să se întoarcă în camera ei.

La locuința de refugiu nu răspunse nimeni, iar Leah se temu ca aceasta să nu fi fost deja compromisă. Oare fusese deja invadată? Și ce se întîmplase cu prietenii ei cei noi? Încercă la numărul lui Rayford, apoi la locuința de refugiu, de mai multe ori.

Neputînd să dea de vreunul, Leah știu că avea șanse mai mari să ajute Armata Pătimirilor din America de Nord decît dintr-o cameră de hotel din Bruxelles. Își găsi un zbor și porni spre casă chiar în noaptea aceea. Pe tot drumul înapoi încercă să sune la locuința de refugiu, dar în zadar.

1

Buck se prinse cu brațul de un stîlp al eșafodajului. Mii de oameni panicați, fugind de pe scenă, porniseră, ca și el, și se îndepărtau de împușcăturile asurzitoare. Acestea veneau probabil de la vreo treizeci de metri din dreapta lui Buck; erau atît de puternice, încît nu ar fi fost surprins dacă pînă și indivizii din rîndurile din spate ale mulțimii de două milioane de oameni le-ar fi auzit foarte clar.

Buck nu era un expert, dar i se păruse că aude o armă de mare calibru. Singura armă de calibru mai mic ce făcea un asemenea zgomot era cea pe care Carpathia o folosise pentru a-i împușca în cap pe Moise și pe Ilie, cu trei zile în urmă. De fapt, sunetele erau înfiorător de asemănătoare. Oare se trăsese chiar cu arma lui Carpathia? Oare vreunul dintre subalternii săi îl împușcase?

Pupitrul fusese și el distrus, ca o creangă de copac lovită de trăsnet. Iar decorul din spatele scenei fusese aruncat la distanță.

Buck voia să fugă și el cu restul mulțimii, dar era îngrijorat pentru Chaim. Fusese rănit? Și unde era Jacov? Cu doar zece minute în urmă, Jacov așteptase lîngă scenă, în stînga, unde Buck îl putea vedea. Nu era posibil ca Chaim să fie părăsit de prietenul și de ajutorul său în timpul unei crize.

În goana lor, unii oameni intrară sub eşafodaj, cei mai mulţi îl ocolirâ, iar alţii îl înghiontirâ pe Buck, dar izbirâ şi stîlpii de sprijin, făcînd structura să se legene. Buck se ţinu strîns şi se uită în direcţia boxelor gigantice, care, trei etaje mai sus, se aplecau într-o parte şi în cealaltă, ameninţînd să se prăbuşească împreună cu placajele fragile pe care se sprijineau.

Buck îşi putea alege moartea: să păşească în mulţimea dezlănţuită şi să rişte să fie călcat în picioare sau să înainteze cîţiva paşi către traversa înclinată. Înaintă şi simţi imediat mobilitatea structurii. Aceasta se legănă şi păru că o să se rotească, în timp ce Buck privi către scenă, pe deasupra a mii de şiruri de capete. Auzise lamentaţia lui Carpathia şi bocetul lui Fortunato, dar, brusc, sunetul – cel puţin în boxele de deasupra lui – încetă.

Buck ridică privirea la timp ca să vadă cum o boxă de aproape un metru pătrat cădea de sus.

– Atenţie! strigă el către mulţime, dar nimeni nu îl auzi şi nimeni nu observă ameninţarea.

Se uită din nou în sus, pentru a fi sigur că nu era în calea ei. Boxa rupse cablurile, care semănau cu nişte cordoane ombilicale, schimbîndu-şi direcţia şi căzînd la vreo cinci metri de turn. Buck văzu îngrozit cum o femeie fu zdrobită sub ea, iar cîteva persoane se ferirâ în ultima clipă. Un bărbat încercă să tragă victima de sub boxă, dar mulţimea din spatele lui nu încetinea. Deodată, masa de oameni în mişcare începu să fiarbă, călcîndu-se în picioare în încercarea disperată de a scăpa din măcel.

Buck nu putea ajuta în nici un fel. Întregul eşafodaj se mişca, iar el fu aruncat în partea stîngă. Se prinse de ceva, pentru că nu voia să cadă în torentul de trupuri care urlau. În sfîrşit, îl zări pe Jacov încercînd să-şi croiască drum în sus pe

scări, către scena pe care agenţii de securitate ai lui Carpathia îşi fluturau mitralierele.

Un elicopter încercă să aterizeze lîngă scenă, dar trebui să aştepte pînă cînd mulţimea eliberă zona. Chaim stătea nemişcat pe scaunul său, cu faţa în partea dreaptă a lui Buck, cu spatele la Carpathia şi la Fortunato. Părea ţeapăn, cu capul ridicat şi rigid, de parcă ar fi fost incapabil să se mişte. Dacă nu fusese împuşcat, Buck se întreba dacă nu cumva avusese un alt atac de apoplexie sau, mai rău, un atac de cord. Ştia că, în cazul în care Jacov ajunge la el, acesta îl va apăra şi îl va duce într-un loc sigur.

Buck încercă să nu-l piardă din ochi pe Jacov, în timp ce Fortunato făcea semne elicopterelor, insistînd ca unul să aterizeze şi să-l scoată pe Carpathia de acolo. În cele din urmă, Jacov se eliberă şi urcă scările în viteză, însă fu lovit cu o mitralieră, care îl dărîmă şi îl aruncă înapoi în mulţime.

Lovitura fusese atît de puternică, încît Buck era sigur că Jacov era inconştient şi incapabil să se apere de mulţimea care îl călca în picioare. Buck sări de pe eşafodaj în mijlocul oamenilor şi se luptă să-şi facă drum către Jacov. Ocoli boxa căzută şi simţi sub picioare sîngele lipicios.

Pe măsură ce Buck se apropia de locul în care credea că trebuie să fie Jacov, mai privi o dată către scenă, înainte ca vederea să-i fie obturată. Scaunul lui Chaim se mişca! Se îndrepta cu toată viteza către partea din spate a scenei. Oare se aplecase peste manşa de comandă? Nu putea fi controlat? Dacă nu se oprea sau nu se întorcea, avea să cadă pe asfalt de la peste trei metri şi, cu siguranţă, avea să moară. Ţinea capul încă ridicat, trupul nemişcat.

Buck ajunse la Jacov, care era întins pe jos, cu capul întors în mod ciudat într-o parte, cu ochii larg deschişi, cu membrele

neputincioase. Lui Buck îi scăpă un suspin; îi lovi cu coatele pe cei din jur, îngenunche şi îşi puse degetul mare şi arătătorul pe gîtul lui Jacov. Nu avea puls.

Buck voi să tragă trupul de acolo, dar îi fu teamă că va fi recunoscut, în ciuda cicatricelor numeroase de pe faţă. Nu mai putea face nimic pentru Jacov. Dar pentru Chaim?

Se grăbi spre stînga, ocoli scena şi se furişă în spate, unde văzu scaunul cu rotile al lui Chaim strivit de pămînt, în partea centrală din spatele scenei. Bateriile grele se desfăcuseră şi căzuseră la şase metri de scaunul căruia i se îndoise o roată, îi lipsea perna de şezut, iar unul dintre suporţii pentru tălpi i se rupsese. Oare Buck era pe cale să mai găsească un prieten mort?

Alergă pînă la scaunul stricat şi căută în zonă, inclusiv sub scenă. În afară de aşchii din ceea ce era sigur că fusese pupitrul, nu mai găsi nimic. Oare cum putuse Chaim să supravieţuiască celor petrecute? Mulţi dintre conducătorii lumii fugiseră prin culise, şi trebuiseră să se întoarcă şi să se prindă de margine mai întîi, pentru a nu fi răniţi grav. Chiar şi în acest caz, mulţi se vor fi ales probabil cu glezne luxate sau rupte. Oare ce ar fi putut păţi un bătrîn care suferise un atac de apoplexie şi care căzuse cu un scaun cu rotile de la trei metri înălţime? Lui Buck îi era teamă că Chaim nu supravieţuise. Dar cine să-l fi scos de acolo?

Un elicopter ateriză de cealaltă parte a scenei, iar personalul medical se grăbi să coboare. Forţele de securitate se răspîndiră în evantai şi începură să coboare scările, pentru a elibera zona.

Patru medici se adunară în jurul lui Carpathia şi al lui Fortunato, în timp ce alţii acordau ajutor celor călcaţi în picioare şi femeii prinse sub boxă. Jacov fu ridicat într-un sac. Pe Buck aproape că îl podidi plînsul pentru că îşi părăsea

astfel prietenul, deşi ştia că Jacov era în rai. Alergă să prindă din urmă mulţimea care se revărsa acum pe străzi.

Buck ştia că Jacov murise. Avînd în vedere rana din ceafa lui Carpathia, bănui că Nicolae era mort sau că va muri în curînd. Şi trebuia să presupună şi că Chaim era mort.

Buck îşi dorea ca toate acestea să se termine şi să vadă apariţia glorioasă a lui Hristos. Dar pînă atunci mai erau încă trei ani şi jumătate.

Rayford se simţea ca un prost, alergînd alături de mulţime, cu poalele robei în mîini, pentru a nu se împiedica. Lăsase să-i cadă Paloşul şi teaca şi voia să-şi folosească mîinile pentru a fugi şi mai tare. Dar era nevoit să alerge ca o femeie în fustă lungă. Însă, fiind mînat de adrenalină, se simţea la fel de rapid ca întotdeauna. Rayford simţea acut nevoia să scape de robă şi de turban, dar ultimul lucru pe care şi-l dorea în acel moment era să arate ca un occidental.

Oare el îl ucisese pe Carpathia? Încercase, intenţionase, dar nu putuse să apese pe trăgaci. Apoi, cînd fusese împins, iar arma se descărcase, nu credea că fusese atît de norocos încît să fi nimerit ţinta. Oare glonţul ricoşase din pupitru în Carpathia? Oare trecuse prin el şi smulsese decorul? Nu părea posibil.

Chiar dacă îl ucisese pe potentat, acest lucru nu-i oferea nici o satisfacţie, nici o uşurare, nici un sentiment de împlinire. În timp ce se grăbea alături de ceilalţi, înconjurat de strigătele şi de suspinele credincioşilor lui Carpathia, Rayford simţea că fuge dintr-o închisoare pe care şi-o construise singur.

Mulţimea se subţie şi începu să se disperseze, tocmai cînd Rayford începuse să respire greu; se opri, se aplecă uşor, cu mîinile în şolduri, ca să-şi tragă sufletul; atunci trecură pe lîngă el două persoane care spuseră:

– Nu e îngrozitor? Se crede că este mort!

– Este îngrozitor, zise Rayford gîfîind, fără să se uite la ei.

Bănuind că totul fusese surprins de camerele de luat vederi, mai ales momentul în care el ridicase arma, era convins că nu va mai dura mult pînă cînd îl vor căuta. De îndată ce se îndepărtă de străzile aglomerate, își lepădă veșmintele și le îndesă într-un tomberon. Își găsi mașina, nerăbdător să ajungă la Tel Aviv și să părăsească Israelul înainte ca acest lucru să devină imposibil.

Mac stătea în picioare în spatele mulțimii, destul de departe de armă, iar știrea ajunse la urechile lui abia cînd puhoiul de oameni începu să se miște. În timp ce toți cei de lîngă el țipau, icneau și insistau să afle ce se întîmpla, el avea ochii ațintiți asupra scenei, iar un sentiment de ușurare îi străbătea trupul. Nu mai era nevoie să se sacrifice pe sine și pe Abdullah pentru a fi sigur că, într-adevăr, Carpathia era mort. După agitația din fața scenei și din ceea ce vedea pe scenă cu ajutorul monitoarelor din apropiere, era clar pentru Mac că Nicolae suferise acea rană serioasă la cap, despre care credincioșii știau că se va produce.

Profesionist ca întotdeauna, Mac cunoștea ce se aștepta din partea lui. Își scoase telefonul mobil din haină și formă numărul de telefon al turnului de control din Tel Aviv.

– Aveți un pilot acreditat să ducă 216 la Ierusalim?

– Căutăm, domnule. Este o tragedie.

– Da.

Mac formă numărul lui Abdullah. După zgomotul din fundal, știu că ofițerul său principal nu era la Gală.

– Mă auzi, Ab?

– Da. Să mă duc să aduc Phoenixul?

– Stai deoparte; ei încearcă să îl aducă aici. Te-am văzut părăsind hotelul. Unde eşti?

– La Doctor Pita. Bănuiesc că voi părea suspect dacă îmi voi termina masa în timp ce marele şef îşi dă duhul, iar toţi ceilalţi aleargă pe străzi în căutarea unui televizor.

– Ia-o la pachet şi, dacă nu îţi mai dau nici un semn, ne vedem la Aeroportul din Ierusalim într-o oră.

Mac îşi făcu drum către partea din faţă a pieţei, în timp ce locul se golea cu rapiditate. Îşi arăta legitimaţia atunci cînd era nevoie şi, pînă să ajungă la scenă, era clar că potentatul îşi trăia ultimele clipe din viaţă. Încheieturile mîinii erau trase sub barbă, avea ochii strîns închişi şi sîngera; i se scurgea sînge şi din urechi, şi din gură, iar picioarele îi tremurau violent, cu degetele întinse, cu genunchii ficşi.

– O, moare! Moare! plîngea Leon. Faceţi ceva.

Cei patru medici, cu monitoarele portabile ţiuind, îngenunchează lîngă Carpathia. Îi curăţară gura, ca să-i poată administra oxigen, îi luară tensiunea, îi apăsară pieptul, îi fixară capul şi încercară să îi oprească sîngele care se scurgea de la rană, formînd bălţi în jurul genunchilor lor; părea mai mult sînge decît poate avea un corp omenesc.

Mac se uită pe furiş dincolo de Fortunato cel panicat şi văzu că mîinile şi faţa lui Carpathia, în mod normal bronzate, erau deja palide. Nimeni nu putea supravieţui la aşa ceva, iar Mac se întreba dacă mişcările trupului nu erau cumva doar nişte reflexe post-mortem.

– Este un spital în apropiere, domnule comandant, spuse unul dintre medici, lucru care îl înfurie pe Fortunato.

Tocmai prinsese privirea lui Mac şi părea pe cale să spună ceva, cînd se întoarse către medic.

– Eşti nebun? Aceşti... aceşti *oameni* nu au pregătirea necesară! Trebuie să-l ducem la Noul Babilon. Se întoarse către Mac. Este gata 216?

– Este pe drum de la Tel Aviv. Ar trebui să fie gata de decolare într-o oră.

– O oră?! Să-l ducem cu elicopterul la Tel Aviv?

– La Aeroportul din Ierusalim ar fi mai rapid, răspunse Mac.

– Nu este spaţiu suficient să-i stabilizăm starea într-un elicopter, domnule, spuse medicul.

– Nu avem de ales! hotărî Fortunato. O ambulanţă ar fi prea lentă.

– Dar o ambulanţă are echipamentul care ar putea...

– Urcaţi-l într-un elicopter! spuse Fortunato.

Însă, în vreme ce medicul îşi întorcea dezgustat capul, o colegă a lui ridică privirea. Carpathia era nemişcat.

– Nu mai are semne vitale, zise ea.

– Nu! urlă Fortunato, făcîndu-şi drum printre ei şi îngenunchind în sîngele lui Nicolae.

Se aplecă iar deasupra trupului, dar, în loc să-l tragă pe Carpathia către el, îşi îngropă faţa în pieptul lipsit de viaţă şi izbucni în hohote de plîns.

Şeful securităţii, Walter Moon, le făcu semn din cap medicilor că pot pleca şi, în timp ce aceştia îşi strîngeau echipamentul şi se îndreptau spre targă, îl îndepărtă cu blîndeţe pe Leon de Carpathia.

– Nu acoperiţi trupul, spuse el. Să-l urcăm în elicopter. Nu spuneţi nimic despre starea lui pînă cînd nu ajungem înapoi acasă.

– Cine a făcut asta, Walter? suspina Fortunato. L-am prins?

Moon ridică din umeri şi clătină din cap.

Buck alergă spre hotel. Formă din nou numărul lui Chaim, aşa cum făcuse tot drumul. Tot ocupat. Cei din casa lui Chaim –

valetul Stefan, soţia lui Jacov, Hannelore şi mama acesteia – probabil că se uitaseră la televizor şi acum sunau la toţi cei pe care îi cunoşteau pentru a afla mai multe despre cei dragi.

În cele din urmă, răspunse Hannelore.

– Jacov! strigă ea.

– Nu, Hannelore, sînt Greg North.

– Buck! spuse ea plîngînd. Ce s-a întîmplat? Unde...

– Hannelore! zise Buck. Telefonul tău nu este sigur!

– Nu-mi mai pasă, Buck! Dacă murim, murim. Unde este Jacov? Ce s-a întîmplat cu Chaim?

– Trebuie să ne întîlnim undeva, Hannelore. Dacă Chaim apare acolo...

– Chaim este bine?

– Nu ştiu. Nu l-am văzut după...

– L-ai văzut pe Jacov?

– Hai să ne întîlnim, Hannelore. Sună-mă de la un alt telefon şi...

– Buck, spune-mi chiar acum! L-ai văzut?

– L-am văzut.

– Trăieşte?

– Hannelore...

– Buck, este mort?

– Îmi pare rău. Da.

Ea începu să plîngă, iar în fundal Buck auzi un ţipăt. Mama lui Hannelore? Oare îşi dăduse seama de veste?

– Buck, ei sînt aici!

– Ce? Cine?

Auzi o uşă trîntindu-se, un strigăt, un alt ţipăt.

– Comunitatea Globală! şopti ea cu teamă.

Şi convorbirea se întrerupse.

La bordul lui Phoenix 216, medicul personal îl examină pe Nicolae Carpathia şi îl declară mort.

– Unde ai fost? ţipă Leon. Ai fi putut să faci ceva.

– Unde trebuia să fiu, domnule comandant, spuse doctorul, în rulota auxiliară, la o sută de metri în spatele scenei. Cei de la securitate nu m-au lăsat să ies, temîndu-se de alte focuri de armă.

În timp ce 216 se îndrepta către pista de decolare, Leon veni la cabină şi îi spuse lui Abdullah:

– Fă-mi legătura cu directorul Hassid de la palat, pe o linie sigură.

Abdullah dădu din cap în semn că a înţeles şi se uită la Mac, în timp ce Fortunato pleca. Ofiţerul principal făcu legătura şi îl informă pe Leon prin interfon. Prin atingerea unui comutator, Abdullah îi permise lui Mac să asculte convorbirea, în timp ce închidea butonul de intrare, pentru a nu se auzi zgomotul din cabină.

– Ai aflat vestea cea groaznică, David? întrebă Leon.

– Am auzit, da, domnule. Cum se simte potentatul?

– A murit, David...

– Oh...

– ... Dar, pînă la noi ordine, acesta este un secret. Aşa a dispus şeful securităţii, Moon.

– Înţeleg.

– O, David, ce vom face?

– Ne bazăm pe dumneavoastră, domnule!

– Ei bine, mulţumesc pentru asemenea cuvinte frumoase într-un astfel de moment, dar am nevoie de ceva de la tine.

– Da, domnule!

– Bruiază sateliţii, pentru ca indivizii care se fac vinovaţi de acest lucru să nu mai poată comunica prin intermediul telefonului. Poţi să faci asta?

Urmă o pauză lungă. „A bruia sateliții" nu era exact termenul potrivit, dar David putea produce rezultatul dorit de Fortunato.

– Da, spuse el încet. Este posibil, desigur. Vă dați seama de implicații...

Mac îi șopti lui Abdullah:

– Sună-l pe Buck, sună-l pe Rayford, sună la locuința de refugiu. Leon va închide comunicațiile. Dacă au nevoie să vorbească unii cu alții, trebuie să o facă acum.

– Spune-mi! îl îndemnă Leon.

– Sîntem cu toții serviți de același sistem, zise David. Acesta este motivul pentru care nu am putut niciodată să închidem transmisiunile prin internet ale Judah-iților.

– Prin urmare, dacă le închizi pentru ei, le închizi și pentru noi.

– Exact!

– Închide-le oricum. Liniile de telefonie fixă din Noul Babilon vor fi încă funcționale, nu-i așa?

– Vor fi, iar acest lucru nu va afecta transmisiunile de televiziune, dar distanța la care vă aflați vă face dependenți de satelit.

– Așadar, aceia dintre noi care sînt în Noul Babilon vor putea comunica doar între ei.

– Exact!

– O să ne descurcăm. Am să-ți spun eu cînd să oprești bruiajul.

Două minute mai tîrziu, Leon îl sună iar pe David.

– Cît îți ia să faci treaba asta? spuse el. Nu ar fi trebuit să te mai pot suna!

– Trei minute, răspunse David.

– Am să verific iar în patru minute.

– Nu o să mă mai puteți găsi, domnule.

– Sper!

Dar, după patru minute, Leon era ocupat cu doctorul.

– Vreau o autopsie, zise el, dar fără scurgeri de informaţii legate de cauza morţii.

Prin interfon, Mac auzi vocea lui Leon.

– Şi vreau ca acest om să fie pregătit pentru vizionare şi înmormîntare de către cel mai bun specialist în pompe funebre din lume. S-a înţeles?

– Desigur, domnule comandant! După cum doriţi.

– Nu-l vreau pe măcelarul personalului din palat, aşa că pe cine propuneţi?

– Sincer, pe unul care ar putea profita de afacere.

– Ce tîmpenie! Acesta va fi un serviciu pentru Comunitatea Globală!

– Dar cu siguranţă sînteţi pregătit să decontaţi...

– Desigur, dar nu dacă banii sînt pe primul plan...

– Nu sînt, domnule comandant. Ştiu că biroul de pompe funebre al doctoriţei Eikenberry a fost decimat. Aceasta şi-a pierdut mai mult de jumătate din personal şi a trebuit să-şi reorganizeze afacerea.

– Şi este din partea locului?

– Din Bagdad.

– Nu vreau ca Nicolae să fie dus la Bagdad. Poate să vină ea la morga palatului?

– Sînt sigur că va fi mai mult decît fericită...

– Fericită?

– Dornică, domnule.

– Sper că poate să facă minuni.

– Spre norocul nostru, chipul lui nu a fost afectat.

– Totuşi, spuse Fortunato, cu vocea din nou aspră, cum ascunzi... rana aceasta îngrozitoare?

– Sînt sigur că se poate.

– Trebuie să arate perfect, demn. Întreaga lume îl va jeli.

– Am să o sun acum.

– Da, te rog, încearcă. Aş vrea să ştiu dacă reuşeşti.

Dar nu putu. Comunicaţiile de telefonie din întreaga lume căzuseră. Nici Abdullah nu reuşise să prindă pe nimeni la telefon.

Mac era pe cale să închidă microfonul interfonului, cînd îl auzi pe Leon că oftează adînc.

– Doctore? spuse el. Doctoriţa ta, ăă...

– Doctoriţa Eikenberry.

– Exact. Poate să facă un mulaj al trupului potentatului?

– Un mulaj?

– Ştii, un fel de ipsos, plastic sau ceva care să păstreze exact dimensiunile şi trăsăturile lui?

Doctorul ezită.

– Ei bine, zise el în cele din urmă, măştile mortuare nu sînt ceva nou. Un întreg cadavru ar fi însă o încercare serioasă.

– Dar se poate face?

Urmă o altă pauză.

– Cred că tot trupul ar trebui să fie înmuiat. Morga palatului are un bazin suficient de mare.

– Deci s-ar putea face?

– Orice se poate face, Excelenţă. Îmi pare rău, vreau să spun... domnule comandant.

Fortunato îşi drese glasul.

– Da, te rog, doctore. Nu-mi spune Excelenţă. Cel puţin, nu deocamdată. Şi aranjează să fie făcut un mulaj al trupului potentatului.

2

Lîngă biroul ei din hangar, David stătea în faţa lui Annie şi îi ţinea mîinile într-ale sale.

– Tremuri, remarcă ea.

– Am crezut că *tu* tremuri, spuse el. Nu eşti la fel de speriată ca mine?

– Cel puţin la fel, răspunse ea. Ce se întîmplă?

El oftă.

– Tocmai am primit un telefon de la un antreprenor de pompe funebre din Bagdad. O femeie mi-a zis că i s-a spus să apeleze la mine dacă are nevoie de achiziţionarea unor materiale. Vrea cîţiva litri dintr-un fel de amalgam special, care să fie livrat la morga palatului cît se poate de repede.

– Pentru ce?

– Nu pot decît să fac presupuneri. Materialul acesta se foloseşte pentru a realiza mulaje ale feţelor, ale trupurilor, ale hainelor, pentru chestii de felul acesta. Dar ea vrea atît de mult, încît poate să umple un bazin de mărimea unei mici piscine.

– O să facă un mulaj al trupului lui Carpathia?

El ridică din umeri.

– Aşa bănuiesc.

– Pentru ce le trebuie?

– Nu părea nici ea prea sigură. Tot întreba cîtă apă va trebui adăugată la ce cantitate de soluţie şi dacă rezultatul va fi suficient pentru a umple recipientul din oţel inoxidabil. Mai voia să ştie şi cît cred că va dura pînă se va întări soluţia, cît timp va rămîne maleabilă înainte să se usuce şi altele de felul acesta.

Annie îşi strecură mîinile în jurul mijlocului lui David şi îşi puse capul pe pieptul lui.

– Cineva i-a cerut asta. Poate i s-a cerut să facă o copie a trupului lui Carpathia pentru a arăta mai bine în coşciug?

El reflectă la acest lucru.

– Mă întreb doar dacă n-au auzit cumva de profeţia legată de reînvierea lui şi dacă nu vor să-i păstreze trupul cel real într-un loc convenabil, pentru orice eventualitate.

– Dar ei nu cred în profeţii, nu-i aşa?

– În aceste vremuri, mă întreb cum de poate cineva să nu creadă în ele.

Ea se uită la el şi clătină din cap.

– Ce va fi atunci cînd, ştii tu...

– Cînd se va întîmpla?

– Da.

– Nu va fi ceva plăcut. Abia aştept să văd ce are de spus doctorul Ben-Judah despre ştii-tu-cine atunci cînd nu va mai fi el însuşi.

– Crezi că va mai rămîne ceva omenesc din el?

David îşi înălţă capul.

– Trupul, cu siguranţă. Poate că va vorbi ca el şi va avea aceleaşi particularităţi, dar va fi posedat, iar asta schimbă lucrurile. Cînd am fost promovat, m-am mutat în locuinţa acelui director care a fost trimis în Australia, îţi aminteşti?

– Da.

– Este același loc. Aceiași pereți, același pat, aceeași toaletă, tot. Arată la fel, dar nu mai este la fel. Pentru că eu sînt noul locatar.

Ea se prinse de el mai strîns.

– Nu vreau să știu cine este noul locatar al potentatului.

– Ei bine, nu va mai fi Domnul Cel Drăguț.

– Nu e amuzant, spuse ea.

– Vor ajunge aici în curînd, iubito.

– Știu. Știu cît îți ia să deschizi ușile hangarului și să potrivești motostivuitorul și macaraua. Sper că securitatea stă deoparte. I-ai văzut pe toți acolo? Ai auzit toate regulile?

– Desigur! Ai fi zis că este descărcat trupul regelui lumii.

Ea pufni.

– Să-ți spun drept, mi-ar plăcea să scap cutia și să trec peste ea cu motostivuitorul. Să vedem atunci dacă mai reînvie.

David o trase către ușă.

– Dar dacă reînvie în timp ce transporți trupul?

Ea se opri și închise ochii.

– De parcă nu aș fi fost și așa destul de înspăimîntată. O să mă găsești în rai.

Fereastra biroului vibră din cauza zgomotului.

– Ai face bine să pleci. În trei minute vor fi aici.

Rayford nu putea crede cît de norocos fusese la Tel Aviv. Trecuse în grabă prin aglomerație și ieșise pe o ușă laterală, către hangarul avioanelor mici. Gulfstream strălucea în hangarul 3.

Un paznic înarmat, care avea rol și de coordonator vamal, îl bifă pe Marv Berry pe lista sa și spuse:

– Stați puțin, trebuie să mai întreb și altceva. A, da, ați raportat planul de zbor către turnul de control?

– Desigur, afirmă Rayford, dar erau nemulţumiţi de încetineala avioanelor mici, aşa că mai bine plec de aici repede, ca să nu-ţi creez probleme.

– Mulţumesc, zise paznicul, evident mai capabil să folosească arma decît pixul. Se aşteaptă să fie mulţi pasageri pe avioanele mari diseară şi nu vor să le stea în drum cele mici.

– Este de înţeles, zise Rayford. Am să fac ceea ce trebuie.

– Mi-aş fi dorit să fiu în Ierusalim în seara aceasta, afirmă paznicul, în timp ce Rayford ocoli Gulfstreamul, făcînd o verificare rapidă înainte de zbor.

– Da?

– Aş fi omorît pe cineva, vinovat sau nu.

– Chiar aşa?

– L-aş fi ochit direct. Cineva trebuie să plătească pentru asta. Cine să vrea să-l ucidă pe cel care reprezintă singura noastră speranţă?

– Nu pot să-mi imaginez.

– Sînteţi american, nu-i aşa, domnule Berry?

– Ţi-ai dat seama?

– Desigur! Şi eu sînt tot american.

– Nu mai spune!

– Din Colorado, spuse tînărul. Din oraşul Fort Collins. Dumneavoastră?

– Şi ce faci aici?

– Am vrut să primesc o sarcină în timpul Galei. Dar asta este tot ce am putut obţine. Am sperat să fiu garda personală a potentatului, dar bănuiesc că acolo se ajunge doar pe criterii politice.

– Ca peste tot, completă Rayford, deschizînd uşa şi scările de la Gulfstream.

– Aveţi nevoie de ajutor, domnule Berry?

– Am reuşit, mulţumesc.

– De unde spuneaţi că sînteţi?

„Nu am spus", îşi zise în gînd Rayford.

– Kalamazoo, răspunse el, urcînd scările şi intrînd în avion.

– Unde este asta? În Midwest?

Pe Rayford nu-l încîntau astfel de conversaţii, ca să nu mai vorbim despre întîrzierea pe care discuţia de faţă i-o provoca; îi displăcea conversaţia aproape la fel de mult ca perspectiva de a fi capturat şi condamnat la moarte.

– În Michigan! strigă el, trăgînd uşa.

– Staţi puţin, domnule! strigă garda. Mesajul de la difuzor este pentru mine.

– Trebuie să plec, spuse Rayford. Mi-a făcut plăcere să vorbim.

– Numai puţin, vă rog! insistă tînărul zîmbind. Nu o să muriţi dacă mai staţi o clipă, nu?

„Ba este posibil."

– Chiar trebuie să plec, fiule.

– Wyatt.

– Poftim?

– Wyatt mă cheamă.

– Bine, mulţumesc, Wyatt, la revedere!

– Domnule Berry!

– Da, Wyatt.

– Nu o să pot auzi ce se spune la difuzor, dacă decolaţi. Puteţi să aşteptaţi o secundă?

De la radioul de pe masa improvizată a lui Wyatt, aflată în mijlocul hangarului, se auzi:

– Ofiţer 423, mă auzi? Demarează codul control roşu imediat!

– Aici Wyatt. Vreţi să spuneţi că se ordonă verificarea completă a tuturor, chiar şi a avioanelor mici?

– Unde eşti, 423?

– În hangarul 3 pentru avioane mici, domnule.

– Atunci da, despre asta este vorba.

Rayford închise repede uşa, însă, înainte să se instaleze în cabină, Wyatt veni în fugă.

– Domnule Berry, domnule! Va trebui să vă cer să coboriţi din avion!

Rayford demară procedura de pornire, ceea ce îl făcu pe Wyatt să se repeadă în faţa Gulfstreamului, dînd din mîini, cu arma bălăngănindu-se. Nu părea alarmat şi nici măcar suspicios. Era clar că, pur şi simplu, credea că Rayford nu-l poate auzi.

Îi făcu semn lui Rayford să deschidă uşa. Pilotul se gîndi să pornească imediat ce Wyatt se va da la o parte din faţa avionului, sperînd că personalul Comunităţii Globale era suficient de puţin numeros şi de ocupat ca să-l ignore. Dar nu putea să rişte să se ridice în aer, pentru că Wyatt din Fort Collins ar fi tras în el.

Se duse la uşă şi o deschise cinci centimetri.

– Ce este, Wyatt?

– Am primit instrucţiuni, domnule, să fac în seara aceasta verificări complete chiar şi ale avioanelor mici înainte de decolare. Din cauza celor petrecute în Ierusalim!

– Chiar şi mie, Wyatt? Un tip dintr-un orăşel, la fel ca tine? Un american?

– Trebuie, domnule! Îmi pare rău.

– Wyatt, tu cunoşti Gulfstreamul, nu-i aşa?

– Gulfstreamul, domnule?

– Avionul acesta.

– Nu, domnule, nu-l cunosc. Nu sînt aviator. Sînt soldat.

Rayford se uită prin deschizătura subțire.

– Dacă ai cunoaște acest avion, Wyatt, ai ști că, dacă ușa se deschide de tot, trebuie să încep din nou întreaga procedură de pornire.

– Chiar așa, domnule?

– Da, este un fel de mecanism de siguranță, care nu permite motoarelor să pornească pînă cînd ușa nu se închide.

– Ei bine, îmi pare rău, dar trebuie...

– Și mie îmi pare rău, Wyatt, pentru că băieții din turnul de control se plîngeau de tine, iar eu am încercat să te feresc de probleme plecînd repede, pentru a le da impresia că ești bun.

– Dar ofițerul comandant tocmai mi-a spus...

– Wyatt! Ascultă-mă! Tu crezi că eu l-am împușcat pe Carpathia?

– Bineînțeles că nu. Eu...

– În primul rînd, ar fi nevoie să mă înveți cîte ceva despre arme.

– Aș putea să vă învăț, desigur, dar...

– Sînt sigur că poți. Iar eu aș putea să te învăț să zbori...

– Trebuie...

– Wyatt, tocmai am auzit la radio că două avioane de capacitate mare sînt în procedură de aterizare acum, iar altul așteaptă să decoleze. Centura mea perimetrală se va supraîncălzi dacă nu pornesc acum și nu cred că ai chef de un incendiu aici. Spune-i șefului tău că pornisem deja cînd ai primit ordinul, și atunci sîntem amîndoi acoperiți. Tu uiți rapid, eviți un incendiu și urmezi și instrucțiunile.

Rayford privea atent mîinile lui Wyatt și tresări cînd tînărul își mișcă brațul drept. Dacă ar ridica arma spre el, Rayford va trebui să cedeze. Dar Wyatt salută și arătă către Rayford.

– Bine gîndit, domnule. Vedeți-vă de drum!

Rayford porni motoarele şi îndreptă avionul spre pistă. Abia aştepta să-i spună lui Mac despre acest incident. Oare auzise la radio despre alte avioane care nu porniseră încă?

Centură perimetrală? Incendiu? În prelegerile sale, Tsion susţinea că decimarea unei părţi a populaţiei ar putea fi calea aleasă de Dumnezeu pentru a-i îndepărta pe cei mai incorigibili duşmani, anticipînd bătălia epică ce va urma. Wyatt era dovada clară că supravieţuiseră cei nepotriviţi. Rayford ştia însă că nu va avea mereu un astfel de noroc.

– Turnul Ben Gurion către Gulfstream!

Rayford se aplecă înainte şi scrută cît putu cuprinde cu privirea atît pista, cît şi cerul.

– Turnul Ben Gurion către Gulfstream, mă auzi?

Calea era liberă.

– Gulfstream, nu ai permisiune de decolare! Rămîi pe loc!

– Gulfstream către turn, spuse Rayford. Decolez, mulţumesc.

– Repet, Gulfstream, *nu* ai permisiune de decolare!

– Am primit permisiunea de la ofiţerul 423, Turn.

– Repetă?

– ... s-a ... liber... doi-trei... urn.

– Încalci regulile, Gulfstream! Nu ai permisiune de decolare. Repet, nu ai permisiune de decolare!

– ... nexiunea... urn, mulţume...

– Ai planul de zbor, Gulfstream?

– ... u aud, tur...

– Planul de zbor?

– ... fiţer pa... doi, tre...

– Dacă auzi, Gulfstream, fii atent că au fost bruiate coordonatele prin satelit şi nu există decît poziţionare manuală. Ai auzit?

Rayford depresuriză cabina şi închise rapid intercomul, apoi îl ţinu apăsat pe jumătate, generînd un zgomot alb la celălalt capăt. „Sateliţii nu funcţionează?" Măcar o dată era bucuros de acest lucru. Nu era nevoie să-şi facă griji că este urmărit. Dacă el zbura orbeşte, la fel va face şi Comunitatea Globală. Oare asta însemna că nici telefoanele nu funcţionau? Încercă să sune la locuinţa de refugiu, apoi să-i telefoneze lui Laslos. Nimic. Îşi dorea să poată lua legătura cu credincioşii din Grecia, înainte să aterizeze acolo. Nu avea rost să încerce să se întoarcă în America. Dacă mesajul lui Leah însemna ceea ce credea el, iar Hattie nu mai era în Belgia, aceasta ar fi putut să conducă de mult timp Comunitatea Globală la locuinţa de refugiu. Spera din tot sufletul ca mesajul lui să fi ajuns la calculatorul lui David înainte de întreruperea comunicaţiilor prin satelit.

Buck mai fusese supărat pe socrul său şi înainte, dar niciodată ca acum. Nu luase deloc legătura cu ei. Nimic. Ce trebuia să facă el, să o ia pe Leah de la Bruxelles şi fiecare să se descurce pe cont propriu? În plus, nici telefoanele nu păreau să mai funcţioneze.

Să încerce cumva să meargă acasă la Chaim şi să vadă ce se petrece? Oare de ce se năpustise Comunitatea Globală asupra acelui loc? Oare şi ei îl căutau pe Chaim? De ce? Buck ştia că bătrînul trebuia să fie deja în posesia cuiva. Cineva îl luase de la locul Galei, mort sau viu. Era imposibil ca o victimă a unui atac cerebral să poată scăpa cu propriile forţe din acel loc, avînd în vedere că scaunul cu rotile era distrus.

Buck luă un taxi pînă la locul pe care îl folosise cîndva drept locuinţa de refugiu din Israel. Nu mai locuia nimeni cunoscut acolo. Merse pe jos cîţiva kilometri, prin moloz, prin

întuneric; auzea tot timpul zgomotul sirenelor şi vedea girofarurile vehiculelor de urgenţă. Cînd în sfîrşit ajunse acasă la Chaim, locul era părăsit şi întunecat. Fuseseră oare luaţi cu toţii? Personalul de urgenţă se răspîndise, desigur, dar, dacă îl aşteptau pe Chaim, nu trebuia să rămînă cineva să păzească locul?

Buck se furişă în spatele casei, simţind brusc cum îl cuprinde oboseala. „Supărarea şi traumele provoacă aşa ceva unui om", îşi spuse. Nu îl cunoscuse prea bine pe Jacov, dar cum se cutremurase cînd tînărul se întorsese la credinţa în Hristos! Păstraseră legătura, dar nu atît cît şi-ar fi dorit fiecare, din cauza pericolului de a fi descoperiţi. Şi, deşi ştia că-l va revedea pe Jacov la Venirea întru Slavă – dacă nu cumva mai devreme –, se îngrozea la gîndul că va trebui să-i dea vestea lui Stefan, prietenul şi colegul lui Jacov.

Buck avea avantajul de a cunoaşte bine această casă. Se temea să nu fie prins într-o capcană. Nu credea că prezenţa lui în Israel era cunoscută celor din Comunitatea Globală, dar nu poţi fi niciodată sigur. Poate că îl aşteptau pe Chaim, poate chiar pe Jacov. Deşi greu de crezut, era posibil totuşi ca moartea lui Jacov să nu fi fost înregistrată încă în bazele de date ale Comunităţii Globale. Dar unde erau toţi ceilalţi?

Buck găsi uşa din spate descuiată şi se furişă înăuntru. O lanternă reîncărcabilă era de obicei băgată în priza de lîngă podea, în spatele mesei celor care pregăteau mîncarea. Buck pipăi şi o găsi, dar nu intenţiona să o încerce înainte de a se asigura că nu era în pericol de a fi atacat. O luă cu sine în cămară, închise uşa şi abia apoi o aprinse. Se simţi ridicol. Nu se simţise niciodată în largul său cu rolul care îi fusese încredinţat: era încă jurnalist cu jumătate de normă, dar şi luptător pentru libertate, povestitor al faptelor de arme. Ce fel de membru

marcant al Armatei Pătimirilor se închide într-o cămară neavînd atîceva pe post de armă decît o lanternă ieftină?

Încercă întrerupătorul din cămară. Nimic. Aşadar, fusese tăiat curentul electric. Buck aprinse lanterna, apoi o stinse repede. Zărise ceva, iar sîngele îi îngheţă în vine. Să îndrăznească oare să lumineze în partea aceea? Respiră cu teamă. Cine să stea să pîndească într-o cămară?

Buck direcţionă lanterna într-acolo şi o aprinse. Erau doar nişte cutii şi nişte conserve aranjate într-un mod neobişnuit. Stinse lanterna şi se îndreptă încet către uşă. Buck se strecură prin bucătărie, prin sufragerie, prin salon şi apoi prin camera din faţă, ţinînd lanterna înaintea sa, de parcă ar fi fost aprinsă; o folosea însă aşa cum îşi foloseşte un orb bastonul. Cînd ochii începură să i se obişnuiască oarecum cu întunericul, observă că pătrundea lumina dinspre stradă. În depărtare se auzeau încă sirene.

Mai tîrziu, Buck se întrebă dacă simţise mirosul sîngelui înainte să-l audă. Da, să îl audă. Ştia că era în neregulă ceva de îndată ce ajunsese în camera din faţă. Se simţea în aer. Căldură? O prezenţă? Cineva. Se opri şi încercă să distingă siluete. Îşi simţi inima, dar la urechi îi ajunse un sunet chiar mai puternic decît bătăile ei. Picura. *Pic, pic*, pauză, *pic-pic*, *pic*. Din două surse? O parte din el nu voia să ştie sau să vadă. Se întoarse cu spatele la ferestre şi îndreptă lanterna în direcţia din care veneau sunetele, luîndu-şi inima în dinţi, pregătit să se apere cu mîinile goale şi cu lanterna, dacă era necesar.

Aprinse lumina, dar închise imediat ochii, cînd văzu grozăvia. Căzu în genunchi, cu respiraţia tăiată.

– O, Doamne, se rugă el. Nu! Te rog!

Nu mai lua sfîrşit acest măcel? Mai bine ar muri el decît să-şi găsească prietenii, tovarăşii (cineva din familia lui?) în

felul acesta. În clipa în care văzuse scena, observă că două victime erau aşezate una lîngă alta, pe scaune de lemn, Hannelore la stînga, mama ei la dreapta. Erau legate, aveau căluş în gură, capetele trase pe spate, iar sîngele picura formînd două balţi pe podea.

Buck nu voia să fie văzut de afară. Era evident că această scenă fusese creată pentru a „întîmpina" pe cineva acasă; desigur, autorii ei nu avuseseră nici cea mai vagă idee că va da *el* peste ea. Buck îngenunche în faţa scaunelor; sunetul picăturilor îi produse repulsie. Ştia că, dacă vreuna dintre femei ar mai fi fost în viaţă, ar fi respirat zgomotos, din cauza felului în care stătea capul. Puse lanterna între genunchi, o îndreptă spre femei şi o aprinse. Cînd întinse mîna să verifice pulsul lui Hannelore, lanterna căzu şi lumină gleznele acesteia, legate strîns de picioarele din faţă ale scaunului. Ridică lanterna, fixînd-o bine între genunchii săi strînşi, şi atunci Buck observă că Hannelore avea mîinile legate la spate. Fiind o femeie micuţă, trupul lui Hannelore era întins, pentru ca mîinile să fie prinse în jurul spătarului scaunului. Buck scrîşi din dinţi.

Luă lanterna şi se duse în spatele scaunului, pentru a-i pipăi încheietura mîinii, dar în felul acesta atinse picăturile de sînge care se scurgeau din capul ei. Deşi încheietura ei era caldă, nu mai avea puls.

Mama lui Hannelore, la mai puţin de treizeci de centimetri, era legată în aceeaşi poziţie. Femeie bondoacă, grea, braţele îi fuseseră contorsionate, pentru a fi legată de încheieturi. Şi ea era moartă.

Cine putea să fi făcut asta? Iar Stefan, dominat de masculinitatea specifică Orientului Mijlociu, nu ar fi luptat oare din răsputeri ca să prevină acest lucru? Unde putea să fie el? Buck voi să miște lumina în faţă şi în spate, de-a lungul podelei,

către intrare. Dar acest lucru ar fi însemnat sinucidere curată, pentru că ar fi fost foarte vizibil din stradă. Se stăpîni din greu să nu-l strige pe Stefan pe nume.

Chaim nu fusese acasă cînd Buck vorbise la telefon cu Hannelore. Oare acest masacru însemna că Chaim venise sau că nu venise? Oare Chaim fusese obligat să fie martor la cele întîmplate? Prima sarcină a lui Buck era să-l localizeze pe Stefan, iar a doua, să verifice întreaga casă în căutarea lui Chaim. Dacă Chaim nu se întorsese, iar toate acestea erau un avertisment pentru el, era posibil ca locul să fie înconjurat? Poate că era prins în capcană.

Buck se temea să nu găsească nu doar cadavrul lui Stefan, ci şi pe al lui Chaim. Dar cum ar fi putut ajunge Chaim aici? Cine să-l fi prins, cine să-l fi salvat, cine să-l fi ajutat să părăsească scena? Şi în ce scop fuseseră ucise aceste fiinţe nevinovate? Fuseseră torturate pentru a se scoate informaţii de la ele şi apoi eliminate sau fuseseră ucise pentru că nu spuseseră nimic? Poate era vorba pur şi simplu despre răzbunare? Reacţia lui Chaim faţă de Forţele de Menţinere a Păcii ale Comunităţii Globale, faţă de încălcarea acordului dintre Comunitatea Globală şi Israel fusese necruţătoare. Deşi nu fusese niciodată un evreu religios, s-a declarat siderat în faţa intruziunii guvernului mondial în treburile templului. Mai întîi, evreilor li se permisese să-l reconstruiască; apoi, nu li s-a îngăduit să se poarte aşa cum voiau în noul templu.

Dar distrugi casa unui om de stat, o comoară naţională, pentru o asemenea ofensă? Şi ce se întîmplase cu omul? Buck îşi ţinea capul în piept; tîmplele îi zvîcneau şi respira greu. Îşi dorea cu disperare să fie alături de Chloe şi de Kenny şi simţea că i-ar putea ţine strîns în braţe vreme de trei ani şi jumătate. Ştia ce şanse erau. Fiecare avea o şansă din patru să

supraviețuiască pînă la Venirea întru Slavă. Dar chiar dacă vreunul dintre ei trebuia să meargă la ceruri înainte, Buck nu-și dorea ca lucrurile să se petreacă astfel. Nimeni nu merita asta. Nimeni, cu excepția lui Carpathia.

David nu mai fusese de mult timp cicălit. Pe drumul de la hangarul palatului spre birou, depășii un grup de gărzi îmbrăcate pentru funeralii și trecu de o poartă de securitate; deodată, pagerul său semnală primirea unui mesaj urgent. Nu putea veni decît de la un telefon local, desigur, dar acest tip de cod era rezervat pentru situații extreme. Nu recunoscu numărul de la care îl primise, dar știa că era din interiorul palatului.

În mod normal, ar fi sunat imediat înapoi, de teamă să nu fie vorba despre un pericol care să o vizeze pe Annie sau chiar pe el, dar, de data aceasta, căută numărul pe lista de personal și descoperi că mesajul fusese trimis din aripa Artă și Știință. Fusese o singură dată acolo, nu cunoștea pe nimeni și îi displăcuse într-atît ceea ce era considerat artistic, încît își amintea că se grăbise înapoi acasă avînd sentimentul că se murdărise.

Urmărind să obțină încă un indiciu înainte de a suna înapoi, David își apelă căsuța vocală, dar fu întîmpinat de cuvintele neplăcute și impertinente ale cuiva care se pretindea a fi artist. David nu mai auzise asemenea blasfemii și un limbaj de mahala ca acesta din vremea liceului. Esența mesajului era: „Unde ești? Unde poți fi într-un moment ca acesta? Este miezul nopții! Știi măcar de crimă? Sună-mă! Este urgent!"

Pagerul lui David vibră din nou – același număr. Așteptă nouăzeci de secunde și își apelă iar căsuța vocală. „Știi cine sînt? Guy Blod?!" Bărbatul pronunțase *Guy* ca *Gee*, cu un G dur, ca în franceză, iar *Blod* ca să rimeze cu *cod*, de parcă ar fi fost scandinav. David îl văzuse de cîteva ori, dar nu vorbise

niciodată cu el. Îl cunoştea după reputaţie. Era un pictor şi un sculptor temperamental, dar apreciat, alegere personală a lui Carpathia pentru funcţia de ministru al artelor creatoare. Pictase cîteva dintre capodoperele care înfrumuseţau marea sală şi palatul, sculptase multe dintre statuile eroilor lumii aflate în curte şi supraveghease decorarea tuturor clădirilor Comunităţii Globale din Noul Babilon. Era considerat un geniu, însă David – deşi nu era un expert – îi considera lucrările de un prost gust comic şi, indiscutabil, profane. Probabil că premisa lui Blod era: „Cu cît mai şocant şi mai antidumnezeiesc, cu atît mai bine".

O parte din David îşi dorea ca Guy Blod să fie nevoit să aştepte telefonul lui; însă aceasta era o modalitate greşită de a începe să-şi manifeste poziţia faţă de Comunitatea Globală. Nu va accepta prostiile lui Guy Blod, dar trebuia să rămînă afabil cu Fortunato şi să nu-i trezească suspiciuni. Formă numărul lui Blod, se aşeză la calculator şi începu să-l programeze să înregistreze direct de la morgă; înregistrarea urma să fie activată de orice fel de sunet care s-ar fi auzit de acolo.

Cînd răspunse Blod, David observă o listă de mesaje pe calculatorul său.

– Aici Guy, zise acesta, iar tu ar fi bine să fii David Hassid!

Puse accentul pe prima silabă.

– Accentul este pe a doua silabă, spuse David.

– Destul de uşor de reţinut. Unde ai fost?

– Pardon?

– Am încercat să te sun!

– De asta v-am sunat, domnule.

– Nu face pe deşteptul cu mine. Nu ştii ce s-a întîmplat?

– Nu mi-a spus nimeni nimic, domnule Blod! David rîse pe înfundate. Bineînţeles că ştiu ce s-a întîmplat. Nu v-aţi

gîndit că tocmai din această cauză nu am putut fi uşor de găsit?

– Ei bine, am nevoie de nişte lucruri urgent!

– De ce aveţi nevoie, domnule?

– Poţi să-mi faci rost de ele?

– Depinde despre ce este vorba, Blod.

– Pentru tine sînt domnul Blod, dragule! Mi s-a spus că poţi face rost de orice.

– Ei bine, de aproape orice.

– Nu am la cine altcineva să apelez.

– Am să fac tot ce îmi stă în putinţă.

– Ai face bine. Vino în biroul meu acum.

– Pardon?

– E proastă legătura? Am spus vino... în... bi...

– V-am auzit, domnule, dar am multe treburi de făcut în seara aceasta, după cum vă imaginaţi, şi pur şi simplu nu pot...

– Poţi să faci ceea ce ţi se spune. Mişcă-ţi fundul încoace imediat!

Închise.

David puse receptorul în furcă şi-şi verifică mesajele. Cel mai alarmant era unul de la Rayford: „Botanistul nostru spune că pasărea a zburat. Am putea avea nevoie de o altă proprietate imobiliară cît de curînd posibil. Semnat, Geo. Logic".

David se uită neîncrezător la ecran timp de cîteva secunde, dorindu-şi să poată suna pe cineva de la locuinţa de refugiu sau pe Rayford. Era tentat să întrerupă bruiajul sateliţilor doar atîta timp cît îi trebuia ca să sune, dar ştia că cineva va descoperi acest lucru şi el va fi cel care va trebui să dea socoteală. Deci Hattie fugise, iar locuinţa de refugiu era în pericol. Şterse mesajul şi se infiltră în baza centrală de date a clădirilor abandonate,

confiscate, distruse şi/sau radioactive din Midwest. Cînd sună telefonul, se uită la ceas. Trecuseră şase minute.

– Ce faci?

– Pardon?

– Eşti David Hayseed?

– Aici directorul Hassid, da.

– Ştii cu cine vorbeşti?

– Da! După voce sînteţi ministrul Blood. N-am mai vorbit cu dumneavoastră de mult timp. Mă bucur să vă aud din nou...

– Sînt Blod! Ţi-am spus sau nu să vii aici imediat?

– Este o întrebare gen test-grilă? Cred că mi-aţi spus.

– Atunci de ce nu eşti aici?

– Lăsaţi-mă să ghicesc. Pentru că sînt aici!

– Ah! Ascultă! Vino aici imediat sau...

– Sau ce? O să mă spuneţi mamei? Nu îmi amintesc să fiu subalternul dumneavoastră, domnule. Dacă aveţi nevoie să vă fac rost de ceva şi dacă aveţi permisiunea Comandantului Suprem în această problemă...

– Un agent de cumpărături nu este subordonat unui ministru de cabinet? Eşti de pe Marte?

– De fapt, din Israel, domnule.

– Vrei să încetezi să-mi mai spui *domnule?*

– Am crezut că *dumneavoastră* mi-aţi cerut să vă spun aşa, domnule.

– Nu mai îmi spune *domnule!*

– Dar cum? Am crezut că sînteţi bărbat, îmi cer scuze.

– Stai unde eşti, directore. Voi veni eu acolo.

– Nu a fost chiar atît de greu, nu-i aşa, Guy? De vreme ce tu eşti cel care vrea să vorbească cu mine, nu invers.

Convorbirea se întrerupse.

3

Rayford zbura pe deasupra Mării Mediterane în toiul nopții, fiind la două ore distanță de Grecia. În primele cincisprezece minute monitoriză radioul, ca să fie sigur că nu era urmărit sau înconjurat. Dar la radio se transmiteau cereri repetate de avioane suplimentare care să ajute la evacuarea Ierusalimului, în urma cutremurului și a asasinatului. Erau și nenumărate apeluri după avioane disponibile ca să-i ducă pe îndoliații loiali la Noul Babilon, pentru ceea ce se spera să devină cea mai mare reculegere și înmormîntare din istoria omenirii.

Cînd Gulfstreamul fu destul de departe în largul mării, semnalele radio ale turnului local de control dispărură, din cauza imposibilității amplificării lor de către satelit. Rayford făcu un test, încercînd să-și sune compatrioții, însă nu reuși. Închise telefonul și radioul și rămase învăluit în tăcere la peste nouă mii de metri altitudine; era liniște, întrucît cea mai mare parte a zgomotului avionului rămînea în urma lui.

Simți brusc povara vieții. Oare trecuseră doar trei ani și jumătate de cînd se bucura de prestigiul, de liniștea și de confortul material ale unui căpitan de pe 747, angajat la o mare firmă de transport aerian? Nu fusese un soț și un tată bun, știa acest lucru, dar zicala era adevărată: niciodată nu prețuiești ceea ce ai pînă nu pierzi acel lucru.

Viaţa de după Înălţarea la Cer – sau ceea ce majoritatea lumii numea dispariţii – fusese diferită de cea dinainte ca noaptea de zi, şi nu doar din punct de vedere spiritual. Rayford o asemuia cu un deces în familie. Nu trecea o zi în care să nu se trezească sub povara prezentului, înfruntînd faptul că, deşi acum se împăcase cu Dumnezeu, era printre cei care supravieţuiseră.

Era ca şi cum întreaga naţie, ba chiar întreaga lume trăia o continuă durere. Fiecare pierduse pe cineva şi nimeni nu putea uita, nici măcar pentru o clipă, acest lucru. Era precum frica de a nu pierde autobuzul şcolii, de a nu-ţi pierde caietul de teme, de a nu-ţi uita echipamentul pentru ora de educaţie fizică, de a şti că ai fost prins copiind la un test, de a fi chemat în biroul directorului, de a fi concediat, de a da faliment, de a-ţi înşela soţia – toate se topeau într-o singură, cuprinzătoare tristeţe.

Desigur, fuseseră şi momente de bucurie. Rayford trăia pentru fiica lui şi era mulţumit de cel pe care aceasta îl alesese drept soţ. Faptul că avea un nepot, o oază de linişte în mijlocul acestor vremuri, cele mai îngrozitoare ale istoriei, îl făcea să se simtă împlinit într-un fel pe care nu îl crezuse vreodată posibil. Dar însuşi faptul că se gîndea la Chloe, la Buck şi la micuţul Kenny îl făcea pe Rayford să se trezească la realitatea crudă, şi asta îl durea.

Gulfstreamul era acum pe pilot automat, la aproape nouă kilometri altitudine, iar Rayford privea în spaţiul infinit dinaintea sa. Pentru o clipă, simţi că îşi părăseşte trupul, că se rupe de numeroasele evenimente ale ultimelor patruzeci şi două de luni. Era posibil să fi trăit, în esenţă, jumătate de viaţă de om în acest scurt interval? Trecuse prin mai multe emoţii, simţise mai multă teamă, mînie, nemulţumire şi durere în acea singură zi decît într-un an din viaţa sa dinainte. Se întrebă cît

de mult putea îndura un om; în sensul propriu, cît de mult puteau îndura trupul şi mintea omului.

Cît îşi dorea să stea de vorbă cu Tsion! Nimeni altcineva nu se bucura de mai multă încredere şi de mai mult respect decît rabinul, care era doar cu cîţiva ani mai mare decît el. Rayford nu putea să se confeseze lui Chloe sau lui Buck. Se simţea apropiat de T Delanty de la Aeroportul din Palwaukee şi poate că urmau să devină buni prieteni. T era genul de bărbat pe care Rayford l-ar fi ascultat, chiar şi atunci cînd T simţea nevoia să-l dojenească. Dar Tsion era omul lui Dumnezeu. Tsion era cel care îl iubea, îl admira şi îl respecta necondiţionat pe Rayford. Era oare aşa? Ce ar gîndi Tsion dacă ar şti ce făcuse Rayford, începînd cu faptul că îi abandonase atît pe Leah, cît şi pe Buck, ba, mai rău, dacă ar şti de dorinţa, de intenţia, de încercarea lui de a-l ucide pe Antihrist? Ce ar gîndi Tsion dacă ar afla că, deşi accidental, Rayford îl împuşcase pe Carpathia?

Ceva legat de altitudine, de răcoarea pe care o lăsase să pătrundă în cabină, de tensiunea pe care deocamdată o putea înfrîna pînă ajungea deasupra Greciei, de scaunul confortabil, de scurta odihnă pe care acest zbor i-o acorda îl făcu pe Rayford conştient de ceea ce devenise.

La început se opuse amestecului realităţii. Apoi se lăsă pătruns de adevărul crud al existenţei sale; refugiul pe care i-l asigura viaţa trăită la limită dispăruse acum. Hotărî să nu se mai opună, să se păstreze pe sine şi avionul pe pilot automat şi să se lase condus de emoţii. Oare ce se întîmplase cu Rayford cel ştiinţific, cel logic, cel care supravieţuise înălţării în primul rînd din cauza incapacităţii de a accede la latura sa intuitivă?

Cînd se auzi vorbind cu glas tare, îşi dădu seama că era vremea să-l înfrunte pe Rayford cel vechi – nu pe bărbatul dinaintea Înălţării la Cer, ci pe proaspătul credincios. Se întrebase de mai multe ori în ultimele cîteva luni dacă era nebun. Acum vorbea singur, în toiul nopţii, în mijlocul pustiului!? Oricît de mult ar fi urît această perspectivă, pătrunse adînc în sine însuşi. Cît timp trecuse de cînd nu mai făcuse asta? În ultimele cîteva luni, îşi pusese sub semnul întrebării sănătatea mentală, dar rareori se gîndise la acest lucru suficient de mult cît să ajungă la vreo concluzie. Fusese mînat de furie, de răzbunare. Devenise iresponsabil, ceea ce nu-i stătea în fire.

În timp ce lăsa gîndurile să-l copleşească, Rayford îşi dădu seama că, dacă mai continua în felul acesta, întorcînd în minte lucrurile pe toate părţile, aşa cum, în copilărie, încercase să rumenească în mod uniform nişte bezele, în cele din urmă nu se va mai confrunta cu sine însuşi. Ci va ajunge să se confrunte cu Dumnezeu.

Rayford nu era sigur că-şi dorea lumina orbitoare a lui Dumnezeu în oglinda minţii sale. De fapt, era convins că nu voia asta. Dar cele cereşti îi ţineau calea şi ar fi fost complet necinstit din partea lui să se întoarcă şi să fugă. Putea să-şi acopere urechile şi să înceapă să fredoneze, cum proceda cînd era copil şi mama încerca să-l certe. Sau putea să deschidă radioul, pretinzînd că vrea să vadă dacă sateliţii mai erau bruiaţi, sau să încerce să dea un telefon, ca să verifice sistemul global de comunicaţii. Putea să întrerupă pilotul automat şi să piloteze el însuşi pe cerul fără culoare de zbor.

Dar nu ar reuşi niciodată să facă pace cu sine însuşi dacă ar căuta mereu refugii; aşa că Rayford îndură teama care-l

cuprinsese. Avea să accepte confruntarea, să stea în faţa lui Dumnezeu şi să primească loviturile în plin.

– Bun, spuse el cu voce tare. Ce urmează?

Buck se îndreptă, pentru a mai slăbi durerea din încheieturi, apărută cînd îngenunchease să vadă dacă femeile mai trăiau. Stătea în picioare, în întunericul din locuinţa sepulcrală a prietenului său, şi ştia că nu fusese croit să fie un erou. Nu era curajos. Groaza pe care o simţea făcu să-i scape un suspin. Rayford era eroul; el fusese primul cel care ajunsese la adevăr, apoi le deschisese şi lor drumul. El era cel care fusese zguduit, temporar, de pierderea mentorului lor spiritual, dar se păstrase tare, pentru a conduce.

Oare ce ar fi făcut Rayford într-o asemenea situaţie? Buck habar nu avea. Era încă supărat pe el, încă nu înţelegea care era sarcina pe care şi-o asumase acesta şi de ce îi lăsase pe ei, pe Buck şi pe Leah, pe cont propriu. Buck credea că într-o zi va primi explicaţia şi că ea va avea o logică. Nu trebuia să-l surprindă atît de mult faptul că Rayford devenise ţîfnos şi absorbit de propriile gînduri. Pierderile sale erau dureroase. Buck se încăpăţînă să-l vadă într-o lumină bună; Rayford era conducătorul Armatei Pătimirilor, un luptător care, în situaţia de faţă, ar fi acţionat cu onoare.

Şi ce însemna asta? Să-l găsească pe Stefan, desigur. Să-i provoace pe cei care supravegheau această casă a morţii, să lupte cu ei, să-i învingă; sau măcar să-i poată evita. A evita întîlnirea cu ei nu era prea eroic, dar asta era ceea ce se hotărî Buck să facă. Între timp, cel mai eroic lucru la îndemînă era să-şi termine treaba înăuntru – să-i găsească pe Stefan şi pe Chaim, dacă se aflau acolo – şi apoi să fugă pentru a-şi salva viaţa.

Partea cu fugitul constituia o problemă. Se temea ca nu cumva Comunitatea Globală – deşi decimată prin reducerea numărului populaţiei, deşi ocupată cu Gala, obligată la un efort extraordinar din cauza cutremurului şi devenită un abator din cauza asasinării – să fi trimis un număr foarte mare de trupe la această casă. Nu l-ar fi surprins cîtuşi de puţin pe Buck dacă locul ar fi fost înconjurat şi dacă l-ar fi văzut toţi cînd intrase, dacă l-ar fi privit cum descoperă femeile ucise, iar acum ar fi aşteptat să-l prindă la plecare.

Pe de altă parte, poate că ei veniseră, prădaseră, măcelăriseră şi lăsaseră cadavrele drept amintire şi avertisment.

Ruşinat, de parcă soţia şi fiul său l-ar fi putut vedea cum bîjbîie pentru a-şi găsi drumul în întuneric, reţinîndu-şi un scîncet ca un băieţel, nicidecum demn de un bărbat curajos, cu umeri laţi, Buck simţi cum calcă peste un trup. Mai că se aştepta ca victima să geamă sau să zvîcnească. Îngenunche şi pipăi un braţ lipsit de viaţă, puternic şi musculos. Comunitatea Globală putea oare să fi suferit pierderi? Cu siguranţă nu ar fi lăsat un om în urmă, nici măcar mort.

Buck se întoarse cu spatele la ferestre şi aprinse din nou lanterna. Stefan fusese măcelărit de duşman, iar descoperirea aceasta scoase la suprafaţă vechea fire a lui Buck. Se stăpîni cu greu să nu strige în gura mare obscenităţi la adresa Comunităţii Globale, sperînd că nu era nici unul de-al lor suficient de aproape încît să îl audă. Deşi nu era o privelişte plăcută, Buck trebui să se mai uite o dată, ca să se convingă de ceea ce văzuse. Stefan era întins pe jos, cu chipul liniştit, cu ochii şi cu gura închise, de parcă ar fi dormit. Erau acolo şi braţele, şi picioarele, mîinile erau de o parte şi de cealaltă, dar toate membrele fuseseră tăiate, picioarele, de la coapse, iar braţele,

din umeri. Era clar că acest lucru se făcuse după ce murise, pentru că nu existau semne de împotrivire.

Buck scăpă lanterna, iar aceasta se rostogoli, dar, din fericire, atunci cînd se opri, nu era îndreptată spre ferestre. Căzu în genunchi, iar mîinile îi nimeriră în sîngele gros, lipicios. Îngenunche acolo sprijinindu-se în palme, cu respirația tăiată, cu spasme în stomac din cauza suspinelor. Ce armă folosise şi cît se chinuise oare dușmanul ca să taie țesutul unui om mort pînă îl mutilase? Şi de ce? Ce mesaj voia să transmită în felul acesta?

Cum urma să-i spună el despre acest lucru lui Chaim? Sau, oare, dragul lui prieten bătrîn va fi următoarea descoperire?

Vineri, la ora patru după-amiaza, în Illinois, Tsion se uita la televizor, încercînd să-şi stăpînească emoțiile. Era încă în stare să se bucure – dacă acest cuvînt mai era unul potrivit – de curiozitatea continuă şi de poznele unui băiețel de un an. Kenny gîngurea, vorbea şi făcea gălăgie în timp ce explora, cățărîndu-se, prinzînd în mînă, atingînd, uitîndu-se la mama lui şi la „unchiu' Zone" ca să vadă dacă primeşte sau nu un zîmbet, în funcție de ceea ce făcea.

Dar Kenny era în grija lui Chloe, iar Tsion nu voia să rateze nici o secundă din transmisiunea despre asasinare. Aştepta să audă ştiri despre învierea lui Carpathia şi nu lipsea decît foarte puțin din fața televizorului. Îşi adusese laptopul în camera de zi şi îşi ținea telefonul aproape. Dar principalul său punct de interes era în Israel şi în Noul Babilon. Nu l-ar fi surprins dacă Nicolae ar fi fost urcat în avion mort în Ierusalim şi ovaționat în timp ce cobora pe propriile picioare în Noul Babilon.

Tsion fu foarte supărat cînd nu mai primi nici o veste de la ceilalți membri ai Armatei Pătimirilor. El și Chloe încercară, pe rînd, să-i sune pe fiecare dintre ei. Ultima veste pe care o primiseră de peste ocean era că Leah nu o văzuse pe Hattie în Bruxelles, că ea îi spusese lui Buck despre dispariția lui Hattie și că nu reușise să ia legătura cu Rayford. De atunci, nimic.

Îngrijorați, Tsion și Chloe stinseră aproape toate luminile și verificară de mai multe ori lada frigorifică falsă, care servea, de fapt, drept intrare în refugiul subteran. În mod normal, Tsion lăsa tactica și intriga pe seama altora și se concentra asupra domeniului său, dar își dădu cu părerea în legătură cu securitatea locuinței de refugiu.

– Poate că sînt naiv, îi spuse el lui Chloe, dar cred că, dacă Hattie ne-ar trăda, acest lucru nu ar fi decît un accident. Este mai probabil să fie urmărită pînă aici decît să trimită pe cineva în mod intenționat.

– Cum a făcut cu Ernie și cu Bo.

Tsion aprobă din cap.

– Și cine știe cui vor fi spus *ei* înainte să moară!?

El ridică din umeri.

– Dacă ea ar fi vrut să ne trădeze spunînd cuiva, ar fi făcut-o înainte să fie băgată la închisoare.

– Dacă *a fost* băgată la închisoare, spuse Chloe.

Și îi dădură brusc lacrimile.

– Ce este, Chloe? întrebă Tsion. Ești îngrijorată pentru Cameron, nu-i așa?

Ea aprobă din cap, apoi negă.

– Nu doar asta, zise ea. Tsion, pot vorbi cu tine?

– Mai este nevoie să întrebi?

– Întreb fiindcă știu că nu vrei să ratezi nimic de la televizor.

– Nu o să ratez. Vorbeşte.

Tsion fu alarmat de cît de mult îi luă lui Chloe să dea glas gîndurilor sale. Ei putuseră vorbi întotdeauna, dar ea nu se destăinuise niciodată prea mult.

– Ştii că voi păstra discreţia în legătură cu ceea ce-mi vei spune, zise el. Consideră acest lucru un privilegiu al cnoriaşului.

Nici această glumă nu îi smulse un zîmbet. Dar prin ceea ce urmă ea reuşi să-l şocheze.

– Poate că m-am uitat prea mult la televizor, începu ea.

– Ce vrei să spui?

– Acele mitinguri puse în scenă, în care toţi îl venerează pe Carpathia.

– Ştiu. Sînt dezgustătoare. I se adresează cu „Înălţimea Voastră" şi altele de felul acesta.

– Este mai rău de atît, Tsion, continuă ea. Ai văzut clipurile în care sînt aduşi la el copii? Ştim cu toţii că nu sînt printre ei copii mai mari de trei ani şi jumătate, dar sînt puşi să facă paradă prin faţa lui în uniformele Comunităţii Globale, salută la fiecare pas cu mîna pe inimă, îi cîntă cîntece de slavă. Este groaznic!

Tsion fu de acord. Educatori şi părinţi îmbrăcau copiii la fel, iar băieţei şi fetiţe drăguţe îi aduceau flori şi erau învăţaţi să facă plecăciuni, să fluture mîinile, să salute şi să cînte pentru Carpathia.

– Ai văzut partea cea mai îngrozitoare? întrebă el.

Chloe dădu din cap nefericită.

– Te referi la rugăciune?

– Da, la asta mă refer. Mi-a fost teamă de fulger.

Tsion se cutremură amintindu-şi cum Rugăciunea Domnului fusese învăţată de grupuri de copii care erau atît de mici,

încît abia puteau vorbi. Începea astfel: „Tatăl nostru din Noul Babilon, Carpathia este numele tău. Vie împărăţia ta, facă-se voia ta..." Tsion fusese atît de dezgustat, încît închisese televizorul. Se pare că Chloe urmărise rugăciunea în întregime.

– Studiez, spuse ea.

– Bun, zise el. Sper. Nu putem cunoaşte niciodată destul...

– Nu în felul în care crezi tu, spuse ea. Studiez moartea.

Tsion îşi îngustă ochii.

– Ascult.

– Nu voi permite ca eu sau fiul meu să ajungem în mîinile duşmanului.

– Ce spui tu acolo?

– Spun exact lucrul pe care ţi-e teamă ţie că îl spun, Tsion.

– I-ai zis lui Cameron?

– Ai promis că vei păstra discreţia asupra celor ce vom vorbi!

– Şi aşa voi face. Întreb doar: lui i-ai spus despre planurile tale?

– Nu am nici un plan. Studiez.

– Dar în curînd vei avea un plan, pentru că este clar că te-ai hotărît. Ai spus „nu voi...", iar aceasta este o dovadă a unei decizii de acţiune. Spui că, dacă vom fi descoperiţi, dacă vom fi prinşi de Comunitatea Globală...

– Nu voi permite ca eu sau Kenny să cădem în mîinile lor.

– Şi cum te vei asigura de acest lucru?

– Aş prefera să murim.

– Te-ai sinucide?

– Da. Şi aş comite un infanticid.

Spuse acestea cu o convingere de gheaţă, încît Tsion ezită, rugîndu-se în tăcere să primească înţelepciune.

– Este acesta un semn de credinţă sau de lipsă de credinţă? întrebă el în cele din urmă.

– Nu ştiu, dar nu-mi pot imagina că Dumnezeu ar vrea ca eu sau copilul meu să ajungem în această situaţie.

– Crezi că El vrea ca voi să fiţi în *această* situaţie? El nu vrea să piară cineva. El ar fi vrut ca tu să fi fost pregătită de prima oară. El...

– Ştiu, Tsion. Ştiu, e bine? Spun doar că...

– Scuză-mă că te întrerup, dar ştiu ce spui. Însă nu cred că eşti sinceră cu tine însăţi.

– Nu aş putea fi *mai* sinceră de atît! Mă voi sinucide şi voi comite inf...

– Iar începi.

– Ce anume?

– Te ascunzi în spatele unor cuvinte fără substanţă. Nu eşti mai răsărită decît cei care apără avortul şi care consideră copiii nenăscuţi nişte embrioni, fetuşi sau sarcini ce pot fi „întrerupte", nevăzînd în asta o crimă.

– Ce? Am spus că voi comi...

– Da, asta am aflat deja. Dar nu ai spus ceea ce vrei cu adevărat să zici. Aşa că spune-mi!

– Ţi-am zis, Tsion! De ce faci asta?

– Spune-mi, Chloe. Spune-mi ce ai de gînd să faci ca să... Ezită, nedorind să-i atragă atenţia lui Kenny asupra a ceea ce discutau ei. Spune-mi ce ai de gînd să-i faci micuţului acestuia, pentru că este clar că lui îi vei face primul, dacă vei face ceva. Pentru că, dacă te sinucizi, nici unul dintre noi ceilalţi nu va duce planul tău la bun sfîrşit.

– Ţi-am spus ce îi voi face.

– Spune în cuvinte obişnuite.

– Îl voi ucide înainte să ajungă în mîinile Comunităţii Globale! Da, aşa voi face.

– Ce vei face?

– Îl voi ucide.

– Fă o propoziție.

– Așa voi face. Îmi voi... ucide... propriul copil.

– Copil! spuse bucuros Kenny, alergînd la ea.

Ea întinse mîinile spre el, plîngînd.

Tsion rosti încet:

– Și cum vei face asta?

– Asta studiez acum, reuși ea să îngaime peste umerii lui Kenny.

Acesta o îmbrățișă strîns și apoi fugi.

– Și apoi o să te sinucizi. De ce?

– Pentru că nu pot trăi fără el.

– De aici rezultă că și Cameron va avea motiv să se sinucidă.

Ea își mușcă buza și clătină din cap.

– Lumea are nevoie de el.

– Lumea are nevoie de tine, Chloe. Gîndește-te la cooperativă, la...

– Nu mai pot gîndi, spuse ea. Vreau să termin cu asta! Nu știu ce a fost în capul nostru să aducem un copil pe lumea aceasta...

– Acest copil a adus atît de multă bucurie în această casă... începu Tsion.

– ... Încît nu aș putea să-i fac răul de a-l lăsa să cadă în mîinile Comunității Globale.

Tsion se lăsă pe spate, uitîndu-se la televizor.

– Deci vine Comunitatea Globală, tu ucizi copilul, te sinucizi, Cameron și tatăl tău se sinucid și ei... și cînd se va termina acest lanț?

– Ei nu se vor sinucide. Nu trebuie s-o facă.

– Tu nu trebuie s-o faci. Și nici nu o vei face.

– Am crezut că pot vorbi cu tine, Tsion.

– La ce te aşteptai? Că îţi voi trece cu vederea acest lucru?

– Că mă vei înţelege, măcar.

– Înţeleg măcar atît, spuse el. Nici eu nu vreau să trăiesc fără tine şi fără cel mic. Ştii ce urmează de aici.

– O, Tsion, doar nu vei lipsi biserica globală de tine.

El se aşeză pe spate şi îşi puse mîinile pe genunchi.

– Şi totuşi tu *mă* vei lipsi de *tine*. Probabil că nu ţii la mine atît cît ţin eu la tine, sau cît am crezut că ţii.

Chloe oftă şi se uită în tavan.

– Nu mă ajuţi, zise ea cu falsă exasperare.

– Încerc, spuse el.

– Ştiu. Şi apreciez acest lucru.

Tsion îi ceru să se roage cu el pentru cei dragi. Ea îngenunche pe podea, lîngă canapea, ţinîndu-l de mînă şi, la scurt timp după ce începură, Tsion îl văzu pe Kenny îngenunchind lîngă mama lui, cu mîinile împreunate, cu degetele întrepătrunse, cu ochii închişi.

David îl văzu pe Guy Blod mai furios şi mai aprins decît fusese la telefon. Îşi făcu apariţia cu un cortegiu de bărbaţi de vreo treizeci de ani, la fel de iritaţi ca el. În ciuda faptului că erau de naţionalităţi diferite, păreau fraţi, după felul în care erau îmbrăcaţi şi în care se purtau. David îi oferi numai lui Guy un scaun, de cealaltă parte a biroului său.

– Asta numeşti tu ospitalitate? spuse Guy. Hei, sîntem şase!

– Scuze, zise David. Am avut impresia că este responsabilitatea *oaspetelui* să-şi anunţe *gazda* cînd vin şi persoane neinvitate.

Guy făcu un semn de expediere cu mîna, iar trepăduşii săi se aşezară în spatele lui, cu braţele încrucişate.

– Comandantul Suprem m-a însărcinat să fac o chestie de fier, de culoarea bronzului, pentru Nicolae. Şi trebuie să o fac repede, deci poţi să-mi faci rost de materiale?

Fură întrerupţi de un ciocănit grăbit în uşă. O femeie de aproape şaptezeci de ani, cu părul albastru, scundă şi îndesată, îşi vîrî capul pe uşă.

– Domnişoară Ivins, spuse David, vă pot ajuta cu ceva?

– Scuzaţi-ne, dar purtăm o discuţie, interveni Guy.

David se ridică în picioare.

– Nu este nici o problemă, domnişoară Ivins. Îl cunoaşteţi pe Guy.

– Desigur, răspunse ea, dînd trist din cap.

– Iar tu, Guy, ştii că Vivian este...

– Da, singura rudă în viaţă a potentatului. Îmi pare rău pentru pierderea dumneavoastră, doamnă, dar noi...

– Cu ce vă pot ajuta, doamnă? întrebă David.

– Caut voluntari care să controleze mulţimea, spuse ea. Masele se adună deja din lumea întreagă şi...

– Este trecut de miezul nopţii! remarcă Guy. Ei nu ştiu că funeraliile vor fi abia peste două zile? Ce să facem noi cu ei toţi?

– Comandantul Fortunato a cerut ca tot personalul cu rang sub cel de director să...

– Asta mă exclude pe mine, Vivian! spuse Guy. Şi pe Hassid, din nefericire.

– Dar pe asistenţii tăi, Guy? sugeră David.

– Am nevoie de fiecare dintre ei pentru acest proiect! Viv, doar nu te aştepţi...

– Ştiu ce sarcină ai primit, Guy, interveni Viv Ivins. Îi pronunţă numele în felul vestic, iar el o corectă repede. Ea îl ignoră. Şi eu am primit o sarcină. Dacă vreunul dintre voi,

domnilor, își poate anunța oamenii, administrația vă va fi recunoscătoare.

David se întoarse pe scaunul său și notă anunțul pentru a-l transmite colaboratorilor săi pe e-mail. În acest timp, domnișoara Ivins închise ușa în urma sa.

– Nu-i așa că sîntem eficienți? întrebă Guy.

– Încercăm, spuse David.

– Știu care este sarcina ei, zise Guy. Tu ai aflat?

– Am destulă treabă cu propriile sarcini.

David nu manifestase destul interes, așa că Guy se întoarse către oamenii săi și șopti:

– Chestia aia cu numerotarea regiunilor.

David murea de curiozitate, dar nu voia să recunoască. Guy se răsuci în scaun, cu fața către David.

– Deci unde rămăsesem?

– Voiam să-mi verific fișierul cu catalogul furnizorilor de bronz și de fier, iar tu trebuia să fii puțin mai explicit.

– În regulă, o să am nevoie de un program de calculator care să mă-nvețe cum să fiu mai explicit. Medicul legist îmi va furniza un mulaj în mărime naturală al trupului lui Carpathia – ce dezgustător –, iar eu va trebui să fac un cvadruplu al acelei mărimi. Adică să o înmulțesc cu patru.

– Da, mai știu aritmetică, Guy.

– Doar încercam să te ajut. Încheiem un armistițiu?

– Un armistițiu?

– O luăm de la capăt, fără certuri?

– Cum vrei tu, Guy.

– Fii amabil.

– Încerc.

– Oricum, vreau să fac o replică de vreo şapte metri a lui Carpathia, din mult bronz, cred, dar vreau să aibă un finisaj ca abanosul, cu textură de fier. Abanosul este negru.

– Îmi amintesc şi de culori, Guy.

– Scuzele *mele,* David! Tu *nu* ai nevoie de ajutor!

– O să am nevoie, dacă vrei să-ţi găsesc repede acest material. Ce anume crezi că îţi trebuie şi cît de urgent?

Guy se aplecă înainte.

– Acum începem să ne înţelegem. Vreau să fac ceva gol pe dinăuntru, cu o grosime variind între şapte şi nouă milimetri, dar destul de solid şi de echilibrat pentru a sta drept fără suport, aşa cum ar sta Nicolae, dacă ar fi atît de înalt.

David ridică din umeri.

– Deci îl faci la scală şi, pentru a-i da stabilitate, poţi trişa în zona pantofilor, dacă va fi nevoie, pentru că un obiect neînsufleţit nu va face manevrele de balansare inconştiente care menţin în picioare un om viu.

– Pantofi?!

– Păi ce, statuia va fi desculţă?

Guy chicoti şi-şi împărtăşi veselia cu clonele sale.

– O, David, spuse el, ridicîndu-şi picioarele şi răsucindu-se în scaun. Statuia mea va fi *au naturel.*

David se strîmbă.

– Te rog, spune-mi că glumeşti!

– Ba deloc. Crezi că antreprenorul de pompe funebre va face un mulaj al trupului său în costum?

– De ce nu?

Guy făcu semne cu degetele prin aer şi spuse:

– Las-o baltă, nu poţi să înţelegi. E clar că ai nişte probleme cu trupul uman şi nu poţi aprecia frumuseţea. Doar...

– Guy, bănuiesc că statuia aceasta va sta într-un loc vizibil din palat...

– În palat? Băiete dragă! Acesta va fi *obiectul de artă* al istoriei, *piesa mea de rezistență*. Va sta în curtea palatului, la mai puțin de nouă metri de locul în care este depus acum trupul potentatului.

– Deci o va vedea toată lumea.

– În toată gloria ei.

– Și este capodopera *ta*.

Guy aprobă din cap, neizbutind să-și ascundă încîntarea.

– Deci, dacă pozez ceva, iar apoi fac un obiect după acest model, aș putea să fiu și eu un artist?

Guy privi dezgustat.

– Ești un artist cum sînt eu un...

– Dar ce anume din această reproducere a trupului gol al unui mort este opera ta?

– Mă insulți sau aceasta este o întrebare sinceră?

– Este sinceră. Chiar vreau să știu.

– Conceptul! Eu l-am *creat*, David. Eu voi supraveghea construcția. Eu voi face finisajele la față, lăsînd găuri la ochi. Mi s-a cerut să creez o statuie uriașă care să-l reprezinte pe cel mai mare om care a trăit vreodată, iar ideea mi-a venit parcă de la Dumnezeu.

– Vorbești cu Dumnezeu?

– Este doar o expresie, Hassid. M-a inspirat muza mea. Cine poate explica asta? Muzei i se datorează geniul meu, și e singurul lucru care mă împiedică să nu am un ego de nesuportat. Îți poți imagina cît este de jenant să fii lăudat pentru tot ce au creat mîinile tale? Evident, nu mă plîng, dar atenția care ți se acordă devine copleșitoare. Muza mea este reperul meu.

Sînt la fel de copleşit de darul meu – darul de la muză, înţelegi – ca toţi ceilalţi. Mă bucur de el ca toţi ceilalţi.

– Într-adevăr?

– Da, mă bucur. Şi abia aştept să construiesc statuia. Bănuiesc că voi avea acces la turnătoria Comunităţii Globale, pentru că nu va fi timp să fac asta în altă parte.

David închise un ochi.

– Turnătoria lucrează în trei schimburi, şapte zile pe săptămînă. Am putea face asta mai ieftin în Asia, unde...

– Trebuie realizată aici, David, e vina mea că nu am făcut clarificările necesare. Comandantul Suprem Fortunato – care, în caz că nu-ţi poţi da singur seama de asta, probabil va fi noul potentat după îngroparea lui Carpathia – vrea ca acest monument să fie aşezat la locul lui pînă, cel mai tîrziu, duminică în zori.

Guy se uită fix la David, parcă pentru a-l face să înţeleagă. Părea că nu pricepe. David se uită la ceas. Se apropia de unu, sîmbătă dimineaţa, Ora Standard Carpathia.

– Nu înţeleg, zise el, dar nu cred că poţi fi convins să faci altfel.

– Cred că am început să fim pe aceeaşi lungime de undă!

„Orice, dar aşa ceva nu", îşi spuse David în gînd.

– Zhizaki, zise Guy, te rog să faci precizările necesare.

Fluturîndu-şi unghiile verzi, de cinci centimetri, o asiatică prezentă un orar generat de calculator. Pînă sîmbătă la prînz se procurau materialele şi se stabilea locul de manufacturare, artistul făcea schiţa pe calculator, iar antreprenorul de pompe funebre, mulajul. Pînă sîmbătă la miezul nopţii, la turnătorie va fi creat un mulaj după specificaţiile artistului, se va realiza carcasa şi va fi livrată în partea din spate a curţii palatului. Acolo, în zorii zilei de duminică, Guy şi personalul său vor

face finisajele pînă cînd produsul va fi gata pentru a fi expus înaintea celor veniți să deplîngă moartea lui Carpathia.

– Este mai mult decît un plan ambițios, Guy, spuse David. Este unul temerar.

– Temerar, repetă Guy, cu privirea în depărtare. Și acum, urmează un epitaf...

– Va trebui să lucrezi cu materialele care sînt la îndemînă deja, zise David.

– Bănuiam că așa va fi. Dar vom avea nevoie de tine să treci proiectele actuale pe plan secund, să-l pui pe acesta în capul listei de priorități și să îmi facilitezi accesul înăuntru acolo, ca să mă asigur de corectitudinea consistenței și a culorii.

– Va trebui să porți haine de protecție și o cască dură, zise David.

Guy se uită la colegii săi.

– Îmi plac foarte mult hainele noi.

4

Comunitatea Globală făcuse toată Grecia invizibilă virtual, lucru care îl avantaja pe Rayford. La reîmpărţirea lumii în zece regiuni conduse de subpotentaţi – despre care Tsion Ben-Judah a spus în repetate rînduri că erau „regate cu regi" –, Statele Unite ale Ţării Sfinte îşi apropriaseră Grecia. Potentatul ei făcuse lobby pentru independenţă, aşa cum procedaseră majoritatea conducătorilor de ţări, apoi pledase pentru includerea în Statele Europene Unite.

Carpathia însuşi îi liniştise pe greci, făcîndu-le o vizită personală şi prin cîteva apariţii, în timpul cărora îşi asumase întreaga responsabilitate pentru includerea lor în regiunea „lui". Lukas (Laslos) Miklos îl încîntase odată pe Rayford cu o imitaţie perfectă a limbii greceşti cu accent estic a potentatului, care flata naţiunea pentru a i se supune.

– Sînteţi un popor foarte credincios, le spusese Carpathia, cu un loc bogat în istoriile multor sisteme de credinţe apreciate. Sînteţi la fel de aproape de leagănul civilizaţiei ca de Statele Europene Unite, aşa că eu personal voi pleda pentru includerea voastră în Statele Ţării Sfinte. Originile mele nu sînt departe de hotarul vostru de nord. Linia de demarcaţie, care pune atît ţara mea natală, cît şi reşedinţa mea actuală în aceeaşi regiune, include, în mod natural, şi Grecia. Vă primesc cu drag în

regiunea „mea" şi am încredere că vă veţi bucura de avantajele faptului că această zonă găzduieşte capitalul noii lumi.

Cu acest lucru i-a cucerit pe cei mai mulţi dintre greci. Un cîştig enorm pentru sfinţii pătimirilor a fost acela că Grecia părea, fără urmă de îndoială, un izvor de rebeliune. Biserică supraîncărcată de acolo s-a dat imediat la fund, de teamă să nu atragă atenţia Comunităţii Globale. Doctorul Ben-Judah a corespondat cu aproape o mie de greci evanghelişti, pe care îi identificase ca numărîndu-se printre cei 144 000 de martori profeţiţi. Erau evrei care credeau în Mesia, iar mulţi dintre ei participaseră la marea conferinţă a martorilor din Israel, se întorseseră în ţara natală şi cîştigaseră zeci de mii de convertiţi de partea lui Isus.

Chiar şi grupul local de credincioşi ascunşi al domnului şi al doamnei Miklos crescuse foarte mult; adunarea de la început se împărţise de multe ori, iar acum se întîlneau peste o sută de „grupuleţe", care nu erau chiar atît de mici. Noua biserică era prea mare pentru a se putea întruni vreodată fără să pună în pericol identitatea ei clandestină. Liderii fiecărei facţiuni se întîlneau lunar pentru pregătire şi pentru încurajare reciprocă şi, desigur, întregul grup făcea parte din familia credincioşilor din întreaga lume, avîndu-l pe Tsion Ben-Judah drept pastor-profesor virtual de facto.

Natura ascunsă a bisericii greceşti, fără să împiedice eforturile evanghelice, împiedica manifestările ostentative, care să atragă atenţia Comunităţii Globale. Investigaţiile particulare ale lui Buck Williams, făcute pentru revista sa electronică, *The Truth*, au arătat – cu David Hassid ca hacker – că Grecia nu era deloc ignorată de contraspionajul Comunităţii Globale, de securitatea ei şi de Forţele ei de Menţinere a Păcii. Ţara era în criză de personal. Majoritatea forţelor distribuite aici fuseseră

redesfăşurate în Israel, pentru Galâ, şi în Noul Babilon, pentru ceea ce a urmat după aceasta.

Aşa că Rayford nu fu surprins să afle că micuţul aeroport din Ptolemaïs nu era doar închis şi pustiu, ci şi în beznă. Rayford nu avea nici suficientă lumină, nici încrederea necesară pentru a ateriza pe o pistă nesemnalizată cu un avion atît de puternic şi de dificil cum era Gulfstreamul. Zbură pe deasupra aerodromului de cîteva ori, nedorind să atragă atenţia asupra sa, apoi se îndreptă spre sud, vreo patruzeci de kilometri, către Kozani, unde era un aeroport mai mare. Şi acesta era închis, dar o pistă rămăsese luminată pentru urgenţe şi pentru transportatorii particulari de mărfuri. Rayford urmări cum aterizează un mare avion internaţional de mărfuri, aşteptă pînă cînd fu condus către hangarul comercial colosal, apoi îşi setă instrumentele de bord în vederea aterizării.

Nu ştia cum va da de Laslos sau cum va putea ajunge la Ptolemaïs. Poate că vor fi la o distanţă suficient de mică pentru a-şi putea folosi telefonul, fără să se mai bazeze pe tehnologia satelitului. Nu-i plăcea să deranjeze familia Miklos la această oră, dar o mai făcuse şi înainte. Ei au înţeles întotdeauna. De fapt, se părea că lor le plăceau uneltirile pe ascuns, atît doamnei Miklos, cît şi lui Lukas.

Rayford fu neobişnuit de calm cînd ateriză pe Kozani. Simţea că intrase într-un contact intim cu Dumnezeu în timpul zborului, comunicaseră mai direct şi avusese o legătură personală cu cerul, cum nu se mai întîmplase de mult timp. Contactul cu cele cereşti se petrecuse pentru prima dată atunci cînd Rayford băgase de seamă, în cele din urmă, Scriptura: „Opriţi-vă şi cunoşteţi că Eu sînt Dumnezeu". După luni în care se gîndise, se autoapărase şi luase lucrurile în propriile mîini, în cele din urmă cedase şi îl căutase pe Dumnezeu.

Prima lui emoţie copleşitoare fusese ruşinea. Dumnezeu avusese încredere în el, un proaspăt credincios cu dorinţa de a conduce. Dumnezeu folosise darurile cu care îl înzestrase pe Rayford pentru a conduce micul grup de credincioşi care devenise cunoscut drept Armata Pătimirilor.

Rayford ştia că în Armată erau oameni mai deştepţi decît el, inclusiv fiica şi ginerele său. Şi unde mai puteai găsi în lume o minte mai strălucită ca a lui Tsion Ben-Judah? Şi totuşi, ei toţi îl considerau pe Rayford conducătorul lor. El nu căutase cu tot dinadinsul acest lucru şi nici nu se agăţase de acest statut. Dar, cînd i se propusese, acceptase cu dragă inimă. Şi, pe măsură ce Armata creştea, sporea şi responsabilitatea lui. Însă, deşi autoritatea îi era potenţată de sarcinile sale, ilogicul îl invadase. Bărbatul care se mîndrise cu pragmatismul său se trezi dintr-odată trăind condus de emoţii.

La început, fusese ceva asemenea unei revelaţii să se preocupe de emoţiile sale. Asta îi permisese să aibă grijă de fiica sa, să plîngă cu adevărat pierderea soţiei şi a fiului său şi să înţeleagă cît îi iubise. Îi permisese să vadă cine era el însuşi, să înţeleagă nevoia sa de iertare, să vină la Hristos.

Dar, lucru de înţeles, Rayford găsise dificil să pună în echilibru emoţia şi intelectul. Nimeni nu-şi putea revendica o cotă mai mare de pierderi şi de traume în trei ani şi jumătate. Dar emoţia necesară pentru a-l face un nou credincios nu ţinea cont de temperamentul său echilibrat, de lider înnăscut. Nefiind vreodată adept al psihologiei, cînd se deschisese în faţa lui Dumnezeu, în noaptea aceea, în spiritul său îşi văzu ratarea drept ceea ce era: un păcat.

Devenise egoist, mînios, răzbunător. Încercase să ia locul lui Dumnezeu ca apărător şi protector al Armatei Pătimirilor. În acest proces, îi lăsase pe membrii acesteia mai vulnerabili

decît fuseseră vreodată în faţa pericolului. Cînd Rayford îndrăzni să se privească în acea oglindă spirituală, urî ceea ce văzu. Un bărbat care fusese pe deplin recunoscător lui Dumnezeu pentru iertarea, pentru iubirea şi pentru salvarea sa, care acum însă trăia ca un rătăcit. Încă îşi mai spunea credincios. Dar ce se întîmplase cu dependenţa sa de Dumnezeu, de sfaturile prietenilor săi, ale rudelor şi ale mentorilor săi spirituali? Ce se întîmplase cu iubirea sa pentru Biblie şi pentru rugăciune, pentru îndrumările pe care le găsise cîndva acolo?

În timp ce Dumnezeu părea să reverse lumina adevărului în sufletul său, Rayford ceru îndurare şi absolvire de vină. Oare mînia lui fusese un păcat? Nu, asta nu se punea. Scripturile învăţau astfel: „Mîniaţi-vă şi nu greşiţi", deci mînia în sine nu era rea. Dar ceea ce făcuse el mînat de mînie cu siguranţă că era rău. Mînia îl consumase, iar el o lăsase să pătrundă în relaţia sa cu Dumnezeu şi cu cei pe care îi iubea.

Rayford se izolase, trăindu-şi propriile ambiţii. Se luptase să vadă, printre lacrimi, cînd Dumnezeu îi dezvăluise propriul suflet, în esenţa sa.

– Voi înţelege, se ruga el, dacă m-am făcut nedemn de orice fel de rol în Armata Pătimirilor.

Dar Dumnezeu nu părea să confirme acest lucru. Tot ce simţi fură o copleşitoare foame şi o copleşitoare sete de Biblie şi de îndrumare. Voia să se roage altfel de acum înainte, să fie în permanenţă în contact cu Dumnezeu, aşa cum fusese cînd devenise credincios. Ce însemna acest lucru pentru rolul său de conducător în Armata Pătimirilor, nu ştia. Era mai important să se întoarcă la lucrurile fundamentale, să se întoarcă la Dumnezeu.

Rayford găsi echipajul avionului de marfă ocupat cu treburi, iar el fu condus la patru sute de metri mai la nord, ca să

parcheze aparatul Gulfstream. Nici nu se uitară la el cînd trecu grăbit pe jos, cu rucsacul pe umăr, de parcă s-ar fi îndreptat undeva anume. De îndată ce ieşi pe poarta aerodromului şi găsi un loc întunecat între felinarele de pe stradă, sună acasă la familia Miklos. Doamna Miklos răspunse după ce telefonul sună doar o dată.

– Sînt prietenul vostru din America, începu el, iar ea trecu imediat de la greacă la o engleză în care ştia foarte puţine cuvinte.

– Spune cod, ca să recunosc, zise ea.

Codul? Nu-şi amintea nici un cod. Poate că era ceva practicat printre credincioşii locali.

– Isus este Hristos, Mesia, spuse el.

– Acesta nu cod, răspunse ea, dar cunosc voce. Văzut la televizor.

– M-ai văzut? Pe mine?

– Da. L-ai împuşcat pe Carpathia?

Lui Rayford i se uscă gura. Deci fusese prins de camerele de luat vederi.

– Nu! spuse el. Cel puţin, nu cred. Nu am vrut. Ce spun la televizor?

– Amprente, zise ea. Pe armă.

Rayford clătină din cap. Fusese atît de sigur că, dacă el l-ar fi împuşcat pe Carpathia, ar fi fost imediat prins sau ucis, aşa că nu-şi făcuse nici o grijă în legătură cu amprentele. Nu se gîndise să fugă. Ce mai criminal era şi el! De ce nu se gîndise să şteargă mînerul cu roba înainte să arunce arma?

– Mi s-a difuzat poza? întrebă el.

– Da.

Îi zise femeii unde se afla şi întrebă dacă Laslos era acolo.

– Nu. Cu pastorul nostru. Roagă pentru tine.

– Nu vreau să vă compromit, spuse el. Am să zbor în America.

– Nu știu *compromite*, recunoscu ea.

– A, scuze. Să vă trădez. Să vă bag în belea. Să fiu văzut cu voi.

– Laslos nu te va lăsa singur, zise ea. Îi spun. Te sună el.

Lui Rayford nu-i plăcea să pună credincioșii greci în pericol, dar engleza lui Laslos era mai bună decît a soției sale, așa că poate îi va fi mai ușor să îl convingă pe el să nu se implice. Îi dădu femeii numărul său de telefon și se așeză să aștepte apelul în umbrele tufișurilor de la marginea drumului care ieșea în nordul aeroportului.

La etaj, în casa cea mare a lui Rosenzweig, Buck folosi cu economie lanterna, încercînd să dea de vreo urmă a lui Chaim. Încremeni cînd auzi zgomote afară, în tufișuri. Își ținu respirația și se tîrî pînă la fereastră, se uită în jos, disperat să nu fie văzut. Cineva le făcu semne altora, iar siluetele lor se mișcară încoace și încolo în întuneric. Nu-și putu imagina un scenariu care să-i permită să fugă, pînă cînd acesta nu se desfășură chiar sub ochii lui.

Toate Forțele de Menținere a Păcii ale Comunității Globale fuseseră brusc adunate pentru un scop unic – să găsească un fugar. Iar cînd anunțul în mai multe limbi se auzi la megafoane, deveni clar și pe cine căutau.

– Atențiune, cetățeni și întregul personal al Comunității Globale! Căutați-l pe americanul Rayford Steele, fost angajat al Comunității Globale, care este urmărit în legătură cu participarea la conspirația pentru asasinarea Potentatului Nicolae Carpathia. Poate fi deghizat. Poate fi înarmat. Este considerat periculos. Pilot calificat. Orice informație despre unde se află...

Rayford? Conspirație? Acum Comunitatea Globală se agăța de nimicuri.

Forțele de Menținere a Păcii ale Comunității Globale păreau să se certe dacă să rămînă unul sau mai mulți. În cele din urmă, conducătorul lor strigă la ei și le făcu semn să-l urmeze. Buck așteptă cîteva minute, apoi verifică fiecare fereastră, privind concentrat în noapte, afară, și ascultînd atent la orice indiciu al prezenței vreunui dușman. Nu văzu și nici nu auzi nimic, dar știa că acum cel mai mare adversar al său era timpul.

Lăsă pentru la sfîrșit atelierul lui Chaim. Acesta nu avea ferestre, așa că, atunci cînd deschise ușa, nu ezită să lumineze cu lanterna peste tot. Era gol, dar arăta altfel de cum îl văzuse ultima oară. Chaim îi arătase ceea ce lucrase el de mînă, dar acum nu mai era nici un obiect acolo. Locul era imaculat. Pînă și menghinele fuseseră desfăcute de pe masa de lucru și depozitate. Podeaua era curată, instrumentele – agățate, tejghelele – fără pată. Arăta ca și cum cineva s-ar fi mutat sau ar fi plănuit să schimbe rostul camerei.

Buck ieși din încăpere și închise ușa. Îi răsări ceva în minte, în ciuda temei și a repulsiei care îi stăteau în gît. Vîrî lanterna în buzunar și își croi drum, cu grijă, pînă la ușa din față. Cadrul fusese distrus. Deși era sigur că acest lucru fusese făcut de Comunitatea Globală, care abandonase apoi locul, Buck se simțea mai în siguranță să plece pe unde venise. Mergînd către ușa din spate, se întrebă cine făcuse curățenie în atelierul lui Chaim. Să fi fost chiar el, înaintea atacului cerebral, sau personalul, după ce devenise evident că Chaim nu va mai fi capabil să își cultive hobby-ul?

Buck își găsi drumul pipăind prin dezordinea din spatele atelierului și se opri frecvent să asculte dacă se aud pași sau vreo respirație pe fundalul sirenelor și al anunțurilor de la

cîteva străzi distanţă. Se feri să stea în lumină şi se ţinu în mijlocul dărîmăturilor de la cutremur, atît cît putu, pînă găsi o zonă unde luminile stradale nu mai funcţionau.

Trebuia să ştie sigur ce se întîmplase cu Chaim, înainte de a se putea măcar gîndi la tentaţia unei întîlniri cu Rayford sau cu Leah. Dar de unde să înceapă? Nu cu prea mult timp în urmă, Buck ar fi încercat să-l găsească prin intermediul lui Jacov, al lui Hannelore, al mamei ei sau al lui Stefan. Cînd pătrunse pe un drum cu hîrtoape, care ducea cine ştie unde, lacrimile îi curgeau de pe obraji.

Vineri după-amiaza, tîrziu, în Illinois, Chloe îl hrănea pe Kenny în camera cealaltă, cînd fotografia lui Rayford – cea de pe vechea sa legitimaţie, din vremea cînd era angajat al Comunităţii Globale – apăru la televizor. Tsion se albi la faţă şi se întinse să dea televizorul mai încet, apropiindu-se pentru a asculta. Tsion se rugase pentru Rayford, îşi făcuse griji pentru el. Cînd Rayford, Leah şi Buck plecaseră, se gîndise că le cunoştea sarcinile şi misiunile şi se temea că rolul de simplu pilot nu va fi suficient pentru Rayford. Se aflase în mijlocul multor acţiuni, dar acum, chiar mai mult decît ceilalţi, era doar un fugar care trebuia să stea ascuns.

Acum ce va face? Din reportaj reieşea că el trăsese cu arma care, probabil, îl ucisese pe Carpathia. Oare cum putea cineva să facă acest lucru, într-o asemenea mulţime, şi apoi să scape? Tsion nu voise niciodată mai mult decît acum să stea de vorbă cu Rayford şi niciodată nu i se păruse o povară mai mare să se roage pentru cineva.

Dorinţa aceasta nestăpînită nu era nimic nou. Tsion îşi dădu seama că petrecuse mai mult timp rugîndu-se pentru Rayford decît pentru oricine altcineva. Era evident acum de ce

Rayford avea nevoie de rugăciune, desigur, dar, cînd închise ochii şi îi acoperi cu mîna, Tsion nu se simţi confortabil. Ştia că, în curînd, va trebui să-i spună lui Chloe că tatăl ei era suspect în asasinat – sau „conspiraţie", după cum se spunea la televizor –, dar nu acest lucru îl neliniştea. Părea că nu se afla în starea potrivită pentru a se ruga, şi din asta nu putu decît să deducă faptul că, poate, Rayford avea, de fapt, nevoie de o intermediere.

Tsion studiase disciplina intermedierii – în linii mari, era o tradiţie protestantă din culturile fundamentalistă şi penticostală. Cei care pătrundeau în ea treceau dincolo de simpla rugăciune pentru cineva, ca act de intermediere; aceştia credeau că adevărata intermediere implică empatie profundă şi că o persoană care se roagă în felul acesta nu trebuie să o practice dacă nu doreşte, literalmente, să schimbe locul cu acela aflat în nevoie.

Tsion îşi examină mental dorinţa de a intermedia cu adevărat pentru Rayford. Era doar un exerciţiu. Nu putea să schimbe locul cu Rayford şi să devină suspect în asasinarea Antihristului. Dar putea simula starea aceea în minte; îşi putea exprima faţă de Dumnezeu dorinţa de a lua acea povară, fie că era sau nu posibil.

Nici acest lucru nu îl linişti pe Tsion. Încercă să se aşeze într-un genunchi, îşi aplecă şi mai mult capul, apoi se aşeză pe ambii genunchi, se întoarse, îşi puse braţele pe canapea şi îşi odihni capul în palme. Era îngrijorat că nu l-ar înţelege Chloe, dacă l-ar vedea în felul acesta, în care încetase brusc să se mai uite la televizor, aşa obsesiv cum o făcuse de la asasinat încoace, şi căzuse în starea de profundă căinţă – ceva străin de natura sa. Sigur că, atunci cînd era singur, se ruga adeseori în felul acesta, dar Chloe ar considera această expunere de umilinţă

atît de aberantă, încît, probabil, s-ar simţi obligată să-l întrebe dacă se simte bine.

Aceste preocupări fură însă repede înlăturate de dorinţele spirituale ale lui Tsion. Simţea pentru Rayford compasiune şi milă atît de profunde, încît gemu involuntar şi simţi cum alunecă de pe canapea, pînă ce se aşeză cu palmele pe podea.

Cu capul sprijinit de marginea canapelei, cu spatele la televizorul aproape mut, gemu şi plînse, în timp ce se ruga în tăcere pentru Rayford. Nefiind obişnuit cu manifestările ieşite din comun, Tsion tresări la pierderea uşoară a echilibrului. În ochiul dinlăuntrul minţii sale, atenţia trecuse brusc de la Rayford şi de la problemele sale la măreţia lui Dumnezeu însuşi. Tsion se simţi deodată nedemn, ruşinat şi necurat, de parcă s-ar fi aflat chiar în prezenţa Divinităţii.

Tsion ştia că, prin rugăciune, te apropii – la figurat –, cu îndrăzneală, de Tronul Ceresc, dar nu simţise niciodată o asemenea apropiere fizică de Creator. Genunchii îi alunecară în spate, palmele, înainte, şi se întinse prosternat, cu fruntea pe covorul prăfuit, turtindu-şi nasul.

Dar nici acest lucru nu îi alină uşoara ameţeală. Tsion se simţi separat de trup, de parcă prezentul ar fi dispărut. Nu mai era decît vag conştient de locul unde se afla, de zgomotul surd al televizorului, de Chloe care gîngurea şi de Kenny care chicotea, în timp ce ea îl îndemna să mănînce.

– Tsion?

Nu răspunse, nedîndu-şi imediat seama că era conştient. Era un vis, oare?

– Tsion?

Era o voce de femeie.

– Să încerc din nou la telefon?

Deschise ochii, brusc conştient de mirosul covorului vechi şi de usturimea lacrimilor.

– Hî? reuşi el să articuleze, cu vocea groasă.

Se auziră paşi.

– Mă întrebam dacă ar trebui să sun... Tsion! Ai păţit ceva?

El se ridică încet.

– Sînt bine, dragă. Doar că, brusc, foarte obosit.

– Ai tot dreptul să fii! Odihneşte-te. Dormi puţin! Am să te trezesc dacă se întîmplă ceva. Nu am să te las să ratezi nimic.

Tsion se aşeză pe marginea canapelei, cu umerii lăsaţi şi cu mîinile strînse între genunchi.

– Ţi-aş fi recunoscător, spuse el. Arătă cu capul spre cealaltă cameră. Poate Kenny să stea singur o clipă?

Ea aprobă din cap.

– Ar fi bine să iei loc, zise el.

Chloe se uită parcă lovită.

– Au fost ştiri? A păţit ceva Buck?

– Deocamdată, nici o ştire despre Buck sau despre Leah, spuse el, iar ea păru să respire, în sfîrşit. Dar trebuie să afli ceva despre tatăl tău...

David încercă să-i trimită lui Viv Ivins, prin e-mail, lista celor din departamentul său care erau disponibili pentru o a doua sarcină în următoarele cîteva zile, dar mesajul se întoarse, neputînd fi expediat. Urma să treacă el oricum pe lîngă biroul ei, în drum spre hangar, aşa că printă mesajul şi îl luă cu el.

Pînă să ajungă, primi un telefon de la supraveghetorul turnătoriei.

– Ştiţi ce solicitaţi, nu-i aşa? întrebă acesta.

– Desigur, Hans, zise David. Trebuie să înţelegi că nu eu am hotărît acest lucru.

– Dacă nu vine chiar de la Fortunato, nu ştiu cum se aşteaptă din partea noastră să...

– De la el vine.

– ... participăm. Vreau să spun, este prea... Vine de la el?

– Vine de la el.

– Atunci, gata cu vorba!

David strecură mesajul prin fanta din uşa lui Viv Ivins, dar uşa nu era bine trasă, aşa că se deschise. Biroul mic şi întunecat se lumină imediat, datorită senzorilor sensibili la mişcare. Prin palat se bîrfea că, din cînd în cînd, pretinsa mătuşă din partea mamei a lui Carpathia moţăia la birou atît de mult, încît se stingea lumina din încăpere. Dacă o trezea ceva sau se mişca în somn, luminile se aprindeau, iar ea îşi relua lucrul de parcă totul ar fi fost în regulă.

David se asigură că ea nu era înăuntru, moţăind, apoi întinse mîna să închidă uşa. Dar privirea îi fu captată de ceva de pe biroul ei. Mătuşa întinsese o hartă a lumii, cu graniţele dintre cele zece regiuni clar marcate. Nu era ceva ce nu mai văzuse pînă atunci, doar că aceasta era o hartă veche, una desenată cînd cele zece regiuni erau membre ale Consiliului de Securitate al Naţiunilor Unite, proaspăt extins. Cînd Carpathia redenumise guvernul mondial „Comunitatea Globală", modificase, e drept, nu prea mult, şi numele celor zece regiuni. De exemplu, Statele Unite ale Americii de Nord deveniseră Statele Americane de Nord Unite. Viv Ivins nu se limitase la a scrie de mînă aceste modificări, ci adăugase şi nişte cifre între paranteze, după fiecare nume.

David simţi că se expunea pericolului dacă îşi dădea frîu liber curiozităţii, dar cine ştie ce semnificaţie ar putea avea

toate acestea pentru Armata Pătimirilor, pentru Judah-iți, pentru sfinții pătimirilor din toată lumea? Născoci rapid un alibi în timp ce se îndrepta spre birou. Dacă Viv se va întoarce și îl va prinde studiindu-i harta, îi va spune pur și simplu adevărul: mișcarea ușii făcuse lumina să se aprindă, iar harta îi atrăsese atenția. Nu știa cum va explica faptul că notează și numerele.

Aruncînd o ultimă privire pe fereastra biroului ei, David scoase o carte de vizită din portofel și, aplecat peste harta lui Viv, notă cu un scris mic și repezit:

Statele Unite ale Țării Sfinte* (216)
Statele Ruse Unite (72)
Statele Indiene Unite (42)
Statele Asiatice Unite (30)
Statele Unite ale Pacificului (18)
Statele Americane de Nord Unite (-6)
Statele Americane de Sud Unite (0)
Statele Unite ale Marii Britanii (2)
Statele Europene Unite (6)
Statele Africane Unite (7)

David căută explicația asteriscului de după „Statele Unite ale Țării Sfinte" în subsolul hărții, unde Viv, sau altcineva, notase în creion: „cunoscute și sub numele de Statele Unite ale lui Carpathia".

Aceasta era ceva nou. David nu mai auzise vreun alt nume pentru Statele Unite ale Țării Sfinte. Cînd se îndreptă de spate, cu gîndul să plece, mai observă niște însemnări cu creionul, care păreau să fi fost șterse. Se aplecă mai mult și se chinui să descifreze ceva, dar avea nevoie de mai multă lumină. Să îndrăznească să aprindă lampa de birou a lui Viv?

Nu. Preferă să ridice întreaga hartă spre lumina din tavan, ştiind că ar putea să dea vina pe o curiozitate patologică, dacă va fi necesar. Spera doar că Viv, ca aproape toţi ceilalţi, supraveghea transportarea trupului lui Carpathia, de la Phoenix 216 la morgă. Era bucuros că putuse să lipsească de la eveniment, ştiind că majoritatea îşi vor ţine pălăriile sau mîinile în dreptul inimii şi că el nu era pregătit să facă acest lucru, nici măcar în mod ironic.

Ţinînd harta sub lumina puternică ce venea din tavan, David abia putu să înţeleagă ce fusese şters. Se părea că cineva scrisese : „Doar avertisment: Ţ.S. cel mai înalt, A.N. cel mai slab".

David clătină din cap, în timp ce punea harta la loc pe masă, şi apoi ieşi din birou.

Viv venea către el.

– O, David, spuse ea, ce rău îmi pare că nu ai putut vedea explozia bruscă de emoţie!

– Cu siguranţă că aşa ceva se va repeta şi în următoarele cîteva zile.

– Dar să vezi muncitorii, soldaţii, pe toată lumea... o, a fost mişcător! Onorurile, lacrimile... Ah! Mi-am lăsat lumina aprinsă?

David îi explică faptul că uşa declanşase senzorul de mişcare.

– Şi lista ta este în uşă?

El dădu din cap afirmativ; deodată, îi sună telefonul, speriindu-l atît de tare, încît era să cadă.

– Poţi merge la treburile tale, spuse Viv.

Era Mac. David vorbea în timp ce mergea.

– Mă gîndeam să fi fost şi tu aici să ne saluţi, zise Mac. Caporalul Christopher a aşteptat dovada pînă cînd cei care cărau giulgiul au scos trupul de acolo.

– Dovada?

– Nu cred că am văzut vreodată purtătorii de giulgiu în uniforme cărînd o ladă de lemn ca şi cum ar fi fost un coşciug de mahon. Tu unde erai?

– Pe drum, dar ce spuneai de dovadă?

– Annie o descarcă acum. Vreo doi saci mari de gunoi plini cu bucăţi din pupitru. Şi o altă ladă, care pare să conţină tot materialul împrăştiat de pe scenă. Moon nu ne-a lăsat să plecăm din Ierusalim fără ea. Ai auzit de armă, nu?

– Desigur. Şi de prietenul nostru.

– Totuşi, este ciudat, David!

– Ce anume?

– Mai bine să lăsăm asta pentru cînd vom fi între patru ochi.

– Rayford la telefon.

– Domnule Steele! se auzi vocea uşor de recunoscut a lui Lukas Miklos. Unde sînteţi?

Rayford îi spuse.

– Rămîneţi la adăpostul întunericului, dar mergeţi trei kilometri spre nord. O să vă luăm noi de la borna care indică al treilea kilometru. Cînd o să vedeţi o maşină albă, cu patru uşi, care încetineşte şi părăseşte şoseaua, alergaţi spre noi. Dacă sînt şi alte maşini în preajmă, o să vă depăşim şi ne întoarcem mai tîrziu, dar dacă tragem pe dreapta, nu ezitaţi!

– „Noi"?

– Subpastorul nostru şi eu.

– Laslos, nu vreau să riscaţi...

– Prostii! Aveţi un nume fals şi acte potrivite?

– Da.

– Bun. Cît de repede puteţi merge?

– Cum este terenul?

– Nu cel mai bun, dar nu vă apropiați de drum pînă nu ajungem noi acolo.

– Pornesc acum.

– Domnule Steele, noi ne simțim ca oamenii din Noul Testament care se întîlnesc pentru rugăciune, rugîndu-se pentru Petru, cînd el ciocănea la ușa lor.

– Da, spuse Rayford. Doar că el venea *din* închisoare.

Epuizat, Buck se așeză în spatele unui zid de beton, construit cu zeci de ani în urmă pentru a proteja Israelul de șrapnelul și de mortierele vecinilor dușmani. Era la cîteva străzi de drumul principal, dar destul de aproape pentru a auzi sirenele omniprezente și pentru a vedea luminile de urgență care băteau pînă la norii joși ai zorilor.

„Gîndește, gîndește, gîndește!" își spunea. Nu voia să părăsească Israelul fără să știe unde se afla Chaim. Buck nu știa pe nimeni altcineva cu care sau la care ar fi putut să fugă Chaim, dacă ar fi supraviețuit cumva. Dacă acesta ar fi sfidat sorții și trăia, acum probabil că îl căuta și el pe Buck, cu la fel de multă fervoare. Nu se puteau întîlni în locurile cunoscute: căminul lui Buck, casa lui Chaim, apartamentul lui Jacov, acasă la Stefan. Ce loc ar avea o semnificație specială pentru fiecare dintre ei doi?

Buck nu crezuse niciodată în percepția extrasenzorială, dar cu siguranță își dorea să simtă ceva acum. Își dorea să simtă dacă bătrînul era bine și, dacă așa stăteau lucrurile, că încerca să comunice cumva cu el chiar atunci. Fiind credincios, Buck era sigur de un lucru: clarviziunea nu era treabă serioasă. Dar auzise povești credibile cu oameni, în special creștini, care, sub o formă sau alta, cunoșteau lucrurile în mod supranatural.

Cu siguranţă că a face asemenea minuni nu era peste puterile lui Dumnezeu, mai ales acum.

Buck avea nevoie de o minune, dar credinţa lui era slabă. Ştia că nu trebuia să fie astfel. Văzuse destul de mult lucrarea lui Dumnezeu, în acei trei ani şi jumătate, încît nu mai trebuia să se îndoiască vreodată, nici măcar pentru o clipă. Ceea ce îl reţinea însă acum era încredinţarea că nu merita o minune. Oare Dumnezeu nu avea lucruri mai mari, mai importante de care să aibă grijă? Oameni mureau, erau răniţi, erau pierduţi. Şi mai era marele război supranatural dintre bine şi rău, despre care scrisese atît de mult Tsion, conflictul tuturor vremurilor, care se revărsase din ceruri, iar acum se năpustea asupra pămîntului.

– Iartă-mă că îndrăznesc să cer, se rugă Buck, dar, cel puţin, linişteşte-mă, luminează-mi mintea atît cît să-mi dau seama de asta! Dacă Chaim este în viaţă, lasă-ne să dăm unul de celălalt sau fă astfel încît să ne gîndim amîndoi la acelaşi loc de întîlnire.

Buck se simţea netrebnic, prost şi neînsemnat. Era un lucru nobil să-l găsească pe Chaim, dar implicarea lui Dumnezeu într-o problemă atît de trivială părea, ei bine, obraznică. Se ridică în picioare şi simţi durerile. Îşi încleştă pumnii şi făcu o grimasă. „Relaxează-te! Concentrează-te asupra ta! Gîndeşte!"

Dar, cumva, ştia că nu exista nici o modalitate de a-şi deschide mintea. Trebuia să se relaxeze cu adevărat, iar a se dojeni pentru frenezia sa avea un efect contrar. Dar cum să se liniştească într-un moment ca acesta, cînd tot ce putea face era să-şi tragă sufletul şi să-şi domolească bătăile inimii?

Poate că *aceasta* ar fi fost rugămintea pe care trebuia să o adreseze lui Dumnezeu; o minune suficientă în sine.

Buck se aşeză iar, convins că era singur şi la adăpost. Trase adînc aer în piept şi expiră uşor, scuturîndu-şi mîinile şi

întinzîndu-şi picioarele. Îşi lăsă capul pe spate şi simţi duritatea zidului de beton. Îşi roti capul dintr-o parte în cealaltă. Respiraţia i se domoli; pulsul începu să scadă şi el. Îşi îngropă bărbia în piept şi încercă să-şi limpezească mintea.

Singura modalitate de a face acest lucru era să se roage pentru tovarăşii săi, pe rînd, începînd cu soţia lui şi cu fiul lor, cu socrul său, iar apoi ceilalţi fraţi şi surori care îi veneau în minte. Îi mulţumi lui Dumnezeu pentru prietenii care erau acum în ceruri, inclusiv pentru cei ale căror trupuri tocmai le descoperise.

Şi, aproape fără să-şi dea seama, se calmase atît cît se poate calma un om aflat în acea situaţie. „Îţi mulţumesc, Doamne. Acum, ce loc ar avea vreun sens? Unde am fost împreună cu Chaim şi ne-am putea gîndi amîndoi la asta?"

Îşi aduse aminte că fuseseră la Stadionul Teddy Kolleck, dar locul acela era prea în public, prea deschis. Nici unul din ei nu putea risca să meargă acolo.

Şi apoi îşi dădu seama.

5

Chloe amuți cînd află vestea. Tsion se așteptase să vadă lacrimi, neîncredere, invective față de el, care reprezenta o altă persoană decît tatăl ei. Ea însă doar se așeză, clătinînd din cap.

Oricît îi fusese de dificil să o informeze, Tsion încă mai era ușor amețit din pricina a ceea ce simțise în timpul experienței extracorporale produse de rugăciune. Mai auzise despre așa ceva, dar respinsese ideile respective ca fiind invenții sau halucinații induse de medicamente pe patul de moarte. Dar senzația aceasta, atît de reală și de dramatică, încît îi alungase temporar empatia și intermedierea în numele lui Rayford, nu putea fi decît, din nou, ceva extraordinar. El pleda de multă vreme pentru verificarea experienței în Scriptură, și nu invers. Își dădu seama că va trebui să-și reamintească frecvent acest lucru, pînă cînd înflăcărarea – care părea un cuvînt incapabil să redea tulburătoarea experiență – se va fi pierdut în amintire. Un verset din Vechiul Testament îi tot sîcîia conștiința, iar mintea i se îndepărtă de la tînăra femeie necăjită din fața lui.

Chloe nu răspunsese încă, așa că Tsion spuse:

– Scuză-mă o clipă, te rog.

Și deschise textul integral al Bibliei pe ecranul laptopului. Cîteva secunde mai tîrziu accesă Ioil 3 și îl citi în tăcere în

întregime, descoperind că fusese condus la un pasaj care îi lumina experienţa şi îi putea oferi şi femeii o mîngîiere.

> Dar după aceea, vărsa-voi Duhul Meu peste tot trupul, şi fiii şi fiicele voastre vor profeţi, bătrînii voştri visuri vor visa, iar tinerii voştri vedenii vor vedea.
>
> Chiar şi peste robi şi peste roabe voi vărsa Duhul Meu.
>
> Şi vă voi arăta semne minunate în cer şi pe pămînt: sînge, foc şi stîlpi de fum.
>
> Soarele se va întuneca şi luna va fi roşie ca sîngele, înainte de venirea zilei celei mari şi înfricoşătoare a Domnului.
>
> Şi oricine va chema numele Domnului se va izbăvi, căci în muntele Sionului şi în Ierusalim va fi mîntuirea, precum a zis Domnul; şi între cei mîntuiţi, numai cei ce cheamă pe Domnul.

Tsion ridică privirea tresărind atunci cînd Chloe spuse, în sfîrşit, ceva. Nu remarcă nici o traumă în vocea ei, nimic care să trădeze că tocmai aflase că tatăl ei era cel mai vînat om din lume – cu excepţia cuvintelor pe care le rosti.

– Ar fi trebuit să prevăd că se va întîmpla aşa, zise ea. A încercat să-mi atragă atenţia asupra lui Hattie, ceea ce nu a fost greu deloc. Ea nu s-a sfiit niciodată să spună că voia să-l ucidă pe Carpathia.

Tsion îşi drese glasul.

– De ce ar face el asta, ştiind că rana mortală este temporară, oricum? Este tatăl tău capabil de o asemenea faptă?

Chloe se ridică în picioare şi se uită în camera cealaltă; păru să fie mulţumită de orice ar fi făcut Kenny cu mîncarea.

– Nu aş fi crezut aşa ceva pînă acum, zise ea. S-a schimbat atît de mult. Aproape la fel de dramatic cum s-a schimbat

după Înălțarea la Cer. Ca și cum ar fi revenit la ceva mai rău decît fusese înainte să devină credincios.

Tsion înalță capul și trase cu ochiul la televizor. Nimic nou.

– Am simțit tensiunea din casă, zise el. Dar mi-a lipsit ceea ce spui tu.

– Mînia? Ți-a lipsit mînia?

Tsion ridică din umeri.

– *Împărtășesc* și eu din ea. Încă mă mai lupt cu ea cînd mă gîndesc la familia mea...

Vocea i se sugrumă.

– Știu, Tsion. Dar tu ai fost un om al Scripturilor toată viața. Pentru tata, acest lucru este ceva nou. Nu mi-l pot imagina stînd acolo și făcînd asta, dar sînt sigură că a dorit-o. Iar dacă a existat dorința, acest lucru cu siguranță răspunde la multe întrebări: unde a fost și ce a făcut. O, Tsion! Cum va scăpa? Faptul că ei spun că este liber mă face să mă întreb dacă nu este doar o minciună, o campanie murdară care să-l facă pe el, pe tine, pe noi să părem răi. Poate că nu este decît un țap ispășitor.

– Nu putem decît să sperăm.

Ea se așează pe un scaun.

– Dar dacă este vinovat? Dacă este un asasin? Nu există excepții în fața lui Dumnezeu, chiar dacă victima este Antihristul, nu?

Tsion clătină din cap.

– Nu există nici o excepție, din cîte știu eu.

– Atunci, trebuie să se predea? Să suporte consecințele?

– Oprește-te, Chloe! Știm prea puține lucruri.

– Dar dacă *este* vinovat?

– Răspunsul meu ar putea să te surprindă.

– Surprinde-mă!

– Cred că sîntem în război. În timpul războiului, uciderea inamicului nu este considerată o crimă.

– Dar...

– Ţi-am spus că s-ar putea să te surprindă. Personal, l-aş proteja pe tatăl tău de Comunitatea Globală, dacă el l-a împuşcat pe Carpathia, chiar dacă, în acelaşi timp, l-aş îndemna să se roage lui Dumnezeu.

– Ai dreptate, zise Chloe. M-ai surprins.

Din colţul hangarului, unde se întîlnise cu Mac şi cu Abdullah, David o privi pe Annie lucrînd.

– Ce miros e ăsta? întrebă el.

– Da, zise Mac, uitîndu-se la Abdullah. Ce miros *este* ăsta?

Abdullah dădu din umeri, apoi ridică degetul arătător.

– O, acum îmi amintesc, căpitane, răspunse el. Ideea ta.

– Ascult, zise Mac.

Abdullah scoase din buzunar un sendviş cu miros înţepător.

– Îi este cuiva foame? întrebă el.

– Sper că nu-mi va fi niciodată chiar atît de foame, spuse David, arătînd spre o cutie de gunoi aflată la şase metri distanţă.

Abdullah aruncă sendvişul în ea, şi, cumva, acesta reuşi să nu se desfacă în bucăţi în aer.

Mac clătină din cap.

– Urmează să-mi spui că ai fost jucător olimpic de baschet!

– Am lipsit de la selecţii, zise Abdullah. Serviciul nu mi-a permis.

David observă privirea de „ţi-am spus eu" a lui Mac.

– Deci, Ab, spuse Mac, eşti bosumflat că nu ţi-ai terminat cina?

Abdullah întoarse privirea, conştient parcă de faptul că vor să-l necăjească, dar totodată părînd a nu fi pe deplin convins de asta.

– Dacă sînt bosumflat, răspunse el, este pentru că sînt epuizat şi vreau să merg la culcare. Doarme cineva, vreodată, pe aici? Se pare că toţi trebăluiesc.

– Du-te, zise David. Nu lăsa să se vadă, dar du-te la culcare. În curînd, nici eu nu voi mai fi bun de nimic, dacă nu trag un pui de somn.

Abdullah plecă.

– Şi tu arăţi epuizat, Mac, spuse David.

Mac îi făcu semn lui David să-l urmeze în biroul său, în capătul celălalt al coridorului faţă de locul în care se afla Annie.

– Se străduiesc să găsească amprentele lui Rayford pe un Paloş, zise Mac şi se aşează pe un scaun din spatele biroului. Dar cine poate şti dacă el a fost acolo?

– Am să aflu trăgînd cu urechea.

– Cred că am tras eu deja. Amprenta, cel puţin din cele spuse despre ea în avion, părea autentică. Forţele israeliene de Menţinere a Păcii au găsit arma, au pus-o într-o pungă şi au luat imediat amprentele, pe care le-au verificat în baza globală de date. Singurul motiv pentru care a durat atît de mult a fost că le-au comparat întîi cu cele ale criminalilor, şi abia în final cu ale foştilor angajaţi ai Comunităţii Globale. Lucrul ciudat este însă că nimeni nu vorbeşte despre Rayford ca fiind autorul crimei.

David tresări.

– Cînd vor avea amănuntele morţii sale?

Mac arătă ambele palme.

– Probabil că ei ştiu ceva ce noi nu ştim.

– De pildă?

– Ei bine, lui Neon Leon i s-a pus pata pe cei trei potentați regionali neloiali. Vorbește mereu despre o conspirație. Judecă și tu: Toată lumea aude o împușcătură și pornește spre dealuri. Oamenii sar de pe scenă. Carpathia a căzut și este pe moarte. Arma suspectă este găsită, avînd pe ea amprentele unui fost angajat nemulțumit, iar Leon nu poate vorbi decît despre o conspirație. Ție ce îți spune acest lucru?

David se încruntă și ridică dintr-o sprînceană.

– Că trăgătorul a ratat țintă?

Mac avea aerul unui om resemnat.

– Aceasta este teoria mea. Dacă a fost atît de clar, de ce nu spun că Rayford a apăsat pe trăgaci?

– În public, spun asta.

– Dar în particular, încă mai caută. David, aici este ceva necurat.

David auzi ușa de la biroul lui Annie și se uită prin transperante. Și ea făcea același lucru, iar el îi făcu semn cu mîna să vină în biroul lui. Ea ridică un deget, făcîndu-i semn că trebuia să dea un telefon înainte. Cînd veni la ei, în cele din urmă, o puseră la curent cu ultimele evenimente.

– Încă mai plănuiți să trageți cu urechea la rezultatele autopsiei? întrebă ea.

David dădu din cap afirmativ.

– Poate că ar trebui să vă băgați nasul și în sala probelor.

– Nu am știut că avem așa ceva.

– Acum avem. Au înconjurat cu un cordon o zonă de sub amfiteatru. Multe încăperi, multă lumină.

– Ești sigură? Este chiar lîngă locul în care Guy Blod face o statuie de șapte metri a lui Carpathia.

– Acolo am dus eu probele. Doi saci de plastic, o ladă de lemn. Hickman are o echipă de experţi, care este programată să sosească la ora zece, mîine-dimineaţă.

David se uită la ceas.

– Este mîine deja, nu-i aşa? Ei bine, se pare că toate se petrec atunci, şi autopsia, şi restul. Înainte însă presupun că ambele părţi au nevoie de somn.

– Am auzit că vor să înceapă vizionarea în zorii zilei de duminică, zise Annie. Adică mîine!

– E timpul să mergem la culcare, copii, spusè David.

Rayford se simţea murdar şi ameţit. În ciuda fricii şi a conştientizării faptului că viaţa lui de fugar se prelungeşte, găsea sprijin în nevoia grabnică de a se ruga şi de a se întoarce la Biblie. Poate că era naiv să creadă că se va putea ascunde mult timp de Comunitatea Globală. Nechibzuinţa de care dăduse dovadă îi năruise probabil speranţele de a supravieţui pînă la Venirea întru Slavă. Chiar şi păcatul iertat, învăţase el, avea consecinţele sale. Spera doar să nu fi pus în pericol întreaga Armată a Pătimirilor sau, mai rău, sfinţii din întreaga lume.

În timp ce stătea şi se ruga în praf, la cincizeci de metri de şosea, aerul nopţii îi uscă sudoarea de pe cap şi de pe gît şi îl răcori. Cu toată oboseala şi nefericirea sa, se simţea mai aproape de Dumnezeu decît se simţise în ultimele luni.

Îi sună telefonul, şi speră să fie cineva din Armata Pătimirilor; îşi dori să audă vocea lui Chloe sau a lui Buck. Era Laslos.

– Eşti la locul stabilit?

– Afirmativ.

– Şi eşti...?

– Marvin Berry, spuse Rayford.

– Verificat, zise Laslos. Sîntem la doi kilometri de locul stabilit şi vedem tot drumul pe care îl avem în faţă. Se pare că nu este trafic. Ar trebui să ne auzi în treizeci de secunde şi să ne vezi luminile în curînd. Începi să te mişti spre şosea de îndată ce ne auzi. Cînd oprim, vom deschide uşa din spate, vom întoarce repede şi ne vom îndrepta iar spre nord.

– 'Nţeles.

– Repetă!

– Hm, bine!

Nerăbdător să se afle în prezenţa unui prieten şi a unui credincios, Rayford era aproape buimac, date fiind circumstanţele. Închise telefonul, apoi îl deschise iar, ca să mai încerce o dată să găsească pe cineva aflat la mare distanţă. Fiind clar că nu putea încă, închise telefonul şi-şi dădu seama că aude un vehicul. Începu să alerge încet spre şosea, dar ceva nu era în regulă. Doar dacă nu cumva se inversaseră polii, se auzea ca şi cum maşina venea dinspre sud. Oare să-l sune înapoi pe Laslos şi să întrebe dacă înţelesese greşit? Dar cum să fie aşa? Ptolemaïs era în nord. Biserica trebuia să fie în nord. Cu siguranţă, Laslos spusese că se va îndrepta spre sud.

Motorul părea mult mai puternic decît cel al unei maşini mici. Rayford se opri în noroi şi-şi dădu seama că nu avea unde să se ascundă, dacă un vehicul ar fi venit spre el dinspre sud. Şi devenea tot mai evident că acesta tocmai dinspre sud venea. Zgomotul era puternic şi se apropia repede, dar nu văzu lumini decît în partea de nord a orizontului. Acela era probabil Laslos.

Vehiculul mai mare dinspre sud avea să ajungă primul la el. Indiferent cine erau, cu siguranţă vor opri să verifice un străin care mergea pe jos. Rayford se răsuci, uitîndu-se precipitat după un loc în care să se ascundă. Cămaşa sa era deschisă

în culoare şi putea fi detectată în întuneric. În timp ce zgomotul gonea în direcţia lui, Rayford se întinse cu faţa la pămînt şi îşi trase geanta închisă la culoare peste el. Cu mîna liberă deschise telefonul ca să îl avertizeze pe Laslos să nu se oprească, ci să meargă mai departe; cînd apăsă însă pe butonul Redial, se prinse din nou frecvenţa de apel la distanţă, şi atunci îşi dădu seama că nici măcar nu avea numărul de mobil al lui Laslos.

Se rugă ca Laslos să vadă la timp vehiculul care venea şi să nu încetinească avînd intenţia de a opri la marginea drumului.

Telefonul lui Rayford sună.

– Da!

– Ce vine dinspre sud fără lumini?

– Nu ştiu, Laslos! Sînt întins la pămînt! Mergi mai departe!

Vehiculul trecu în viteză, iar Rayford simţi curentul de aer. Încercă să vadă maşina, dar nu putu decît să-şi dea seama că era ca un Jeep.

– Se poate să fi fost Comunitatea Globală! zise el la telefon.

– Chiar a fost, spuse Laslos. Stai unde eşti! Se pare că nu te-au văzut. Dar pot să ne vadă de la foarte mulţi kilometri depărtare, aşa că nu mişca! O să ne întoarcem cînd vom simţi că este sigur.

– M-aş simţi mai sigur dacă m-aş întoarce în frunziş, zise Rayford.

– Mai bine aşteaptă! S-ar putea ca ei să sesizeze mişcarea. Vom vedea dacă mai vin şi alte vehicule ale Comunităţii Globale.

– De ce or merge cu viteză mare şi fără lumini?

– Habar nu avem, spuse Laslos.

Buck nu-şi putea aminti numele exact, dar era un loc în care fuseseră împreună, el şi Chaim, şi în care nimeni nu s-ar

fi aşteptat să-l vadă pe vreunul din ei. Îi luă o oră să găsească un taxi liber, iar şoferul îl informă că orice călătorie, indiferent de distanţă, costă o sută de *nicks*.

Buck îi descrise şoferului locul şi îi spuse în ce zonă se afla. Bărbatul dădu încet din cap, de parcă şi-ar fi dat seama.

– Cred că ştiu locul sau unul ca acesta. Toate merg la fel cînd vrei ajungi, cum spun occidentalii, pulbere – pronunţă, stîlcit, şoferul.

– Asta vreau, zise Buck. Dar trebuie să găsesc locul potrivit.

– Încercăm, spuse şoferul. Multe închise, dar unele încă deschise.

Dădură peste borduri, merseră printre clădiri ruinate, trecură pe lîngă semafoare nefuncţionale şi pe lîngă caroserii de maşini contorsionate. Taxiul se opri la două baruri care păreau să se ocupe mai degrabă cu afaceri cadastrale, dar Buck nu recunoscu nici unul din ele.

– Este cam la fel de mare ca acesta, cu o firmă mare, de neon, la fereastră, şi cu o uşă îngustă. Asta este tot ce îmi amintesc.

– Ştiu locul, spuse bărbatul. Închis. Vrei locul acesta sau celălalt?

– Îl vreau pe celălalt. Du-mă acolo!

– Ştiu este închis. Închis săptămîni. Ridică ambele mîini, de parcă Buck nu ar fi înţeles. Nimeni acolo. Întuneric. Pa, pa.

– Acolo vreau să merg, spuse Buck.

– De ce vrei mergi unde este închis?

– Mă întîlnesc cu cineva.

– Ea nu să fie în loc închis, zise el, dar pomi într-acolo. Vezi? zise el, încetinind la jumătatea străzii din apropiere. Este închis.

Buck îi plăti şi se învîrti pe stradă pînă dispăru taxiul, al cărui şofer clătina din cap. În curînd îşi dădu seama că era

întuneric beznă, copacii se ridicau către nori, iar vîltoarea evenimentelor era suficient de departe, aşa că nu se vedea nici un girofar. La lumina farurilor taxiului văzuse că multe clădiri de pe stradă fuseseră puse la pămînt, în urma cutremurului. Era clar acum că nu mai era curent electric în zonă.

Să fi venit Chaim aici? *Ar fi putut* să vină? Veniseră amîndoi aici să-l caute pe Jacov în noaptea în care acesta devenise credincios, iar Chaim fusese convins că se afla în barul său preferat, beat, ca de obicei. Îl găsiseră acolo, într-adevăr, iar majoritatea clienţilor bănuiau că *era* beat. Urcat pe o masă, Jacov le predica vechilor săi prieteni şi tovarăşi de beţie.

Buck începu să-şi piardă speranţa. Dacă Chaim era în viaţă, dacă fusese în stare să găsească pe cineva care să-l aducă aici, cît timp ar fi stat pe o stradă pustie, întunecată şi distrusă? Şi era vreo speranţă ca amîndoi să se fi gîndit la acelaşi local obscur?

Buck scoase lanterna din buzunar şi se uită în jur, înainte să-şi dea seama că, probabil, Chaim nu ar sta la vedere, cel puţin nu pînă cînd se asigura că Buck era cel cu lanterna. Şi cum să ştie Chaim asta? Buck se aşeză în faţa barului închis şi-şi lumină faţa. Aproape imediat auzi un foşnet printre ramurile copacului de vizavi şi pe cineva dregîndu-şi glasul.

Îndreptă repede lanterna către copac, pregătit să se retragă. Un picior atîrna nefiresc sub una dintre ramurile pline de frunze, purtînd şosete şi papuci. Buck ţinu lumina slabă aţintită asupra scenei uimitoare, dar, pe măsură ce se apropie încet, traversînd strada, piciorul se ridică şi dispăru din vedere. Creanga de jos se îndoi sub greutatea celui din copac şi, brusc, acesta aterizâ, agil ca o felină. În faţa lui Buck, în papuci, ciorapi, pijama şi robă, se afla un foarte viguros Chaim Rosenzweig.

– Cameron, Cameron, spuse el, cu voce puternică şi clară. Aceasta este aproape suficient pentru a face din mine un credincios. Ştiam că vei veni.

Trecu un alt vehicul al Comunităţii Globale cu farurile stinse, în timp ce Rayford stătea lungit pe pământ. Nu se putea gîndi decît la fiul risipitor, dîndu-şi seama ce lăsase în urmă şi fiind nerăbdător să se întoarcă la tatăl său.

Cînd, înainte de zori, se făcu iar linişte, Rayford lăsă precauţia deoparte şi se grăbi spre arbuşti. Era murdar şi încercă să se scuture. Laslos şi pastorul lui probabil că văzuseră celălalt vehicul al Comunităţii Globale şi aleseseră să nu rişte. Patruzeci de minute mai tîrziu – care părură o veşnicie pentru Rayford –, o maşină mică, albă, cu patru uşi se opri la marginea şoselei. Rayford ezită. De ce nu sunaseră? Se uită le telefon. Îl închisese şi se părea că bateria se terminase.

Uşa din spate se deschise. Laslos strigă:

– Domnule Berry!

Rayford alergă spre maşină. De îndată ce uşa se închise, Laslos întoarse şi porniră spre sud.

– Nu ştiu unde merge Comunitatea Globală, dar deocamdată o luăm în direcţia opusă. Demetrius are un prieten la ţară, în apropiere.

– Un frate?

– Desigur.

– Demetrius? spuse Rayford, întinzînd mîna spre pasager. Rayford Steele. Spune-mi Ray.

Tînărul avea o strîngere de mînă puternică şi îl trase pe Rayford pînă putu ajunge să-l îmbrăţişeze.

– Demetrius Demeter, se prezentă el. Spune-mi Demetrius sau frate.

Tsion fu mișcat și găsi reconfortant versetul care îi aminti că, în timpul acestei perioade a istoriei cosmice, Dumnezeu își va vărsa duhul și că „fiii și fiicele voastre vor profeți, bătrînii voștri visuri vor visa, iar tinerii voștri vedenii vor vedea". Întrebarea era dacă el se număra printre bătrîni sau printre tineri. Alese prima variantă și puse revelația avută cînd se afla pe podea pe seama oboselii. Se părea că-și pierduse cunoștința în timp ce se ruga și aproape alunecase într-un vis. Dacă visul era de la Dumnezeu, se rugă să revină. Dacă era doar o plăsmuire cauzată de lipsa odihnei, Tsion se rugă să aibă discernămîntul de a ști și acest lucru.

Faptul că pasajul continua cu semnele minunate din cer și cu sîngele, focul și fumul prin care lumea trecuse deja îl încălzea pe Tsion. Fusese martor ocular cînd soarele se întunecase și cînd luna se făcuse roșie ca sîngele. Îi citi lui Chloe pasajul și îi reaminti:

– Asta este „înainte de venirea zilei celei mari și înfricoșătoare a Domnului". Cred că se referă la a doua jumătate a Patimirilor, Marile Pătimiri. Care încep acum.

Chloe se uită la el, părînd în expectativă.

– Îhî, dar...

– O, draga mea, urmează partea cea mai bună. Nu cred că este o coincidență faptul că Domnul m-a condus la acest pasaj. Gîndește-te la tatăl tău și la compatrioții noștri de peste ocean cînd auzi aceasta: „Și oricine va chema numele Domnului se va izbăvi, căci în muntele Sionului și în Ierusalim va fi mîntuirea, precum a zis Domnul; și între cei mîntuiți, numai cei ce cheamă pe Domnul". Știi cine sînt cei mîntuiți, nu-i așa, Chloe?

– Evreii?

– Da! Şi în Sion, care este în Israel, şi în Ierusalim, acolo unde ştim că au fost unii dintre ai noştri, dacă ei cheamă numele lui Dumnezeu, vor fi izbăviţi. Chloe, nu ştiu cîţi dintre noi sau *dacă* vreunul dintre noi va supravieţui pînă la Venirea întru Slavă. Dar cred în promisiunea din acest pasaj, pentru că Dumnezeu m-a îndemnat să o găsesc: de data aceasta, cei dragi se vor întoarce la noi teferi, cu toţii.

– În ciuda tuturor celor petrecute?

– În ciuda tuturor celor petrecute.

– Este ceva acolo care spune cînd vor începe să funcţioneze din nou telefoanele?

Leah Rose aterizase în Baltimore şi se gîndea la următoarele sale mişcări. Să o găsească pe Hattie Durham în America de Nord era ca şi cum ar fi căutat în carul cu fîn acul pe care altcineva îl găsise deja. Comunitatea Globală era pe urmele lui Hattie şi era clar că sperau că ea îi va duce în bîrlogul Judah-iţilor.

Dacă Leah putea să-şi facă telefonul să funcţioneze, atunci avea să-l sune pe T la Palwaukee şi să vadă dacă avionul Super J, despre care auzise atît de multe, era încă în aeroport şi dacă era gata să fie folosit. Pe de altă parte, în caz că îl găsea pe T, ar fi putut contacta şi locuinţa de refugiu pentru a le spune să fugă. Să încerce să zboare cu o cursă comercială la Illinois sau să închirieze o maşină sub o identitate falsă?

Nu avea altă alternativă. Incapabilă să comunice decît local, singura ei speranţă era să ajungă înaintea lui Hattie la Mount Prospect. Era prea mult să spere că o va găsi şi că o va convinge să inducă în eroare Comunitatea Globală.

– Cît de aproape de Gary, statul Indiana, pot ajunge? întreba Leah la ghişeu, după ce-l aşteptase aproape o jumătatea de oră pe singurul funcţionar al liniilor aeriene.

– Hammond este cel mai aproape. Şi aţi ajunge foarte tîrziu în seara aceasta.

Inducîndu-l în eroare pe tînăr în legătură cu destinaţia ei, femeia schimbă direcţia.

– Dar Chicago? O'Hare şi Meigs sînt încă închise?

– Şi Midway, spuse funcţionarul. Kankakee vă este de vreun ajutor?

– Perfect, răspunse ea. Cînd?

– Dacă avem noroc, aterizaţi înainte de miezul nopţii.

– Dacă avem noroc, zise Leah, înseamnă că avionul aterizează şi nu se prăbuşeşte.

Bărbatul nu zîmbi. Iar Leah îşi aminti: *Nu noi facem norocul.*

David era întins în pat cu laptopul, ştiind că în curînd va adormi, dar studiind din nou clădirile abandonate şi zonele din nordul statului Illinois care puteau oferi o nouă locuinţă de refugiu pentru Armata Pătimirilor din Statele Unite. Tot centrul oraşului Chicago fusese înconjurat, aproape în întregime bombardat şi evacuat. Era un oraş-fantomă, nu mai trăia nimic pe o suprafaţă de şaizeci şi cinci de kilometri. David se răsuci pe coate şi studie lista. Cum se întîmplase acest lucru? Nu se afirmase în ultimele rapoarte că atacul din Illinois nu fusese unul nuclear?

Căută în arhive, regăsi data exactă în care Comunitatea Globală stăpînea oraşul şi zonele din jur, de nelocuit. Muriseră zeci de oameni în ceea ce arăta şi se manifestase ca o otrăvire prin radiere, iar Centrele pentru Controlul şi Prevenirea

Bolilor din Atlanta preluaseră conducerea. Trupuri erau întinse pe străzi, iar cei vii plecau.

Se luară probe izolate din regiune pentru a testa nivelul de radiații, dar rapoartele lor neconcludente fură puse pe seama echipamentelor defecte. În curînd nu mai îndrăzni nimeni să se apropie de acel loc. Unii ziariști radicali, care aspirau la statutul lui Buck Williams, afirmaseră pe internet că abandonarea orașului Chicago era cea mai mare nenorocire a istoriei, că bolile mortale nu erau rezultatul radiațiilor nucleare și că locul era de nelocuit. „Dar dacă totuși?" se întrebă David.

Trecu de la un link la altul pînă ajunse să studieze rezultatele probelor radiațiilor. Se încercaseră sute de rezultate. Nici unul nu înregistrase radiații. Dar, odată întinsă cursa care speria, cîrligul se scufundase adînc. Cine ar fi riscat să se înșele într-o astfel de chestiune?

„Eu aș risca, se gîndi David. Cu ceva mai multă cercetare."

Tocmai studiase orizontul din Chicago și fusese intrigat de blocul-turn construit de ultimul Thomas Strong, care făcuse avere din asigurări. Locul avea doar cinci ani vechime, era o clădire magnifică de optzeci de etaje, care găzduise întregul cartier general al lui Strong. Imaginile de după bombardament arătau că douăzeci și șase de etaje superioare ale structurii se răsuciseră în mod grotesc față de restul clădirii. Literele roșii, înalte de un etaj, alcătuind cuvîntul *STRONG*, alunecaseră într-o parte și erau încă vizibile în timpul zilei, făcînd locul să pară un trunchi de copac încăpățînat să nu cadă în fața furtunilor care dărîmaseră restul orașului.

David era pe cale să spargă fișierele în care se găseau planurile clădirii și alte înregistrări care puteau arăta dacă restul structurii rămăsese intactă, dar tocmai atunci laptopul

semnalizează primirea unui buletin de ştiri de la reşedinţa Comunităţii Globale.

Ochii îi jucau în cap de oboseală, aşa că însemnă fişierele respective şi se hotărî să meargă la culcare după ce verifica buletinul. Citi:

> Un purtător de cuvînt al Comandantului Suprem al Comunităţii Globale, Leon Fortunato, aflat în Noul Babilon, tocmai a anunţat restabilirea comunicaţiilor prin satelit. Acesta le cere cetăţenilor să nu supraîncarce sistemul şi să se limiteze doar la telefoane de urgenţă în următoarele douăsprezece ore.
>
> Purtătorul de cuvînt a mai anunţat decizia, aparţinînd, după cum se pare, doar lui Fortunato, de a redenumi Statele Unite ale Ţării Sfinte. Noul nume al regiunii va fi Statele Unite ale lui Carpathia, în onoarea liderului asasinat. Fortunato nu a anunţat un succesor al său în funcţia de potentat al regiunii, dar acest lucru este aşteptat, în condiţiile în care comandantul suprem va deveni noul potentat al Comunităţii Globale.

David se întrebă de ce i se ceruse lui să bruieze sateliţii, iar altcuiva să oprească bruiajul.

6

Rayford se strădui să nu adoarmă pe bancheta din spate a maşinii lui Laslos, unde era cald. Pastorul Demetrius Demeter indică drumul spre cabana rustică din pădure, la vreo douăzeci de kilometri sud de Kozani. Laslos evită orice discuţie despre vinovăţia sau nevinovăţia lui Rayford şi îşi asumă sarcina de a-l pune la curent cu privire la creşterea numerică a bisericii clandestine din nordul Greciei.

Rayford îşi ceru scuze cînd îi scăpă un sforăit, trezindu-l.

– Nu te mai gîndi la asta, frate, îi spuse Laslos. Ai nevoie de odihnă, indiferent ce decizi să faci.

Brusc, maşina părăsi autostrada şi intră pe un drum neasfaltat.

– Îţi poţi imagina ce refugiu grozav este această căsuţă, zise Demetrius. Va veni ziua cînd fie noi, fie ea vom fi descoperiţi şi o vom pierde.

Cînd se deschise uşa maşinii, Rayford îl zări pentru o clipă pe bărbatul cel tînăr. Slab şi suplu, părea să fie la fel de înalt ca Rayford. I-ar fi dat în jur de treizeci de ani pastorului Demetrius, care avea o claie de păr negru, piele măslinie şi ochi negri, sclipitori. Vorbea engleză cu un evident accent grecesc.

Căsuţa era aşa de izolată, încît ajungeai aici fie special, fie dacă te rătăceai şi nu mai reuşeai să găseşti drumul. Laslos

parcă maşina în spatele casei, pe unde şi intrară, folosind o cheie pe care Demetrius o scoase de sub o poliţă aflată lîngă uşă. Luă geanta lui Rayford din maşină, în ciuda protestelor acestuia.

– Nu am nevoie de nimic de acolo pînă nu mă întorc acasă, mulţumesc, spuse Rayford.

– Trebuie să stai măcar o noapte aici, domnule, zise Demetrius.

– O, impos...

– Arăţi atît de obosit! Cu siguranţă că eşti!

– Dar trebuie să mă întorc. Oamenii din Statele Unite au nevoie de avion, iar eu am nevoie de ei.

Laslos şi Demetrius purtau pulovere grele pe sub jachetele groase; Rayford, în schimb, nu se încălzi pînă ce Laslos nu aprinse focul. Apoi acesta din urmă îşi făcu de lucru în bucătărie, de unde Rayford simţi un miros de ceai tare, pe care îl aşteptă nerăbdător, ca pe o oază în mijlocul deşertului.

Între timp, în camera mică, iluminată doar de foc, Rayford ocupase un scaun adînc, vechi, în care părea că se cufundă. Pastorul cel tînăr stătea în partea opusă a camerei, cu jumătate din chip în lumina care dansa şi cu cealaltă jumătate în întuneric.

– Ne rugam pentru dumneata, domnule Steele, chiar în momentul în care ai sunat-o pe soţia lui Lukas. Ne-am gîndit că poate ai nevoie de adăpostire. Iartă-mi indiscreţia, domnule, pentru că este clar că eşti mai în vîrstă...

– Este chiar atît de evident?

Demetrius păru să-şi permită cel mai scurt zîmbet politicos.

– Mi-ar plăcea să-mi spui totul despre Tsion Ben-Judah, dar nu avem timp de socializare. Poţi sta aici cît timp doreşti, dar vreau să-ţi ofer şi serviciile mele.

– Serviciile tale? spuse surprins Rayford, dar nu putu înlătura sentimentul că între el şi Demetrius se stabilise imediat o legătură.

– Cu riscul de a părea prea direct sau încrezut, spuse Demetrius, împreunîndu-şi mîinile în poală, Dumnezeu m-a binecuvîntat şi m-a înzestrat. Superiorii mei îmi spun că acest lucru nu este neobişnuit în cazul acelora dintre noi care, probabil, ne vom număra printre cei 144 000. Mi-au plăcut Scripturile cu mult înainte să-mi dau seama că Isus se potriveşte cu toate profeţiile despre Cel-Care-Avea-Să-Vină. Se părea că îmi investeam toată energia în aprofundarea învăţăturilor lui Dumnezeu. Am fost doar uimit de ideea că arienii, mai ales creştinii, credeau că au un loc în teologia noastră. Apoi s-a petrecut Înălţarea la Cer, şi am fost nu doar forţat să-l studiez pe Isus într-o altă lumină, dar am fost şi irezistibil de atras de el.

Pastorul Demetrius se mişcă în scaun şi-şi întoarse privirea spre foc. Oboseala care îl cuprinsese pe Rayford – care, îşi dădu el acum seama, îl va obliga să tragă măcar un pui de somn înainte să încerce să se întoarcă în State – nu era decît o bătaie de cap de care avea să se ocupe mai tîrziu. Demetrius părea atît de sincer, atît de curat, încît Rayford trebuia să îl asculte. Laslos veni în cameră cu nişte ceşti de ceai aburind, apoi se întoarse în bucătărie să o bea pe a lui, deşi amîndoi bărbaţii îl invitaseră să stea. Parcă ar fi ştiu că Rayford avea nevoie în clipele acelea să fie singur cu un om al lui Dumnezeu.

– Cel mai important dar al meu este evanghelismul, spuse Demetrius. Spun acest lucru fără mîndrie, deoarece, atunci cînd folosesc cuvîntul *dar*, nu vreau să spun decît atît. Darul meu dinainte să devin credincios a fost, probabil, sarcasmul,

sau condescendența, sau mîndria legată de propriul intelect. Acum îmi dau seama, desigur, că intelectul a fost și el un dar, un dar pe care nu am știut să-l folosesc pe de-a-ntregul pînă cînd nu am avut un motiv.

Rayford era recunoscător că putea să stea și să asculte o vreme; dar era, în același timp, uimit că putea să mai stea treaz. Focul, scaunul, situația, ora tîrzie, săptămîna avută, toate conspiraseră să-l cufunde în apele somnului. Dar, spre deosebire de momentul din mașină, acum nu era nici măcar conștient de tentația de a adormi.

– Noi, cei care am fost chemați, găsim fascinant un lucru, continuă Demetrius. Acela că acum Dumnezeu pare să fi adus totul pe linia de plutire. Sînt sigur că și tu ai descoperit asta în viața ta. Pentru mine, semnificația aventurii de cunoaștere a lui Dumnezeu a sporit în așa măsură, încît, în fiecare clipă a vieții mele conștiente, am studiat fericit Cuvîntul Lui. Iar cînd mi-a fost încredințat serviciul divin, daruri cărora le-ar fi luat zeci de ani să se dezvolte înainte mi-au fost acordate acum, parcă peste noapte. Stătusem cu nasul în Scripturi și în comentarii atît de mult timp, încît nu se putea să nu-mi perfecționez abilitățile cu care mă înzestrase Dumnezeu. Și am descoperit că acest lucru este adevărat și în cazul colegilor mei. Nici unul dintre noi nu îndrăznește să-și atribuie vreun merit, pentru că acestea sînt, în mod clar, daruri de la Dumnezeu. Nu putem face altceva decît să le folosim cu bucurie.

– Care sînt acestea? întrebă Rayford.

– În primul rînd, evanghelismul, după cum am spus. Se pare că majoritatea celor cu care discutăm personal sînt convinși că Isus este Hristos. Și, ca urmare a predicilor noastre, mulți au devenit credincioși. Am încredere că înțelegi că spun aceste lucruri doar pentru a-l slăvi pe Dumnezeu Jehovah.

Rayford dădu repede din mînă.

– Bineînțeles.

– În plus, ni s-au oferit învățături ieșite din comun și abilități de pastor. Este ca și cum Dumnezeu ne-a dat puterile lui Midas[1], și asta, nu doar nouă, grecilor.

Rayford era pierdut în gînduri și aproape că nu prinse gluma. Nu voia decît să audă mai multe.

– Însă, cel mai fascinant pentru mine, domnule Steele, este un dar foarte folositor, pe care nu m-aș fi gîndit niciodată să-l cer; nici măcar nu-mi imaginasem că era ceva necesar sau posibil de obținut. Este vorba despre discernămînt; a nu se confunda cu harul cunoașterii – pe care l-am observat la niște colegi, dar pe care eu nu îl am. Sincer, nu sînt invidios. Lucrurile pe care li le dezvăluie Dumnezeu despre oamenii din turma lor m-ar apăsa și m-ar strivi. Însă discernămîntul... acum, acesta s-a dovedit cel mai folositor pentru mine și pentru cei pe care îi sfătuiesc.

– Nu sînt sigur că înțeleg.

Demetrius se aplecă și își așeză cana pe podea. Își puse coatele pe genunchi și privi fix chipul lui Rayford.

– Nu vreau să te îngrijorez sau să te fac să crezi că este vreo capcană. Cunosc anumite lucruri, nu merg pe ghicite, și nu pretind că aceasta este o abilitate pe care mi-am perfecționat-o sau pe care o stăpînesc. Dumnezeu mi-a dat doar puterea de a discerne nevoile oamenilor și măsura sincerității lor în confruntarea acestora.

Rayford se simți ca și cum bărbatul acesta era în stare să privească direct în sufletul lui și fu tentat să îi pună întrebări la

[1] Tot ce atingea Midas, se transforma în aur. (n.red.)

care nimeni nu ştia să răspundă, în afară de Dumnezeu. Dar aici nu era vorba despre un joc.

– Îţi pot spune, fără teama de a fi contrazis, că eşti un bărbat care, în acest moment, se simte sfîşiat în faţa lui Dumnezeu. În ciuda celor transmise la ştiri, habar nu am dacă tu l-ai împuşcat pe Nicolae Carpathia sau dacă ai încercat. Nu ştiu dacă ai fost acolo, dacă ai avut arma în chestiune sau dacă numele tău este vehiculat de Comunitatea Globală pentru că ei îţi cunosc credinţa. Dar discern sfîşierea ta, şi ea există pentru că ai păcătuit.

Rayford aprobă din cap, profund mişcat, incapabil să spună ceva.

– Cu toţii păcătuim, desigur, ne luptăm cu înrădăcinata noastră natură în fiecare zi. Dar păcatul tău a fost cel al mîndriei şi al egoismului. Nu a fost un păcat prin omisiune, ci unul voit. Nu s-a întîmplat o singură dată, ci este rezultatul unui model de comportament, de rebeliune. A fost o atitudine care a rezultat în acţiuni pe care le regreţi, pe care le recunoşti ca păcate, şi în practici pe care le-ai mărturisit lui Dumnezeu şi de care te-ai căit.

Maxilarul lui Rayford era încleştat, iar gîtul – ţeapăn. Nici măcar nu putea aproba din cap.

– Nu sînt aici pentru a te pedepsi sau pentru a verifica, prin intermediul tău, dacă discernămîntul meu este corect, fiindcă, în aceste ultime zile, Dumnezeu şi-a revărsat harurile şi a înlăturat nevoia de răbdare faţă de noi, nişte creaturi sensibile. În esenţă, a renunţat să mai ceară experienţe în deşert şi lucrează pur şi simplu prin noi, ca să-şi împlinească voia.

Simt nevoia să-ţi spun că sentimentele tale profunde de întoarcere la El sînt corecte. Nu vrea să te scalzi în regret, ci vrea să te bucuri de iertarea lui. Vrea să ştii şi să crezi, fără

urmă de îndoială, că păcatele şi nedreptăţile făcute de tine au fost iertate. Ţi-a ridicat vina pentru păcate, şi eşti atît de departe de ele, precum răsăritul este despărţit de apus. Mergi; de acum să nu mai păcătuieşti. Mergi şi fă voia Lui, în scurtul timp care ţi-a mai rămas.

De parcă ar fi ştiut ce va urma, Demetrius întinse mîna după cana lui Rayford, permiţîndu-i astfel acestuia să se ridice din scaunul confortabil pentru a îngenunchea pe podea. Rayford izbucni în suspine puternice şi se simţi în prezenţa lui Dumnezeu, aşa cum se simţise în avion, cînd păruse că Divinitatea îi captase, în sfîrşit, atenţia. Însă ca Dumnezeu să adauge acest dar de iertare, exprimat printr-un slujitor al Său, era dincolo de ceea ce ar fi putut visa Rayford.

Teama dispăru. Oboseala mai putea aştepta. Neliniştea legată de viitor, de rolul său, de ce va face – toate dispăruseră.

– Îţi mulţumesc, Doamne! fu tot ce putu spune, şi repetă aceste vorbe de mai multe ori.

Cînd se ridică, în cele din urmă, Rayford se întoarse să-l îmbrăţişeze pe bărbatul care, cu numai o oră înainte, fusese un străin, iar acum părea un mesager al lui Dumnezeu. Probabil că nu-l va mai vedea vreodată, dar simţea o legătură care nu se putea explica decît prin dumnezeire.

Lukas aştepta în continuare în bucătăria cea mică, în vreme ce Rayford îi povesti lui Demetrius cum mînia sa se transformase într-o furie criminală, care îl dusese pe punctul de a ucide şi care poate chiar i-ar fi dat o mînă de ajutor în atingerea acestui scop.

Demetrius aprobă din cap şi păru să-şi schimbe atitudinea şi să-l trateze pe Rayford mai degrabă ca pe un coleg decît ca pe un enoriaş.

– Şi ce-ţi spune Dumnezeu să faci acum?

– Să mă odihnesc şi să plec, zise Rayford, simţindu-se hotărît, întîia oară după luni de zile.

Pentru prima oară nu mai simţea nevoia de a se convinge să ia decizii, în a căror justeţe să creadă apoi, fără să mai consulte şi voia lui Dumnezeu.

– Am nevoie să dorm pînă în zori şi apoi să reintru în joc. De îndată ce voi putea folosi telefonul, va trebui să-mi confirm faptul că Buck şi Leah sînt în siguranţă şi să merg la ei, dacă va fi necesar.

Laslos li se alătură şi spuse:

– Dă-mi datele de contact. Voi sta treaz pînă în zori şi pot verifica dacă merg telefoanele din jumătate în jumătate de oră, în timp ce tu dormi.

Demetrius întrerupse mulţumirile lui Rayford, arătîndu-i o canapea din pînză groasă şi o pătură aspră.

– Este tot ce îţi putem oferi, zise el. Dă-ţi jos pantofii şi scoate-ţi cămaşa.

Cînd Rayford se aşeză pe canapea, doar în maiou şi în pantaloni, Demetrius îi făcu semn că ar trebui să se întindă. Pastorul îl acoperi cu pătura şi se rugă:

– Doamne, avem nevoie de o minune! Dă-i acestui om o porţie dublă de odihnă pentru orele pe care le are la dispoziţie şi fă ca acest pat sărac să se transforme într-un agent vindecător!

Cu doar o pernă sub cap, Rayford simţi cum alunecă în somn. Îi era cald, canapeau era moale, dar îi suporta bine greutatea, iar pătura cea aspră părea ca de puf. Pe măsură ce respiraţia îi devenea regulată şi profundă, ultimul său gînd conştient fu diferit de ceea ce gîndise pînă atunci. În loc de teama groaznică indusă de traiul ca fugar internaţional, se odihni

cu conştiinţa că era un copil al Regelui, un fiu salvat, iertat, preţios, iubit, aflat în siguranţă în braţele Tatălui său.

Buck şi Chaim se aşezară jos, într-o clădire abandonată, distrusă de cutremur, în mijlocul a ceea ce fusese cîndva un cartier israelian la modă, în care barurile şi cluburile de noapte, ticsite, vibrau în trecut pînă în zori. Fără curent electric, fără apă, fără a reprezenta un adăpost sigur nici măcar pentru vagabonzi, zona găzduia acum doar un ziarist întreprinzător şi un erou naţional.

– Te rog, acoperă lumina, Cameron, spuse Chaim.

– Cine o să ne vadă?

– Nimeni, dar este supărătoare. Am avut o zi lungă.

– Îmi imaginez că ai avut, zise Buck. Dar vreau să văd această minune care merge, care respiră. Arăţi mai sănătos decît te-am văzut vreodată.

Stăteau pe un zid de beton dărîmat, din care ieşeau rămăşiţele structurii. Buck nu ştia cum se simţea bătrînul, dar el trebuia să se tot mişte pentru a sta cît de cît confortabil.

– Sînt mai sănătos decît am fost vreodată, în ani de zile! jubilă Chaim, vorbind gros, ca de obicei. M-am pregătit în fiecare zi.

– În timp ce tot personalul din casă te credea aproape mort.

– De-ar fi ştiut ei ce fac eu în atelier, şînă la ivirea zorilor!

– Cred că eu ştiu, Chaim.

– A crede şi a şti sînt lucruri diferite. Dacă te-ai fi uitat bine în cămară, ai fi văzut vechea bicicletă medicinală şi ganterele care m-au adus la forma în care sînt astăzi. Mi-am mişcat cu sîrguinţă scaunul prin casă, ca să-l audă dacă se întîmpla să fie treji aşa devreme. Apoi mă încuiam acolo timp de cel puţin nouăzeci de minute. Făceam sărituri şi flotări

pentru încălzire, lucram cu ganterele pentru tonifiere şi cu bicicleta pentru un antrenament complet. Apoi mă aşezam sub pătură, în scaunul cu rotile, şi mă întorceam în camera mea pentru a face un duş. Ei credeau că sînt extrem de încrezător în propriile puteri, pentru un bătrîn care suferise un grav atac cerebral.

Buck nu se amuză cînd Chaim îşi încordă braţul ţeapăn, îşi ţinu o buză în jos şi mimă o vorbire defectuoasă, guturală.

– Te-am păcălit chiar şi pe tine, nu-i aşa?

– Chiar şi pe mine, spuse Buck, întorcîndu-şi privirea.

– Eşti ofensat?

– Bineînţeles că sînt! De ce ai simţit nevoia de a face aşa ceva personalului tău şi mie?

– O, Cameron, nu te puteam implica în planul meu!

– Sînt implicat, Chaim. Am văzut ce l-a ucis pe Carpathia.

– O, ai văzut, ai văzut? Ei bine, eu nu pot spune asta. În toată nebunia aceea, nu m-am putut mişca. Am auzit o împuşcătură, am văzut cum bărbatul a căzut, cum pupitrul a fost distrus şi cortina s-a prăbuşit. Am îngheţat de spaimă, incapabil să-mi mişc scaunul. Eram cu spatele la agitaţie şi nu venea nimeni să mă ajute. Va trebui să-l pedepsesc aspru pe Jacov pentru că nu şi-a făcut datoria! Mă bazam pe el să vină la mine. Restul hainelor mele erau în spatele maşinii şi aveam o rezervare la un mic han, sub un nume fals. Încă ne mai putem folosi de rezervare, dacă mă poţi duce tu acolo.

– Îmbrăcat în pijamale?

– Am o pătură în copac. Mi-am acoperit trupul cu ea, chiar şi capul, în timp ce alergam după un taxi. Nu m-am aşteptat să fiu nevoit să fac acest lucru, Cameron, dar eram pregătit pentru toate situaţiile posibile.

– Nu chiar pentru toate.

– Ce vrei să spui?

– Am să încerc să te duc la hotel, Chaim, şi poate că va trebui să mă ascund şi eu cu tine acolo, pentru o vreme. Dar am veşti proaste, pe care ţi le voi spune numai după ce ajungem acolo. Şi numai după ce îmi vei povesti totul despre ce s-a întîmplat pe scenă.

Chaim se ridică în picioare şi apucă lanterna, pe care o folosi ca să găsească drumul spre o gaură de mărimea unui om aflată în perete. Se aplecă peste deschizătură şi stinse lumina.

– Nu voi spune nimănui niciodată ce s-a întîmplat, zise el. Nu vreau să implic pe nimeni altcineva.

– Eu nu am observat cum s-a întîmplat, Chaim, dar am văzut rana şi ceea ce a produs-o. Ştii bine că e imposibil ca eu să fi fost singurul care a văzut asta.

Chaim oftă obosit.

– Vederea nu este demnă de încredere, tinere prietene. Tu nu ştii ce ai văzut. Nu poţi să-mi spui cît erai de departe sau în ce măsură lucrurile văzute de tine se potrivesc în imaginea de ansamblu. Focul de armă a fost o surpriză pentru mine. Un alt şoc l-a constituit prezenţa tovarăşului tău acolo. Şi tot un şoc este faptul că el este suspect acum!

– Nu găsesc nimic amuzant în toate astea, Chaim, şi, în curînd, nici tu nu le vei mai găsi amuzante.

Buck îl auzi pe bătrîn aşezîndu-se pe pămînt.

– Nu m-am aşteptat la atît de mult haos. Am sperat, desigur. Aceasta a fost singura mea şansă de a scăpa de acolo, la adăpostul mulţimii. Cînd Jacov nu a sosit – din cauza panicii provocate de împuşcătură, bănuiesc –, m-am sprijinit în maneta de control şi m-am îndreptat spre culise, punînd pătura pe mine, ca pe o capă. M-am rostogolit din scaun în ultima clipă, iar el s-a prăbuşit. Mi-ar fi plăcut să aterizeze pe unul

dintre potentații regionali, care fugeau șchiopătînd. Mi-am aruncat pătura pe o parte, apoi mi-am răsucit-o peste brîu și mi-am încolăcit picioarele în jurul barei de susținere. Am coborît pe ea ca un flăcău, Cameron, și nu am să încerc să-mi ascund mîndria! Am zgîrieturi pe partea interioară a coapselor și va dura ceva timp pînă se vor vindeca, dar a meritat.

– Oare?

– Da, Cameron. A meritat! I-am păcălit pe atît de mulți, inclusiv pe propriii angajați. Doctori, surori medicale, ajutoare. Îi bine, de fapt, nu i-am păcălit chiar pe toți. În timp ce Jacov și o tînără infirmieră mă ridicau în mașină, după ultima vizită la spital, sub pretextul că-mi blochează roțile și că îmi aranjează pătura, ea a mai rămas, iar Jacov s-a dus să pună scaunul cu rotile în spate. Înainte să închidă ușa, ea s-a aplecat și mi-a șoptit: „Nu știu cine ești și ce joc faci, bătrîne, dar ar fi bine să ții minte ce parte ți-a fost afectată, cînd mai vii pe aici".

Chaim chicoti, lucru pe care Buck îl găsi uluitor, date fiind circumstanțele.

– Sper că a spus adevărul, Cameron, că nu știa cine sînt. Blestemul meu este celebritatea, dar unii dintre tineri sînt destul de ignoranți cu privire la ceea ce se-ntîmplă în jurul lor. M-am uitat disperat la ea, cînd a închis ușa, sperînd că se va întreba dacă nu cumva ea nu ținuse bine minte. Mi-am păstrat calmul, dar, dacă am roșit, a fost din cauza încurcăturii, nu a nemulțumirii că nu pot să vorbesc sau să merg. Avea dreptate! Îmi înțepenisem brațul drept și îmi sucisem mîna dedesubt! Ce bătrîn prost!

– Mi-ai luat vorba din gură, Chaim. Ia-ți pătura și hai să mergem să găsim un taxi.

Fără să mai scoată un cuvînt, Chaim aprinse lanterna, se îndreptă grăbit spre copac, îi înapoie lanterna lui Buck și,

sărind, se prinse de creanga de jos, pe care se ridică atît cît să apuce pătura. Şi-o înfăşură în jurul capului şi peste umeri, apoi se prefăcu a şchiopăta şi se sprijini de Buck, chicotind din nou.

Buck se îndepărtă de el.

– Nu începe înainte să fie nevoie, îi zise Buck.

Leah Rose se trezi tresărind şi privi pe fereastră. Oraşele erau rar iluminate pe timp de noapte, aşa că habar nu avea unde se afla. Încercă să se uite la ceas, dar nu se putea concentra. O trezise ceva din somn; brusc, sunetul se auzi din nou. Telefonul ei. Să fie oare posibil?

Singura asistentă de zbor şi cei vreo doisprezece pasageri păreau să doarmă. Leah îşi căută telefonul prin geantă şi apăsă un buton pentru a verifica identitatea celui care suna. Nu recunoscu numărul, dar tovarăşii ei o asiguraseră că telefonul era sigur. Adică nu îi punea în pericol dacă răspundea, chiar dacă numărul ei ar fi căzut în mîinile cui nu trebuie.

Leah deschise telefonul şi-şi ascunse capul în spatele scaunului din faţa ei. Vorbi încet, dar direct.

– Donna Clendenon la telefon.

Urmă o tăcere scurtă, care o sperie. Auzi o respiraţie bărbătească.

– Îmi cer scuze, spuse bărbatul cu un accent grecesc. Sun în numele domnului, ăă, Marvin Berry?

– Da! Sînteţi domnul Miklos?

– Da!

– Şi sunaţi din Grecia?

– Da. Iar domnul Steele este aici. Şi ce este acel lucru pe care nu-l pot spune cei plini de diavoli?

Leah zîmbi.

– Isus este Hristos, Mesia, şi se va reîntrupa.

– Amin! Rayford doarme, dar vrea să ştie că sînteţi în siguranţă şi cum vă poate găsi...

– Îmi pare rău, domnule Miklos, dar, dacă telefoanele funcţionează, trebuie să apelez urgent pe cineva. Spuneţi-i lui Rayford că aproape am ajuns acasă, deci să nu-şi facă griji pentru mine, dar că trebuie să dea de Buck.

Tsion încercă să tragă un pui de somn de cinci minute la fiecare sfert de oră, temîndu-se să nu doarmă la reînvierea Antihristului. Cum Chloe şi copilul se odihneau în altă parte a casei, încercarea lui nu mergea prea bine. Se trezea la fiecare cincisprezece sau douăzeci de minute, disperat să se asigure că nu ratase nimic. Starea de vis de cînd se rugase pentru Rayford nu se mai repetă, şi începu să se întrebe dacă aceasta avusese legătură mai degrabă cu rugăciunea decît cu somnul. Începu să se întrebe şi cît avea să stea mort Carpathia. Era oare posibil să se fi înşelat el tot timpul? Oare altcineva era Antihristul? Urma Antihristul să fie ucis şi apoi să reînvie?

Tsion nu-şi putea imagina aşa ceva. Mulţi credincioşi sinceri puseseră sub semnul întrebării teoria lui, cum că Antihristul va muri de o rană la cap. Unii au spus că Scripturile indicau că va fi doar o rană care-l va face să pară mort. El a încercat să îi asigure că a ajuns la această concluzie după ce s-a străduit să interpreteze cît mai bine originalul grec: bărbatul va muri, iar apoi Satana va intra în el şi-l va readuce la viaţă.

Date fiind acestea, el spera că avusese dreptate în legătură cu Carpathia. Nu era nici o îndoială asupra morţii şi asupra învierii, dacă trupul începuse să intre în descompunere, fusese supus autopsiei, îmbălsămat şi pregătit să fie depus pentru a i se aduce ultimele omagii. Dacă Nicolae Carpathia era mort de aproape douăzeci şi patru de ore, puţini îl puteau învinui că

şi-a înscenat decesul. Prea mulţi martori oculari îl văzuseră murind şi, deşi cauza decesului nu fusese anunţată încă, acest lucru urma să se întîmple. Lumea, inclusiv Tsion, trebuia să creadă că împuşcătura provocase moartea.

Televiziunea mai transmise un mesaj de condoleanţe şi promisiunea de răzbunare a lui Leon Fortunato. Tsion dădu din cap şi moţăi pînă îl trezi telefonul.

– Leah! Ce bine că-ţi aud glasul! Nu am putut să dăm de...

Ea îl întrerupse şi îi dădu ultimele veşti despre Hattie şi despre pericolul care pîndea locuinţa de refugiu. Tsion se ridică în picioare şi începu să măsoare camera cu pasul, în timp ce asculta.

– Dar nu avem unde să ne ducem de aici, Leah, spuse el. Tot ce am putea face ar fi să mergem în adăpostul subteran.

Se înţeleseră ca ea să sune dacă se apropia de locuinţa de refugiu şi dacă era sigură că nu mai era nimeni altcineva în zonă. Altminteri, Leah trebuia să stea la distanţă şi să încerce să o găsească pe Hattie. Leah însă nu avea nici cea mai vagă idee cum va da de ea.

În ciuda oboselii, Tsion se simţi brusc încărcat cu energie. El purta răspunderea pentru Chloe şi pentru Kenny şi, deşi, latura „macho" revenea, de obicei, lui Rayford sau lui Buck, acum el trebuia să acţioneze. Urcă scările cu paşi mari, îşi luă cîteva haine din dulap şi un vraf de cărţi. Se întoarse la parter şi le făcu teanc lîngă congelatorul vechi de lîngă frigider.

Tsion mai adăugă la teanc laptopul său şi televizorul, apoi stinse toate luminile din casă, cu excepţia singurului bec din baia de pe hol. Deschise încetişor uşa de la dormitorul lui Buck şi al lui Chloe, ciocănind slab, cu grijă. Nu o auzi pe Chloe mişcîndu-se şi nici nu o vedea în întuneric. Mai ciocăni o dată şi îi şopti numele.

Cînd auzi o mişcare rapidă în pătuţul de lîngă peretele îndepărtat, Tsion făcu linişte, ţinîndu-şi respiraţia. Sperase să nu trezească totuşi copilul. Evident, Kenny încerca să se ridice. Pătuţul se mişcă, iar Tsion şi-l imagină pe cel mic cu mînuţele pe marginea pătuţului, legănîndu-se şi făcînd pătuţul să scîrţîie.

– Dinineaţa. Bună dinineaţa, mama!

– Nu este dimineaţă, Kenny, şopti el.

– Unchiu' Zon! strigă Kenny, legănîndu-se tare.

Şi atunci Chloe se trezi tresărind.

– Sînt eu, dragă, spuse Tsion repede.

Douăzeci de minute mai tîrziu, toţi trei se mutaseră deja în subteran, dînd la o parte mîncarea mirositoare, stricată, odată cu rafturile congelatorului care ducea la scări. Lui Kenny, aşezat în micul ţarc în care se juca de obicei, îi plăcea să îi vadă pe mama şi pe Tsion cum reapar în subsol la fiecare cîteva minute, cu tot mai multe lucruri. Nu mai fu atît de entuziasmat atunci cînd îi aduseră jos pătuţul şi trebui să se mute în el.

Din fericire, subsolul era destul de mare pentru ca Tsion să pună televizorul într-un loc din care lumina şi sunetul să nu ajungă pînă unde dormeau Chloe şi Kenny. Urmări ce se petrecea în Noul Babilon, dar, de cîte ori trebuia să meargă în cealaltă parte a adăpostului, o auzea pe Chloe cum încerca să-l adoarmă din nou pe Kenny.

Îşi vîrî capul prin perdea.

– Ce-ar fi să se uite la televizor cu mine pînă adoarme din nou?

– O, Tsion, ar fi minunat!

– Unchiu' Zon!

– Televizor? spuse Tsion şi luă copilul din pătuţ.

Kenny dădu din picioare şi rîse.

– Televizor, unchiu' Zon! Video!

– O să ne uităm la emisiunea mea, şopti Tsion, în timp ce îl ducea pe scaunul lui.

– Emisiunea tu! zise Kenny, apucînd cu mîinile faţa lui Tsion.

Îşi aminti de vremea cînd copiii lui fuseseră bebeluşi şi îi stăteau în poală, în timp ce el citea sau se uita la televizor. Kenny se plictisi repede de ştirile care se repetau, dar nu mai solicită un video, ci se concentră să traseze conturul urechilor lui Tsion, să-i sondeze nasul şi să-şi frece palmele de barba ţepoasă a acestuia. În cele din urmă, începu să clipească încet, îşi bagă degetul mare de la o mînă în gură şi se întoarse să se cuibărească în braţele bărbatului. Cînd capul îi alunecă, Tsion îl duse încet în pătuţul lui.

Puse o pătură peste Kenny şi o auzi pe Chloe întorcîndu-se şi şoptind:

– Mulţumesc, unchiule Zon.

– Eu îţi mulţumesc, spuse el.

– De ce nu te-ai dus direct la hotel? îl întrebă Buck pe Chaim în timp ce încerca să oprească un taxi.

– Şi-aşa am fost destul de norocos că taximetristul nu m-a recunoscut. Cum era să păcălesc un recepţioner? Contam pe Jacov să mă ducă la hotel. Acum contez pe tine. Şi, cum ne-am mai fi găsit unul pe celălalt?

– Cum ne-*am* găsit unul pe celălalt? spuse Buck.

– Nu mi-a trecut prin cap vreun alt loc în care m-ai putea căuta, cu excepţia casei mele, şi nu mă aşteptam să rişti să mergi acolo. Oricum, bănuiesc că nu este nimeni acolo. Nu am putut să obţin nici un semn de viaţă.

Buck fu izbit de acele cuvinte nefericit alese.

– Sînt acolo, Chaim.

– Te-*ai* dus acolo? De ce nu răspund? Jacov s-a întors? Mă aşteptam să mă sune el pe mine.

Buck zări un taxi care staţiona la cîteva străduţe de o arteră principală aglomerată. Recunoscător că nu trebuia încă să îi răspundă direct lui Chaim, spuse:

– Aşteaptă aici şi ţine-ţi pătura pe faţă!

– Lucrezi? îl întrebă pe taximetrist.

– O sută cincizeci de *nicks*, doar în oraş.

– O sută. Iar tata este contagios.

– Fără contagioşi!

– Bine. O sută cincizeci. Mergem doar pînă la hotelul Night Visitors. Îl ştii?

– Îl ştiu. Îl pui în spate pe bătrîn şi să nu respire spre mine.

Buck îi făcu semn lui Chaim, care veni tîrşîit, ascunzîndu-se în pătură.

– Nu încerca să vorbeşti, tată, îi zise ajutîndu-l să urce în spate. Şi nu tuşi spre acest tînăr amabil.

Drept răspuns, Chaim îşi acoperi gura cu pătura şi cu ambele mîini şi tuşi puternic, astmatic, lucru care îl făcu pe şofer să se uite alarmat în oglinda retrovizoare.

Hotelul Night Visitors era în beznă, nici măcar o lumină exterioară nu era aprinsă.

– Este închis? întrebă Buck.

– Momentan, zise şoferul. Probabil că deschid din nou în zori. O sută cincizeci. Trebuie să plec.

– Aşteaptă să văd dacă pot trezi pe cineva, zise Buck, coborînd din maşină.

– Nu-l lăsa pe bătrîn aici! Trebuie să plec. Banii, acum!

– O să-ţi capeţi banii cînd o să căpătăm noi o cameră.

Bărbatul parcă maşina şi opri motorul, încrucişîndu-şi mîinile la piept.

7

Telefonul lui Buck sună în timp ce el încerca să privească pe fereastra din față a hotelului Night Visitors.

– Laslos! spuse el, pășind după colțul clădirii și intrînd într-o zonă umbrită.

Taximetristul claxonă, iar Buck îi făcu semn să aștepte un minut.

– Ia-l pe bărbatul ăsta din taxiul meu!

– Cinci minute! zise Buck.

– Încă cincizeci de *nicks!*

– Este acolo cu tine, Lukas? întrebă Buck. Cum pot eu să... – știe că este căutat aici – da?... Leah este cu el?... O, asta e bine. Trebuie să scăpăm de aici, iar el nu poate risca să se întoarcă. Nu contează. Am să mă descurc. Ascultă, trebuie să se întîlnească totuși cu cineva înainte să decoleze?... Nu poți fi sigur că personalul aerian nu este în alertă. I se difuzează poza o dată la fiecare cîteva minute, la televiziunea internațională. Știi pe cineva care îi poate da o înfățișare nouă?... O să aibă nevoie și de alte acte. Mulțumesc, Laslos! Trebuie să-mi sun soția.

Buck formă numărul lui Chloe, dar telefonul ei sună fără să răspundă cineva.

Cînd se întoarse la taxi, șoferul coborîse din mașină și striga:

– Acum! Pleacă! Nu vreau să-l mai văd pe omul ăsta în mașina mea!

Buck îi plăti și îl ajută pe Chaim să coboare, împingîndu-l pe alee, în timp ce el bătu cu putere în ferestre și încercă să îl trezească pe managerul hotelului.

Tsion auzi ceva sus și alergă la panoul electric pentru a opri curentul. Dacă locul va fi percheziționat de Comunitatea Globală, va fi clar că a locuit cineva aici pînă de curînd, pentru că era mîncare proaspătă în frigider și multe lucruri personale. Dar dacă găseau contorul încă învîrtindu-se, ar fi știut că mai era cineva pe undeva, prin casă.

Tsion își ținu respirația în întuneric. Era sunetul unui telefon! Oare Chloe uitase să-și aducă jos telefonul? Se grăbi către scări, dădu la o parte placajul de la baza congelatorului, împinse rafturile urît mirositoare și ieși. Merse pipăind către camera lui Chloe și urmă sunetul telefonului. Chiar cînd ajunse la el, acesta se opri din sunat. Identitatea apelantului arătă codul lui Buck. Tsion apăsă butonul pentru a suna îndărăt, dar telefonul lui Buck era ocupat.

În timp ce continua să bată la ușă cu o mînă, Buck îl sună repede pe David Hassid cu cealaltă. Îi răspunse robotul. Cînd închise, i se aprinse butonul care îi arăta că fusese apelat. Primise un telefon de la numărul lui Chloe. Era pe cale să o sune înapoi, dar se aprinse o lumină în hotelul Night Visitors, urmată de o ușă trîntită, de pași apăsați și de înjurături.

– Avem rezervare! strigă Buck.

– O să aveți și o rană de glonț, dacă nu tăceți! se auzi o voce din interior. Am închis la miezul nopții și nu mai deschidem decît la șase!

– V-aţi trezit acum, aşa că daţi-ne camera!

– Aţi pierdut-o, pentru că nu aţi venit! Cine sînteţi? Tangvald sau Goldman?

Buck îi şopti disperat lui Chaim:

– Cine sîntem?

– Arăt eu ca un Tangvald?

– Goldman, iar tata este bolnav. Lăsaţi-ne să intrăm!

– Toate camerele sînt ocupate!

– Minţiţi! Aţi ţinut două camere pînă aţi mers la culcare şi apoi le-aţi dat pe amîndouă?

– Lasă-mă în pace!

– Am să ciocăn în uşă pînă ne daţi drumul înăuntru!

– O să vă împuşc dacă mai ciocăniţi o singură dată!

Lumina se stinse. Buck îşi puse telefonul în buzunar şi lovi în uşă cu amîndoi pumnii.

– Eşti un om mort!

– Deschideţi şi daţi-ne o cameră!

Se auziră iar înjurături, apoi se aprinse lumina, iar uşa se crăpă doi centimetri. Bărbatul îşi scoase degetele prin deschizătură.

– Cinci sute de *nicks,* numerar.

– Să văd cheia!

Bărbatul o atîrnă la capătul unui băţ. Buck scoase banii, iar cheia zbură afară.

– Prin spate, etajul al treilea. Dacă n-aş fi avut nevoie de bani, v-aş fi împuşcat!

– Cu plăcere, spuse Buck.

Camera era o grotă. Un singur pat, un scaun cu spătarul drept, o toaletă şi o chiuvetă. Buck îşi scoase telefonul şi se aşeză pe scaun, indicîndu-i lui Chaim patul. În timp ce Buck încerca să o sune pe Chloe, Chaim îşi aruncă papucii din

picioare şi se întinse în pat, pe aşternutul mizerabil, acoperindu-se cu pătura sa.

– Tsion! spuse Buck. Nu, nu o trezi... În subteran? Probabil că sînteţi în siguranţă acolo, deocamdată. Spune-i doar că sînt în regulă. Trebuie să dau de T. E posibil să am nevoie de el pentru a ne scoate pe Chaim şi pe mine de aici...

– Eu nu merg nicăieri, mormăi Chaim din pat. Sînt mort.

– Da, îi zise Buck lui Tsion, ca tine şi ca mine... Kenny este bine? ... Ţinem legătura.

Lui Buck nu îi răspunse nimeni la Aeroportul Palwaukee şi nici la celularul lui T. Îşi puse deoparte telefonul, trase adînc aer în piept şi îşi băgă geanta sub scaun.

– Chaim, trebuie să discutăm, spuse el.

Dar bătrînul adormise.

Rayford se trezi tresărind în zori, simţindu-se revigorat. Îşi luă geanta şi trecu pe lîngă Demetrius, care moţăia, către baie, simţind mirosul micului dejun din bucătărie. Odată ajuns în baia strîmtă, auzi zgomot de cauciucuri pe pietriş şi trase puţin perdeaua. Văzu o camionetă mică oprind.

Rayford scoase capul pe uşă şi îl strigă pe Laslos.

– Avem musafiri, şopti el. Aştepţi pe cineva?

– Nu e nici o problemă, spuse Laslos, aşezînd un castronel de mîncare pe masă şi ştergîndu-şi mîinile pe şorţ. Fă un duş şi vino la masă, cît poţi de repede.

Rayford încercă să dea drumul la apă caldă în chiuvetă. Era călîie. Laslos îl întrerupse cu un ciocănit în uşă.

– Nu te bărbieri, domnule Steele.

– O, Laslos, chiar trebuie să mă rad. Sînt cîteva zile de cînd tot creşte şi...

– Îţi explic mai tîrziu. Dar nu te bărbieri!

Rayford ridică din umeri şi se privi neîncrezător în oglindă. Trebuia să se tundă; îi apăreau din ce în ce mai multe fire albe la tîmple şi la ceafă. Barba îi încărunţise, lucru care îl alarmă. Nu că i-ar fi păsat atît de mult de părul grizonat, la cei patruzeci şi cinci de ani ai săi. Doar că arată ca şi cum i-ar fi apărut aproape peste noapte. Pînă să se trezească în acea dimineaţă, îşi simţise vîrsta ca pe o povară. Însă acum se simţea grozav.

Duşul, un firicel de apă dintr-o ţeavă ruginită, fu de asemenea călîi. Îl determină să se grăbească, dar, pînă se şterse cu un prosop mic, subţire şi se îmbrăcă, i se făcuse deja foarte foame. Şi deveni curios. Ieşi din baie nerăbdător să plece, dar şi intrigat că mai era un oaspete la masă, un tip mic şi îndesat, cu cîţiva ani mai mare decît el, cu păr negru, creţ, slinos şi cu ochelari cu rame de sîrmă.

Rayford se aplecă peste Laslos şi Demetrius şi dădu mîna cu bărbatul. Avea semnul credincioşilor pe frunte, aşa că Rayford se prezentă folosindu-şi numele adevărat.

Bărbatul se uită la Laslos şi apoi, timid, înapoi la Rayford.

– Acesta este Adon, domnule Steele, spuse Laslos. Nu vorbeşte engleză, dar, după cum vezi, este fratele nostru.

În timp ce mîncau, Laslos îi povesti lui Rayford despre Adon.

– Este un artist, un maestru priceput. Şi a adus cu el mărfuri de contrabandă, care l-ar putea băga la închisoare pentru tot restul vieţii.

Adon urmărea conversaţia cu ochi goi, cu excepţia momentelor în care Laslos sau Demetrius interveneau ca să traducă. Apoi privea timid în altă parte, dînd din cap în semn de aprobare.

În timp ce Laslos curăţă masa, Demetrius îl ajută pe Adon să îşi aducă echipamentul, care cuprindea un calculator, o

imprimantă, un laminor, un aparat de fotografiat digital, vopseluri, foarfeci de tuns, chiar şi o pînză pentru decor. Rayford fu aşezat pe un scaun, la lumină, lîngă fereastră, unde pătrundea soarele. Adon puse un cearşaf în jurul lui şi i-l prinse la ceafă. Îi vorbi ceva lui Laslos, care îi traduse lui Rayford.

– Vrea să ştie dacă îţi convine să te tundă zero.

– În caz că voi toţi consideraţi asta necesar... Dacă m-ar putea tunde foarte scurt, aş fi recunoscător.

Laslos îl informă pe Adon, a cărui timiditate şi ezitare păreau să nu se manifeste şi în treaba de frizer. Din cîteva mişcări, acesta lepădă părul lui Rayford pe podea, în grămezi, lasîndu-i doar cinci milimetri de ţepi negri, aşa cum Rayford nu mai avusese de cînd fusese în liceu.

– Hm, spuse Rayford.

Atunci veni rîndul vopselei, care făcu ceea ce rămăsese din părul lui să pară de un gri foarte deschis, aidoma celui din barbă.

Adon vorbi cu Laslos, care îl întrebă apoi pe Rayford dacă purta ochelari.

– Lentile de contact, zise Rayford.

– Nu vei mai purta, spuse Laslos, iar Adon scoase o pereche de ochelari, care îi completau înfăţişarea.

Adon îi ceru lui Rayford actele, făcu cîteva poze şi se puse pe lucru la calculator. În timp ce modifica actele lui Rayford cu noua fotografie, acesta se duse la baie să se privească în oglindă. Părul scurt, complet grizonat, şi barba încărunţită îi mai adăugau zece ani. Cu ochelari, abia de se mai recunoştea.

Tehnologia îi permise lui Adon să producă acte noi, care să pară însă uzate, în mai puţin de o oră. Rayford era nerăbdător să plece.

– Cît îţi datorez? întrebă, dar nici Laslos, nici Demetrius nu traduseră.

– O să avem noi grijă de Adon, zise Laslos. Acum pastorul o să meargă cu el înapoi la Ptolemaïs, iar eu am să te duc la Kozani. O să sun înainte, ca să ţi se umple rezervoarele cu combustibil.

În Noul Babilon, David stătea, cu privirea înceţoşată, în faţa calculatorului, avînd telefonul închis. Programase ca autopsia să fie înregistrată direct pe hard diskul său, şi tot ce se petrecea în sala probelor să fie salvat în calculatorul lui Mac. Între timp, el continua studiul blocului-turn din Chicago, despre care credea că ar putea fi noua locuinţă de refugiu. Dacă avea dreptate, această clădire putea găzdui, la nevoie, sute de exilaţi.

Clădirea Strong era o minune a tehnicii, care se baza în întregime pe puterea solară. Reflectoare gigantice stocau zilnic suficientă energie pentru a permite centralei electrice a turnului să funcţioneze săptămîni întregi. Deci chiar şi cîteva zile fără lumină solară suficientă nu ar fi avut un impact negativ asupra clădirii.

Era clar pentru David că nici fundaţia, nici etajele inferioare, în număr de cel puţin trezeci şi cinci, nu suferiseră în urma dezastrului care afectase zona superioară. Clădirea părea să fi primit o lovitură directă, dar impactul se produsese în jumătatea superioară, nedăunînd restului structurii, nici măcar prin prăbuşirea etajelor de sus peste cele de jos. Rămînea de lămurit ce se întîmplase cu panourile solare şi dacă oamenii puteau locui în porţiunea neafectată a structurii, fără să fie detectaţi.

David cercetă mai mult de două ore prin dosarele de informaţie clasificată, pînă putu să pătrundă cu software-ul

sau ilegal prin porţile care duceau la serverul de control al Clădirii Strong. Cînd ajunse acolo, se înfioră, într-un fel pe care nu-l putea exprima; mai tîrziu, avea să încerce să îi descrie acea senzaţie lui Annie.

David fu uimit că tehnologia telefoniei prin satelit îl dusese atît de departe şi trebui să se întrebe cîtă energie nefolosită mai era încă operativă în oraşul condamnat. Cu cît ceilalţi rămîneau mai mult timp convinşi că locul era contaminat radioactiv, cu atît era mai bine pentru el şi pentru Armata Fatimirilor. La fiecare poartă electronică de pe traseu, planta avertismente cu „Nivelul ridicat de radioactivitate". Cît timp făcea asta, lansă un motor automat de căutare, ce descoperea citirile probelor originale, reuşind să schimbe mai mult de jumătate dintre ele în rezultate pozitive. Avioanele civile şi cele ale Comunităţii Globale erau astfel automat redirijate, ca să nu zboare peste Chicago, nici chiar la peste nouă mii de metri altitudine.

David trebui să-şi croiască drum prin structura Clădirii Strong prin metoda încercare-eroare, verificînd dacă poate controla de la distanţă sistemele de încălzire şi de răcire, luminile, telefoanele, sistemele sanitare, lifturile, camerele de luat vederi. Cel mai bun joc video din istorie nu l-ar fi captivat mai mult.

Sistemele de monitorizare, de ultimă generaţie din punct de vedere tehnologic, arătau clar ce zone din clădire nu mai erau operaţionale. Mai mult de jumătate dintre lifturi nu funcţionau din cauza circuitelor incomplete. David apăsă pe butonul „Mai multe informaţii" şi află că „o eroare nedescoperită strică se circuitele dintre etajele 40 şi 80". Verifică peste douăzeci de lifturi care deserveau primele treizeci şi nouă de etaje şi descoperi că majoritatea păreau să funcţioneze cum trebuie.

După ce se mai jucă încă patruzeci şi cinci de minute cu sistemul, David stabili unde erau amplasate camerele de luat vederi funcţionale, cum să le pună în funcţiune, cum să aprindă luminile la diferite etaje, apoi reuşi să verifice dacă lifturile mergeau şi să afle în ce mod se deschideau şi se închideau. De la o distanţă de nouă fuse orare, el punea în mişcare ceea ce mai rămăsese dintr-un zgîrie-nori, într-un oraş abandonat de luni de zile.

Înregistrîndu-şi mişcările-cheie într-un fişier sigur, David puse în funcţiune camera de la cel mai înalt etaj pe care îl găsi, în capătul de vest de la nivelul al treizeci şi nouălea. Văzu apă pe podea, dar sistemul principal indica faptul că aceasta era dirijată corect, astfel încît să prevină inundarea etajelor de dedesubt. Manevră camera astfel încît să-i arate acoperişul şi clipi. Nu exista acoperiş, ci doar un colţ cu trei ziduri care se înălţa încă alte zece etaje şi apoi lăsa să se vadă cerul de culoarea cernelii, luna strălucitoare şi stelele sclipind.

Aşadar, Clădirea Strong fusese proiectată să reziste la tot ce putea oferi mai rău natura şi, în mare, rezistase chiar şi acţiunii distructive a omului. David îşi continuă căutarea, pînă găsi camere de luat vederi care îi ofereau o imagine mai bună asupra a ceea ce servea acum drept acoperiş al turnului. Înainte de a termina de salvat toate informaţiile, îşi făcuse deja o idee despre cum arăta acel loc. În esenţă, era un turn modular, ce părea rănit mortal, dar care avea multe de oferit. În mod neobişnuit pentru un zgîrie-nori modern, proiectul includea o parte centrală cu birouri ascunse vederii din afară, care înconjurau lifturile, la fiecare etaj. Aici găseai spaţiu suficient, apă, instalaţii, curent electric, lumină – totul indetectabil pentru oricine ar fi îndrăznit să se aventureze într-o zonă care fusese, în mod oficial, condamnată şi declarată interzisă.

Partea de sus, deschisă, părea suficient de mare, ca spațiu, pentru a permite aterizarea unui elicopter, dar David nu putea stabili de la distanță dacă noul acoperiș, care, la început, părea să fie situat deasupra celui de-al treizeci și nouălea etaj, ar putea suporta o greutate însemnată. Găsi un loc de parcare sub turn, dar rămășițele etajelor superioare blocau două dintre intrările principale în garaj. Cu toate că era un plan puțin hazardat, David credea că, dacă va putea aduce Armata Pătimirilor aici, membrii acesteia vor putea găsi căi de acces în și din acel parcaj subteran.

Și acest lucru îi mai dădu o idee. Ultima ploaie de bombe care lovise Chicago venise aproape fără avertisment. Angajații și rezidenții din clădirile înalte fugiseră pe străzi, dar nimănui nu-i fusese permis să se adăpostească în subsoluri, pentru că se prăbușeau clădirile. Garajele subterane au fost închise automat, dată fiind aglomerația din oraș. Cîte mașini să se mai afle oare în garajul acela? David accesă în continuare, pînă descoperi camerele de supraveghere din subteran și sistemul de iluminare de urgență. Imediat ce aprinse luminile la nivelul cel mai de jos, mișcă una dintre camere pînă ce văzu vehiculele. La șase niveluri sub parter, descoperi mai mult de zece mașini. Problema, desigur, era ca șoferii să fi dispus și de chei.

David continuă să încerce camerele la diferite niveluri, căutînd parcarea privată, acolo unde un angajat special vine și-ți preia mașina. O găsi lîngă lifturile de la primul nivel de sub stradă. Aproape cincizeci de mașini, modele ultimul răcnet și dintre cele mai scumpe, cel puțin un Hummer și alte cîteva mașini sport, erau parcate în vecinătatea unei barăci de sticlă, pe care scria clar: „Parcare privată". David manipulă camera cea mai apropiată, pînă cînd găsi un perete lîngă casa de marcat, plin cu seturi de chei. Era ca și cum acest loc ar fi

fost făcut special pentru Armata Pătimirilor, iar el abia aştepta să trimită pe cineva acolo pentru a investiga. David se întreba cît de curînd vor locui el şi Annie acolo.

Sunetul telefonului îl făcu să tresară. Era un indonezian pe nume Bakar, directorul Academiei de Arte şi Ştiinţe ale Televiziunii aparţinînd Comunităţii Globale.

– Am nevoie de ajutorul tău, spuse bărbatul.

Ce mai era nou?

– Dă-i drumul, zise David, închizîndu-şi calculatorul, nu înainte să salveze şi să ascundă totul.

– Moon a tăbărît asupra mea, reproşîndu-mi că nu am adus înapoi toate discurile video de la Gală. Eu am crezut că le-am adus. Oricum, acum le avem în siguranţă şi am aranjat să ne fie trimise aici cu un avion comercial. Walter mă ameninţă că o să-mi ia locul dacă acele discuri ajung pe mîinile cuiva din afara Comunităţii Globale, chiar şi pentru o clipă.

– La cine sînt, Bakar?

– La unul dintre oamenii noştri.

– Şi nu le poate aduce el?

– Ba da, dar va trebui să vină cu un avion comercial.

– Şi? Chiar şi aşa, el nu va pierde din vedere discurile.

– Zborurile comerciale sosesc aici arhipline, iar Moon nu vrea să aştepte.

– Deci vrei să trimitem un avion special pentru un singur om?

– Exact.

– Ştii cît ne costă?

– De aceea insist.

– Cum de am ajuns, brusc, aşa de bine-cunoscut?

– Poftim?

– Nimic. Să fii la hangar înainte de zece, mîine-dimineaţă.

- Eu?

- Cine altcineva?

- Eu nu vreau să merg, directore. Vreau doar să fie adus omul nostru.

– Eu n-o să-l pun pe ofiţerul nostru principal, nedormit, să facă un zbor cu un avion de luptă de cîteva milioane de dolari, ca, *nicks*, pînă în Israel *şi* să trebuiască să îl găsească pe omul vostru, Bakar. O să zbori şi tu cu el, aşa că domnul Smith nu va trebui să părăsească nici o clipă cabina. Şi nu o să-ţi cer să plăteşti mii de *nicks* pentru combustibil.

– Apreciez acest lucru, directore. Dar n-aş putea să-i zic omului nostru să fie într-un loc anume şi...

– La naiba, Bakar! Sîntem la magazin sau la piaţă aici? Dacă Smith pleacă singur, o să te pun să plăteşti uzura avionului, combustibilul *şi* timpul lui. Iar timpul lui nu este ieftin.

– Am să fiu acolo!

– Aşa mă gîndeam şi eu!

David îl sună pe Abdullah.

– Oricum eram treaz, spuse Abdullah. Speram să mă scoată ceva de aici, astăzi.

– Ştii cum să foloseşti o maşină de copiat discuri?

– Nu, şefu'! Este mai complicat decît un bombardier? Normal că ştiu!

– O să trimit una cu tine. Cînd Bakar îl găseşte pe tipul lui, iei discurile în cabină şi le spui că regulile te obligă să înregistrezi personal toată încărcătura. Le copiezi, le marchezi ca înregistrate şi le dai înapoi băieţilor de la televiziune.

– Şi îţi aduc ţie copiile.

– Sîntem pe aceeaşi lungime de undă, Smitty.

David era bucuros că membrii Armatei Pătimirilor ţineau legătura unii cu ceilalţi prin intermediul telefonului. S-ar simţi

mai bine dacă ar şti că Buck a plecat din Israel şi că Rayford era şi el pe drum spre casă. Încă nu aflase că primise un mesaj să-l sune pe Buck.

Rayford strînse mîna lui Laslos cu ambele mîini, îi smulse promisiunea că le va mulţumi din nou personal pastorului Demeter şi lui Adon, apoi se grăbi spre aeroport şi la hangar. Îi era frig la cap cu atît de puţin păr, dar nu voia să-şi mai treacă mîna prin el, de teamă să nu lase să se vadă că nu era obişnuit cu acest look.

Lîngă Gulfstream se întîlni cu un ofiţer din turn.

– Dumneavoastră sînteţi, probabil, domnul Berry.

– Da, domnule.

– Iată factura pentru combustibil. Actele dumneavoastră?

Rayford le scoase şi plăti factura în numerar.

– Aveţi mulţi bani asupra dumneavoastră, domnule Berry, spuse bărbatul, răsfoind actele lui Rayford.

– Este riscul pe care sînt dispus să mi-l asum ca să nu mai dau faliment din nou.

– Cărţile de credit te omoară, nu-i aşa?

– Le urăsc!

– O, poza asta arată de parcă ar fi fost făcută astăzi!

Rayford îngheţă, apoi se forţă să respire.

– Chiar aşa?

– Da, uitaţi-vă aici. Karl! Vino să vezi asta!

Un mecanic în salopetă se ivi lîngă ei, nervos că fusese întrerupt din treabă.

Ofiţerul ţinu fotografia lui Rayford chiar lîngă faţa acestuia.

– Uită-te la asta! S-a fotografiat, stai să văd, acum opt sau nouă luni, dar părul lui are aceeaşi lungime şi, dacă nu mă înşel, poartă aceeaşi cămaşă.

– Chiar aşa, spuse mecanicul, plecînd la fel de repede pe ...ll venise.

Rayford se uită după el, ca să se asigure că nu cheamă pe ...neva, dar acesta se întoarse, tîrşîindu-şi picioarele, la motorul la care lucra.

– Da, este ciudat, zise bărbatul. Aţi observat asta?

– Nu, răspunse Rayford. Daţi-mi să văd. Ei, nu se poate! Tocmai mă tunsesem cînd mi-am făcut poza asta, dar, desigur, părul nu mai creşte mult acum, oricum. Şi asta *este* probabil aceeaşi cămaşă. Nu am prea multe.

– Aveţi propriul avion şi nu aveţi multe cămăşi? Un om cu priorităţi, ce să zic!

– Aş vrea eu să fie avionul meu. Îl pilotez pentru firmă.

– Şi ce firmă este asta, domnule?

Bărbatul îi înapoie actele.

– Palwaukee Global, spuse Rayford.

– Ce transportaţi?

– Astăzi, doar avionul. Au avut prea multe de partea aceasta a oceanului.

– Chiar aşa? Aţi putea face ceva afaceri de la Ierusalim la Noul Babilon săptămîna acesta, ştiţi.

– Am auzit. Îmi pare rău că nu am timp.

– Zbor fără probleme!

– Mulţumesc, domnule!

„Şi mulţumesc, Doamne!"

La zece dimineaţa, în Noul Babilon, David trecu pe lîngă improvizata sală a probelor, prefăcîndu-se că verifică dacă avansau lucrările la realizarea statuii lui Carpathia. Ştia că, dacă ar lăsa să se vadă că îşi bagă nasul în dovezi, directorul serviciului secret, Jim Hickman, l-ar fi gonit. Dar lui Hickman

îi plăcea să impresioneze şi, permiţîndu-le colegilor săi să intre acolo, părea să îi facă să se simtă persoane speciale.

În timp ce trecea pe acolo, David îşi încetini mersul, sperînd să dea de Jim. Pentru că nu îl văzu, ciocăni la uşă. O gardă înarmată deschise, iar David îl zări pe Jim în partea opusă a camerei, cu un tehnician, în genunchi, în mijlocul unor stofe de patru metri şi jumătate pe treizeci.

– Nu vreau să deranjez pe nimeni, spuse David. Voiam doar să mă asigur că directorul Hickman şi oamenii lui au tot ce le trebuie. Am să-l sun în biroul său.

– Sînt aici, David! strigă Hickman.

– O! Deci aici erai!

– Lasă-l să intre, caporale! Vino aici, David! Scoate-ţi pantofii, vreau să-ţi arăt ceva.

– Nu vreau să mă bag unde nu e treaba mea.

– Haide!

– Dacă insişti... Este fascinant!

– Încă nu ai văzut nimic.

Dar David văzuse. În colţ, trei tehnicieni erau aplecaţi asupra a ceea ce mai rămăsese din pupitrul de lemn. Aveau lămpi cu lupe, pensete mari, asemănătoare cu instrumentele tehnicianului din mijlocul stofei. Acesta purta o cască cu lanternă, iar în mînă ţinea o lupă.

– Uită-te la asta, David, spuse Hickman, făcîndu-i semn cu mîna. Ţi-ai scos pantofii?

– Pot veni chiar acolo unde eşti tu?

– Dacă spun eu că poţi, iar eu asta spun! Haide, că pierdem timpul.

David se apropie pînă la vreo trei metri de Hickman şi de tehnician, cînd Jim zise:

– Oprește-te și uită-te în jos. Oricine ar fi fost cel care a mas în acest loc trebuia să știe ce face. Arată de parcă ar fi trecut exact prin mijloc. Vreau să spun, nici măcar n-am știu ca Steele era un bun țintaș, dar să faci un glonț, un singur glonț, să treacă prin pupitru și apoi prin mijlocul acestei cortine, ei bine...

– La ce mă uit eu aici, Jim? întrebă David, privind o configurare ciudată de vreo trei metri diametru.

Hickman se ridică și merse șchiopătînd pînă la David, la marginea mostrei.

– Îmbătrînesc, zise el, mormăind. Uită-te aici! Glonțul care a venit dintr-o armă precum asta creează o minitornadă. Dacă o tornadă din Kansas ar avea aceeași putere relativă, ar amesteca Florida și Maine cu California și Washington. A făcut o gaură de șaisprezece centimetri în cortina de acolo – o poți vedea de aici.

– Hm, da.

– Dar ceea ce vezi la picioarele tale este efectul pe care l-a avut asupra fibrelor aflate la distanța asta de centru.

Forța discului rotitor sfîșiase firele și le smulsese uniform, ca să creeze o imagine uriașă, răsucită.

– Acum vino aici și uită-te la asta.

Hickman îl duse pe David la partea de sus a cortinei, unde ochiuri de alamă se înșirau la cincisprezece centimetri unul de celălalt, de-a lungul unei margini de treizeci de metri.

– Prin aceste găuri treceau cîrlige, care prindeau toată această cortină de țeava de fier.

– Oho, făcu David, uluit de deteriorarea produsă.

Cele opt găuri de o parte și de alta a centrului fuseseră sfîșiate, cu învelișurile de alamă cu tot. Următoarele vreo doisprezece erau rupte, apoi mai multe de pe fiecare parte aveau

cîrligele sfîrtecate, dar încă atașate, pînă la capăt, unde ochiurile erau intacte, dar cîrligele lipseau.

– A sfîșiat chestia asta și a făcut-o să zboare la distanță.

– Directore! strigă tehnicianul.

Hickman porni iar spre mijloc, dar David rămase pe loc pînă cînd îi făcu Hickman semn să-l urmeze.

– Resturi de glonț, spuse tehnicianul, ținînd o fărîmă de plumb în foarfecă.

– Pune-le în pungă. Pariez că fragmentele astea ne vor conduce la Paloșul pe care l-am găsit.

Tehnicianul puse bucățile într-o pungă de plastic.

– Nu-mi face plăcere să spun asta, domnule, dar fragmente ca acestea vor fi aproape imposibil de potrivit cu...

– Haide, băiete! Avem martori oculari care spun că un tip îmbrăcat pestriț a tras. Am găsit arma, cu tot cu amprente, și știm cine este tipul. I-am găsit hainele cu care s-ar fi deghizat într-un coș de gunoi, la cîteva străzi distanță. Fragmentele se vor potrivi foarte bine, chiar dacă rezultatele de laborator nu sînt concludente. Tipul ăsta sigur face parte dintre conspiratori.

– Conspiratori? întrebă David, în timp ce se îndreptau către colțul în care erau întinse bucățile din pupitru.

– Credem că împușcătura a fost diversionistă, șopti Hickman.

– Dar tipul ăsta, Steele, este acuzat...

– Este suspect, desigur. Dar nu știm cu siguranță nici măcar dacă glonțul a trecut aproape de Carpathia.

– Poftim? Dar...

– Carpathia nu a murit din cauza unei răni provocate de o împușcătură, David! Sau, cel puțin, nu doar din cauza asta.

– Atunci, cum?

– Chiar acum se face autopsia. Ar trebui să aflăm în curînd. Dar dă-mi voie să-ţi spun ceva, doar între noi: Fortunato nu este prost.

David ar fi putut să îi aducă argumente contra.

– Da?

– Dacă s-ar dovedi că rana mortală a fost provocată de cineva de pe scenă, nu ar fi o situaţie extrem de penibilă?

– De vreunul dintre oamenii lui – ai noştri, vrei să spui.

– Exact. Dar publicul nu ştie asta. Singura înregistrare video care a fost arătată pînă acum prezintă victima căzînd pe scenă. Oamenii cred că a fost împuşcat. Leon vede că noi îl suspectăm pe un fost angajat nemulţumit şi apoi ne pune să rezolvăm în particular problema cu insurecţia. Şi prin a rezolva problema, ei bine, înţelegi unde vreau să ajung...

Căutînd printre resturile din pupitru, tehnicienii scoaseră cîteva fragmente de glonţ, unele de mărimea unei unghii.

– Chestia asta este fascinantă, Jim!

– Ei bine, zise Hickman, trecîndu-şi încet mîna prin păr, e suficient să fii un observator cu experienţă.

– Dacă tu nu ai experienţă, atunci nu ştiu cine are.

– Ai mare dreptate, Hassid!

8

În ceea ce mai rămăsese din aeroportul micuț din Kankakee, Leah nu prea avea stare. Cînd îi sună telefonul, iar Rayford se prezentă, amuți.

– Am atîtea lucruri să îți spun, zise el, atîtea pentru care să îmi cer scuze.

– Abia aștept, răspunse ea categorică.

De fapt ea era mai nerăbdătoare să ajungă la locuința de refugiu și să-l vadă pe Tsion, decît să vorbească cu Rayford.

– Îți mulțumesc că m-ai abandonat, dar cred că înțeleg de ce. L-ai omorît pe Carpathia?

– Tocmai am primit un telefon de la David Hassid, care pare destul de sigur că nu eu l-am omorît. Am vrut. Am plănuit. Dar, în acel moment, nu am putut să o fac.

– Dar ce este cu arma care are amprentele tale? Nu tu ai fost cel care a tras?

– Eu am tras, dar a fost un accident. M-a lovit cineva.

– Bucură-te că nu voi fi eu printre jurați.

– Leah, unde ești?

Ea îl informă și apoi îl puse la curent cu privire la planul ei de a zbura la Palwaukee și de a-i cere lui T să o ducă pînă

aproape de locuința de refugiu, de unde ar putea să determine dacă e careva care cercetează zona.

– Problema este că nimic nu merge în direcția aceea în seara asta, iar dimineața prețul biletului este foarte mare. S-ar putea să fac autostopul.

– Vezi dacă vine T să te ia. Dacă este prea departe să conducă, poate zbura.

– Abia dacă-l cunosc, Rayford. Cînd vii aici?

– S-ar putea să ajung la Palwaukee pe la nouă dimineața.

– Atunci cred că am să te aștept pe tine.

– Ar fi plăcut.

Leah oftă.

– Nu face pe drăguțul cu mine, așa brusc. Nu mă pot preface că nu sînt supărată pe tine. Iar a-ți crea probleme și mai mari cu Comunitatea Globală, asta ce-a mai fost?

– Aș vrea să știu și eu, spuse el. Dar chiar mi-ar plăcea să am posibilitatea să fiu de față cu toți și să le vorbesc.

– Mulțumită ție, această posibilitate pare tot mai îndepărtată. Știi că Tsion, Chloe și copilul s-au retras în subteran?

– Am aflat.

– Și nimeni nu știe unde este Hattie.

– Dar cineva ți-a spus că este în State?

– Este o informație mult prea generală, Rayford.

– Da, dar tot nu mi-o închipui dîndu-ne în vileag.

– Ai mai multă credință decît mine.

– Sînt de acord că trebuie să fim prudenți.

– Prudenți? Fie că T mă va duce la Mount Prospect, fie că te aștept pe tine, cine știe dacă nu cădem într-o cursă la locuința de refugiu? Este o minune că nu a fost descoperită de dinainte să mă alătur eu vouă.

Rayford ignoră aceste vorbe, iar Leah se simţi răutăcioasă. Chiar spusese ce gîndea, dar de ce nu putuse să fie îngăduitoare?

*

David o sună pe Annie – care îi zise că se ducea înapoi la culcare –, apoi îl invită pe Mac la el în birou, să vadă ce se petrecea la morgă. Se aşezară lîngă calculator, iar David începu să asculte în direct. Doctoriţa Eikenberry urma procedura standard de înregistrare a înălţimii şi a greutăţii cadavrului, fiind ocupată totodată cu planurile ei de îmbălsămare şi de reconstrucţie a părţilor vătămate.

– A fost un fel de ciorovăială chiar la început, zise Mac. Lumea spune că ea a ţipat, cerînd să vină doctorul. Poţi să dai înapoi, fără să strici înregistrarea pe care o faci acum?

David stabili momentul în care microfoanele din morgă detectaseră primele semnale sonore. Ceasul arăta puţin după ora opt dimineaţa, iar înregistrarea începea cu sunetul unei chei şi al uşii care se deschidea. Era clar că antreprenorul de pompe funebre era însoţit de doi asistenţi, un bărbat şi o femeie, amîndoi părînd tineri. Ea îi spunea „Pietr" bărbatului şi „Kiersten" femeii.

Primele cuvinte rostite aparţineau doctoriţei Eikenberry. Înjura. Apoi:

– Ce este asta? Au lăsat lada aici? Să vină cineva să o scoată imediat! O să lucrez pe masa asta şi am nevoie de spaţiu. Să înţeleg că nu mai sînt şi alte cadavre depozitate?

– Am venit aici odată cu dumneavoastră, doamnă doctor, spuse Pietr. Nu am cum să ştiu.

– Verifică, te rog. Kiersten, cheamă pe cineva să ia lada de aici.

În fundal se auzea Kiersten care vorbea cu operatorul de la tabloul de comandă al palatului. În primul plan, se putu auzi cum Pietr trîntea uşa.

– Nu o să vă facă plăcere ceea ce am aflat, doamnă.

– Ce?

– Nu este *nici un* trup aici.

– Nici unul?

– Nici unul!

– Vrei să spui că nici Carpathia nu este aici?

– Nici unul înseamnă nici unul, doamnă!

Ea înjură iar.

– Kiersten! Cheamă aici pe cineva cu o rangă. Au lăsat trupul în lada asta toată noaptea? Mira-m-aş să nu se fi împuţit!

După cîteva minute de bâmbâneli, o voce masculină interveni:

– Aţi cerut o rangă, doamnă?

– Da, şi pe cineva care să ştie să o folosească.

– Eu o pot folosi.

– Tu faci parte dintre gărzi!

– Rângile sînt o nimica toată. Vreţi să deschid cutia?

– Pune arma jos, soldat. De ce te-au trimis *pe tine* să faci asta?

– Din motive de securitate. Nu vor să intre nimeni aici, în afara dumneavoastră şi a personalului dumneavoastră.

– Ei bine, apreciez asta, dar...

David şi Mac auziră lada deschizîndu-se.

– Nici un coşciug? spuse doctoriţa. Pune-l în frigider.

– Îl las în sac sau nu? întrebă Pietr.

– Lasă-l, răspunse ea. Nici nu vreau să mă gîndesc cît sînge s-a scurs acolo. Nu încep pînă la zece, conform instrucțiunilor, dar haideți să ne pregătim!

Trecură cîteva minute în care nu se discută decît despre găsirea amalgamului special, după care urmară instrucțiunile ei către asistenți legate de modul, locul și momentul în care să îl pregătească.

– Crezi că scripetele ăsta poate ține un om de mărimea lui?

– Nu am văzut niciodată unul portabil pînă acum, spuse Pietr. O să-l facem să meargă.

David derulă mai departe pînă auzi din nou un dialog și opri doar cînd i se păru că acesta este semnificativ. În cele din urmă ajunse la pasajul de la ora zece, cînd deschiseseră frigiderul. Doctorița Eikenberry porni înregistrarea și vorbi la un microfon pe care David îl văzuse atîrnînd de tavan, cînd ajutase la livrarea echipamentului.

– Sînt doctorița Madeline Eikenberry, doctor în medicină și patolog legist, și mă aflu aici, la morga Palatului Comunității Globale din Noul Babilon, alături de asistenții mei, Pietr Berger și Kiersten Scholten. Ei aduc pe masă trupul lui Nicolae Jetty Carpathia, în vîrstă de treizeci și șase de ani. Vom scoate cadavrul din sacul în care a fost depozitat după decesul survenit acum aproximativ paisprezece ore, în Ierusalim, deces a cărui cauză urmează să fie stabilită.

David și Mac auziră cum punga era mutată de pe masa cu roți pe cea de autopsie.

– Nu-mi place cum se aude, mormăi doctorița Eikenberry. Parcă ar fi pierdut doar puțin sînge.

– Bleah! făcu Kiersten.

– Vrei să spui pe litere, dragă, pentru cel care face transcrierea? zise doctorița. Apoi: O, nu! O! Ah! Nu pe podea!

Pietr, asigură-te că se scurge prin masă. Ce cîrpăceală! Bun, pentru cel care face transcrierea: știi ce să lași deoparte. Începi de aici. Trupul nu a fost pregătit în mod corespunzător pentru transfer sau pentru păstrare, iar în sac s-au adunat cîțiva litri de sînge. Trupul a rămas îmbrăcat în costum, cravată și pantofi, iar o rană mare în partea posterioară a capului, la gît, care va fi examinată imediat ce decedatul va fi dezbrăcat, pare să fie gaura prin care a ieșit sîngele.

Lui David i se păru că aude cum hainele lui Carpathia erau tăiate.

– Nici o rană în partea anterioară, după cîte se pare, spuse doctorița Eikenberry, în timp ce se auzi apa pulverizată. Să-l întoarcem. O! Aveți grijă la chestia aia! Continuă să înjure. Aduceți-l imediat aici pe doctorul lui! Am spus imediat! Ce naiba este asta? Nu mi s-a spus nimic despre așa ceva!

Pașii care răsunau aparțineau probabil lui Kiersten, care alerga spre ușă să trimită pe cineva după doctor, deoarece Pietr se putea auzi la fel de bine ca și doctorița.

– Am crezut că trebuia să căutați locul prin care a intrat glonțul.

– Și eu am crezut la fel! Oare cineva încearcă să ne ucidă?

Se mai auziră apă pulverizată, bombăneli și nemulțumiri. În cele din urmă, se deschise din nou ușa. Pași grăbiți se apropiară.

– Doctore, începu Eikenberry, de ce nu mi s-a spus despre asta?

– Ei bine, eu, noi...

– Să manevrezi un cadavru cu o astfel de armă încă înfiptă în trup este de zece ori mai periculos decît atunci cînd un polițist bagă mîinile goale în buzunarele criminalului, fără să verifice mai întîi dacă sînt ace sau lame acolo!

– Îmi pare rău, eu...

– Vă *pare rău?* Vreţi să ne daţi o mînă de ajutor să scoatem asta? A, lasă! Mai bine spuneţi-mi dacă este şi altceva ce ar fi trebuit să ştiu.

Doctorul părea complet intimidat.

– Ei bine, ca să vă spun adevărul...

– O, vă rog, *cel puţin* faceţi acest lucru. Ar cam fi timpul, dumneavoastră nu credeţi?

– Îhî, păi, ştiţi că urmează să căutaţi un glonţ...

– Răni, plăgi, da. Ce altceva?

– Adevărul este că medicii serviciului de urgenţă consideră că...

– Aceiaşi care au pregătit sau, mai bine spus, au lăsat nepregătit trupul în felul acesta?

– Nu a fost vina lor, doamnă! Din cîte am înţeles, comandantul suprem a forţat pe toată lumea să scoată cadavrul de acolo.

– Continuaţi!

– Medicii cred că nu veţi găsi nici o rană de glonţ.

O tăcere semnificativă.

– Sincer, doctore, nu-mi pasă ce găsim. O să vă ofer părerea mea de specialist şi, dacă există şi răni de gloanţe, o să le menţionez, de asemenea. Dar îmi puteţi răspunde la o întrebare? De ce crede toată lumea că e vorba despre un trăgător şi de ce acel fost angajat este acuzat în presă? Pentru că amprentele lui se află pe o armă care *nu* l-a împuşcat pe Carpathia? Nu înţeleg!

– Aşa cum *aţi* spus, doamnă, dacă îmi permiteţi, nu este treaba dumneavoastră care a fost cauza decesului, ci doar să o stabiliţi.

– Ei bine, aş spune, un fel de armă albă de vreo treizeci-treizeci şi cinci de centimetri... cum numiţi asta, doctore, un cuţit mare sau o sabie mică?

– O lamă cu mîner, desigur.

– Desigur. Aş îndrăzni să ghicesc: această armă, orice ar fi ea, a pătruns la vreo patru centimetri sub ceafă şi a ieşit un centimetru prin creştetul capului, ceea ce nu a ameliorat deloc starea de sănătate a victimei, nu-i aşa?

– Nu, doamnă.

– Doctore, chiar nu ştiţi de ce nu am fost informată în legătură cu această rană majoră, probabil letală?

– Ştiu că nu am vrut să vă influenţăm.

Ea rîse.

– Ei, aici chiar aţi reuşit! În ceea ce priveşte iminentul pericol de rănire a asistenţilor mei şi a mea, în privinţa asta ce aveţi să-mi spuneţi?

– Cred că am bănuit că o să vedeţi, ăăă, sabia.

– Doctore, bărbatul înota în propriul sînge! Era culcat pe spate! L-am aşezat în aceeaşi poziţie, l-am dezbrăcat, l-am curăţat cu apă, nu am văzut nici o rană de intrare sau de ieşire pe partea anterioară şi, în mod normal, l-am întors ca să examinăm rănile posterioare. La ce credeţi că mă aşteptam? Am văzut ştirile. Am auzit o împuşcătură şi am văzut oamenii alergînd, iar victima căzînd. Aflasem zvonul că ar fi fost o conspiraţie, că unul dintre potentaţii regionali ar fi putut avea o armă ascunsă. Dar aş fi fost recunoscătoare să fi ştiut în prealabil că omul va arăta ca naiba, cu o sabie înfiptă în el.

– Înţeleg.

– Vă daţi seama ce leziuni a provocat această armă unui ţesut vital?

– Nu complet.

– Ei bine, dacă nu găsim gloanțe în creier sau altundeva deasupra gîtului, această unică lovitură a fost suficientă pentru a-l ucide.

Se auzi iar cum trupul era stropit cu apă.

– Eu nu văd nici o intrare de glonț, dumneavoastră vedeți?

– Nu, doamnă.

– Dar tu, Pietr?

– Nu.

– Kiersten, tu?

– Nu.

– Doctore?

– Am spus deja nu!

– Iar sabia aceasta – ceea ce observațiile ulterioare vor clarifica – pare să fi trecut prin vertebre, probabil prin măduva spinării, membrană, trunchiul cerebral, creier, din nou prin membrană, iar apoi a ieșit prin partea superioară a craniului. Nici că se putea mai rău!

– Acestea ar fi și observațiile mele, doamnă.

– Da?

– Da.

– Este părerea dumneavoastră de expert!

– Nu sînt patolog...

– Dar cunoașteți destulă anatomie ca să știți că mă aștept să fi identificat cu destulă acuratețe rănile interne?

– Corect.

– Dar, lucru mai important, această armă pare acum la fel de letală pe cît va fi fost în momentul implîntării ei.

– Mi-e teamă că da.

– Înțelegeți unde vreau să ajung?

– Cred că da.

Credeţi că da. E de ajuns ca unul dintre noi, nişte patologi nevinovaţi, să treacă doar un deget peste lamă, şi am fi toţi felii.

- Îmi pare rău...

- Dar, în timp ce victima este probabil una dintre personalităţile cele mai respectate din istoria omenirii, noi nu ştim încă, nu-i aşa, ce s-ar găsi în sîngele lui. Sau ce substanţă ar fi putut fi pe mîinile criminalului. Ştim?

– Nu ştim.

– Observaţi ceva neobişnuit legat de sabie, domnule?

– Nu-mi dau seama. Nu am mai văzut una care să-i semene, dacă asta vreţi să s...

– Mai simplu de atît, doctore. Partea ascuţită e poziţionată spre exterior.

– Sînteţi sigură că este doar o singură parte tăioasă?

– Da. Şi ştiţi de ce? Pentru că am fost destul de norocoasă să-mi prind degetul acolo, cînd am întors cadavrul. Uitaţi-vă aici, la partea de sus a craniului. În timp ce îl întorceam, am pus mîna în spatele capului şi, acolo, ascuns în păr, vîrful sabiei ieşea un centimetru. De îndată ce a venit în contact cu degetul meu arătător îmbrăcat în mănuşă, am tresărit şi mi-am tras mîna. Dacă aş fi atins cealaltă margine, îndrăznesc să spun că mi-ar fi retezat complet degetul.

– Înţeleg.

– Dacă e aşa, atunci înţelegeţi şi provocarea la care sîntem supuşi pentru a îndepărta arma?

Pauză.

– De fapt, dacă este atît de puternică şi de ascuţită cum credeţi, îndepărtarea ei ar trebui să se poată face foarte simplu. O trageţi înapoi, aşa cum a intrat şi...

– Doctore, daţi-mi voie să vă reamintesc că partea ascuţită este îndreptată în direcţia opusă trupului.

– Ştiu.

– Atunci, dacă nu sîntem precişi la milimetru, lama ar putea să-şi croiască drum vertical. Lege cardinală a patologiei legale: fă cît mai puţine stricăciuni trupului pentru a stabili mai uşor ce traumatism a fost produs de fapt.

– Ăă, Madeline, am putea discuta?

– Te rog!

– În particular.

– Scuzaţi-ne, spuse ea, probabil uitîndu-se la asistenţii săi.

Se auziră paşi.

– Madeline, îmi cer iertare pentru rolul pe care l-am jucat în această situaţie periculoasă. Dar sîntem prieteni de multă vreme. Te-am recomandat comandantului suprem pentru că am vrut ca tu să primeşti această onoare şi, bineînţeles, remuneraţia. Nu-mi place că am fost ocărît în faţa subordonaţilor tăi şi...

– Punct bine marcat. O să spun lucruri frumoase despre tine cînd vei pleca. Şi apreciez sarcina. Nu ştiu ce avantaje are un antreprenor de pompe funebre căruia i se cere să evalueze cea mai renumită victimă din istorie, dar îţi datorez mulţumiri pentru asta.

– Cu plăcere, spuse el categoric, iar David îl auzi plecînd.

Pietr şi Kiersten se întoarseră.

– Oho! zise Pietr.

– „Oho" este nimerit, comentă doctoriţa Eikenberry. Te refereai la bărbatul acela?

– Da.

– La doctorul care tocmai a plecat?

– Da.

– Trebuie să vă spun că este un idiot!

Doctorița îl rugă pe cel care face transcrierea să nu ia în seamă nimic din ceea ce se vorbise după ce întorseseră cadavrul și să reia de la punctul acela. Explică rapid cum curățase întreaga zonă în care se afla rana și cum găsise „doar un punct de intrare și unul de ieșire, arma fiind la locul ei. Rana de intrare este considerabil mai mare decît cea de ieșire și aproape tot sîngele care s-a scurs provine de la gît, deși, bineînțeles, sînt dovezi că sînge s-a pierdut și prin ochi, nas, gură și urechi. Faptul că rana de intrare este evident mai mare, deși lama nu este atît de lată acolo, arată că arma a fost înfiptă și răsucită cu agresivitate. Craniul ar fi imobilizat vîrful armei, dar partea de jos pare să fi fost destul de flexibilă pentru a produce un traumatism major".

David se uită la Mac și răsuflă.

– Rayford este nevinovat. Cel mult poate fi învinuit că a mers *spre* Carpathia, dar nu că l-ar fi omorît.

Mac clătină din cap.

– Mi se pare că Nicolae Carpathia a fost ucis de unul dintre oamenii lui.

– Cel mai probabil, spuse David. S-a vorbit despre unul dintre potentați, care ar fi avut ceva ascuns în haină, dar, înainte de a mă pronunța, vreau să văd înregistrările video.

Buck se trezi tîrziu de dimineață, înțepenit și cu dureri în tot corpul. Soarele strălucea orbitor, dar Chaim dormea în continuare. Buck se uită mai de aproape la pătura murdară a lui Chaim. Partea din interior avea sînge uscat pe ea; se întrebă cum putea suporta bătrînul acest lucru. Își făcu griji și pentru posibilitatea ca o parte din sînge să îi fi aparținut lui Chaim însuși.

Buck trase cu grijă de pătură, ca să vadă dacă pijamaua lui Chaim fusese pătată de sînge. Dar Chaim nu dădu drumul cuverturii şi se întoarse pe partea cealaltă, cu spatele către Buck. Acesta din urmă nu putu vedea nici o pată sau rană.

– Te-ai trezit? mormăi bătrînul, tot cu spatele la Buck.

– Da. Trebuie să vorbim.

– Mai tîrziu.

– Acum.

– De ce nu te duci afară să-mi cauţi nişte haine? Trebuie să merg acasă, şi nu pot să mă duc aşa.

– Nu crezi că acolo te aşteaptă Comunitatea Globală?

Chaim se întoarse cu faţa la Buck, privind cu ochii pe jumătate închişi în direcţia soarelui.

– Şi de ce să mă aştepte? Unde mi-e telefonul? Vreau să sun acasă, să vorbesc cu Jacov.

– Nu.

– De ce nu?

– Nu, Chaim. Ştiu adevărul. Ştiu ce s-a întîmplat.

– Nu ai văzut nimic! Nu a văzut nimeni nimic!

– Nu poţi să recunoşti faţă de mine ceea ce ştiu deja? Ce fel de prieten eşti?

Chaim se ridică şi se întinse pentru a se dezmorţi, apoi se aşeză plictisit pe pat. Părul său alb era ciufulit.

– Ar trebui să fii fericit, spuse el.

– Fericit?

– Desigur! Ce-ţi pasă ţie cum s-a făcut treaba, atîta vreme cît totul s-a încheiat?

– Îmi pasă pentru că *tu* ai făcut-o!

– Asta nu ştii. Şi ce dacă aş fi făcut-o?

– O să mori pentru asta, de-aia! Crezi că eu vreau să se întîmple una ca asta?

Chaim înalţă capul şi apoi ridică din umeri.

– Eşti un prieten mai bun decît mine, Cameron.

– Încep să o cred şi eu.

Chaim chicoti.

– Nu te pot înveseli, nu?

– Spune-mi cum s-a întîmplat, Chaim.

– Cu cît ştii mai puţine, cu atît va trebui să răspunzi pentru mai puţine.

– O, nu fi naiv! Eşti o vulpe prea bătrînă pentru a te purta astfel. Trebuie să răspund pentru toate. Trebuie să fiu recunoscător pentru rănile faciale, pentru că, dacă nu le-aş fi suferit, ar fi trebuit oricum să-mi schimb înfăţişarea. Faptul că îmi spui că tu l-ai ucis pe Carpathia nu prea mă ajută cu nimic: pentru ei, tot eu sînt vinovat. Au destule împotriva mea, chestii fabricate sau de altă natură, ca să nu ezite în a mă ucide pe loc. Aşa că spune-mi.

– Nu spun nimănui! Este doar treaba mea!

– Dar ştii că nu poţi merge acasă.

– Le pot transmite oamenilor mei unde sînt şi că n-am păţit nimic.

– Trebuie să mergi cu mine în State.

– Nu pot să-mi părăsesc ţara, oamenii.

– Chaim, ascultă-mă! Oamenii tăi sînt morţi. Au fost torturaţi şi masacraţi noaptea trecută de către Comunitatea Globală, care, probabil, încerca să dea de tine.

Chaim ridică încet privirea, iar părul său proiectă umbre sălbatice pe perete.

– Nu vorbi prostii, spuse el precaut. Nu este deloc amuzant!

– Nu aş glumi despre aşa ceva, Chaim. Jacov a fost ucis de o lovitură în bărbie, care i-a frînt gîtul. O gardă l-a atacat cu patul unei mitraliere, cînd se grăbea să vină spre tine.

Chaim îşi puse o mînă la gură şi inspiră zgomotos.

– Nu, zise el încet. Nu-mi face asta!

– Nu eu am făcut-o, Chaim, ci tu.

– Este mort? Eşti sigur că este mort?

– Eu însumi i-am verificat pulsul.

– Ce am făcut?

– Hannelore, mama ei şi Stefan sînt şi ei morţi.

Chaim se ridică în picioare şi se îndreptă spre uşă, de parcă ar fi vrut să plece, ştiind însă că nu are unde să se ducă.

– Nu! urlă el. De ce?

– Probabil că s-a aflat, Chaim. E cert că te-a văzut cineva. Doar nu te aştepţi să scapi aşa de uşor.

Lui Chaim i se înmuiară genunchii şi căzu pe podea, urlînd puternic.

– Le-ai verificat şi celor de la mine de acasă pulsurile?

Buck dădu din cap afirmativ.

– Nu a fost un lucru inteligent. Ai fi putut fi omorît şi tu.

– Iar moartea *mea* s-ar fi tras tot din vina ta, Chaim. Uite ce s-a întîmplat!

Chaim se întoarse şi se aplecă peste pat, în continuare îngenuncheat. Îşi îngropă faţa în mîini.

– Voiam să mor, reuşi el să spună. Nu mi-a păsat de mine. Sabia era numai bună şi încăpea perfect în ţeava de la scaunul meu. Nu a ştiut nimeni. Nici măcar Jacov. O, Jacov! Jacov! Ce ţi-am făcut? Cameron! Trebuie să mă omori! Trebuie să răzbuni acele vieţi pierdute!

Se ridică repede şi deschise fereastra.

– Dacă îmi pierd curajul, trebuie să mă împingi! Te rog, nu pot suporta asta!

– Închide fereastra, Chaim! Nu am să te omor şi nici nu am să permit să te sinucizi.

– Nu mă voi preda porcilor ălora. Nu am să le ofer satisfacția! Ah, o să mă omor, Cameron! Știi că am să o fac!

– Va trebui să încerci atunci cînd nu sînt eu de față. Te iubesc prea mult, Chaim. O să mor înaintea ta, ca să nu te las să ajungi în iad.

– Iad? Dacă Dumnezeu m-ar trimite în iad pentru că am ucis un asemenea monstru, o să merg fericit. Dar *ar trebui* să mă trimită în iad pentru ceea ce le-am făcut oamenilor mei! O, Cameron!

Se prăbuși pe pat, se încovrigă și gemu, ca și cum ar fi fost gata să facă o criză. Se ridică brusc în capul oaselor, parcă pregătit să retrăiască fapta.

– Urma să sar din scaunul meu la momentul potrivit, cu arma în mînă. El este mult mai înalt, mi-am exersat săritura. Urma să sar cît de sus puteam și, cu ambele mîini pe mîner, să-i înfig sabia prin creștetul capului. Întreaga lume ar fi văzut și ar fi știut.

Toți acei escroci se găseau pe scenă, stînd în picioare, așezați, mișcîndu-se, rîzînd. M-am alăturat lor, am măsurat distanța, am văzut unde mi-aș putea manevra scaunul. Cînd a venit să mă salute și să-mi ridice brațul, am fost gata să întind mîna, să scot sabia și să i-o înfig în inimă. Dar nu aveam un unghi bun. Nu aș fi putut să scot arma, ca să nu mai vorbim că nu aș fi putut să o înfig acolo unde voiam.

Am înaintat puțin în direcția lui, în timp ce el se apropia. Aveam în plan să mă întorc rapid, în ultima clipă, și să-l fac să se împiedice. Atunci aș fi putut sări din scaun și l-aș fi putut omorî. Dar, chiar cînd a ajuns lîngă mine, s-a auzit împușcătura. La început, am crezut că fusesem demascat și că gărzile sale mă împușcaseră. Dar el venea împleticindu-se către mine, îndepărtîndu-se de împușcătură și de pupitrul sfărîmat.

Mi-am dat seama că era pe cale să îmi cadă în poală, aşa că am scos repede sabia. Nu am avut timp nici măcar să o apuc aşa cum trebuie. Am îndreptat-o, în sus, ferm, iar el a căzut pe spate, direct în lamă. S-a cutremurat, i-am dat drumul. S-a rostogolit la picioarele mele. S-a creat haos. Oamenii veneau în fugă. M-am îndepărtat cu căruciorul şi, pentru o clipă, am crezut că scăpasem. Sincronizarea! Împuşcătura! Se părea că plecase din mijlocul mulţimii şi, în timp ce fugeam, îmi apăru în minte întrebarea dacă situaţia nu putea fi cumva luată drept o crimă cu doi ucigaşi.

Plănuisem o fugă imposibilă, doar aşa, de distracţie. Şi iată-mă! Cine ar fi crezut?

Buck se aşeză, clătinînd din cap. Chaim se întoarse iar cu spatele, gemînd.

– Ai dreptate, şopti el. Toată vina cade asupra mea. Eu le-am făcut asta! O, nu, nu, nu...

Buck auzi voci sub fereastră. Trei vagabonzi se aşezară să împartă o sticlă.

– Care dintre voi vrea cincizeci de *nicks?* le strigă.

Doi dintre ei făcură semn cu mîna, a dezinteres, dar un beţiv tînăr se ridică repede.

– Ce trebuie să fac?

– Să-mi cumperi nişte haine şi nişte pantofi cu aştia douăzeci şi, cînd mi le aduci, păstrezi restul şi mai capeţi cincizeci.

Ceilalţi doi rîseră şi încercară să cînte. Tînărul beat privi neîncrezător şi apoi îşi lăsă capul în jos.

– Cum ştii că nu o să fug cu aia douăzeci ai tăi?

– Îmi asum riscul, spuse Buck. Tu pierzi. Vrei douăzeci sau cincizeci?

– Dă-mi-i, zise bărbatul întinzînd mîna.

Buck lăsă bancnota să cadă, ceea ce îi făcu şi pe ceilalţi doi să se ridice în picioare şi să încerce să înşface banii. Cel tînăr îi îmbrînci şi prinse bancnota fără efort. Buck se simţi mai bine cînd bărbatul se întoarse şi întrebă:

– Ce mărime?

– N-am făcut nici o afacere, zise Abdullah la telefon.

– Care-i problema? întrebă David.

– Tipului îi este teamă de Dumnezeu. Nu scapă discurile din vedere. Nici măcar nu am putut scoate aparatul de copiat din geantă. A spus că, dacă trebuie să le verific, o să stea acolo să se uite şi el.

– Sper că nu le aduc aici ca să le distrugă. Ele sînt singura speranţă pentru a-l dezvinovăţi pe Rayford.

– Pentru a-l dezvinovăţi? Ce înseamnă asta?

– Să-l scoatem basma curată.

– Nu, domnule, spuse Abdullah. Nici măcar nu a trebuit să apese pe trăgaci ca să fie vinovat. A îndreptat arma spre Carpathia. Ei atîta aşteptau. Trebuie să se ţină cît de departe poate de locul acesta.

9

ŞAPTE ORE MAI TÎRZIU

Lui David nu-i plăcea să petreacă atît de puţin timp cu Annie, dar ştia că plecarea lor se apropia cu paşi repezi. Dacă planul le reuşea, vor fi împreună cît vor dori – şi, probabil, se vor afla la mare distanţă de Noul Babilon.

Ce oraş incredibil de frumos ar fi fost Noul Babilon în alte circumstanţe! Carpathia îşi angajase cei mai buni arhitecţi, peisagişti, designeri şi decoratori. Şi, lăsînd la o parte absenţa unor lucrări de artă închinate lui Dumnezeu, locul arăta minunat, în special noaptea. Lumini colorate accentuau masivitatea clădirilor de sticlă. De-abia de la ultima decimare a unui alt procent însemnat al populaţiei, care a condus la mari reduceri de personal, frumuseţea locului a început să aibă de suferit. Acum, dura mai mult îndepărtarea gunoiului şi repararea luminilor. Totuşi, privelişte a era încă uimitoare, o minune creată de om.

În vreme ce amurgul se furişa peste orizont, David îi asculta pe Fortunato, pe Hickman şi pe Moon prin microfonul din biroul lui Carpathia. Nu putea spune dacă Leon ocupa, de fapt, scaunul lui Carpathia, dar aşa se auzea. Se uitau la înregistrările aduse de la Gală. David stătea cu capul în mîini,

folosind căşti, ca să fie sigur că nu pierde nici un detaliu. Ar fi vrut să vadă imaginile, dar asta nu depindea de el.

Văzură şi revăzură înregistrările care surprinseseră momentul împuşcăturii.

– Observaţi? întrebă Moon. El este chiar acolo jos, în dreapta scenei, în unghi drept, acolo! Vedeţi? Opreşte!

– Văd, Walter, răspunse Leon. E o treabă bună că am găsit amprente. Nu aş fi ghicit cine era individul nici într-un milion de ani!

– Bună deghizare, spuse Hickman. De sub turban se vede ieşind părul cărunt. Bun retuş. Poartă robă. Aş fi jurat că este arab.

– Sau vreun zdrenţăros.

Chicotiră cu toţii.

– Rayford Steele, zise Leon încet. Cine ar fi crezut aşa ceva? Religia lui nu condamnă crima?

Rîsete. Tăcere. Apoi cineva răspunse:

– Nu ştiu.

Vorbise Hickman.

– Poate că are convingerea că este un război sfînt. Şi bănuiesc că, în acest caz, totul e permis.

– Adevărul este, spuse Moon, că nu şi-a nimerit ţinta.

– Dacă priviţi mai de aproape, zise Hickman, avea o poziţie mai bună mai devreme. Dacă trage, atunci el e criminalul. Dar nu cred că a intenţionat nici un moment să apese pe trăgaci.

– Despre ce vorbeşti?

– Priveşte. Cu încetinitorul, ei bine, mai întîi dă puţin înapoi. Uite! Chiar aici! Cineva îl loveşte. Un individ scund. O femeie? Poţi să apropii planul?

– Nu ştiu cum să manevrez maşinăriile astea, spuse Leon. Trebuie să-l chemăm pe Hassid aici.

– Vreţi să-l chem eu?

– Poate. Mai stai puţin. Aici, bine! Apropie uşurel cadrul. Ce vedeţi?

– Uite! repetă Hickman. Se împiedică, îşi pierde echilibrul sau ceva de genul ăsta. Ha! Cu cine seamănă? Wally, de cine îţi aminteşte?

– Nu e posibil...

– Nu? Haide! La cine mă gîndesc eu?

– Ştiu la cine te gîndeşti tu, dar ea este supravegheată atent în America de Nord. Probabil că încearcă să ajungă la funeraliile surorii sale. Nu ştie că deja au avut loc, acum o lună.

Chicotiră din nou, iar David ridică telefonul.

– Rayford, spuse el, s-ar putea ca Hattie să *nu* fie în drum spre locuinţa de refugiu încă. Comunitatea Globală a localizat-o în vest, încercînd să ajungă la înmormîntarea surorii ei.

– Asta e bine. Poate că sîntem în siguranţă, pentru o vreme.

– Nu fi prea încrezător. Am încărcat o mulţime de materiale pe calculatorul lui Chloe, ca să poţi vedea pe unde te caută, mai nou, în caz că o să ai nevoie de informaţiile astea. Unde eşti?

– Ei bine, eram gata să aterizez pe Palwaukee, cînd m-a sunat Leah. Nu am reuşit să dau de T, ca să văd dacă o poate lua el de la Kankakee, la sud-est de locaţia mea. Nici ea nu a reuşit să dea de el, aşa că mă duc eu să o iau. O să ne întoarcem aici şi o să folosim maşina lui Buck pentru a încerca să ajungem la locuinţa de refugiu.

– Mai întîi sunaţi-l pe Tsion. Ultima oară cînd am vorbit cu el, mi-a spus că i se păruse că aude zgomot de maşină.

– Asta nu este bine.

– Mie îmi spui! exclamă David. Hei, Leah s-ar putea să aibă nevoie de un alt nume fals.

– Da? De ce?

– Se tot interesează de Hattie, prezentîndu-se cu numele de Clendenon. S-ar putea să se încerce urmărirea ei, pentru a se ajunge la Hattie.

– O au deja pe Hattie. Nu au nevoie de Leah pentru asta.

– Cum spui tu, Rayford. Era doar o idee.

– Apreciez gestul.

– Ar fi bine să ai grijă. Vor încerca să te scoată pe tine răspunzător.

David îi relată despre autopsie şi despre investigarea dovezilor.

– Deci am ratat, aşa cum bănuiai tu?

– În acest moment este aproape sigur.

– Atunci, cum pot să pună asta pe seama mea?

– Dar ce, sînt obligaţi să spună adevărul? Dacă nu ai făcut-o tu, atunci a fost cineva de pe scenă.

– Eu pariez pe unul dintre cei trei regi insurgenţi, zise Rayford. Probabil Litwala.

– Chiar dacă ai avea dreptate, tu reprezinţi un asasin mai puţin jenant decît cineva din suita lui Nicolae Carpathia. Sînt sigur că eşti scos ţap ispăşitor!

Buck stătuse cu Chaim Rosenzweig cel morocănos toată ziua. Bătrînul cînd dormise, cînd plînsese, ameninţînd cu sinuciderea. Buck voia să iasă şi să găsească totuşi ceva de mîncare pentru amîndoi, dar nu îndrăznea să-l lase pe Chaim singur. Beţivul se întoarse şi flutură la fereastră un mănunchi de haine purtate, dar nu mai fu interesat şi de alţi bani, ca să se

ducă să le ia de mîncare. De îndată ce-şi căpătă cei cincizeci de *nicks*, dispăru.

Buck sună la recepţie.

– Este cineva acolo care ar putea să ne aducă ceva de mîncare, contra cost?

– Ce, credeţi că avem room-service?

– Măcar spuneţi-mi dacă ştiţi pe cineva care vrea să facă rost de nişte *nicks*.

– Da, bine. Cînd îşi termină portarul pauza, o să-l trimit sus. O să-l recunoaşteţi după smoching.

În mod uimitor, zece minute mai tîrziu, cineva ciocăni uşor la uşă. Buck ar fi vrut să aibă o armă.

– Cine este?

– O să vă aduc de mîncare, spuse un bărbat. Cît daţi?

– Zece.

– Batem palma!

Buck îl trimise după mîncare locală. Mai multe nu putea face pentru a-l determina pe Chaim să mănînce cîteva înghiţituri. Se auzi telefonul: era David.

– Este adevărat ce se spune despre Chaim? întrebă el.

Buck era uimit.

– Ce-i cu el?

– Că este mort, incinerat în propria casă împreună cu tot personalul?

– Ştii că nu este adevărat, David. Nu ţi-a zis nimeni că sînt cu el?

– Eu îţi spun ce se anunţă la televizor.

– Deci aşa au de gînd să o întoarcă? „Omul de stat – eroul – moare într-un incendiu". În felul ăsta îl vor ţine departe de conspiraţie?

Sînt convinşi că unul dintre cei trei insurgenţi a făcut-o, spuse David, dar acest lucru ar dăuna stării de spirit. Care este treaba lui Chaim? El a fost în miezul evenimentelor.

O să vorbim mai tîrziu despre asta, David. Trebuie să-l scot de aici.

Cum?

– Am dat, în sfîrşit, de T. Aduce avionul Super J. L-am dirijat către un drum ferit. Trebuie să fim acolo cînd aterizează, ca să putem decola înainte să se găsească cineva mai isteţ decît noi. Va trebui să ne oprim în Grecia pentru alimentare cu combustibil, deşi... nu aş vrea să riscăm să ajungem acolo.

Tsion era alarmat. Chloe îi propunea ceva nebunesc.

– Pot să mă bazez pe tine să ai grijă de Kenny, întrebă ea, adică să nu adormi?

– Mi-aş da viaţa pentru acest copil, doar ştii. Însă nu trebuie să pleci. Este o nebunie!

– Tsion, nu pot să stau aici, fără să fac nimic. Am informat pe toată lumea din cooperativa de bunuri ce se petrece, în general, dar nu pot face mare brînză pînă nu sînt ridicate restricţiile comerciale. Nu mă împiedica de la a face lucruri care să merite!

– Nu sînt superiorul tău, Chloe. Nu te pot reţine de la nimic. Te sfătuiesc doar să te gîndeşti bine la asta. De ce trebuie să pleci? Şi de ce acum? Maşina lui Cameron este la aeroport. Dacă iei Suburbanul, mă laşi fără nici un mijloc de transport.

– Tu nu ai unde să te duci, Tsion. Oricum nu poţi fugi de Comunitatea Globală folosind o maşină. Cel mai bine este să

stai aici, să asculţi dacă vin, să opreşti curentul electric dacă îi auzi şi să te faci invizibil.

Tsion ridică mîinile în aer.

– Nu te pot convinge să nu pleci, aşa că fă ceea ce ai de gînd să faci. Dar să nu stai mult.

– Mulţumesc. Şi promite-mi că nu-l vei lăsa pe Kenny să cadă în mîinile Comunităţii Globale.

– Mai degrabă mor!

– Vreau să moară *el* primul.

– Asta nu am să fac.

– Le-ai da voie să îl ia?

– Peste cadavrul meu!

– Dar nu înţelegi, Tsion? Aşa o să se întîmple! Tu o să devii martir, dar Kenny tot o să ajungă la duşman.

– Ai dreptate. Mai bine stai aici.

– Bună încercare!

– Nu este un lucru de făcut în toiul zilei.

– O să fiu atentă.

– Prea tîrziu. Eşti deja nechibzuită.

– La revedere, Tsion!

– Cum o vei scoate la capăt? întrebă Hickman, în vreme ce David continua să asculte.

– Aiureli, zise Leon. Halucinaţii. Vorbărie. Nimic neobişnuit pentru astfel de situaţii.

– Dar la început a spus că el credea că a făcut tot ce i-ai cerut. Despre ce era vorba?

– Nicolae nu mi se adresa mie! Eu nu i-am cerut niciodată, nu i-aş fi putut cere niciodată să întreprindă ceva! Oricum, dacă vorbea cu mine, acest lucru ar indica faptul că el credea că eu îl atacasem.

Dar atunci ce e cu această obsesie a lui pentru – cum îi spune?

- Ce cuvînt pronunţă?

- Ascultaţi. Atenţie la ce spune!

David îşi apăsă ambele căşti pe urechi şi ascultă foarte concentrat. După prima lamentaţie a lui Carpathia, care răsună prin boxe, sistemul profesional de amplificare păru să nu mai funcţioneze, însă următoarele cuvinte fuseseră captate de microfonul aparatului video.

– Catapeteasma, vociferă iritat Carpathia. A fost ruptă în două, de sus pînă jos?

Marele potentat se lupta să se facă înţeles.

– Tată, reuşi el să spună. Tată, iartă-i, pentru că nu ştiu ce fac!

David se cutremură.

Cuvintele îi amintiră de ceva ce el şi Mac auziseră în discuţia de la morgă. Îl strigă pe Mac.

– Ce spunea doctoriţa Eikenberry legat de rapoartele despre ultimele cuvinte ale lui Carpathia?

– Doar că aşa ceva ar fi fost imposibil.

– Asta am crezut şi eu. Imediat ce a ajuns acolo şi a văzut rănile produse, a tras concluzia că nu ar fi putut să scoată vreo vorbă, corect?

– Exact.

David dădu înapoi înregistrarea şi găsi pasajul.

– Ei bine, spuse doctoriţa Eikenberry, acest lucru arată că treaba cu „ultimele cuvinte" este o minciună, nu-i aşa?

– Chiar aşa, zise Pietr. Doar dacă nu cumva putea să vorbească în mod supranatural.

El, doctoriţa şi Kiersten rîseră.

– Omul acesta nu ar mai fi putut să rostească nici un cuvînt, conchise doctorița Eikenberry. Poate vor să inventeze ceva pentru posteritate, dar ar face bine să nu mă întrebe pe mine dacă a fost posibil.

La ora nouă și cîteva minute dimineața, Ora Centrală Standard, Rayford aterizează cu Gulfstreamul pe Aeroportul din Kankakee. Îi spusese lui Leah să se uite după un avion mic și să fie pregătită să se îmbarce repede. Dar, în timp ce se deplasa către terminal, o văzu dormind într-un scaun lîngă fereastră.

Lăsă avionul cu motorul pornit pe pistă, știind însă cît de bătător la ochi va fi acest lucru pentru controlul de la sol, și se grăbi spre terminal.

– Donna! strigă el, în timp ce se apropia. Donna Clendenon!

Ea sări și se uită la el.

– Te cunosc? întrebă ea, evident îngrozită.

– Marv Berry, se prezentă el, luîndu-i bagajul. Trebuie să mergem.

– Bună, Marv, șopti ea. Trebuie să-i spui unei fete cînd îți schimbi înfățișarea.

Rayford auzi un fel de avertisment prin sistemul profesional de amplificare, iar doi oficiali cu veste portocalii porniră către ei. El îi ignoră și se ridică repede în aer, sigur că Aeroportul din Kankakee nu avea o navă de urmărire a Comunității Globale și că nu erau prea interesați de un avion mic care violase în mod grosolan protocoalele lor.

Îi spuse lui Leah:

– Tot ce am reușit să obțin de la Palwaukee a fost să dau de un tip din turnul de control care a spus că T nu este acolo,

că se va întoarce de-abia mîine şi că nu are permisiunea de a spune unde a plecat.

– Şi eu am aflat acelaşi lucru. Tu ce înţelegi din asta?

– Nu ştiu. Aş vrea să fie cineva din biserica lui, pe care să l pot întreba. Dar eu şi T nu am fost nevoiţi niciodată să comunicăm prin intermediari. De obicei poate fi găsit la telefonul mobil. Întotdeauna a dorit să fie în mijlocul acţiunii, iar eu am nevoie de un om care să-i aducă aici pe Buck şi pe Chaim. Sînt tentat să îl sun pe Albie, să văd dacă poate găsi el pe cineva.

– Este un nume pe care nu l-am auzit niciodată, spuse Leah.

– Albie? E o poveste lungă. Un tip bun.

– Povesteşte-mi.

– Nu înainte să clarificăm nişte lucruri.

– Să le clarifici tu, vrei să spui, zise ea.

Rayford îi relată ce se întîmplase cu el în Israel, în timpul zborului spre Grecia şi în cursul şederii lui acolo.

– Ştiu că pare puţin cam prea convenabil, zise el, şi nu te-aş învinovăţi dacă ai crede că am inventat ca să...

– Inventat? spuse ea, evident emoţionată. Dacă ai inventat aşa ceva, o să arzi în iad.

– Aşadar, vrei să fii prima care mă va ierta?

– Desigur. În plus, trebuie să-mi cer şi eu scuze. Eu...

– Tu nu ai făcut nimic care să se compare cu ceea ce am făcut eu, spuse Rayford. Las-o baltă.

– Nu mă întrerupe, Rayford. Mă simt groaznic pentru felul în care ţi-am răspuns.

– Destul de corect. Sîntem chit.

– Nu fi obraznic.

– Nu sînt. Îţi imaginezi cum mă simt în legătură cu...

– Nu spun că am fost la fel de groaznică pe cît ai fost tu, zise ea strîmbîndu-se.

David răspunse la un anunț prin care tot personalul managerial era convocat să se prezinte imediat la raport în teatrul cel mic din aripa educațională a palatului. Acum ce mai era?

În sală se îngrămădiră vreo doisprezece oameni, iar Fortunato stătea în picioare la pupitru, ca un profesor.

– Repede, vă rog, găsiți-vă locurile. Am fost informat că mai mult de un milion de oameni sînt deja în Noul Babilon și probabil că vor mai veni cel puțin alte două milioane. Serviciile noastre sociale sînt solicitate la maximum, iar acești oameni nu au nimic care să le facă durerea mai ușoară. Vreau să știu dacă există vreun motiv pentru care să nu putem depune trupul potentatului, în vederea omagierii, chiar în această seară și să nu începem procesiunea de trecere prin fața catafalcului. Estimăm că nici măcar jumătate dintre persoanele îndoliate nu vor sta la înmormîntare, care ar putea fi și ea amînată. Avem iluminare potrivită?

Cineva lansă un strigăt afirmativ.

– Și utilitățile? Stații cu apă, mîncare, servicii medicale?

– Ar putea fi pe poziții într-o oră! spuse un altul.

– Bun. Catafalcul și piedestalul?

– Piedestalul este gata și așteaptă.

– Catafalcul este gata! Conform indicațiilor.

– Chiar așa? întrebă Fortunato. Am aflat că s-a pus problema vidării lui...

– S-a rezolvat, cu puțin ajutor. Odată ce corpul este, ăă, pus înăuntru, aerul poate fi eliminat repede și deschizătura

sigilată. Închizătoarea este fabricată dintr-un compus cu cauciuc dur, care se va înşuruba în plexiglas...

– Mulţumesc, putem trece peste detalii. Catafalcul este în întregime transparent?

– Da, domnule. Iar pe piedestal se va ridica la aproape patru metri şi jumătate de pămînt.

– Dar oamenii vor avea acces...

– Pe scările care urcă pe o parte şi coboară pe cealaltă. Bineînţeles, nu vor putea atinge sticla, pentru că vor fi despărţiţi de ea de aproximativ un metru şi jumătate de funii de catifea şi, ăă, de gărzi înarmate.

– Mulţumesc, spuse Fortunato. Mai sînt cîteva detalii pe care aş vrea să le auzim cu toţii, cu excepţia acelora dintre dumneavoastră care trebuie să supravegheze lucrările de reconstrucţie. Acum puteţi pleca şi hai să stabilim ora 8 seara pentru noua întîlnire. Să îi anunţăm pe oameni, ca să înceapă să se adune. Da, domnule Blod.

Guy făcuse semn cu mîna şi acum se ridică în picioare.

– Mi-e teamă că statuia mea nu va fi gata pînă în zori, conform planului original. Progresăm şi cred că va fi uluitoare, dar obiectivul iniţial era aproape imposibil de atins.

– Nici o problemă. Poţi pleca şi dumneata acum şi aşteptăm toţi cu nerăbdare să îţi vedem creaţia.

În timp ce Guy părăsea grăbit camera, Leon o chemă la microfon pe doctoriţa Eikenberry.

– Ei i-a revenit dificila sarcină de a pregăti pentru înmormîntare trupul iubitului nostru conducător. Pentru că ea este un cetăţean loial al Comunităţii Globale şi a fost o mare admiratoare a potentatului, vă imaginaţi ce sarcină emoţionantă a fost aceasta pentru ea. I-am cerut să facă un raport despre ceea ce a descoperit şi să ne facă un rezumat al

provocărilor cărora le-a făcut față, pentru a permite celor îndoliați să aibă o ultimă întîlnire cu Excelența Sa, într-un mod cît mai demn și mai memorabil cu putință, date fiind circumstanțele.

Doctorița Eikenberry nu mai avea privirea severă pe care o văzuse David cînd o cunoscuse. Nu mai purta haina albă, părea să fie proaspăt fardată, și coafura ei era mai blîndă. El se întrebă cînd avusese timp pentru toate astea.

– Vă mulțumesc, domnule Comandant Suprem, începu ea. Aceasta a fost într-adevăr cea mai dificilă și mai emoționantă zi pentru mine și pentru asistenții mei, Pietr Berger și Kiersten Scholten. Am tratat trupul lui Nicolae Carpathia cu cea mai mare adorație și cu cel mai adînc respect. După cum ne așteptam, cauza morții a fost un traumatism cerebral grav, produs de un singur glonț dintr-o armă de tip Paloș. Proiectilul a intrat în trupul potentatului chiar sub ceafa acestuia, în partea posterioa... în spate și a ieșit prin vîrful crani... prin vîrful capului. Puterea neobișnuit de devastatoare a acestui tip de proiectil a distrus două vertebre, a afectat măduva spinării, a distrus bulbul rahidian și partea posterioară a creierului și a lăsat răni în artera carotidă și în mare parte a țesutului moale al gîtului.

Din cauza glonțului în rotire, ceafa și capul au fost deschise, reprezentînd cea mai mare provocare pentru reconstrucția craniană. Fără a intra în detalii, rana a fost prinsă în copci și cusută, camuflată cu ceară, chit, colorant și cu un minimum de păr artificial. Dacă rezultatul contribuie la un ultim omagiu adus celui mai mare conducător pe care l-a cunoscut omenirea, sînt recunoscătoare și consider că a fost un privilegiu pentru mine să servesc Comunitatea Globală în felul acesta!

Printre lacrimi şi aplauze susţinute, doctoriţa Eikenberry plecă de la microfon, apoi se întoarse pe scenă cu degetul arătător ridicat.

– Dacă îmi daţi voie să mai adaug un cuvînt, spuse ea. Există o dovadă înregistrată că ultimele cuvinte ale Excelenţei Sale au fost expresia iertării celui care a comis o astfel de crimă atroce. Iertarea a fost de multă vreme atribuită divinităţii şi, ca medic profesionist, trebuie să vă spun de ce sînt de acord cu aceasta. În afară de *certitudinea* acelor ultime cuvinte, pot să vă spun că nu există nici o explicaţie omenească pentru abilitatea potentatului de a vorbi, date fiind rănile fizice suferite. Cu adevărat, omul acesta drept a fost! Cu adevărat, fiul lui Dumnezeu era acesta!

La Palwaukee, Rayford încercă personal să afle mai multe informaţii de la ofiţerul din turnul de control.

– Îmi pare rău, domnule, spuse bărbatul. Nu numai că nu am permisiunea, dar nu aş putea să vă dau informaţiile nici dacă aş vrea. Nu mi-a spus unde pleacă, ci doar cînd se aşteaptă să se întoarcă.

– Ştii cine sînt eu?

– Nu, domnule.

– Nu m-ai mai văzut pe aici, nu ştii că sînt prietenul lui T?

Bărbatul îl privi neîncrezător pe Rayford, iar Leah îşi drese glasul.

– S-ar putea, ăă, să nu te recunoască.

Rayford se miră de propria prostie.

– Ascultă, fiule, sînt împuternicit să iau un vehicul al asociatului, dar el nu mi-a lăsat cheile. Vreau să mă asigur că nu te vei simţi obligat să informezi nici o autoritate, dacă voi fi nevoit să pornesc maşina fără chei.

Privirea bărbatului nu era la fel de încurajatoare precum cuvintele sale.

– Nici măcar nu o să mă uit spre dumneavoastră.

– Nu are încredere în tine, spuse Leah, în timp ce se îndreptau cu paşi mari spre Land Rover.

– De ce ar face-o? Nici eu nu aş avea. Înţelegi? Pînă şi păcatul iertat are consecinţele sale.

– Chiar trebuie să spiritualizăm totul? întrebă Leah, dar Rayford putea paria că era uimită. Cînd ieşiră pe şosea, ea spuse: Nu mergem la locuinţa de refugiu ziua în amiaza mare, nu-i aşa?

– Bineînţeles că nu! Facem o oprire mai întîi.

Merseră la Des Plaines şi la benzinăria cu o singură pompă condusă de Zeke şi de Zeke Junior. Proprietarul ieşi repede, dar ezită, cînd îl văzu pe Rayford. Se uită dincolo de el, la Leah.

– Recunosc vehiculul, spuse el, dar nu şi pe ocupanţii lui.

– Sînt eu, Zeke! Iar aceasta este Leah.

– Asta nu a fost lucrarea lui Z, nu-i aşa?

– Ba da, în cazul ei a fost.

– Hm. Nu e rea. Nici a ta. Aveţi nevoie de reparaţii la maşină?

– Da.

Zeke trecu pe lîngă pompă şi deschise uşa garajului. Rayford băgă maşina înăuntru, iar el şi Leah coborîră, pentru ca maşina să poată fi urcată pe rampă. Apoi toţi trei coborîră în subsol pe o scară ascunsă, iar acolo Zeke junior ridică privirea, cu o atitudine expectativă.

– Ce se întîmplă? spuse el.

– Mă cunoşti? întrebă Rayford.

– Nu te-am recunoscut pînă nu ai vorbit. Dar ar fi trebuit să-mi dau seama. Ce îţi trebuie?

– Un nou act pentru ea.

Zeke junior se ridică în picioare, colăcei de grăsime zgîlţîindu-i-se pe sub vesta neagră şi pe sub cămaşă.

– Gerri Seaver, spuse el.

– Poftim?

– Cum ţi se pare Gerri Seaver?

– Cum arată? întrebă Leah.

Zeke scoase un dosar.

– Aşa.

– Eşti un geniu, spuse ea.

Blonda era cam de vîrsta, de înălţimea şi de greutatea ei.

– Nu ştiu cum faci.

– În vremurile astea ai de unde alege, veni răspunsul timid.

Îi arătă o chiuvetă şi îi dădu substanţele necesare pentru a se face blondă. Două ore mai tîrziu, ea şi Rayford porneau cu alimente, cu rezervorul plin, iar Leah, cu o eşarfă peste părul ud, proaspăt vopsit. Aparatul dentar îi fusese schimbat, la fel, culoarea lentilelor de contact. În poşetă avea un portofel cu actele potrivite.

– O să o iau pe drumul de nord, spuse Rayford. În felul acesta putem vedea cum este traficul.

– Dacă nu stau ascunşi.

– Nu sînt prea multe locuri în care să se ascundă, zise el. Să aşteptăm pînă se întunecă?

– Mă întrebi pe mine?

– Amîndoi trăim sau murim, în funcţie de decizie, spuse el.

– Asta sigur mă ajută.

Telefonă la locuinţa de refugiu. Răspunse Tsion.

– Unde este?... Spune-mi că nu!... O, Tsion! Dar radiaţiile...

Tsion îi transmise ce le comunicase David despre radiaţii. Rayford trase pe dreapta şi acoperi receptorul.

– Aşteptăm pînă se întunecă! spuse el, apoi întoarse maşina.

– Şi, pînă atunci, încotro mergem?

– La Chicago, dar trebuie să fim atenţi, în caz că ai avut dreptate în privinţa tipului din turnul de control.

Rayford o sună pe Chloe şi trecu peste orice cuvinte de politeţe.

– Unde eşti? întrebă el.

– În zona Palos, răspunse ea. Bănuiesc că acolo unde era intersecţia dintre Tri-state şi Harlem.

– Ninety-fifth Street?

– Îhî.

– Şi acum ce faci? Mergi pe jos restul drumului?

– Probabil că voi fi nevoită.

– Îţi va lua ore întregi!

– Ce altceva am de făcut, tată?

– Cel puţin aşteaptă să venim şi noi. Tu ai şanse mai mari să ne trădezi decît are Hattie. Ne aflăm cu ambele autovehicule afară, pe timp de zi. Pe jos o să ieşi în evidenţă ca un neg în vîrful nasului! Sîntem cît se poate de expuşi.

– Spune-i ce să facă, Rayford, zise Leah. Ai revenit la responsabilităţi, îţi aminteşti?

– Poftim? spuse Chloe.

Rayford acoperi telefonul.

– Este un adult căsătorit, Leah, nu mai este fetiţa mea.

– Dar îţi este subordonată în Armata Pătimirilor. Fă ceea ce trebuie să faci!

– Chloe?

– Da.

– Rămîi pe loc pînă te găsim. Nu vom face acest lucru decît după căderea întunericului.

10

Buck avea o criză de conştiinţă. Una ar fi fost să-l ascundă pe asasinul lui Carpathia, fie el Rayford sau un alt credincios pentru care, măcar, fapta ar fi fost considerată drept un act de război. Dar Chaim?

El nu se declara adeptul nici unei credinţe, nu avea nimic împotriva lui Carpathia din punct de vedere spiritual. Dar omul acesta comisese o crimă şi, indiferent ce credea Buck despre victimă, tot crimă era.

– Deci ce ai de gînd să faci? insistă Chaim, în timp ce lîncezeau la hotelul Night Visitors din Ierusalim. Mă denunţi? Mă abandonezi? Conştiinţa ta nu poate accepta ceea ce i-am făcut celui mai aprig duşman al vostru. Nu pot suporta ceea ce le-am făcut celor mai dragi prieteni ai mei. Au murit pentru mine.

– Mai mare dragoste decît aceasta nimeni nu a avut...

– Ai mai citat asta şi mai devreme, Cameron, şi ştiu unde vrei să ajungi. Dar ei nu au avut nici o şansă. Poate că şi-ar fi dat viaţa pentru mine în mod voluntar, dar aceasta a fost fapta mea. Eu am provocat morţile lor.

– Tu ai fi făcut la fel pentru ei? Tu te-ai fi lăsat ucis pentru ei?

– Aş vrea să cred că da. Acum ar trebui să mor.

– Nu mai spune aşa ceva.

– Crezi că nu vorbesc serios? Singurele lucruri care îmi stau în cale sînteţi tu şi laşitatea mea.

– Laşitate? Tu ai plănuit asasinarea timp de luni de zile, practic mi-ai spus că o să-l omori, arătîndu-mi cum făceai sabia – nu ştiu unde mi-a fost capul – şi ai procedat conform planului. Bun sau rău, gestul făcut nu a fost o dovadă de laşitate.

– Ah! spuse Chaim făcîndu-i un semn de dezaprobare cu mîna. Sînt un prost şi un laş, iar sîngele oamenilor mei este pe mîinile mele.

Buck umbla cu paşi măsuraţi.

– Deoarece Comunitatea Globală anunţă deja că eşti mort, ci te pot ucide fără vreo explicaţie.

– Lasă-i să mă ucidă. O merit! Sînt un criminal.

Buck întoarse scaunul cu spatele şi încălecă pe el.

– Ce se va întîmpla cînd victima ta va învia? Atunci care va mai fi crima ta? Încercare de asasinat? Dar dacă nu există nici o dovadă a rănii pe care ai produs-o?

– Acum spui tîmpenii, Cameron!

– O să se întîmple, Chaim!

– Ştiu că asta susţii; şi Tsion o face. Dar hai să fim serioţi! Bărbatul era în poala mea, cînd i-am înfipt sabia în creier. A murit înainte să atingă podeaua. Nu ar fi putut supravieţui. Doar nu poţi crede că o să învie!

– Şi dacă aşa va fi?

Chaim dădu iar din mînă, în semn de neîncredere.

– Nu face asta. Eşti un intelectual, un om care a studiat întreaga viaţă, un profesor şi un om de ştiinţă. Acceptă dezbaterea. Dacă Nicolae Carpathia învie?

Chaim se răsuci în pat şi se întoarse cu spatele la Buck.

– Atunci veţi fi avut cu toţii dreptate; iar eu mă voi fi înşelat. O să cîştigaţi.

– Nu pretinzi că s-a întîmplat de fapt.

– Chiar tu ai spus că am mintea cuiva care gîndeşte. Îmi este imposibil să iau în calcul imposibilul.

– Acesta este motivul pentru care nu am ajuns să te convingem niciodată? Cu toate dovezile şi pledoariile noastre...

– M-aţi convins într-o măsură mai mare decît aveţi impresia, Cameron. De la ateism am trecut la agnosticism şi, în cele din urmă, la credinţa în Dumnezeu.

– Tu crezi?

– În Dumnezeu, da. Ţi-am spus asta. S-au întîmplat prea multe lucruri care nu pot fi explicate în nici un alt fel.

– Atunci de ce nu crezi în învierea lui Carpathia?

– Nu poţi să-mi spui că tu însuţi accepţi acest lucru, spuse Chaim.

– O, ba da, o pot face. Şi o fac. Uiţi că am fost acolo cînd Ilie şi Moise au înviat după ce au stat trei zile în soarele torid.

– Crezi doar ceea ce vrei să crezi.

Buck se uită la ceas.

– Aştept să se întunece. Vreau să ies de aici.

– Ar trebui să mă părăseşti, tinere prietene. Depărtează-te de mine. Prefă-te că nu m-ai întîlnit vreodată.

Buck clătină din cap, deşi Chaim era tot cu spatele la el.

– Nu pot face asta, spuse el. Ne cunoaştem de prea mult timp.

– Am fost doar subiectul unui articol. Nu trebuia să devenim prieteni.

– Dar am devenit. Iar acum te iubesc şi nu te pot părăsi. Crezi că nu mai ai pentru ce să trăieşti...

- Destul de adevărat.

- Ba ai. Ai! Ştii de ce îmi este teamă pentru tine, Chaim?

- Ţi-e teamă că voi muri fără credinţă şi că o să merg în iad.

– Există ceva şi mai îngrozitor. Ce se va întîmpla dacă aştepţi prea mult pînă să te hotărăşti, iar Dumnezeu îţi împietreşte inima?

– Ce vrei să spui?

Chaim se întoarse cu faţa către el.

– Vreau să spun că, în cele din urmă, te convingi care este adevărul şi vrei să te dedici lui Hristos, dar deja l-ai respins pe Dumnezeu într-atîta, încît nu ţi se mai permite să-l regăseşti?

– Explică-mi cum se potriveşte acest lucru cu imaginea voastră despre un Dumnezeu iubitor care nu vrea ca vreunul dintre noi să piară.

– Nici eu nu înţeleg asta, Chaim. Sînt novice în treburile acestea. Dar doctorul Ben-Judah ne învaţă că Biblia avertizează în legătură cu acest lucru, pentru vremurile din urmă. Ai grijă să nu mergi prea departe, să nu ignori prea multe avertismente şi semne.

– Ar face Dumnezeu aşa ceva?

– Cred că da.

– Mie?

– De ce nu?

Chaim îşi lăsă capul pe saltea, apoi îşi acoperi faţa cu mîinile.

– Eşti gata să te angajezi în dezbatere? insistă Buck.

– Sînt obosit, Cameron.

– Ai dormit bine.

– Am dormit. Dar nu bine. Cum aş fi putut?

– Nu-mi dau seama. Dar această discuție este mult prea importantă pentru tine ca să o eviți.

– Ai mai pledat în fața mea și înainte! Am auzit fiecare argument de la tine și de la Tsion. Aș putea să apăr eu cauza în locul vostru, atît de bine o cunosc!

– Atunci, gîndește-te măcar la ce ți s-ar putea întîmpla. Să zicem că îmi pierd curajul și că te abandonez. Chiar dacă ești un laș și nu ești în stare să-ți curmi viața, cineva o să ți-o ia. Și atunci?

– Îmi place să cred că moartea este sfîrșitul.

– Nu este, spuse Buck.

– Ascultă un proaspăt credincios, plin de cunoaștere! Nu ai de unde să știi.

– Chaim, dacă toate acele lucruri te-au uimit și te-au făcut să crezi că Dumnezeu există, atunci de ce nu ar exista și raiul și iadul? Dacă există un Dumnezeu, de ce ar vrea El să mori și să dispari în neființă? Nu are nici o logică.

– Te repeți.

– Te împotrivești, Chaim. Ești ca un om cu duhul slab care cere mereu alte și alte semne. Nu vreau să aștepți pînă treci limita dincolo de care nu mai e posibilă întoarcerea.

– Ah!

– Gîndește-te la acest lucru, vrei? Ce ar însemna dacă profeția s-ar adeveri: Nicolae este Antihristul și învie din moarte?

– Nu vreau să mă gîndesc la asta. Vreau să mor!

– Nu ți-ai dori moartea dacă ai crede ceea ce cred eu.

– Cu acest lucru sînt de acord.

– Ești?

– Desigur. Cui i-ar plăcea să ajungă în iad?

– Nu trebuie, Chaim! Dumnezeu a...

Ştiu! E bine? Ştiu! Taci.

O să tac, dar gîndeşte-te...

Te rog!

... cum te-ai simţi dacă Nicolae...

– Pentru numele lui...

– O să tac, acum, Chaim. Dar...

Buck primi un apel.

– Poate că există un Dumnezeu, spuse Chaim. Sfîntul patron al telefoanelor m-a salvat!

– Buck la telefon!

– Buck, chiar tu eşti?

– Hattie! Buck se ridică atît de repede în picioare, încît dărîmă scaunul. Unde eşti?

– În Colorado, spuse ea.

– Eşti la un telefon sigur?

– E unul dintre lucrurile pe care le-am ascuns, provenind de la prietenul tău din interior.

– Te ascult.

– Comunitatea Globală mă crede mai proastă decît sînt. M-au eliberat din închisoare, mi-au dat bani şi apoi m-au urmărit pînă aici. Ştiu că i-am dezamăgit că nu m-am dus în Israel, dar am vrut să văd dacă a mai rămas în viaţă cineva din familia mea.

– Şi?

Vocea i se înecă.

– Nu. De ceva vreme nu mai este nimeni. Dar ştii unde speră urmăritorii mei că voi merge acum.

– Exact unde sper eu că nu vei merge.

– Buck, nu am unde altundeva să mă duc.

El îşi trecu o mînă prin păr.

– Mi-ar plăcea să te ajut, Hattie, dar...

– Înţeleg. Am avut o şansă.

– Nu despre asta este vorba. Eu...

– Este în regulă, Buck. Nu îmi eşti dator cu nimic.

– Nu are nimic de-a face cu a-ţi datora ceva, Hattie. Eu personal sînt într-o situaţie dificilă şi, pînă nu te descotoroseşti de Comunitatea Globală, nu te pot sfătui să te îndrepţi iar spre locuinţa de refugiu. Siguranţa fiecăruia dintre noi este în joc.

– Ştiu, spuse ea, iar el simţi groaza din vocea ei. Vrei, te rog, să le transmiţi celorlalţi că nu am divulgat nimănui unde se află ei?

– Hattie! Aproape că i-ai adus pe Bo şi pe Ernie în pragul casei!

– Nu ar fi reuşit să găsească drumul înapoi acolo. Oricum, amîndoi sînt morţi şi, dacă ei ar fi spus cuiva, aţi fi primit „vizitatori" pînă acum.

– Ce o să faci, Hattie?

– Nu ştiu, spuse ea obosită. Poate că am să-i alerg pe imbecilii aştia pînă se satură de mine. Dumnezeu ştie că mi-au dat bani suficienţi.

– Nu te vor scăpa din priviri. Şi să nu crezi că n-ar putea trage cu urechea chiar şi la convorbirea aceasta.

– Îmi urmăresc maşina. Ei cred că mănînc acum.

– E un moment bun să o ştergi?

– Este un loc prea deschis. Trebuie să îi duc undeva unde populaţia este mai numeroasă. Poate în Denver.

– Ai grijă!

– Mulţumesc, deşi nu prea am pentru ce.

– Hattie, îmi pare rău. Eu...

– Nu am spus-o la modul serios, Buck! Încercam să fac o glumă. Nimic nu mai are haz, nu-i aşa?

Dacă te descotorosești de ei și ești sigură de asta, sună mă din nou. Probabil că nu vom mai fi în același loc, dar dacă te putem primi și pe tine...

M-ați primi, nu-i așa?

- Bineînțeles că te-am primi! Ne cunoști doar.

- Da, vă cunosc. Ați fost cu toții mai buni cu mine decît aș fi meritat. Ar fi mai bine să plec.

– Da. Bănuiesc că ai auzit că ei încearcă să pună asasinarea pe seama lui Rayford.

– Am auzit. Probabil că este o înscenare. Cred că el nici măcar nu a fost acolo.

– A fost acolo, dar nu el a făcut-o.

– Nu trebuie să mă convingi. Rayford să ucidă pe cineva? Nici într-un milion de ani! Îl cunosc suficient de bine încît să știu că nu ar fi în stare de așa ceva. Ascultă, spune-le tuturor că eu sînt în siguranță, iar ei – la fel, și că vă mulțumesc pentru tot ce ați făcut pentru mine, fără ca eu să o merit.

– Hattie, noi te iubim cu toții și ne rugăm pentru tine.

– Știu, Buck.

David, șocat de diferența dintre anunțurile publice ale doctoriței Eikenberry și comentariile din timpul autopsiei, căută frenetic în baza sa de date o întîlnire între ea și Fortunato, anterioară celei cu personalul managerial. Trebuia să știe ce abordare folosise Fortunato, în caz că ar fi încercat și cu el același lucru. Folosind hard drive-ul său căută în toată rețeaua, dar nu avu noroc. Totuși, stabili o întîlnire particulară între Leon și un bărbat neidentificat, în sala de conferințe de lîngă biroul lui Carpathia.

– ... Și de cît timp lucrați pentru noi, domnule?

– Aproape de la început, domnule For... Comandant Suprem.

– Şi de unde sînteţi?

– Din Groenlanda.

– Vă place munca dumneavoastră?

– Pînă la asasinare, da, mi-a plăcut.

– Pînă la împuşcare?

– Ei bine, am vrut să spun pînă la înjunghiere. Asasinarea celor doi tipi de pe Muntele Templului a fost chiar impresionantă. Vreau să spun, să-l vezi pe Excelenţa Sa punîndu-i la locul lor...

– Dar nu v-a mai plăcut aşa de mult munca dumneavoastră cînd l-aţi văzut pe potentatul însuşi ucis.

– Nu, domnule. Am menţinut camera chiar pe el, dar a fost cel mai greu lucru pe care l-am făcut vreodată.

– Ştiţi că autopsia s-a terminat şi, conform acesteia, potentatul a murit din cauza împuşcăturii?

David nu putu descifra răspunsul, dar păru o respiraţie îngreunată.

– Dar nu a fost decît o împuşcătură, domnule comandant...

– Nu a fost nevoie decît de una, fiule! A fost o armă identică aceleia pe care a folosit-o Excelenţa Sa asupra celor care creau probleme la Zidul Plîngerii.

– Înţeleg acest lucru, dar de unde am stat eu, deasupra scenei, în stînga, am văzut locul acela de lemn al vorbitorului...

– Pupitrul.

– Da, acela. Am văzut că pupitrul a fost lovit, iar cortina – smulsă. Nu se putea ca glonţul să-l atingă şi pe potentat. El era mai aproape de mine.

– Cu toate acestea, s-a stabilit că...

– Scuzaţi-mă, domnule comandant, dar adevărata crimă s-a produs chiar sub ochii mei şi am văzut cum s-a întîmplat.

– Şi ai revăzut asta?

– Am revăzut-o de multe ori. Nu-mi venea să cred.

– Şi cu cine ai discutat despre ea?

– Doar cu şeful meu.

– Cu domnul Bakar, adică.

– Da, domnule.

Paşi. O uşă se deschide. Apoi, pe un ton mai slab:

– Margaret, vrei să-l aduci pe domnul Bakar alături de noi, te rog? Mulţumesc!

Uşa se închise, iar David auzi scaunul lui Leon.

– Priveşte-mă în ochi, fiule. Acolo, da! Ai încredere în mine, nu-i aşa?

– Desigur!

– Atunci cînd superiorul tău va veni aici, am să vă spun amîndurora ce aţi văzut şi ce să vă amintiţi.

– Poftim?

– Am să vă spun ce aţi văzut şi ce să vă amintiţi.

– Dar, domnule, ştiu ce am...

– Înţelegi că, în curînd, voi deveni noul potentat, nu-i aşa?

– Am bănuit asta, da, domnule!

– Ai bănuit?

– Cred că majoritatea oamenilor bănuiesc asta.

– Chiar aşa?

Nici un răspuns.

– Chiar aşa? repetă Leon. Nu da doar din cap. Spune-mi!

Vocea tînărului se auzi slab.

– Da.

– Înţelegi că noul meu titlu va fi Potentatul Suprem şi că trebuie să mi se spună Excelenţă?

– Da, domnule comandant.

– Poţi să încerci să pronunţi noul titlu acum.

– Da, Excelenţă.

– Şi conştientizezi faptul că nu doar voi merita veneraţie, ci aceasta va fi obligatorie.

– Da, Excelenţă.

– Spune-mi Potentat. Potentat Suprem.

– Da, domnule Potentat Suprem.

– Vrei să îngenunchezi în faţa mea?

Tăcere. Apoi un ciocănit şi un oftat zgomotos al lui Leon. Uşa se deschise.

– Scuzaţi-mă, domnule comandant, dar domnul Bakar este în acest moment implicat în...

– Margaret! şuieră Leon sălbatic. Să nu mă mai întrerupi!

– Îmi pare rău, domnule, am...

– Nu vreau să aud nici scuze, nici că subordonaţii mei au lucruri mai importante de făcut! Următoarea persoană care intră pe uşa aceasta ar trebui să fie domnul Bakar şi, pentru binele tău, asta să se întîmple în următoarele nouăzeci de secunde.

– Imediat, domnule!

Uşa. Scaunul.

– Deci, fiule, unde rămăsesem?

– Mă închinam dumneavoastră, domnule Potentat Suprem.

Alt zgomot de scaun.

– Exact. Da, îngenunchează în faţa mea şi sărută-mi inelul!

– Nu văd nici un inel, domnule!

– Sărută-mi degetul unde va fi în curînd inelul!

Un ciocănit grăbit, şi uşa se deschise. Vocea lui Bakar.

– Scuzați-mă, domnule comandant, eu... ce dracu' se petrece?

– Stai jos, directore!

– El ce caută pe podea?

– Tocmai voia să-mi spună ce apărea în înregistrarea pe care ați adus-o de la Ierusalim.

– Ați văzut-o, nu-i așa, domnule comandant suprem?

– Desigur, dar se pare că există o discrepanță între ce am văzut eu și el și ceea ce susțineți dumneavoastră că ați văzut.

– Da?

– Da, spuse Fortunato. Întoarceți-vă la scaun și spuneți-i șefului dumneavoastră ce ați văzut.

– Am auzit o împușcătură și am văzut capul potentatului căzînd pe spate.

– Am înțeles, spuse Bakar. O glumă. Acum l-a ucis arma de foc? Știm cu toții că acest lucru nu este adevărat.

– Este adevărat, zise cameramanul.

– Da, și eu m-am născut ieri, iar azi am orbit.

– Ai orbit, Bakar? îl întrebă Leon mîngîietor.

– Poftim?

– Apleacă-te peste masă, aici, și lasă-mă să mă uit la ochii tăi.

– Ochii mei sînt în regulă, Le... ăă, domnule comandant! Eu...

– Bakar, mă asculți?

– Bineînțeles, dar...

– Te întreb din nou: mă asculți?

– Da!

– Mă asculți? Chiar mă asculți?

Tăcere.

– Acum îmi acorzi atenția ta, nu-i așa, Bakar?

– Da, domnule.

– Bakar, înțelegi că în curînd voi deveni noul potentat, nu-i așa?

David nu suportă să mai asculte și închise. Se ridică în picioare, ametit și cu o senzație de rău la stomac. O sună pe Annie și se scuză că o trezește.

– Ce este, David? întrebă ea.

– Am nevoie de tine, zise el. Hai să ne întîlnim cît mai repede, înainte să fiu chemat la Fortunato.

Rayford și Leah se înțeleseră să se întîlnească cu Chloe într-o sală de banchet foarte distrusă, care fusese transformată într-un bar slab luminat și murdar. Nu îi băga nimeni în seamă, așa cum stăteau în colțul întunecat, înghesuiți, ca să se protejeze de vîntul care intra în rafale prin găurile mari din perete.

Rayford și Chloe se îmbrățișară, dar el nu pierdu mult timp certînd-o.

– Este mai periculos ce faci decît dacă ai fi stat pe loc, chiar dacă Hattie conduce Comunitatea Globală direct la locuința de refugiu. Există posibilitatea ca ei să nu găsească ascunzătoarea subterană.

– Avem nevoie de noua locație, tată, spuse ea. Și am obosit nefăcînd nimic.

– Garantat, dar hai să nu o luăm razna.

Telefonul lui Leah țîrîi.

– Aă, Gerri Seaver la telefon.

– O, scuzați-mă...

Și închise.

– O, nu! exclamă Leah. Era Ming, sînt sigură!

– Apasă butonul de apelare inversă, spuse Rayford.

Orice îndoieli ar fi avut Buck în legătură cu condiția fizică a lui Chaim, acestea fură spulberate cînd părăsiră, în sfîrșit, hotelul Night Visitors. Chaim știa exact încotro se îndreptau. Decupase dintr-un colț curat al păturii sale o bucată suficient de mare încît să încapă sub pălărie și să coboare la spate, pe gît și pe părțile laterale ale capului. Cămașa care nu ieșea cu nimic în evidență și pantalonii largi îl făceau să arate ca orice muncitor cu ziua israelian, iar papucii și-i înlocuise cu cizme.

Lui Buck îi fu greu să țină pasul cu el. El alerga, în timp ce Chaim mergea repede; deși bărbatul era mai scund cu treizeci de centimetri și mai bătrîn cu mai mult de treizeci de ani, îl epuiză pe Buck.

– Mergem în America și ce, mă ascund cu Tsion și cu voi? Nici nu va mai fi nevoie să mă sinucid. Amîndoi o să mă omorîți vorbind.

– Nu mai putem să-ți spunem nimic ce nu ai mai auzit deja, zise Buck, respirînd greu și fiind recunoscător că acea remarcă îl făcuse pe Chaim să se oprească puțin.

– Iată cel mai mare adevăr pe care l-am auzit pe ziua de azi.

– Nu este chiar așa, spuse Buck, care se urni greu cînd Chaim o luă iar din loc.

– Poftim? întrebă Chaim, cu un pas și jumătate înaintea lui.

– Cel mai adevărat lucru pe care l-ai auzit astăzi este că ești pierdut!

Chaim se opri iar și se întoarse.

– Sînt pierdut?

– Da!

În lumina slabă din mijlocul răvășitului oraș al lui Dumnezeu, Buck văzu durerea de pe chipul prietenului său.

– Nu crezi că știu că sînt pierdut? spuse Chaim, sceptic. Dacă este un lucru pe care chiar îl știu, un lucru de care sînt

sigur, acesta este: că sînt pierdut. De ce crezi că m-am sacrificat, ucigîndu-l pe cel mai mare dușman pe care l-a avut vreodată țara mea? Nu m-am așteptat să supraviețuiesc! Eram pregătit să plec! De ce? Pentru că sînt pierdut! Nu am nimic pentru care să trăiesc! Nimic! Actul meu de rămas bun urma să fie de vreun ajutor pentru Israel. Acum fapta este consumată, iar eu sînt aici și, da, sînt pierdut!

Buck se îngrozi de posibilitatea ca Chaim să nu-i dea de gol cu zgomotul pe care îl făcea. Dar acesta era doar unul dintre motivele pentru care se apropie de prietenul său drag, cu brațele desfăcute, și îl îmbrățișă.

– Nu trebuie să fii pierdut, Chaim. Nu trebuie!

Iar bătrînul plînse în brațele lui Buck.

11

– Nu închide! Sînt Leah.

Ieşise din bar şi mersese la Land Rover să dea telefon.

– Mi s-a părut că erai tu, se auzi vocea pe care Leah nu o simţise niciodată potrivită cu delicata Ming Toy. Dar cine este Gerri nu-mai-ştiu-cum?

– Noi, fugarii internaţionali, trebuie să ne schimbăm mereu identitatea, Ming. Fără intrigă, care ar mai fi farmecul?

– Nu ştiu cum să iau simţul umorului pe care îl ai. Este prea periculos, prea înspăimîntător pentru mine.

– Te descurci bine, Ming.

– Am sunat să întreb ceva. Prietenul tău, Williams...

– Buck, da.

– Nu, nu Buck. Un nume mai lung.

– Cameron?

– Da! Unde este familia lui?

– Undeva în vest, de ce? Cred că doar tatăl şi fratele lui mai trăiesc.

– S-ar putea să nu mai trăiască nici ei. Astăzi s-a vorbit mult la Buffer despre ce s-a întîmplat acasă la doctorul Rosenzweig cu oamenii lui. Nu se ştie unde este el, dar ei fac astfel încît să pară că au murit cu toţii în incendiu.

– Da?

– Se spune că același lucru se va întîmpla cu oamenii lui Cameron Williams, dacă ei nu îl toarnă.

– Rudele lui nu știu unde se află! zise Leah. El este prea deștept pentru a le oferi astfel de informații.

– Leah, poate că sînt deja morți. Urma să se producă imediat.

– Ce anume?

– Tortura. Dezmembrarea. Vorbesc, sau sînt uciși. Apoi urmează incendiul, pentru a acoperi urmele.

– Nu știu ce să fac.

– Pune-l pe prietenul tău să-i caute. Poate reușește să-i avertizeze la timp.

– Așa am să fac, Ming. Tu cum o duci? Ești pregătită să vii să ne vezi? Hopa! Așteaptă puțin!

Leah se lăsă în jos pe scaun, cînd două persoane în uniforma Comunității Globale trecură prin apropiere. Se opriră exact lîngă Rover, vorbind și fumînd.

– Ming, șopti Leah, mă mai auzi?

– Greu. Ce se întîmplă?

– Am „musafiri". Dacă o să încetez să vorbesc, vei știi de ce.

– Dacă trebuie să închizi...

– Aș prefera să păstrez legătura. Hai să-ți dau numărul lui Rayford Steele, în caz că sînt descoperită. O să-ți răspundă cu numele Marvin Berry.

– Am înțeles.

Leah simți mașina mișcîndu-se.

– Se sprijină de mașină, spuse ea. Din fericire, toate geamurile sînt fumurii, cu excepția parbrizului.

– Unde ești?

– În Illinois.

– Vreau să spun: unde, în maşină.

– Pe podeaua de la locurile din faţă. Îmi pare rău că nu sînt mai suplă. Schimbătorul de viteze mă omoară!

– Ei nu te văd?

– Nu cred. Îi aud foarte bine.

– Poftim?

Leah nu putea să vorbească mai tare. Gărzile de Menţinere a Păcii povesteau întîmplări de la petreceri sălbatice.

„Da, da, cînd oi fi eu iepuraşul de Paşte!" îi veni ei să spună, dar stătu nemişcată.

– Vechitura asta arată de parcă ar fi trecut printr-un război, spuse unul.

– A trecut, prostule! Este destul de veche încît să fi trecut prin război şi prin cutremur.

– E făcută solid.

– Nu la fel de solid ca Land Cruiser.

– Nu? Aceeaşi companie?

– Toyota.

– Chiar aşa?

– Scumpă.

– Mai mult ca asta?

– Ceva mai mult.

– Pe bune? În chestia asta s-au băgat mulţi bani. Cred că are un GPS.

– Maşina asta? Să fim serioşi!

– Punem pariu?

– Pe cît?

– Pe zece.

– S-a făcut!

– O, nu, şopti Leah, vin în faţă!

– Vrei să-l sun pe Rayford?

Dar Leah nu răspunse. Ascunse telefonul între scaune şi se prefăcu că doarme.

– Uite, ăla de colo este sistemul de localizare. Hei! Tipa se simte bine?

– Cine? O! Uşa este descuiată. Întreab-o!

O bătaie în geam.

– Hei, doamnă!

Leah o ignoră, dar se mişcă uşor, pentru ca ei să nu creadă că este moartă. Cînd unul dintre ei deschise uşa pasagerului, ea se ridică în fund, încercînd să pară ameţită.

– Hei, care-i treaba? spuse ea. Vreţi să chem Forţele de Menţinere a Păcii?

– Noi sîntem de la Forţele de Menţinere a Păcii, doamnă.

– E vreo lege care nu permite unei fete să închidă un ochi?

– Nu, dar ce faceţi pe podea? Locul din spate este liber!

– Încercam să nu mă bată soarele.

Se aşeză pe scaun, încercînd cu disperare să-şi amintească noua ei adresă şi noul oraş natal. Zeke junior insistase de mai multe ori să le înveţe cît de repede posibil. Femeii nu-i plăcea deloc faptul că era novice în materie de asumare de identităţi.

– Este maşina dumneavoastră?

– Am împrumutat-o.

– De la?

– Un tip pe nume Russell.

– Asta este prenumele sau numele de familie?

– Russell Staub.

– El ştie că aţi împrumutat-o?

– Sigur! Ce vă trece prin cap?

– Verific-o, îi spuse unul celuilalt, care îşi scoase imediat telefonul.

– De unde este, doamnă?

– Mount Prospect.

– Ce faceţi tocmai aici?

Ea ridică din umeri.

– Trebuia să mă întîlnesc cu nişte prieteni.

– O să găsim Roverul acesta înregistrat pe numele Staub în Mount Prospect, corect?

Ea aprobă din cap.

– Eu nu am treabă cu documentele lui, dar maşina îi aparţine, iar el este de acolo.

– Aveţi un act de identitate, doamnă?

– Da, de ce?

– Aş vrea să-l văd.

– De la a mă întreba dacă sînt în regulă aţi ajuns la a mă acuza de furtul unei maşini!

– Nu v-am acuzat de nimic, doamnă. Vă simţiţi vinovată de ceva?

– Ar trebui?

– Să vă văd actul de identitate!

Leah pretinse că scotoceşte prin poşetă, chiar şi după ce găsi noile acte, ca să poată să mai tragă cu ochiul la informaţia cea nouă.

– Asta este adresa dumneavoastră curentă, domnişoară... ăă... Seaver?

– Dacă zice Park Ridge, asta este.

– Şi dumneavoastră sînteţi departe de casă.

– Asta pentru că abia dacă mai găseşti un drum practicabil.

– E adevărat.

– Staub, Mount Prospect, spuse celălalt ofiţer. Nimic deosebit şi nici un proces-verbal.

Leah ridică din sprîncene, iar pulsul îi crescu nebuneşte.

– Satisfăcuți?

El îi înapoie actul de identitate.

– Nu ieșiți pe stradă fără să aveți ceva de făcut, doamnă. Ce-ar fi să duceți mașina asta înapoi proprietarului și să vă întoarceți acasă?

– Pot să beau ceva mai întîi, în caz că apar prietenii mei?

– Să nu stați mult.

– Mulțumesc.

Deschise ușa mașinii și îi văzu pe Rayford și pe Chloe ieșind, cu îngrijorarea întipărită pe chip.

– O, iată-i! Mulțumesc din nou, domnilor ofițeri!

Annie intră grăbită în biroul lui David. Se prefăcură că era o întîlnire obișnuită între superior și subaltern, iar el îi relată repede ceea ce auzise.

Ea păli.

– Pare asemănător cu ceea ce a pățit Buck Williams cu Carpathia la Națiunile Unite.

– Dar cine știa că Fortunato putea face asta?

– *El* este Antihristul? întrebă Annie.

David clătină din cap.

– Încă mai cred că este Carpathia.

– Dar el chiar este mort, David. Chiar mort. Cît timp a stat în cutie și în sacul ăla? Am crezut că urma să învie imediat.

– Și doctorul Ben-Judah a crezut la fel, spuse el. Ce știm noi? Dacă am fi înțeles chestia asta, probabil că am fi înțeles și restul și nu am fi supraviețuit Înălțării.

Secretara îl sună pe David.

– Comandantul Suprem dorește să vă vadă.

Annie îi prinse mîinile.

– Dumnezeule, şopti ea, ai grijă de el, pretutindeni!

– Amin! încheie David.

Buck şi Chaim se aşezară tremurînd pe marginea unui şanţ de la capătul nordic, îndepărtat, al unui drum părăsit şi blocat. Doar o mică întindere rămăsese netedă, iar Buck se întrebă dacă era destul de lungă pentru Super J. Avionul ar putea, în mod normal, să aterizeze şi să decoleze fără să atragă atenţia, dar dacă T trebuia să facă o întoarcere sau să încerce de mai multe ori aterizarea, cine ştie?

Mai rău, spaţiul era neluminat. T o să-şi folosească luminile de aterizare doar atît cît va fi nevoie, bazîndu-se pe Buck să-l dirijeze prin telefon. Asta însemna ca Buck să stea la un capăt al pistei sau la celălalt. Optă pentru cel situat în faţă, ca să-l dirijeze pe T, astfel încît să treacă exact peste capul lui, apoi să se întoarcă pe călcîie şi să încerce să-l direcţioneze drept, pînă la aterizare. Singurul pericol era ca T să vină prea jos şi cu prea mare viteză. Atunci Buck va trebui să sară la o parte din drum. Totuşi, părea mai uşor aşa decît să încerce să evite un avion care se îndreaptă spre el, la celălalt capăt al pistei.

– Este multă bătaie de cap pentru cineva care nu vrea să plece, spuse Chaim.

– Ei bine, *eu* vreau să plec, chiar dacă tu nu vrei.

Telefonul lui Buck sună, iar el bănui că era T, deşi nu auzise încă avionul. Era însă Rayford.

– Avem o problemă aici, spuse Rayford, punîndu-l repede la curent cu veştile despre Hattie. Întrebarea este dacă acum este momentul potrivit ca să vorbim.

– Nu este, zise Buck. Dar, pe scurt, despre ce e vorba?

– Nu vreau să-ţi fac aşa ceva, Buck. Sună-ne după ce ai decolat sau imediat ce ajungi în Grecia. Şi salută-i pe fraţi din partea noastră.

– Am să-i salut, spuse Buck, uimit de noul ton al lui Rayford.

Parcă ar fi vorbit cu vechiul său socru.

– Chloe îţi trimite dragostea ei şi vrea să stea de vorbă cu tine, cînd ai timp.

– Mulţumesc. La fel şi eu.

– Te iubesc, Buck!

– Mulţumesc, Ray. Şi eu te iubesc!

David îşi dădu seama cît era de îngrozit, cînd aproape făcu gafa de a se îndrepta direct spre sala de conferinţe, odată ajuns la etajul al optsprezecelea.

– El e aici? întrebă, încercînd să-şi ascundă anxietatea.

– Nu, răspunse Margaret, evident nedumerită. Este în biroul său, cu domnii Hickman şi Moon. Te aşteaptă.

„Nu voi îngenunchea, îşi jură David. Nu mă voi închina lui şi nu-i voi săruta mîna. Doamne, ajută-mă!"

Leon şi ceilalţi doi directori erau adunaţi în jurul unui ecran de televizor. Leon încă mai părea îndurerat.

– Odată ce Excelenţa Sa va fi în mormînt, spuse el, cu vocea îngroşată de emoţie, lumea se poate apropia ceva mai mult. Anchetarea asasinului său nu poate decît ajuta în atingerea acestui scop. Priveşte asta cu noi, David. Spune-mi dacă vezi ce vedem şi noi.

David se apropie de ecran, convins că Fortunato îi putea auzi inima bătînd şi îi putea vedea roşeaţa din obraji. Aproape că nu nimeri scaunul, iar apoi se aşeză într-o poziţie ciudată.

Filmat de deasupra, videodiscul era foarte clar. La sunetul împuşcăturii, venit din stînga lui Carpathia, acesta se întorsese şi alergase spre scaunul cu rotile, în timp ce Chaim se îndrepta spre el. Bătrînul apucă suportul de metal din spate, pe deasupra umărului său stîng şi, repede, scoase ceva ce părea să fie o sabie de vreo şaizeci de centimetri. În timp ce Nicolae se prăbuşea peste el, Chaim trase arma în faţă, ţinînd-o cu ambele mîini, cu vîrful în sus, cu marginea ascuţită în partea opusă potentatului.

Chaim ridică braţele, atunci cînd trupul lui Carpathia întîlni lama, iar sabia alunecă în gîtul său, direct prin vîrful capului, la fel de uşor ca o baionetă care despică un pepene. Mîinile lui Carpathia zvîcniră către bărbie, dar David rămase cu ochii fixaţi asupra lui Chaim, care răsuci violent mînerul la baza gîtului lui Nicolae. Îi dădu drumul, iar Carpathia căzu, apoi el se îndreptă repede în partea stîngă a scenei şi se aşeză cu spatele la muribund.

– Ei bine? spuse Leon, privindu-l. Mai este vreo îndoială?

David se eschivă, dar acest lucru nu făcu decît să atragă privirile celorlalţi doi asupra sa.

– Camerele de luat vederi nu mint, zise Leon. Am găsit asasinul, nu-i aşa?

Oricît ar fi vrut să nu fie de acord, să vină cu o altă modalitate de a interpreta ceea ce era atît de evident, David şi-ar fi periclitat poziţia, pentru că s-ar fi dovedit ilogic. Aprobă din cap.

– De asta puteţi fi sigur!

Leon se apropie de el, iar David nu mai schiţă nici un gest. Comandantul Suprem îi prinse faţa în mîinile sale cărnoase şi îl privi adînc în ochi. David se luptă cu impulsul de a se uita în altă parte, rugîndu-se în acelaşi timp să procedeze aşa cum trebuie şi sperînd că Annie continua şi ea să se roage. Ca şi Nicolae, acesta era un bărbat cu un control psihic evident asu-

pra necredincioşilor. Îşi simţea pulsul în urechi şi se întreba dacă Leon îi putea simţi panica prin degete.

– Directore Hassid, spuse Leon, cu ochii aţintiţi într-ai lui Rayford Steele l-a împuşcat mortal pe iubitul nostru potentat

„Rayford? Nu se uitaseră la aceleaşi imagini cu toţii?"

Leon ar deveni suspicios dacă David ar fi prea repede de acord.

– Nu, zise David. Înregistrarea a arătat foarte clar Doctorul Rozen...

– O persoană care a suferit un atac cerebral şi un mare şi devotat om de stat nu ar fi în stare de un asemenea act, nu-i aşa?

– Dar...

Palmele transpirate ale lui Fortunato încă îi ţineau obrajii.

– Singura armă ucigaşă a fost Paloşul din mîinile lui Rayford Steele, care va trebui să plătească pentru această crimă.

– Rayford Steele? zise David, a cărui voce se frînse ca a unui elev de liceu.

– Asasinul.

– Asasinul?

– Mai uită-te o dată, David, şi spune-mi ce vezi.

David era îngrozit. Nu observase pe nimeni care să schimbe discurile, şi totuşi această versiune îl arăta, într-adevăr, pe Rayford trăgînd către scenă. David se întrebă dacă el era mai slab decît fusese Buck cu trei ani şi jumătate în urmă. Oare era posibil ca Leon să-l *poată* face să vadă ceva ce nu era acolo? Se uită fix, fără să clipească. Timpul parcă se oprise în loc.

Cineva schimbase probabil discul, în timp ce el fusese distras de mîinile lui Leon. Nu era nici o născocire, nici un joc al minţii. Pentru că acesta, în timp ce reda momentul împuşcăturii, îl mai arăta şi pe Nicolae căzînd în poala lui Chaim.

– Derulaţi mai încet, spuse David, încercînd să imite vocile serbede pe care le auzise mai devreme.

Simţea că trucul lui eşua lamentabil, dar nu avea altă şansă decît să continue.

– Da, Walter, zise Leon. Arată-ne iar împuşcătura fatală şi derulează încet.

David se luptă să se controleze, hotărît să privească pupitrul, cortina, regii. De îndată ce focul şi fumul apărură la capătul Paloşului, pupitrul se despică, iar bucăţi din el zburară spre cei zece regi.

Cortina păru să se răsucească de la mijloc şi fu aruncată în aer. Chaim păru să vină din spatele potentatului care cădea şi să se îndrepte spre centrul scenei. Unghiul nu era potrivit pentru a vedea ce făcuse de fapt.

Spre dezgustul său, David trebui să suporte încă o dată mîinile lui Leon pe faţa sa.

– Ei bine? spuse acesta, privindu-l. Există vreo îndoială?

De data aceasta David nu putu să se mai eschiveze. Fu brusc conştient de cantitatea prea mare a apei de colonie pe care o purta Leon. Cum de nu o simţise mai devreme?

– Camerele de luat vederi nu mint, zise Leon. Am găsit asasinul, nu-i aşa?

David aprobă din cap, obligîndu-l pe Leon să-şi slăbească strînsoarea.

– De asta puteţi fi sigur, reuşi el să spună. Steele trebuie să plătească!

– Urăsc asta, zise Leah, cînd se aşezară toţi trei înăuntru. Îţi face praf nervii. Nu ar trebui să ieşim pe timpul zilei. Prea multe lucruri pot merge prost.

– Nu ar fi trebuit să te duci la maşină, zise Chloe.

Leah ridică capul şi se uită fix la Chloe.

– N-ar fi trebuit să merg la maşină? Nu eu sînt motivul pentru care ne aflăm aici, dragă!

– Nu ţi-am cerut să vii, zise Chloe.

– Încetaţi, spuse Rayford. Asta nu ne duce nicăieri. Ce i drept, Chloe, îmi pare rău, dar ăsta a fost un lucru foarte prostesc.

– Tată! Trebuie să mergem la noua locaţie.

– Şi trebuie să o verificăm, dar sîntem prea expuşi pericolului pentru a putea sta afară ceva mai mult decît este necesar, cu excepţia nopţii.

– Bine! Îmi pare rău!

Leah întinse mîna după mîna ei.

– Şi mie, spuse ea, dar Chloe îşi trase mîna.

– Haide, nu face asta, zise Leah. Nu ar fi trebuit să vorbesc aşa şi îmi pare rău. Avem nevoie să fim în stare să colaborăm.

– Trebuie să plecăm de aici, hotărî Rayford. Tipii ăia cred că sîntem doar nişte prieteni care au venit să bea ceva. Nu putem să stăm pînă se întunecă.

– Ar trebui să ne mai apropiem de Chicago, spuse Chloe.

– Asta ar părea şi *mai* suspicios, zise Rayford, doar dacă nu găsim un loc ferit în care să lăsăm maşinile, ca să putem merge pe jos în oraş.

– Acolo unde se termină acum traseele metroului de suprafaţă? sugeră Chloe.

– Se termină pretutindeni, spuse Leah. Sînt complet închise, corect?

– Ei bine, zise Chloe, şinele sînt distruse cînd vii dinspre sud şi sînt în regulă în oraş, dar închise.

Rayford se uită spre tavan.

– Deci ce-ar fi să găsim un loc în care să ascundem maşinile pe drumul acela, venind din direcţii diferite, apoi să urmăm şinele şi să pătrundem în oraş?

Leah aprobă din cap.

– Bună idee.

Chloe spuse:

– La asta mă gîndeam şi eu.

– Dacă sînteţi unde cred eu că sînteţi, zise T, pare imposibil.

– Vezi drumul? întrebă Buck. De ce nu te pot auzi?

– Din cauza vîntului, probabil, dar o să mă auzi în curînd. Zbor deja mai jos decît aş vrea, dar sper în continuare că mă uit la alt drum.

– În zona asta nu există decît o singura variantă, spuse Buck. Dacă vezi vreo porţiune de drum deschis, înseamnă că ne-ai găsit şi trebuie să aterizezi.

– Buck, ai idee cît îi ia unui avion ca acesta să se oprească? Pentru un portavion ar fi mai uşor.

– Ai alte opţiuni?

– Da! Aterizez pe Aeroportul din Ierusalim sau, şi mai bine, pe cel din Tel Aviv şi nu putem decît să sperăm că lucrurile vor merge bine.

– Ar fi mai eficient pentru Chaim să se sinucidă chiar aici, decît să rişte asta, T. Este căutat.

– Sînt dispus să încerc, Buck, dar pare o modalitate neinspirată de a deveni martir.

– T-am auzit!

– Mulţumesc că eşti de acord cu mine.

– Vreau să spun, chiar te aud! Semnalizează cu luminile de aterizare... Te văd! Eşti la dreapta mea!

– Ajustezi.

– Mai mult. Mai mult! Mai mult! Acolo! Nu, puțin mai la stînga acum! Menține poziția!

– Nu văd nimic!

– Folosește luminile, dacă ai nevoie. Mă vor ajuta și pe mine.

– Nu-mi place ceea ce nu văd.

Luminile de aterizare se aprinseră și, de data aceasta, rămaseră aprinse.

– Acum nu-mi place ceea ce *văd*.

– Pari sus. Am crezut că ești prea jos.

– Eram mai jos decît voiam, pentru că toate luminile alea de urgență sînt stinse, acolo, în stînga. Să sperăm că ei sînt prea ocupați ca să se mai și uite în sus.

– Tot sus pari.

– Sînt. Dar nu te văd nici acum.

– Dacă rămîi pe poziția asta, sînt în siguranță. Mai dai un ocol?

– Negativ. Am o singură încercare la dispoziție și am de gînd să o izbutesc.

– Ar fi bine să începi să cobori.

– Iată-mă's!

Buck lăsă telefonul jos și dădu din mîini, deși nu-și putea imagina că T îl vede din unghiul acela. Avionul devie spre dreapta, iar Buck încercă să-i semnalizeze lui T să revină pe centru. Avînd luminile încă aprinse, T ar fi trebuit să vadă asta și singur.

Cînd Super J trecu pe lîngă el, Buck luă telefonul și strigă:

– Te menții drept?

– Cît de drept pot! Nici o șansă să meargă! Vin prea abrupt! Mă apropii prea repede!

– Renunți?

– Nu mai am cum!

Buck închise ochii cînd avionul coborî, iar gazele fierbinți de eșapament trecură pe lîngă el. Își acoperi urechile, știind că acest lucru nu va putea opri niciodată sunetul impactului. Dar ceea ce auzi nu fu un avion prăbușindu-se. Crezu că distinge scrîșnetul roților în tot acel vuiet al motoarelor, dar probabil că asta fusese o autosugestie pornită din dorința sa. Privi prin praf și prin gazele de eșapament și văzu avionul săltînd aproape un metru, cu flacăra roșie a gazelor de eșapament îndreptată către el.

Următorul impact răsună ca o împușcătură. Fum alb se ridică de sub avion, iar acesta începu să se răsucească sălbatic – se zăriră gazele roșii de eșapament, apoi luminile de aterizare, apoi din nou gazele de eșapament. Dintr-odată, luminile se stinseră, dar motoarele mergeau în continuare. Zgomotul scăzu, mai puțin tînguitul motorului, dar Buck nu mai vedea nimic. Probabil că avionul era cu fața spre el. Nu auzise fuzelajul rupîndu-se, așa cum se temuse că s-ar întîmpla, dacă T nu ar fi putut să oprească.

Alergă spre avion, uimit să-l vadă pe Chaim lîngă el, ținînd pasul.

Noaptea din Noul Babilon era caldă și uscată. Reflectoare din zeci de unghiuri scăldau curtea palatului, luminînd-o de parcă ar fi fost ziuă. Nimic nu putea concura cu cerul neiertător al zilei, lipsit de nori și luminat din plin de soare, dar, pînă atunci, toată lumea putea vedea foarte bine tot ce era de văzut.

David și Annie erau printre sutele de angajați cărora le era permis – sau, în cazul lor, care aveau sarcina – să treacă pe la

catafalc, înaintea pelerinilor din toată lumea. Cei doi aşteptau pe scări, în timp ce zece purtători ai giulgiului – patru bărbaţi pe fiecare parte şi cîte unul la fiecare capăt – duceau cu solemnitate cutia de plexiglas, drapată, însoţiţi de o orchestră care intona un cîntec funebru. Din spatele baricadelor, la vreo două sute de metri, începu jelitul. Începură să plîngă şi angajaţii. Bărbaţii depuseră uşor catafalcul pe piedestal şi îl aranjară cu grijă în poziţia ideală. Un tehnician, cu ceea ce părea să fie un aspirator portabil sub braţ, îngenunche între un bărbat de la un capăt şi un altul din lateral şi înşurubă un indicator de presiune într-un dop de cauciuc aflat la baza coşciugului din plexiglas. Verifică afişajul de două ori, apoi băgă un furtun în dop, răsuci o rotiţă şi acţionă maşina de absorbţie timp de două secunde. Mai verifică o dată presiunea, luă totul, cu excepţia dopului, şi se îndepărtă în grabă.

Cei opt bărbaţi de pe laterale se dădură în spate, repede, iar cei doi de la capete îndepărtară vălul. Annie schiţă un gest de surpriză. David era înmărmurit. Se aşteptase ca Nicolae să pară viu. Munca doctoriţei Eikenberry fusese uluitoare, desigur, de vreme ce nu era vizibilă nici o urmă a traumei. Totuşi, cumva, chiar şi în costum negru, purtînd cămaşă albă şi cravată cu dungi, Carpathia părea mai lipsit de viaţă decît orice alt cadavru pe care David îl văzuse vreodată.

Catafalcul însuşi avea forma unei cutii de pin în stil vechi, partea de la mijloc în sus mărindu-se pentru a cuprinde trupul robust al lui Carpathia. Capacul era gros de cinci centimetri şi fixat în părţile laterale cu şuruburi uriaşe, din oţel inoxidabil, care pătrundeau adînc în plastic, strîngeau bine garnitura coşciugului şi, în partea de dedesubt, erau prinse cu şaibe şi şuruburi autofiletante.

Capacul se găsea la nici şapte centimetri deasupra feţei lui Carpathia şi, în timp ce oamenii treceau, se puteau apleca peste frînghiile de catifea şi îşi puteau vedea respiraţia aburind plexiglasul. Dacă acesta era Carpathia, va fi mai aproape de oamenii săi mort decît fusese vreodată viu.

David ascultase raportul revăzut al autopsiei, din care toate referirile la sabie şi la rănile provocate de ea fuseseră omise; în schimb, fusese adăugată la trauma provocată de glonţ. La sfîrşit, doctoriţa Eikenberry lansase un comentariu clinic, în timp ce prindea pleoapele cu adeziv şi cosea buzele cu aţă invizibilă.

David era curios şi voia să vadă mai de aproape. Din fericire, mulţimea din faţa lui se opri mai mult de un minut. David se aplecă şi studie rămăşiţele, ştiind că acest lucru îl făcea probabil să pară îndurerat. Se întrebă dacă acesta era cu adevărat Carpathia. Trupul părea rigid, rece, palid. Oare să fie o figură de ceară? Era posibil ca învierea să aibă loc într-un frigider din morgă? Catafalcul din plexiglas, sigilat şi vidat de aspirator, nu ar favoriza asta, cu siguranţă.

Mîinile lui Carpathia păreau mai vii şi mai convingătoare. Mîna stîngă era aşezată peste cea dreaptă, pe abdomen, degetele păreau să aibă manichiura făcută şi erau doar puţin mai pale decît în timpul vieţii. Se odihneau la aproape un centimetru de capacul transparent. David aproape că îşi dori ca bărbatul să merite această înfăţişare.

Fu uimit cînd cîţiva dintre cei din faţa lui făcură gesturi religioase, de la semnul crucii, pînă la plecăciuni. O femeie aproape că se prăbuşi cînd izbucni în lacrimi, iar David se întrebă cum va jeli mulţimea, dacă personalul Comunităţii Globale reacţiona în felul acesta.

Trei gărzi înarmate stăteau la celălalt capăt al catafalcului. Cînd cineva atingea plexiglasul, garda cea mai apropiată se apleca şi ştergea urmele, frecînd intens.

În cele din urmă, şirul se mişcă, iar David încercă să o ghideze pe Annie pentru a vedea mai de aproape. Aceasta se mişca greu, iar el o lăsă să se sprijine, în timp ce treceau. Bărbatul din spatele lui David căzu în genunchi la vederea trupului şi mormăi ceva într-o limbă străină. David se întoarse şi văzu că era Bakar.

Annie plecă, părînd în continuare epuizată, iar David se duse în partea de sus a postului de observaţie, care fusese improvizat ca al doilea etaj al unuia dintre corturile medicale. Privi cum baricadele erau îndepărtate, iar mulţimea începea să se mişte încet către catafalc.

Privirea lui David fu atrasă de cineva care se grăbea, în afara curţii, îndreptîndu-se spre locul în care fusese sala probelor, acum demolată. Era o femeie care ducea un pachet voluminos, de hîrtie. El coborî repede şi-şi făcu loc prin mulţime cerîndu-şi scuze, pentru a ajunge în acea zonă, din direcţia opusă femeii.

Cînd ajunse, văzu că era doctoriţa Eikenberry, care acum se întorcea grăbită pe unde venise. Guy Blod era acolo, ţinînd pachetul. Se uită la David şi ridică din umeri.

– O să reuşim pînă în zori, spuse el. Graţie ajutorului tău.

David nu voia să fie complice cu Guy. Dar voia să ştie ce este în pachet.

– Ce ai acolo, domnule ministru Blod?

– Ceva ce ea zice că vrea comandantul suprem să fie în statuie.

– *În* statuie?

Guy aprobă din cap.

– Ceea ce înseamnă că trebuie să fie dusă acum, pentru că, odată sudată, singurele lucruri care mai pot pătrunde în statuie vor trebui să fie mai mici decît globii oculari, decît nările sau decît gura. Vreau să spun, la de patru ori dimensiunea lor reală vor fi mult mai mari, dar...

– Îmi dai voie? întrebă David, întinzînd mîna după pachet.

– Ce mai contează, spuse Guy. Oricum o să ardă.

– Să ardă?

– Sau să fie topite. Picioarele goale pe dinăuntru vor fi un furnal continuu; nu-ţi place?

– Ce poate să nu-mi placă? spuse David, trăgînd cu ochiul printr-un colţ ridicat de hîrtie. În mîinile lui se afla adevărata armă a crimei.

12

În timp ce Rayford le urma pe Leah şi pe Chloe spre ieşirea din local, una dintre gărzile de Menţinere a Păcii ale Comunităţii Globale intra.

– Tu nu eşti Ken Ritz, nu-i aşa?

Rayford încercă să îşi păstreze calmul şi observă că Leah înţepenise, iar Chloe îl privea pe bărbat cu uitătura unei victime. Cu un ghiont pe furiş, o îndemnă pe Chloe să nu se oprească din mers şi speră că şi Leah va face la fel.

– Cine întreabă? spuse Rayford.

– Da sau nu, amice! veni replica.

– Atunci nu, zise Rayford, trecînd mai departe.

– Stai puţin acolo, taică!

Rayford prefera *amice*.

– Să văd un act de identitate!

– Ţi-am spus că nu sînt cel pe care îl cauţi.

Garda stătea în uşă, cu mîna întinsă. Rayford îi arătă actele.

– Deci, domnule Berry, îl *cunoşti* pe Ken Ritz?

– Nu pot spune că îl cunosc.

– Dar prietenele tale?

– Cred că va trebui să le întrebi pe ele.

– Nu e nevoie să faci pe deşteptul.

– Scuzele mele, dar cum aş putea să ştiu dacă ele îl cunosc, atîta vreme cît eu nu-l cunosc pe el?

Garda îi făcu semn din cap că poate pleca şi, în timp ce Rayford ieşea, îl auzi strigînd tare în bar:

– Ken Ritz este aici? R-I-T-Z!

Leah şi Chloe aşteptară lîngă Rover, în timp ce garda cealaltă stătea cu un picior pe bara de protecţie a Suburbanului. Vorbea la telefon.

Rayford se îndreptă cu nonşalanţă spre Rover, în partea şoferului, şi urcară toţi trei.

– Asta e, s-a zis cu Suburbanul!

– Mulţumită mie, spuse Chloe. Haideţi, să vă aud! Este numai vina mea!

Bravada lui Chaim luă sfîrşit, în cele din urmă. Buck crezu că era din cauza oboselii provocate de alergat, dar, oricare ar fi fost motivul, bărbatul era panicat. În mod ciudat, Buck se simţi încurajat. Acum era ceva mai dificil decît să salvezi pe cineva căruia nu-i păsa ce se întîmplă cu el. Cel puţin, Chaim păstra un grad de autoconservare. Era un început.

Super J stătea într-un unghi dificil, cu un cauciuc spart. Uşa se deschise, iar T se aplecă în afară.

– Dumneavoastră sînteţi probabil doctorul Rosenzweig, strigă el.

– Da, salut, ce mai faci, spuse Chaim făcîndu-i cu mîna. Ştii că ai întîlnire, iar tu vii cu un cauciuc dezumflat?

– Îmi era teamă de asta, zise T.

Se întinse să dea mîna cu Rosenzweig.

– Să lăsăm formalităţile, dacă nu vrem să ne împuşte Comunitatea Globală, spuse Chaim. Trebuie să plecăm de aici. Ai mai decolat cu un avion care are doar un cauciuc?

– Pe jos, n-avem nici o şansă de scăpare. Haideţi să încercăm aşa.

Buck urcă în spatele lui Rosenzweig şi încercă să-l împingă în sus pe scări. Bătrînul însă nu voia să se mişte.

– Asta este o nebunie, Cameron! Lungimea drumului nu permite decolarea, chiar dacă ar fi un avion cu toate roţile întregi.

– Eşti pregătit să te predai?

– Nu!

– Ei bine, plecăm. Vii sau îţi încerci norocul?

Buck trecu pe lîngă el pe scări şi urcă spre uşă.

– Ultima strigare, spuse el.

– Nu există *nici o* şansă în avion, se văită Rosenzweig. O să murim cu toţii.

– Nu, Chaim, interveni Buck. *Singura* noastră şansă este în aer. Ai renunţat?

Rosenzweig urcă la bord, iar T pilotă avionul pînă la marginea drumului, îl întoarse şi tură complet motorul. Buck şi Chaim, aşezaţi în stînga, în spate, se aplecară. Buck începu să se roage. Chaim mormăi:

– Nebunie, nebunie! Nici o şansă. Nici o speranţă.

Cu motoarele urlînd, avionul se îndreptă brusc, deşi nu se mişcau. Buck nu ştia cum reuşea T acest lucru, dar, cumva, pilotul folosi propulsia şi frîna pentru a pune avionul pe cauciucul cel bun. Eliberă frîna şi manevră mecanismele de ghidare, iar Super J se legănă nebuneşte cînd atinse asfaltul.

La celălalt capăt, drumul pavat fusese smuls şi azvîrlit într-o parte pentru a forma o barieră de peste un metru înălţime. Se îndreptau cu viteză spre ea, şi Buck ştia că T trebuia să găsească combinaţia corectă de viteză şi de stabilitate pentru a ridica avionul. Buck nu-şi putea desprinde ochii de la

barieră. Chaim stătea cu capul între picioare, cu mîinile prinse la ceafă. Mormăia:

– Dumnezeule, o, Dumnezeule, o, Dumnezeule!

Iar Buck avu impresia că era o rugăciune sinceră.

Se părea că aparatul nu va putea să se ridice suficient pentru a evita bariera. T părea să facă tot ce îi stătea în putință pentru a păstra avionul drept, dar balansarea părea să afecteze și viteza. În ultima clipă, T păru să renunțe la echilibru și să-și concentreze toate eforturile pentru a obține o viteză cît mai mare. Avionul se ridică de pe șosea, apoi căzu, iar cauciucul scîrțîi pe drumul pavat, înainte să se ridice iar în aer.

Buck făcu o grimasă și-și ținu respirația cînd trecură peste barieră. Probabil că T ajustase o aripă, pentru a evita contactul direct, deoarece avionul se clătină spre dreapta și ceva de dedesubt lovi bariera. Acum erau în aer.

– Doamne, iartă-mă! strigă Chaim, în timp ce avionul era azvîrlit înapoi spre stînga, apoi coborî și aproape se prăbuși, cînd T scoase toate mecanismele de oprire. Coada părea să atîrne, iar Buck nu-și putea imagina cum de mai stătea în aer. Se îndreptau spre o pădurice, dar T părea conștient de imposibilitatea unei manevre de ocolire. Păru să aranjeze avionul la unghiul cel mai redus posibil, pentru a evita copacii și a-l aduce la putere maximă. Aceasta era singura lor șansă să rămînă în aer și, dacă reușea, Super J urma să zboare ca o rachetă în noapte spre Grecia. T amînă pentru mai tîrziu grijile privind economisirea combustibilului și aterizarea pe un singur cauciuc.

Buck se așeză cu pumnii încleștați, cu ochii închiși, schimonosindu-și fața, așteptîndu-se să atingă copacii și să se prăbușească. Era împins în spate, de spătar, resimțind în moalele capului accelerația gravitațională, în timp ce Super J

se îndrepta spre cer. Deschise ochii şi, la marginea cîmpului său vizual, îl văzu pe Chaim aplecat, lamentîndu-se, în ebraică acum.

Buck îşi desfăcu centura şi se luptă să păşească spre cabină, împotriva forţei centrifuge.

– Ai reuşit, T!

– Totuşi, am pierdut pînă şi ceea ce mai rămăsese din cauciucul avariat, spuse T. Cred că am pierdut tot mecanismul de la roată. Am crezut că ne prăbuşim.

– Şi eu. Ce mai decolare!

– Am la dispoziţie cam două ore să mă hotărăsc cum să aterizez. Ştiu că se pot face aterizări pe o roată, dar cred că aş prefera să ridic roata cea bună şi să aterizez pe burta avionului.

– Ar rezista avionul ăsta la aşa ceva?

– Nu ca unul mare. Aş spune că sînt cincizeci la sută şanse de reuşită.

– Doar atît?

T se întinse să prindă mîna lui Buck.

– Ne vedem în ceruri, indiferent ce va fi.

– Nu spune asta.

– Vorbesc serios. Dacă nu aş crede-o, mi-aş fi încercat şansele în faţa Comunităţii Globale, acolo, jos.

Buck tresări atunci cînd Chaim vorbi, dîndu-şi seama că israelianul stătea chiar în spatele lui.

– Vezi, Cameron? Am avut dreptate! Nu trebuia să vin! Acum avem o şansă din două să supravieţuim, iar voi sînteţi împăcaţi, ştiind unde o să mergeţi...

– Nu aş spune că sînt împăcat, Chaim, zise Buck. O să-mi părăsesc soţia şi copilul.

– Ai renunţat deja? întrebă T. Am spus că avem cincizeci la sută şanse să aterizăm cu bine. Pînă şi o aterizare forţată nu trebuie neapărat să fie fatală.

– Mulţumesc pentru acest cuvînt de încurajare, spuse Buck întorcîndu-se ca să meargă înapoi la locul său.

– Roagă-te pentru mine! strigă T în urma lui.

– Am să mă rog, spuse Buck.

– Şi eu, zise Chaim, iar Buck se uită la el.

Nu părea să glumească.

După ce Rosenzweig se prinse cu centura în scaun, Buck se aplecă spre el şi-l bătu pe genunchi.

– Nu trebuie să-ţi fie teamă de moarte. De faptul de a muri, da, mi-e teamă şi mie, că o să doară, că aş putea să ard. Urăsc să-mi părăsesc familia. Dar ai dreptate. Eu şi T ştim unde mergem.

Chaim arăta groaznic, mai rău decît îl văzuse Buck de seara trecută şi pînă acum. Nu putea înţelege. Chaim păruse aproape buimac după ce scăpase de la Gală. Apoi a vrut să se sinucidă, după ce a aflat despre Jacov, despre familia lui şi despre Stefan. Dar acum avea o mină foarte serioasă. Aşadar, pînă la urmă, era şi el om. În ciuda discuţiilor despre sinucidere, îi era frică să moară.

Buck ştia că trebuia să fie la fel de direct precum fusese întotdeauna cu bătrînul.

– Poate că în seara aceasta o să-l întîlnim pe Dumnezeu, Chaim, începu el, dar Rosenzweig se strîmbă imediat şi-i făcu semn cu mîna să-l lase în pace.

– Să nu crezi că nu am ascultat în toţi aceşti ani, Cameron. Nu mai este nimic ce ai putea să-mi spui.

– Şi continui să refuzi?

– Nu am spus aşa ceva. Am spus doar că nu am nevoie să fiu dus de mînă către credinţă.

Buck nu putea crede. Bătrînul vorbise de parcă ar fi urmat să parcurgă singur drumul ăsta.

– Totuşi, am o întrebare, Cameron. Ştiu că nu te consideri un expert ca doctorul Ben-Judah, dar care crezi că este părerea lui Dumnezeu despre motive?

– Motive?

Chaim păru nemulţumit, ca şi cum Buck ar fi trebuit să-l înţeleagă intenţia, fără a fi nevoie de o altă explicaţie. Îşi întoarse privirea, apoi se uită din nou la Buck.

– Ştiu că Dumnezeu există, spuse, ca şi cum ar fi mărturisit o crimă. Au fost prea multe dovezi ca să mai pot nega acest lucru. Nu pot respinge prin explicaţii vreuna dintre profeţii, pentru că toate s-au adeverit. Dovezile că Isus este Mesia aproape că m-au convins, fără să fiu vreodată un practicant al credinţei în El. Dar, dacă ar fi să iau decizia la care tu şi Tsion mă îndemnaţi de atîta timp, mărturisesc că aş face-o dintr-un motiv nepotrivit.

Lăsînd la o parte probabilitatea de a muri în două ore, Buck îşi dorea ca Tsion să fi fost cu ei chiar atunci. Voia să-l întrebe pe Chaim care era acel motiv, dar simţi că, dacă l-ar fi întrerupt, n-ar mai fi scos nimic de la el.

Bătrînul îşi muşcă buzele şi-şi lăsă capul în jos. Cînd îşi ridică iar privirea, păru că-şi stăpîneşte cu greu lacrimile. Dădu din cap şi privi în altă parte.

– Vreau să mă mai gîndesc, Cameron.

– Chaim, nu e prima dată cînd insist să ai grijă să nu ţi-o ia timpul înainte. Evident că acum am un motiv întemeiat să spun acest lucru.

Rosenzweig se aplecă brusc şi strînse cotul lui Buck.

– Chiar despre asta este vorba! Mi-e frică de moarte! Nu vreau să mor! Am crezut că am murit, am crezut că acesta era singurul răspuns la a fi criminal, chiar dacă știam că acționasem corect ucigîndu-l pe Carpathia. Dar am făcut lucrul acesta cu premeditare, după luni întregi de premeditare. L-am plănuit, mi-am făcut propria armă și am văzut-o împlinindu-și scopul. Nu am milă, nu am înțelegere pentru Nicolae. Am ajuns să cred, asemenea vouă, că el a fost întruchiparea diavolului.

Acest lucru nu era tocmai exact, dar Buck tăcu. Deși credincioșii erau convinși că Nicolae Carpathia era Antihristul și că merita să fie omorît și să rămînă mort, ei știau și că el nu va fi, la propriu, Satana încarnat pînă nu va fi înviat. Dacă merita să mai trăiască sau nu, de asta se ocupa profeția.

– Pentru mine este greu să înțeleg că aș fi putut fi inclus în planul lui Dumnezeu de la început. Dacă e adevărat că Nicolae Carpathia este dușmanul lui Dumnezeu și că el urma să moară de la o rană la cap, produsă de o sabie, mă simt ca Iuda.

„Iuda? Un evreu necredincios cunoaște și Noul Testament?" gîndi Buck.

– Nu fi așa de surprins, Cameron. Toată lumea înțelege ce este un Iuda. Cineva trebuia să-l trădeze pe Isus, și sarcina asta i-a revenit lui Iuda. Cineva trebuia să-l ucidă pe Antihrist și, deși nu pot spune că mi-a revenit mie, am luat eu sarcina asta asupra mea. Dar să spunem că *a fost* destinul meu. Deși, se pare, *Dumnezeu voia* ca acest lucru să fie făcut, cu siguranță că nu a fost legal. Și uite ce mă costă deja! Liniștea minții, care, recunosc, a rămas doar o amintire îndepărtată. Și viața celor dragi. Dar, Cameron, Dumnezeu mă poate accepta, dacă motivul meu este unul egoist?

Buck miji ochii, apoi se întoarse şi privi pe fereastră. Luminile slabe, risipite, din Israel se îndepărtau repede.

– Cu toţii ajungem la credinţă din motive egoiste, într-un fel sau altul, Chaim. Cum altcumva ar putea fi? Vrem să fim iertaţi. Vrem să fim acceptaţi, primiţi, incluşi în planul divin. Vrem să mergem în rai, nu în iad. Vrem să fim în stare să facem faţă morţii, conştienţi de ce va urma. *Eu* am fost egoist. Nu am vrut să înfrunt Antihristul fără să simt prezenţa protectoare a lui Dumnezeu în viaţa mea.

– Dar, Cameron, mie mi-e teamă doar să mor! Mă simt ca un laş. Am făcut lucrul acesta nechibzuit, despre care mulţi ar spune că a necesitat curaj şi chiar tărie de caracter. La început, am fost mîndru de el. Acum ştiu, bineînţeles, că Dumnezeu s-ar fi putut folosi de oricine altcineva. Ar fi putut face astfel încît ceva să-i despice capul lui Carpathia în timpul cutremurului. Ar fi putut pune un rival politic sau un nebun să îl ucidă. Poate chiar a pus! O parte din fapta mea a fost impusă parcă de ceva din afara mea, mai ales punerea la punct a armei. Dar am avut motive, Cameron. Îl uram pe omul ăsta. Îi uram minciunile şi promisiunile pe care le făcuse către ţara mea natală şi pe care le încălcase. Uram chiar şi ceea ce le făcuse evreilor practicanţi şi noului lor templu, deşi nu mă număram printre ei.

Nu am nici o scuză! Sînt vinovat. Sînt un păcătos. Sînt pierdut. Nu vreau să mor. Nu vreau să merg în iad. Dar mi-e teamă că mă va alunga, pentru că am risipit atîtea oportunităţi, pentru că am ezitat atîta timp, pentru că am trecut prin multe dintre judecăţi şi am rămas tot cu inima împietrită. Acum, dacă vin la Dumnezeu tînguindu-mă ca un copil, va citi el în mine ca într-o carte deschisă? Mă va considera băieţelul care striga „lupul"? Va şti că, adînc în sufletul meu, sînt doar un

om care a avut o viață minunată și care s-a bucurat de ceea ce acum înțeleg că au fost daruri generoase din partea lui Dumnezeu – o minte creatoare, un cămin minunat, o familie și prieteni prețioși – și că am devenit un bătrîn nebun? Cameron, stau aici, conștient fiind că tot ceea ce voi – tu, Tsion, ceilalți credincioși – mi-ați spus este adevărat. Cred că Dumnezeu mă iubește și că-i pasă de mine, că vrea să mă ierte și să mă primească la El, și totuși conștiința îmi stă în cale.

Buck se ruga cum nu se rugase ani de-a rîndul.

– Chaim, dacă i-ai spus lui Dumnezeu ce îmi spui mie, o să găsești cît de mare îi este mila.

– Dar, Cameron, aș face asta doar pentru că mi-e teamă că o să mor în acest avion! Asta este tot. Înțelegi?

Buck dădu din cap afirmativ. A înțeles, dar știa el oare răspunsul la întrebarea lui Chaim? De-a lungul veacurilor, oamenii au avut tot felul de motive pentru care au devenit credincioși și, cu siguranță, teama a fost unul dintre ele. Îl auzise pe Bruce Barnes spunînd că, uneori, oamenii veneau la Hristos pentru „asigurarea în caz de incendiu" – să nu ajungă în iad –, de-abia mai tîrziu dîndu-și seama de toate avantajele care proveneau din polița aceasta.

– Chiar tu ai spus că nu mă consider un expert, zise Buck, dar ai mai spus și că știi că ești un păcătos. Acesta este adevăratul motiv pentru care avem nevoie de Isus. Dacă nu erai un păcătos, ai fi fost perfect și nu ai fi avut nevoie să-ți faci griji pentru iertare și mîntuire.

– Dar știam că sînt un păcătos dinainte, însă nu mi-a păsat.

– Nu priveai moartea în față, pe atunci. Nu te întrebai dacă vei ajunge în iad.

Rosenzweig își frecă palmele.

– Am fost tentat să o fac atunci cînd am suferit atacul lăcustelor. Ştiam că era un eveniment profeţit în Biblie, dar ştiam şi că, dacă deveneam credincios, asta nu-mi va grăbi vindecarea. Chiar tu mi-ai spus asta. Şi atunci singurul meu motiv ar fi fost alinarea, aşa cum mă tem că este şi acum. Din punct de vedere intelectual, ceea ce ar trebui să fac este să aştept şi să văd dacă supravieţuiesc aterizării sau cum s-o numi ce vom încerca noi să facem în curînd. Dacă nu mă voi mai confrunta cu o moarte iminentă, nu aş mai fi atît de suspicios în privinţa intenţiilor mele.

– Cu alte cuvinte, spuse Buck, „scapă-mă din asta şi voi deveni credincios"?

Chaim clătină din cap.

– Îmi dau seama că nu ar trebui să mă tocmesc cu Dumnezeu. El nu-mi datorează nimic; nu mai este nevoie să mai facă nimic pentru a mă convinge. Vreau doar să fiu cinstit. Dacă nu aş fi ajuns la aceeaşi concluzie pe pămînt sau într-un avion cu ambele roţi funcţionale, atunci nu ar trebui să mă grăbesc acum.

Buck înălţă capul.

– Prietene, nu mi te pot imagina grăbindu-te în privinţa asta. Întrebarea mea este de ce te simţi mai în pericol acum decît te simţeai pe pămînt sau decît te-ai simţi dacă am ateriza în siguranţă?

Chaim ridică bărbia şi închise ochii.

– Nu mă simt. Comunitatea Globală a anunţat deja moartea mea, iar acum este liberă să scape de mine fără să-şi mai bată capul cu opinia publică. De aceea mă aflu în avionul acesta, fugind. Nu mai e nevoie să-ţi vorbesc despre nefericirea de a trăi în exil.

– Dar orice motiv ai acum, îl vei avea şi dacă supravieţuim. Nimic nu se schimbă.

– Poate că va dispărea caracterul imperios, spuse Rosenzweig, sensul iminenţei.

– N-ai de unde să ştii. E posibil să pună spumă pe pistă, să aducă vehicule de urgenţă şi aşa mai departe. Nu te poţi ascunde sub o pătură sau pretinde că eşti contagios cînd părăsim avionul. Şi nu te poţi ascunde la toaletă pînă cînd se eliberează drumul. Vei fi la fel de expus şi de vulnerabil ca întotdeauna, fie că aterizăm în siguranţă, fie că nu.

Chaim ridică o mînă şi închise încet ochii.

– Aşteaptă un minut, zise el, s-ar putea să mai am întrebări, dar lasă-mă singur un moment.

Era ultimul lucru pe care Buck ar fi vrut să-l facă atunci, dar nici nu voia să-l îndepărteze pe Chaim. Se rezemă de spătarul scaunului, uimit de cît de lină era călătoria care, poate, îi ducea spre eternitate.

Kenny Bruce dormea mult după-amiaza, iar Tsion aştepta cu nerăbdare acele momente. Iubea copilul şi se distrau mult împreună în ultimele paisprezece luni, chiar şi în locuinţa înghesuită. Era un copil cuminte, deşi altminteri, ca oricare altul, iar lui Tsion îi plăcea să-l necăjească şi să se joace cu el.

Totuşi, Kenny era şi obositor, mai ales pentru cineva care nu mai fusese în preajma bebeluşilor de aproape douăzeci de ani. Tsion avea şi el nevoie de somn, deşi era încă disperat să nu piardă ceea ce urma să se petreacă în Noul Babilon.

– Mama? întrebă Kenny pentru a douăzecea oară, iar vocea lui nu exprima îngrijorare, ci doar curiozitate.

Era un lucru neobişnuit ca ea să fie plecată.

– Pa-pa, spuse Tsion. Vine repede. Ţi-e somn?

Kenny clătină din cap, deşi îşi freca ochii şi părea să se chinuie să-i ţină deschişi. Căscă şi se aşeză jos cu o jucărie, pierzîndu-şi repede interesul. Se întinse pe spate, cu picioarele pe podea, cu genunchii ridicaţi. Căscă din nou uitîndu-se la tavan, se întoarse într-o parte şi, curînd, nu se mai mişcă. Tsion îl duse în pătuţul lui, ca să nu îşi facă griji dacă acesta se trezeşte înaintea sa. Acolo avea multe lucruri care să-l ţină ocupat.

Tsion se postă iar în faţa televizorului şi-şi ridică picioarele. În subsol era rece, aşa că puse o pătură pe el. Încercă să stea cu ochii deschişi, în timp ce camerele de luat vederi de la CNN-ul Comunităţii Globale rămaseră aţintite asupra coşciugului transparent şi asupra şirului nesfîrşit de oameni îndoliaţi, veniţi din întreaga lume.

Ştiind că tînărul David Hassid şi prietena lui, Annie Christopher, erau acolo, alături de cine ştie cîţi alţi credincioşi, începu, în tăcere, să-şi treacă în revistă lista de rugăciuni. Cînd închise ochii să se roage pentru tovarăşii săi şi pentru congregaţia sa de pe internet (care număra acum mai mult de un miliard), se surprinse moţăind; creierul avea nevoie de somn.

Se uită la ceasul digital al aparatului video pus pe televizor. Setase aparatul să înregistreze, în caz că adoarme şi nu se trezeşte la timp pentru eveniment. Cînd se rezemă pe spate, încercînd să se roage, conştient că va adormi, pînă la urmă, ceasul arăta 12.57 după-amiaza.

Tsion începu să se roage pentru Chloe, Leah şi Rayford, despre care ştia că se găseau în State. Apoi se rugă pentru T, prietenul lui Rayford, despre care nu ştia deocamdată nimic. Apoi pentru Cameron, aflat întotdeauna în mijlocul unor evenimente, cine ştie pe unde. Cînd gîndul îi ajunse la vechiul său prieten şi profesor, la doctorul Rosenzweig, Tsion simţi o

furnicătură, ca atunci cînd încercase să intermedieze pentru Rayford.

Era oboseală, halucinaţie? Atît de tulburător, atît de real. Se forţă să deschidă ochii. Ceasul arăta tot 12.57, dar el se simţea parcă plutind. Şi, cînd închise din nou ochii, văzu la fel de bine ca pe lumină. Pivniţa strîmtă era rece şi murdară, cu mobilă puţină. Kenny dormea nemişcat în pătuţ, cu pătura încă acoperindu-l.

Tsion văzu acum toate acestea de deasupra, ca şi cum ar fi fost în mijlocul camerei. Se văzu pe sine dormind pe canapea. Auzise de experienţele de ieşire din trup, dar nu trecuse niciodată printr-una şi nici nu visase ceva asemănător. Ceea ce i se întîmpla acum nu părea un vis. Se simţea uşor, ridicîndu-se mai sus, întrebîndu-se dacă grinda tavanului o să-l lovească în cap, în timp ce se înălţa, şi dacă asta o să provoace durere cuiva care pluteşte, care are halucinaţii, visează, se roagă sau este lipsit de somn. Nu era sigur ce fel de om era în momentul acela, dar, în ciuda uşurinţei incredibile a fiinţei sale, se simţea la fel de conştient ca întotdeauna. Deşi ştia că pierduse controlul realităţii, nu fusese niciodată la fel de ancorat în simţurile sale. Vedea clar şi simţea orice, de la temperatura camerei la mîngîierea aerului de-a lungul mîinilor sale, în timp ce se ridica. Auzea fiecare zgomot din casă, de la respiraţia lui Kenny la zgomotul frigiderului, cînd trecu pe lîngă el.

Da, ajunsese la parter, dar încă îl mai zărea pe Kenny; nu îşi făcea griji şi nici nu se simţea vinovat că l-a părăsit. Pentru că se vedea şi pe sine, tot pe canapea, şi ştia că, dacă băiatul ar avea nevoie de el, se putea întoarce la fel de repede pe cît plecase.

Aerul de toamnă era rece deasupra casei şi, cu toate acestea, se bucura că nu avea decît cămaşa pe el. Nu era

neplăcut, dar era atît de conştient de toate – simţea, vedea, auzea... vîntul prin copacii desfrunziţi. Simţea chiar şi mirosul frunzelor căzute pe pămînt, intrate în descompunere, acum că nimeni nu le mai ardea. Nimeni nu mai făcea nimic din ceea ce obişnuia să fie lumesc. Viaţa ajunsese să însemne să supravieţuieşti, nu lucruri mărunte. Dacă o sarcină nu aducea mîncare pe masă sau nu oferea un acoperiş, era ignorată.

Într-o clipă, Tsion întinse instinctiv braţele ca să se echilibreze şi se simţi de parcă s-ar fi întors în poziţia sa de somn din subsol. Dar casa, satul Mount Prospect pe jumătate distrus, suburbiile din nord-vest, panglicile răsucite care fuseseră odinioară autostrăzi, toată zona Chicago deveniseră minuscule sub el.

Oare în curînd i se va face şi mai frig, va rămîne fără oxigen? Cum se putea să fie atît de departe de casă acum, privind la globul albastru care îi amintea de pozele obsedant de frumoase ale Pămîntului văzut de pe Lună? Lumina zilei deveni întuneric, dar Pămîntul încă mai era luminat. Se simţea ca şi cum s-ar fi găsit în ascunzişurile adînci ale cosmosului, poate pe Lună. Se afla oare chiar acolo? Se uită în jurul lui şi nu văzu decît stele şi galaxii. Întinse mîna spre Pămînt, pentru că i se păru că se depărtează prea repede. Într-un fel ciudat, deşi nu mai putea vedea, se simţi pe sine şi pe Kenny încă dormind în Mount Prospect, în locuinţa de refugiu.

În curînd fu în stare să vadă planetele, în timp ce aluneca din ce în ce mai departe de spaţiul cunoscut. Cît de repede putea să meargă? Asemenea probleme de natură fizică păreau neinspirate, irelevante. Întrebarea era: Unde se afla şi încotro se îndrepta? Cît timp putea să dureze asta?

Era atît de ciudat şi de minunat şi, pentru o clipă foarte scurtă, Tsion se întrebă dacă nu cumva murise. Se găsea oare

pe drumul spre rai? Nu crezuse niciodată că raiul exista în același plan fizic cu universul, într-un loc unde oamenii, urcați în rachete, puteau ajunge, dacă dispuneau de resursele necesare. În același timp, nu se mai simțise niciodată atît de viu. Nu era mort. Pătrunsese undeva în mintea sa, era sigur de asta.

Deodată, în timp ce părea să plutească prin spațiu lipsit de greutate, acceleră din nou. Călători rapid prin universul vast, cu nenumăratele lui galaxii și sisteme solare. Se auzea un singur sunet, propria respirație, care, spre uimirea lui, era ritmică și profundă, ca și cum, ca și cum, ca și cum ar fi dormit.

Dar se întrebă cum putea o minte așa de neînsemnată să viseze o asemenea priveliște. Și, ca și cum s-ar fi apăsat un buton, întunericul se transformă în lumina cea mai strălucitoare, ștergînd complet întunericul spațiului. Precum stelele dispar la lumina soarelui, tot astfel cele pe lîngă care trecuse în drumul său spre acest platou dispărură. Plutea în nemișcare, într-o însufletire tăcută, ușoară, străbătut prin toată ființa de sentimentul că aștepta ceva.

Această lumină, ca o flacără de magneziu aprins, într-atît de puternică încît să alunge orice umbră, venea de deasupra și de undeva din spatele lui. În ciuda senzației de nerăbdare care-l încerca, se temu să se întoarcă. Dacă aceasta era Slava lui Dumnezeu, n-ar muri în prezența ei? Dacă aceasta era însăși imaginea lui Dumnezeu, o putea vedea cît timp era viu?

Lumina păru să-i facă semn, să-l determine să se întoarcă. Și se întoarse.

13

Rayford se apropie cît putu de mult de periferia oraşului Chicago, nepărăsind un drum de centură reconstruit, pe a cărui întreagă lungime erau amplasate indicatoare de avertizare, interzicînd traficul dincolo de linia nordică. Maşinile de patrulare ale Comunităţii Globale ignorau vehiculele localnicilor care se întorceau acasă, aşa că Rayford încercă să schimbe direcţia, astfel încît să pară că merge într-o zonă locală, dar să poată totuşi ajunge în oraş.

Se simţea atît de expus, cum nu mai fusese de mult timp, trecînd ziua în amiaza-mare peste locuri prăfuite şi prin rezervaţii de pădure, unde intrarea era interzisă. Dar nu observă că ar fi urmărit. Parcă Land Roverul sub o fostă staţie de metrou, acum în ruine. Împreună cu Chloe şi cu Leah se aşeză la umbră, începînd să simtă aceeaşi oboseală care precedase somnul său minunat din Grecia.

– Este vina mea, spuse Chloe. Am fost nerăbdătoare, proastă şi egoistă. Nu putem să mergem pe jos în Chicago pînă nu vine seara. Şi cît de departe este? Treizeci de kilometri pînă la Clădirea Strong? O să ne ia ore întregi.

Leah se întoarse în scaun.

– Dacă vrei să găseşti pe cineva care să te contrazică, eu nu sînt în stare. Nu încerc să fiu rea, dar o să stăm aici pînă se

întunecă. Apoi o să mergem pe jos cel puțin cinci ore, ca să ce? Ca să verificăm noua noastră locuință de refugiu?

Chloe clătină din cap.

– Nu mergem pe jos nicăieri, zise Rayford. Cunosc orașul ăsta ca pe propria palmă. La momentul potrivit, cînd se va întuneca, o să mergem cu mașina pînă la clădire, cu farurile stinse. Comunitatea Globală nu interzice oamenilor să vină aici doar de dragul distracției. Ei chiar cred că zona este contaminată. Dacă trebuie să aprindem luminile din cînd în cînd pentru a ne feri de vreo groapă sau dacă ne localizează vreun avion de supraveghere ori vreun detector de căldură, în cel mai rău caz ne vor avertiza să părăsim zona. Nu vor intra într-un spațiu contaminat după noi.

– Nu, tată, spuse Chloe. Cel mai rău lucru care se poate întîmpla este să ne oblige să ieșim de aici și să-și dea seama cine sîntem.

– Vor păstra distanța și vor verifica dacă sîntem iradiați, mai întîi.

– Și dacă nu ne vor găsi contaminați, s-a zis cu planul nostru.

– Sînt destule motive pentru a gîndi negativ în vremurile astea, spuse Rayford. Haide să gîndim pozitiv. Mi-e suficient de greu că trebuie să-i dau în curînd lui Buck vestea despre familia sa.

– Lasă-mă pe mine să fac asta, tată.

– Ești sigură?

– Absolut. Cînd sună, lasă-mă pe mine să vorbesc cu el.

Dar cînd telefonă Buck, deveni clar că nu era încă momentul potrivit pentru a i se da o astfel de veste. Rayford privi cum Chloe părea să se topească, ținînd receptorul la ureche.

– Mulţumesc, iubitule. Mulţumesc că ne-ai spus. O să ne rugăm. Şi eu te iubesc; la fel şi Kenny. Sună-mă de îndată ce poţi. Promite-mi!

Chloe închise telefonul şi îi puse repede la curent pe Rayford şi pe Leah cu ultimele veşti.

– Deci acolo este T, se lămuri Rayford. S-a gîndit bine Buck! Acum trebuie să ne rugăm pentru ei.

– Mai ales pentru Chaim, completă Chloe. Pare aproape de a deveni un credincios.

– Este riscant să aterizezi pe o roată, spuse Rayford, dar este posibil. Totuşi, cred că aceasta este prima oară cînd T zboară cu Super J.

– Ce şanse le dai? întrebă Leah, dar apoi păru să regrete că pusese o astfel de întrebare, dîndu-şi seama că Chloe şi-ar putea pierde soţul în următoarele douăzeci de minute.

– Nu, şi eu vreau să ştiu, insistă şi Chloe. Chiar aşa, tată! Care sînt şansele lor?

Rayford se eschivă, dar nu văzu nici un motiv pentru care să îi dea speranţe deşarte lui Chloe.

– Cam una din două, spuse el.

Chaim îl strigă pe Buck, care se dusese la T în cabină. Buck se întoarse şi îngenunche lîngă scaunul lui Chaim.

– Încă o întrebare, zise Rosenzweig. Pot îndrăzni să-l testez pe Dumnezeu?

– Cum?

– Să-i spun că vreau să cred, să-i ofer ceea ce a mai rămas din viaţa mea şi să văd dacă mă va accepta, în ciuda motivului egoist.

– Nu pot vorbi în numele lui Dumnezeu, spuse Buck. Dar mi se pare că, dacă sîntem sinceri, el va face ce a promis. Ştii

deja că este vorba despre mai mult decît doar a crede, pentru că tu deja crezi. Biblia spune că şi diavolii cred şi tremură. Este o decizie, o angajare, o acceptare.

– Ştiu.

– Mai avem vreo cincisprezece minute, Chaim, incluzînd aici şi faptul că trebuie să dăm cîteva ocoluri şi să primim ajutor de la turnul de control. Nu trage de timp!

– Dar nu vezi? insistă Chaim. Asta nu face decît să-mi sporească dilema. Nu voi mai fi corect în alegerea mea pentru că sînt ameninţat cu terminarea timpului. Poate că voi deveni mai rău, şi nicidecum mai bun.

– Lasă-l pe Dumnezeu să hotărască, spuse Buck.

Chaim dădu din cap, nefericit. Buck nu-l invidia că trebuia să-şi rezolve dilema în timp ce se întreba cît mai avea de trăit. Gîndurile lui Buck erau îndreptate spre Chloe şi spre Kenny; faptul că ştia că, oricum, i-ar revedea peste trei ani şi jumătate nu îi înlătura deloc disperarea de a-i părăsi acum.

Se întoarse la scaunul de lîngă T.

– Am intrat în legătură cu turnul de control al unui aeroport la sud de Ptolemaïs, numit Kozani. Cei de acolo sînt de acord că este mai bine să încerc să aterizez pe burtă decît pe o roată. N-avem de unde să ştim cît de rezistentă este roata rămasă şi nici cît de bun pilot sînt eu. Dacă nu aterizez perfect, ricoşăm la contactul cu pista şi s-a zis cu noi. A nu folosi roţile mi-ar permite să aterizez la cea mai mică viteză posibilă şi să sper că lucrurile vor merge mai bine.

– Va trebui să dai dovadă de multă pricepere, nu-i aşa?

– Mie-mi spui?!

– O să zbori întîi pe deasupra, la mică înălţime, să vezi dacă pot ei arunca o privire la roţi?

T arătă spre indicatorul de combustibil: rezervorul era practic gol.

– Tu să-mi spui!

– Păi, asta poate fi o veste bună, nu?

– Cum aşa? se miră T.

– Dacă ne prăbuşim, nu ardem.

– Buck, dacă ne prăbuşim, o să vrem să ardem. O să ne dorim să ne fi vaporizat!

Tsion nu îşi dorea să se sfîrşească niciodată sentimentul de împăcare şi de bine care-l încerca, fie că era vis, fie că nu. Ştia că trebuia să-i fie teamă să se întoarcă şi să vadă lumina, dar însăşi lumina îl atrăgea.

Nu se mişcă, de parcă s-ar fi găsit în apă sau în vid. Nu trebui să-şi mişte membrele. Tot ce trebui să facă fu să-şi dorească să se întoarcă, şi se întoarse. La început, Tsion crezu că se uita într-o prăpastie fără fund, singurul loc întunecat dintr-un zid de un alb strălucitor. Dar cînd se întoarse cu spatele la această imagine, atît de reală încît credea că o poate atinge, apărură alte spaţii întunecate, de linişte. În timp ce ochii i se obişnuiau cu lumina, se dădu îndărăt atît cît să poată distinge un chip. Era ca şi cum el ar fi atîrnat în spaţiul dintre nasul şi pometele unei imagini sculptate într-un munte Rushmore ceresc.

Dar chipul nu era cioplit în stîncă şi nici făcut din carne şi oase. Uriaş, luminos şi puternic, era şi străveziu, iar Tsion fu tentat să treacă prin el. Dar, pentru că ar fi trebuit să fie înspăimîntător şi totuşi nu era, voi să vadă întregul. Dacă era un cap, atunci era şi un corp? Se trase înapoi şi văzu faţa înconjurată de plete, lungi precum iarba de prerie. Încadrau

un chip blînd, dar nu dulceag, iubitor, şi totuşi sigur de sine şi hotărît.

Tsion nu avea nici o îndoială că îşi imagina toate acestea şi, în acelaşi timp, că era experienţa cea mai bogată în senzaţii din toată viaţa sa. I se întipărea în minte şi era convins că nu o va uita niciodată şi că nu va mai trece prin ceva asemănător cît va trăi.

Aproape că îşi pierduse vocea, dar reuşi să îngaime:

– Eşti Isus Hristos?

Urmă un tunet, un chicot, un rîs pămîntesc?

– Nu, se auzi o voce blîndă care îl înconjura şi care, venind de la o gură ca aceea, l-ar fi putut spulbera. Nu, pămîntene, sînt doar unul dintre prinţii Lui.

Tsion se trase şi mai mult în spate, pentru a cuprinde cu privirea întreagă această făptură cerească.

– Gabriel? şopti el.

– Eu şi Gabriel sîntem ca fraţii, copile. El vesteşte. Eu conduc oastea cerească.

Tsion îşi dădu seama imediat. Sabia glorioasă, lungă cît Iordanul, platoşa mare cît Sinaiul.

– Eşti Mihail! Prinţul care îmi va apăra oamenii, pe cei aleşi de Dumnezeu.

– Adevărat ai grăit.

– Prinţe al lui Dumnezeu, am murit?

– Timpul tău nu a venit încă.

– Pot să pun mai multe întrebări?

– Poţi, deşi prefer războiul drept în locul conversaţiei. Gabriel vesteşte. Eu intru în luptă.

– O întrebare egoistă, Arhanghele. Voi mai trăi pînă la Venirea întru Slavă?

– Le este scris oamenilor să moară o dată şi...

– Dar voi muri înainte...

– Asta nu trebuie să ştii tu, cel creat. Nu are nici o influenţă asupra datoriei tale de a-i sluji lui Dumnezeu Cel Preamărit.

Tsion voi să facă o plecăciune în faţa acestei fiinţe şi-n faţa adevărului pe care ea îl rostise. Nu putea crede că-l întrerupsese pe Arhanghelul Mihail, unul din cei doi îngeri numiţi în Scriptură.

– De ce sînt aici, dacă nu sînt mort?

– Ai multe de învăţat, profesore.

– Voi afla identitatea Antihristului, duşmanul lui Dumnezeu?

Mihail păru să se facă precum stînca, dacă aşa ceva era posibil pentru un înger. Era ca şi cum simpla menţionare a Antihristului i-ar fi scormonit pofta de luptă. Vorbi din nou:

– Antihristul va fi dezvăluit la timpul potrivit.

– Dar, domnule, spuse Tsion, simţindu-se ca un copil, nu este acum timpul potrivit?

– Noi măsurăm trecutul, prezentul şi viitorul cu alte instrumente decît voi, pămîntene. Timpul potrivit va veni odată, iar pentru cei prudenţi şi vigilenţi, dezvăluirea va fi clară.

– Vom cunoaşte cu adevărat identitatea... duşmanului?

– Aşa grăit-am.

– Învaţă-mă toate cele pentru care am venit aici, mare prinţ care stai şi veghezi asupra fiilor lui Abraham, Isaac şi Iacov.

– Stai în linişte, spuse îngerul, observă şi ascultă adevărul războiului din cer. De la chemarea celor drepţi şi vii, duşmanul s-a întrecut cu oştile cereşti pentru sufletele celor rămaşi.

Cel rău, bătrînul şarpe, a avut acces la tronul Preamăritului de la începutul timpurilor pînă acum, la timpul hotărît.

Ce spunea îngerul? Că Tsion era acolo pentru a fi martor la sfîrşitul accesului lui Satana la tron, unde, timp de milenii,

își exersase puterea pentru a acuza copiii lui Dumnezeu? Tsion voia să întrebe cum de cîștigase un asemenea privilegiu înalt, dar Mihail duse un deget la buze și îi făcu semn cu cealaltă mînă să privească dincolo de el, chiar în sala Tronului. Tsion căzu îndată prosternat în fața a ceea ce părea să fie centrul întregului univers. Văzu doar o siluetă, mai mare, mai strălucitoare și mai frumoasă decît Mihail însuși.

Tsion își acoperi ochii.

– Este Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatele lumii?

– Liniște, pămîntene! Acesta nu este nici Fiul, nici Tatăl, pe care nu îi vei vedea pînă nu va veni vremea ta. În fața ta este îngerul luminii, steaua cea frumoasă, marele amăgitor, dușmanul tău, Lucifer.

Tsion se cutremură, făcu un gest de respingere, incapabil totuși să-și desprindă privirea.

– Acesta este prezentul? întrebă el.

– Trecutul etern și viitorul sînt aici prezent, spuse Mihail. Ascultă și învață!

Brusc, Tsion putu auzi cum îngerul cel frumos pleda în fața Tronului, pe care bărbatul nu-l putea vedea.

– Așa-numiții tăi copii sînt sub demnitatea Ta, conducător al cerului, se auziră tonurile mieros-persuasive ale eternului pîrîș. Dă-mi-i mie, pentru că eu îi pot folosi întru profit. Chiar după ce sînt chemați de numele Tău, natura lor miroase a dorințe trecătoare. Dă-mi voie să mă înconjor cu acești dușmani ai cauzei Tale și am să-i organizez într-o armată care va întrece orice armată ai organizat Tu vreodată.

Dinspre Tron se auzi o voce puternică și autoritară.

– Să nu te atingi de cei pe care îi iubesc Eu!

– Dar cu ei am să ajung pe un tron mai înalt decît al Tău!

– Nu!

– Sînt slabi şi ineficienţi în serviciul Tău!

– Nu!

– Aş putea salva aceste epave lipsite de speranţă.

– Nu!

– Te implor, stăpîne al cerului şi al pămîntului...

– Nu!

– Dă-mi-i pe aceştia sau voi...

– Nu!

– Voi...

– Nu!

– Îi voi distruge şi Te voi învinge! Voi purta un nume mai presus de toate numele! Voi sta mult deasupra cerurilor şi nu va mai fi un alt dumnezeu ca mine! În *mine* nu va fi nici o schimbare, nici urmă de schimbare!

Brusc, la dreapta lui, Tsion văzu sclipirea din ochii Arhanghelului Mihail şi îl auzi vorbind puternic emoţionat.

– Dumnezeule, Tată Atotputernic, strigă el, făcîndu-l pe cel rău să îl privească cu dispreţ, apoi cu mînie, Te implor să nu mai permiţi blasfemie în grădinile cerului! Dă-mi voie să-l distrug pe acesta şi să Te scutesc de prezenţa lui!

Totuşi, Mihail nu păru să fi auzit sau să fi simţit permisiunea lui Dumnezeu. Lucifer îl privi cu dispreţ pe Mihail, zîmbind superior, rîzînd. Se întoarse din nou cu faţa către Tron.

– Mihail, stăpînul tău nu-ţi va atribui o asemenea sarcină imposibilă! Ştie că am dreptate despre fiii Săi. În cele din urmă o să mi-i dea mie. Tu eşti prost, slab şi incapabil să mă înfrunţi singur. Tu vei pierde. Eu voi cîştiga. Mă voi urca...

Dar, în timp ce Tsion privea şi asculta, vocea lui Lucifer se schimbă. Căpătă un ton înalt şi plîngăcios, iar fizionomia i se schimbă şi ea. În timp ce se deda la invective, implora, provoca şi spunea blasfemii, vocea dinspre Tron continua să-l

refuze. Hainele lui îşi pierdură strălucirea. Faţa i se schimonosi într-o mască hidoasă. Mîinile şi picioarele dispărură, îmbrăcămintea căzu, dezvăluind un şarpe slab, răsucit. Ochii i se adînciseră în orbite, vocea deveni un sîsîit, apoi un urlet, în timp ce el însuşi se metamorfoza.

Mîinile şi picioarele îi reapărură, dar degetele de la mîini şi de la picioare se tranformaseră în apendice mari, ca gheare le. Căzu în patru labe. Cuvintele îi dispărură, devenind respiraţii de foc, şi păşi în faţa Tronului, aşa de mînios, încît Tsion se bucură că Mihail stătea între el şi acest balaur.

Pe cap îi crescură coarne şi îi apăru şi o coroană; brusc, tot trupul se făcu de un roşu de foc. În timp ce Tsion privea îngrozit, bestiei îi mai crescură şase capete cu coroane şi, cu totul, zece coarne. Păşind şi devenind tot mai mare cu fiecare pas, bestia se scutură furioasă şi ameninţă Scaunul Ceresc şi pe cei care stăteau în jurul lui.

Iar vocea de pe Tron spuse:

– Nu!

Cu un urlet puternic, mergînd cu paşi apăsaţi şi clătinînd din capete, balaurul îşi asumă o postură ameninţătoare şi păru să vrea să înainteze spre Tron. Mihail porni în direcţia aceea, dar vocea spuse din nou:

– Nu!

Arhanghelul se întoarse către Tsion.

– Priveşte, spuse el, arătînd în spatele lui Tsion.

Acesta se întoarse şi văzu silueta unei femei înveşmîntate cu lumina unui astru. Dacă strălucirea lui Mihail aproape că îl orbise, iar Lucifer se dovedi şi mai strălucitor, femeia... femeia parcă ar fi avut veşminte rupte din soare. Părea că Luna era sub picioarele ei, iar pe cap purta cunună din douăsprezece stele.

Tsion era încremenit şi simţea o înrudire cu femeia. Voia să-l întrebe pe Mihail cine era aceasta. Maria? Israel? Biserica? Dar nu putea să vorbească, cum nu putea să se întoarcă. Era conştient că balaurul cel hidos, cu şapte capete, era în spatele lui, dar că Mihail stătea între el şi acel pericol.

Femeia era însărcinată, iar burta mare, înveşmîntată în soare, o făcea să se răsucească şi să strige în durerile facerii. Faţa i se schimonosea, iar trupul îi era zguduit de contracţii; în timp ce ea se ţinea de burtă ca şi cum ar fi fost gata să nască, balaurul sări de la locul său din faţa Tronului, peste Mihail şi peste Tsion, în faţa femeii.

Coada lui cea lungă mătură o treime dintre stelele cerurilor, iar acestea căzură spre pămînt. Iar acum se ghemui în faţa femeii care era gata să nască, cu cele şapte guri deschise şi salivînd, cu limbile aruncate, gata să-i devoreze copilul, de îndată ce se va fi născut.

Ea născu un copil de parte bărbătească, care fu trimis la Dumnezeu şi la Tronul Lui. Balaurul privi cu mînie cum copilul era dus către Tron şi, cînd se întoarse cu spatele la femeie, aceasta fugise în pustie. Se ridică să o urmărească, dar Arhanghelul Mihail spuse:

– Priveşte!

Tsion se întoarse şi-l privi cum îşi folosea ambele mîini ca să tragă sabia de aur din teacă şi să o rotească deasupra capului. Imediat, i se alătură o oaste cerească de îngeri luptători, care se aliniară în spatele lui, în timp ce îngerii balaurului se adunară şi ei în spatele acestuia.

Tsion avea atît de multe întrebări, dar Mihail avea de condus atacul împotriva balaurului. Poate că vestitorul Gabriel era în apropiere. Tsion deschise gura să întrebe, dar cînd spuse „Cine este femeia?", cuvintele îi părură obişnuite şi se simţi

într-un loc închis. „Cine este femeia?" repetă el, iar cuvintele îl făcură să se trezească tresărind.

Se ridică în capul oaselor, iar pătura alunecă de pe el. Ecranul televizorului arăta în continuare lungi şiruri de oameni îndoliaţi, mergînd încet, scăldaţi de luminile din curtea palatului sinistru. Tsion se ridică în picioare şi se uită spre pătuţul în care dormea, nemişcat, Kenny. Se aşeză la loc şi privi, fără să-i vină să creadă, la ceasul videodiscului. Citi 12.59.

Mişcarea din cabina pasagerilor îi captă privirea lui Buck. În întuneric, îl văzu pe Chaim desfăcîndu-şi centura de siguranţă şi îngenunchind stîngaci pe culoar, cu coatele pe braţul scaunului. Buck atinse mîna lui T şi îi făcu semn să se uite în spate. T se uită şi apoi îl privi pe Buck, care ridică amîndoi pumnii şi plecă uşor capul. Întoarse capul într-o parte, cu o ureche spre cabină. Bărbatul, care fusese atît de iubit şi atît de încăpăţînat, era, în sfîrşit, în genunchi.

– O, Dumnezeule, începu Chaim, nu m-am mai rugat pînă acum cu credinţa că vorbesc într-adevăr cu Tine. Acum ştiu că Tu eşti acolo şi că mă vrei, iar eu nu ştiu ce să spun. Începu să plîngă. Iartă-mă că vin la tine doar pentru că mă tem pentru viaţa mea. Doar tu ştii adevărul despre mine şi dacă sînt sincer. Tu ştii mai bine decît mine. Ştiu că sînt un păcătos şi că am nevoie de iertarea ta pentru toate păcatele mele, chiar şi pentru crimă, deşi i-a căzut victimă tocmai duşmanul Tău cel vechi. Îţi mulţumesc că îmi ridici pedeapsa pentru păcatele mele. Iartă-mă şi primeşte-mă în împărăţia Ta! Vreau să mă ofer cu totul Ţie pentru restul vieţii mele. Arată-mi ce să fac! Amin.

Buck se uită în spate, spre locul în care Chaim rămăsese îngenuncheat, cu capul îngropat în mîini.

– Cameron? strigă el, cu vocea înăbuşită.

– Da, Chaim?

– M-am rugat, dar tot mi-e teamă!

– Şi mie îmi este!

– Şi mie! spuse T.

– L-ai testat pe Dumnezeu? întrebă Buck.

– Da. Cred însă că nu voi afla decizia Lui înainte să ne prăbuşim şi să mă trezesc în rai sau în iad.

– O, Biblia spune că putem afla.

– Da?

– Spune că Duhul lui este martor cu al nostru, că noi sîntem copiii lui Dumnezeu. Duhul tău ce spune?

– Duhul meu spune să aterizăm cu grijă.

Buck rîse, fără să vrea.

– Chaim, există o modalitate prin care putem afla dinainte. Vrei să ştii cum?

– Din toată inima!

– T, aprinde lumina acolo, în spate!

David urcă din nou în vîrful turnului de observaţie şi privi şirul de oameni. Mai erau vreo două ore pînă la miezul nopţii, iar aerul era destul de răcoros ca să păstreze mulţimea calmă. A doua zi se aşteptau peste 37 de grade Celsius, iar el era îngrijorat în privinţa stării de sănătate şi a dispoziţiei oamenilor. Funeraliile urmau să înceapă peste douăsprezece ore, dar David nu-şi putea imagina că toată mulţimea va reuşi să treacă pe la catafalc în acest răstimp.

Din locul în care se afla, putea să vadă ultimele retuşuri făcute la statuia masivă, neagră, construită din fier şi din

bronz şi goală pe dinăuntru a regretatului potentat, făcută după un mulaj post-mortem al trupului. Guy Blod părea gata să explodeze, supraveghind ultimele suduri şi ridicarea statuii la locul ei. Guy stătea pe o schelărie şi se ocupa personal de ultimele sablări şi lustruiri, plănuind să-i pună pe muncitori să transporte produsul final lîngă catafalc înainte de ivirea zorilor.

Fortunato şi lacheii lui făceau ture, iar Leon avea vreo două hîrtii împăturite în mînă şi părea să ia notiţe din abundenţă. El şi anturajul său vizitară locaţia unde se desfăşura operaţiunea de realizare a statuii; Guy se întrerupse din lucru timp suficient pentru a atrage atenţia, cu gesturi largi, asupra trăsăturilor şi pentru a accepta aprecierile comandantului suprem.

Grupul lui Fortunato se mută apoi în mijlocul şirului celui lung, unde mulţimea de oameni aştepta de ore întregi. Oamenii făcură plecăciuni, îngenunchează şi îi sărutară mîinile. Adeseori, el îi ridica şi arăta către catafalc, iar ei rămîneau în picioare, aprobînd din cap şi gesticulînd.

Leon verifică diverse corturi şi standuri concesionate, toate urmînd să deschidă abia în zori. Cînd ajunse la standul de sub locul în care stătea David, cele mai mari temeri ale acestuia se adeveriră.

– L-a văzut cineva pe directorul Hassid? întrebă Leon.

Oamenii lui clătinară din cap, dar cineva din cort spuse:

– Este sus, domnule comandant.

– Cu cine?

– Singur, cred.

– Domnilor, aşteptaţi-mă, vă rog.

Urcă scările, iar David simţi cum întreaga structură se leagănă. Se comportă ca şi cum nu ar fi aşteptat pe nimeni şi nu ar fi auzit pe nimeni urcînd.

– Directorul Hassid, bănuiesc, spuse Fortunato.

David se întoarse.

– Domnule comandant!

– Vrei să te alături micului nostru grup, David? Salutăm oamenii.

– Nu, mulţumesc. Am avut o zi lungă. O să merg înăuntru.

– Înţeleg, spuse Leon, trăgînd foile din buzunar. Ai timp să mă ajuţi cu ceva?

– Desigur.

– Sînt presat de cîţiva oameni de la Roma să oficiez un serviciu în memoria Suveranului Pontif. Ţi-l aduci aminte?

Leon pusese această întrebare într-un mod serios, ca şi cum David nu şi l-ar fi amintit pe conducătorul religiei unice care murise în timpul săptămînii.

– Desigur, spuse David.

– Ei bine, pare să fi dispărut din amintirile celor mai mulţi oameni, iar eu înclin să las lucrurile aşa cum sînt.

– Să nu oficiaţi serviciul, vreţi să spuneţi?

– Eşti de acord? întrebă Fortunato.

– Întreb doar.

– Ei bine, sînt de acord cu tine că probabil nu ar trebui să facem slujba.

Nu asta spusese David, desigur, dar nu avea rost să se certe. Probabil că Fortunato avea să scoată aceleaşi idei forţate de la toţi cei din jurul său, el simulînd că va ajunge, în cele din urmă, să „accepte" sfatul personalului său.

– Aş dori ca epicentrul problemelor spirituale să se stabilească pentru totdeauna aici, în Noul Babilon, şi cred că este

posibilă o exprimare personală a credinței mai bună decît acest amalgam care ne-a fost servit pînă acum.

– Toți par să fie de acord cu ideea „toate-credințele-într-una-singură", domnule comandant.

– Da, dar, date fiind dovezile din ce în ce mai numeroase că Potentatul Carpathia merită sanctificarea și avînd în vedere posibilitatea că el însuși a fost de origine divină, cred că aici există un loc de închinăciune și chiar de rugăciune pentru liderul nostru căzut. Ce părere ai?

– Cred că vă veți impune.

– Ei bine, mulțumesc pentru asta. David, te-am considerat un lucrător dintre cei mai capabili și mai loiali. Vreau să știi că poți să-ți alegi ce funcție îți dorești sub regimul meu.

– Regimul dumneavoastră?

– Doar nu mai vezi și pe altcineva pe punctul de a deveni Potentat Suprem, nu-i așa.

David fu tentat să-i spună cine va fi în curînd potentatul.

– Nu, nu văd.

– Dacă vezi pe altcineva, spune-mi. Am oameni care îi urmăresc îndeaproape pe cei trei regi dizidenți și cred că Litwala „e tras la față și gîndește mult". Știi de unde este asta, Hassid?

– Shakespeare. *Iulius Cezar.*

– *Ești* bine citit. Ce funcție te-ar motiva?

– Sînt fericit cu ceea ce am, domnule.

– *Chiar așa?*

– Da.

– Ei bine, cum ai răspunde la o creștere sănătoasă a salariului și la o schimbare de titlu, să spunem... asistent special al potentatului suprem?

David știa că toate acestea vor fi doar vorbe în vînt în curînd.

– Nu m-aș opune, spuse el.

– Nu te-ai opune! rîse Fortunato. Asta îmi place! Uită-te la lista asta de oameni care vor să ia cuvîntul mîine, la funeralii. Înjură. Fii ai diavolului, care se autoservesc.

„Este nevoie de unul la fel ca să-i recunoască", își spuse David în gînd.

– Vrei să spui și tu cîteva cuvinte?

– Nu.

– Pentru că te-aș putea strecura printre ei, dacă vrei.

– Nu, mulțumesc.

– Nu ar fi nici o problemă, ți-ar oferi un pic de notorietate.

– Nu.

– Te duci să te odihnești, nu-i așa?

– Da, domnule.

– Și cînd te întorci?

– În zori, bănuiesc.

– Hm.

– Vreo problemă, domnule?

– Căutam pe cineva de rangul nostru, care să fie aici cînd va fi pusă statuia la locul ei.

– Blod este ministru.

– Da, dar, știi tu...

David nu știa, dar dădu totuși din cap afirmativ.

– Ai putea să fii și tu prezent, David?

– Cum doriți, domnule.

– Bun băiat!

Buck intră în cabina pasagerilor, iar Chaim se ridică și se întoarse cu fața la el. Părea epuizat și era ud de lacrimi. Stătea

cu spatele la brațul scaunului peste care se rugase, iar acesta îi venea chiar deasupra genunchiului. Buck puse mîinile pe umerii lui Chaim, iar bătrînul se trase îndărăt și căzu pe scaun, cu picioarele atingînd genunchii lui Buck.

– Deci l-ai văzut, nu-i așa? spuse Buck.

– Da! răspunse Chaim ridicîndu-se. Îl vezi și tu pe al meu?

Se mișcă pînă ajunse în bătaia directă a unei lumini și-și dădu la o parte claia de păr alb.

– Desigur, Chaim. Tot acest timp nu ne-ai crezut, nu-i așa? Mă refer la faptul că putem să ne vedem unul altuia semnul.

– De fapt, v-am crezut, spuse Chaim. Nu m-ați fi mințit cu toții. Eram așa de gelos!

– Acum nu mai ai de ce.

– Deci Dumnezeu a știut ce este în inima mea.

– Așa se pare.

– Acesta este un miracol în sine!

– Pregătiți-vă pentru aterizare! strigă T.

– Nu pot să spun că sînt mai puțin speriat, zise Chaim.

– Și mie mi-e teamă, prietene, dar mult mai puțin decît mi-ar fi dacă nu mi-aș cunoaște destinația.

14

Leah era obosită şi plictisită, deşi fascinată de schimbarea petrecută în Rayford şi de relaţia dintre el şi fiica sa. Chiar şi cu ferestrele deschise, cu briza răcoroasă pătrunzînd prin ele, Land Roverul era înghesuit şi înăbuşitor.

Cînd o sună Ming, se alarmă, dar fu şi bucuroasă că telefonul îi distrăgea atenţia.

– Îmi voi revedea părinţii şi fratele, spuse Ming.

– Grozav! Cum? Unde?

– La funeralii.

– Te duci?

– Şi vin şi ei. I-am sunat să le spun că am primit sarcini legate de controlul mulţimii, iar ei au insistat să vină.

– Asta este bine, nu-i aşa?

– Leah, sînt foarte de îngrijorată pentru părinţii mei. Ei nu ştiu că eu şi Chang sîntem credincioşi. Ei l-au admirat *aşa de mult* pe Carpathia, încît acum sînt bolnavi de supărare. Vreau să le spun şi să-i conving, dar ar fi nevoie de o minune.

– Mereu e posibilă cîte o minune, Ming. O să ne rugăm alături de tine ca acest lucru să se întîmple.

– Nu-l cunoşti pe tatăl meu.

– Ştiu, dar Dumnezeu este mai mare decît orice. Cum te duci în Noul Babilon? Am auzit că toate zborurile sînt pline.

– Cu un transport militar. Nu ştiu cum a găsit familia mea locuri; e legat poate de faptul că tata are multă influenţă în Comunitatea Globală. Afacerea lui contribuie cu mai mult de 20% din profit la fondurile Noului Babilon. Mîine se aşteaptă un alt milion de oameni acolo. Ascultă-mă pe mine, Leah, aici chiar şi prizonierii îl jelesc pe Carpathia.

– Cînd ajungi, caută-i pe David Hassid şi pe Annie Christopher.

– Sînt credincioşi?

– Desigur. Ţine fruntea sus. Prefă-te că discuţi cu ei în contradictoriu. Îţi vor observa semnul şi vor intra în jocul tău, pentru a te proteja. Prezintă-l pe fratele tău. Eu o să îi anunţ că părinţii tăi nu ştiu. Hei, ai ceva veşti despre Hattie sau despre familia lui Cameron Williams? O pauză. Mie îmi poţi spune, Ming.

– Ei bine, este un fel de veste bună şi de veste proastă în acelaşi timp.

– Spune!

– Casa familiei Williams a ars şi două cadavre au fost identificate ca fiind tatăl şi fratele lui Cameron Williams.

– Şi?

– Nu s-a confirmat, Leah, dar există nişte dovezi cum că ei ar fi devenit credincioşi.

– Ar fi util dacă Buck ar şti cu siguranţă că aşa stau lucrurile.

– Am să văd ce pot afla fără să atrag prea mult atenţia, dar cineva a spus că au fost amînate puţin crimele şi incendierea, pentru că ei se aflau la un fel de întîlnire bisericească.

– Asta înseamnă că locul de întîlnire a bisericilor sînt cunoscute Comunităţii Globale?

– Probabil. Ei ştiu mai mult decît vor să creadă cei mai mulţi dintre credincioşi.

– Trebuie să avertizăm biserica aceea.

Buck îl ascultă pe T vorbind la radio cu turnul de control din Kozani.

– Foarte puţin combustibil. Aş putea face o survolare de probă, dar mai bine încerc să aterizez direct.

– Pe burtă, Super Juliet, pentru că nu avem spumă şi nici perspective că vom obţine prea curînd. Poate se impune să arunci restul combustibilului înainte de a încerca să aterizezi.

– Înţeleg.

– Ai prieteni în locuri înalte, Juliet.

– Repetă!

– Îţi vine un echipament nou.

– Nu înţeleg, turn.

– Un bărbat pe nume Albie. Îl cunoşti?

– Am auzit de el. Este prietenul unui prieten.

– Aşa a spus şi el. Livrează un avion pentru tine, bănuind că al tău va avea nevoie de ceva reparaţii.

– Înţeles. Ce aduce?

– Habar n-am.

– Şi el cum se întoarce?

– Cred că plănuieşte să-l repare pe al tău şi să-l ia la schimb.

– Ar face bine să aducă ceva destul de drăguţ.

– Sper că al tău va merita schimbul după ce ne zgîrii pista.

– Înţeles.

Buck se uită la T.

– Îţi vine să crezi aşa ceva? Probabil că Rayford a aranjat asta.

– Mă întreb cînd trebuie să ajungă Albie.

Buck clătină din cap.

– Are un zbor mult mai lung decît al nostru şi cine ştie de unde ia avionul.

– Abia aştept să-l văd.

– Abia aştept să văd dacă supravieţuim.

– Cred că vom supravieţui, spuse T. O să analizăm situaţia, o să scăpăm de restul de combustibil şi o să alunecăm acolo frumuşel.

– Îmi place foarte mult încrederea din vocea ta.

– Se datorează probabil formaţiei mele actoriceşti.

– Nu spune asta.

– Adevărul este, Buck, că este necesar să staţi amîndoi cu centurile puse, în locurile cele mai din spate. Eu o să vă anunţ altitudinile. Cam pe la cincisprezece metri altitudine trebuie să fiţi deja bine asiguraţi în scaune, dar puteţi să ajungeţi în poziţia asta oricînd după ce mă auziţi spunînd „treizeci de metri". Ai înţeles?

Buck dădu din cap afirmativ.

– Sîntem aproape. Pregăteşte-l pe Chaim.

Buck se ridică în picioare şi se îndreptă spre cabină, cînd T strigă:

– O, nu!

– Ce?

Luminile din interior se stinseră. Luminile de avertizare operate de baterii luceau straniu peste bordul de control.

– Ce se întîmplă? strigă Chaim. Să-mi răspundă cineva!

– Să ne limităm a spune că probabil nu va trebui să aruncăm combustibilul, zise T. Prindeţi-vă centurile acum, aşezaţi-vă pe locurile din spate şi nu îmi mai vorbiţi pînă nu aterizăm!

– Sînt pregătit pentru rai! spuse Chaim. Dar în seara aceasta prefer asfalt în loc de aur, dacă nu vă supărați.

– Ține-ți gura, doctore, strigă T și, folosindu-se de baterii, apelă turnul de control.

– Ajutor, turn Kozani, aici Super J, am rămas fără combustibil, repet, am rămas fără combustibil! Pe baterii, luminile de aterizare s-ar putea să nu funcționeze complet.

– Am înțeles, Juliet, veni răspunsul, în timp ce Buck se așeză de cealaltă parte a intervalului față de Chaim. Mecanismul de aterizare ridicat?

– Da, spuse T. Ridic roțile. Așteaptă confirmarea.

– Repetă! Am primit confirmarea că roțile sînt ridicate?

– Negativ.

– Pentru că nu mai este curent sau pentru că nu sînt ridicate roțile?

– Nu am simțit nimic.

– Ține cont de asta cînd te apropii. Ne vezi?

– Afirmativ.

– Toate luminile pistei sînt aprinse.

– Mulțumesc. Luminile de aterizare sînt aprinse.

– Înțeles. Repetă procedura de ridicare a roților.

– Înțeles.

– A reușit?

– Negativ.

– O să încercăm să ne lămurim cînd te apropii. Îți va afecta aterizarea și ceea ce vrei să faci.

– Înțeles.

– Altitudinea?

– Trei sute și scade... două sute șaptezeci... două sute patruzeci...

– Cobori prea repede, Juliet! Trebuie să eviți gardul din sud.

– Afirmativ. Mă străduiesc. Două sute zece... o sută optzeci... o sută șaizeci și cinci...

– Trebuie să încetinești coborîrea, Juliet.

– Sînt îngrijorat dacă aparatul mai e capabil de zbor.

– Înțeles, dar gardul trebuie să fie prioritatea principală.

– Înțeles. O sută douăzeci... nouăzeci... șaizeci...

Tsion se ridică, se întinse și se uită ce face Kenny. Avea impresia că dormise ore în șir, dar era la fel de obosit ca atunci cînd aținise. Deși era hotărît să nu rateze nimic din ceea ce se petrecea în Noul Babilon, știa că avea nevoie de somn. Se așeză iar și se făcu comod, sperînd, rugîndu-se să fie purtat din nou la porțile raiului. Nu știa cum să numească ceea ce i se întîmplase și nici cum să interpreteze, dar fusese o experiență pe care o ai o singură dată în viață. Rămăsese cu atît de multe întrebări, și multe altele aveau să apară. Dar, înainte să se culce, simți iar îndemnul de a se ruga pentru frații și pentru surorile lui care se găseau în prima linie.

David se îndreptă spre biroul său, iar pe drum îl sună pe Guy.

– Aș vrea să văd poziționarea statuii cînd ești gata.

– Acum?

– Am spus cînd ești gata. E suficient dacă respecți programarea inițială.

– Ceri voie?

– Spun doar că aș vrea să privesc. Este vreo problemă cu asta?

– Nu am nevoie să mă țină de mînă.

– Crede-mă, Guy, nu am nici o intenţie să te ţin de mînă.

– Protocolul impune să nu mi te adresezi pe numele mic.

– Scuze, Blood.

– Blod, de fapt, dar nici să mi te adresezi pe numele de familie nu este potrivit!

– O, nu cred că este un nume aşa rău.

– Of! Titlul meu este acela de ministru!

– Scuze, respectabile ministre! Dar comandantul nostru suprem vrea ca un ofiţer al administraţiei să fie prezent cînd îl pui la locul lui pe băieţaşul cel gol.

– Ce obraznic şi de prost gust!

– Cam aşa m-am gîndit şi eu, dar sînt surprins că eşti de acord.

– David!

– A, pentru dumneavoastră sînt directorul Hassid, domnule ministru Blood. În orice caz, el m-a ales pe mine, aşa că nu mergi nicăieri fără mandea.

– David! *Eu* sînt ministru, deci *sînt* un ofiţer al administraţiei. Tu stai în pat pînă înveţi să fii politicos.

– Scuze, ministraşule, dar am primit ordin direct. Dacă vrei să-l conteşti, trebuie să i te adresezi lui.

– Aşteaptă numai pînă află cum l-ai numit pe potentat!

– O, dacă-i spui asta, te rog să precizezi că mă refeream la statuia ta. Şi poate adaugi că tu însuţi ai recunoscut că era – cum ai spus? – obraznic şi de prost gust.

– La cinci dimineaţa, Hayseed, şi nu o să stăm după tine.

– O, ce bine! Nu mi-ar plăcea să ratez aşa ceva. O zi bună!

Buck ştia că ar fi trebuit să-şi ţină capul ferit, aşa cum făcuse Chaim, dar era prea curios. Se aplecă pe interval, de unde putea să vadă prin cabina pilotului. Avionul era aplecat

prea mult cu partea din față în jos și era clar că T avea să încerce o ultimă manevră pentru a evita cumva gardul de sud; acesta era urmat de o sută de metri de iarbă și apoi de pista de aterizare. Buck observă că majoritatea urmelor de cauciucuri de pe pistă erau la cel puțin patru sute de metri de marginea ei și doar vreo două erau mai aproape, nici una nefiind chiar aproape de iarbă. Nu avea deloc siguranța că T putea trece cu Super J peste gard, ca să nu mai vorbim despre problema ridicată de iarbă și de pistă.

– Mecanismul tău de aterizare este coborît, Juliet! Repet, coborît! Roata întreagă pe dreapta, parțial roata din stînga! Ridică-le și succes!

– Nu credem în noroc! strigă Buck, cînd gardul dispăru din vedere. Dumnezeule, facă-se voia Ta prin T!

– Înțeles! strigă T apucînd maneta.

Avionul trecu gardul, apoi mătură iarba, mai întîi cu coada.

Impactul îl înfundă pe Buck atît de adînc în scaun, încît simți zguduitura în fiecare fibră a ființei sale. Chaim scoase un mormăit oribil și părea că fața îi ajunsese lîngă pantofi. Buck își dori să fi fost și el în aceeași poziție, deoarece simți că i se rup țesuturile moi, de la coccis pînă la gît, și era sigur că ambii umeri îi fuseseră smulși din încheieturi. Simți zguduitura chiar și în picioare, în glezne, în genunchi, iar avionul era tot cu partea din față în sus, în timp ce coada sfîșia iarba.

Aceasta însemna că avea să mai urmeze un impact, cel puțin, dar Buck nu-și putea închipui că îl vor mai simți acolo, în compartimentul din spate, cel puțin nu la intensitatea primului.

Unghiul și viteza la care T adusese avionul purtară aparatul pe coadă pînă la pistă. Cînd ajunse la bordura pistei, botul avionului căzu și se desfăcu într-o ploaie de scîntei, atît

de rapid, încît jumătatea din față a fuzelajului se desprinse de cea din spate, iar cele două fragmente uriașe continuară să alunece, zgîriind asfaltul și rotindu-se în direcții diferite.

Buck era conștient de cer, de asfalt, de lumini, de hangare, de scîntei, de zgomot și de ameteală, pînă cînd forțele de greutate deveniră prea puternice și simți cum își pierde cunoștința.

– Doamne, spuse el, cînd un întuneric fericit îi invadă mintea, îmi pot reveni din asta. Lasă-mă aici o vreme. Chloe, te iubesc. Kenny...

Epuizat, David nu putea să doarmă. Se întinse în locuința sa, întrebîndu-se de ce îi plăcea așa de mult să-l chinuiască pe Guy Blod. Nu-i ieșea din minte povestea lui Rayford, cum îl chinuise pe prietenul lui Hattie Durham, Bo, și cum acesta se sinucisese în cele din urmă. Desigur, Guy era o figură, iar lui David îi plăcea să-l învingă într-o bătălie a spiritelor și a sarcasmului. Dar spera oare să izbutească să aibă o influență pozitivă asupra acestui bărbat? Era destul de greu de imaginat că Guy avea să devină credincios, dar cine ar fi spus că însuși David s-ar fi întors vreodată spre credință? Tînăr tehnician israelian cu spirit de stradă, fusese toată viața un agnostic și un sceptic. Oare ar putea să ia de la capăt relația cu Guy, sau acesta i-ar rîde în față? Indiferent de reacții, trebuia să procedeze cum era corect.

David scrise un mesaj de dragoste pentru Annie, spunîndu-i că, deși fusese de acord să nu se gîndească să aibă copii decît după Venirea întru Slavă, el tot voia ca ei să se căsătorească. Răspunsul dat de ea avea să-i determine următorul pas în relația lor.

Privi din nou mesajele şi e-mailurile, apoi consideră că ştie cam pe unde se află fiecare membru al Armatei Pătimirilor. Toţi absenţi motivat, hotărî el. Buck şi Chaim trebuie să fi ajuns în Grecia pînă acum. Se întrebă cum va proceda Chaim ca să nu fie recunoscut.

După ce se rugă scurt pentru Tsion, care, spera el, va reveni în curînd la studiile şi la comentariile sale publicate pe internet, David se prăbuşi pe pat. Ceru iertare pentru felul în care îl tratase pe Guy Blod şi îl rugă pe Dumnezeu să îi insufle milă şi înţelegere pentru acest bărbat. Bineînţeles că va fi periculos să-şi declare credinţa în faţa cuiva din interiorul Comunităţii Globale, dar nu voia să elimine posibilitatea convertirii acestui om, odată ce el şi Annie vor fi scăpat.

Buck deschise ochii, şi îi fu teamă că va suferi un şoc. Aerul nopţii îl izbi ca o rafală polară, deşi ştia că nu era atît de rece. Nici măcar nu-i ieşeau aburi pe gură. Stătea în jumătatea din spate, zdrenţuită, a lui Super J, privind drept pe pistă, la jumătatea din faţă, care se găsea la vreo opt sute de metri distanţă. Trebuia să iasă, să ajungă la T, să se asigure că acesta era în siguranţă. T le salvase vieţile. Ce lovitură de maestru, să faci să zboare o pasăre lipsită de viaţă!

Chaim! Buck se uită la stînga sa şi-l văzu pe bătrîn încolăcit, aplecat înainte, apăsînd cu capul pe spătarul scaunului din faţa sa. Cum de nu-şi rupsese gîtul? Să îndrăznească Buck să-l mişte?

– Chaim! Chaim, ai păţit ceva?

Rosenzweig nu se mişcă. Buck îl atinse încet pe spate şi-şi observă mîna tremurînd ca frunza. Îşi încleştă palmele, ca să se controleze, însă îi tremura tot trupul. Avea cumva ceva

rupt, plesnit sau rănit? Nu părea, dar va resimți dureri cîteva zile. Și nu trebuia să lase starea de șoc să pună stăpînire pe el.

Îngrijorat din cauza lui Chaim, Buck își desfăcu rapid centura și se întinse pînă la încheietura mîinii lui drepte; Chaim avea ambele mîini înfășurate strîns în jurul gleznelor. Nu putu să slăbească strînsoarea, așa că își împinse degetele între piciorul lui Chaim și încheietura mîinii. Îi simți pulsul, un puls puternic și periculos de rapid.

Buck auzi pași și strigăte. Apărură trei lucrători ai serviciului de urgență, care voiau să știe dacă existau supraviețuitori.

– Am nevoie de o pătură, spuse Buck. Mi-e foarte frig. Iar el are nevoie de cineva care se pricepe să-l scoată de aici și să-i verifice rănile de la gît.

– Sînge, remarcă unul dintre bărbați.

– Unde? întrebă Buck.

– Pe pantofii bărbatului. Uite!

Sîngele se scurgea de la fața lui Chaim pe pantofi.

– Domnule! îl strigară ei. Domnule!

Întorcîndu-se spre Buck, unul spuse:

– Cum îl cheamă?

– Spuneți-i „doctore". O să vă audă.

Cineva îi aruncă o pătură lui Buck, iar el văzu că mai mulți lucrători alergau pe pistă, spre cealaltă jumătate a avionului. Încercă să se ridice în picioare. Îl dureau toate. Capul îi zvîcnea. Era ametit. Trase pătura în jurul său, simțindu-și dureros fiecare mușchi și fiecare os, și coborî împleticindu-se în fața epavei, pe pămînt ferm. Rămase acolo în picioare, clătinîndu-se, asigurînd pe toată lumea că nu pățise nimic. Trebuia să ajungă la T. Pentru Chaim nu avea ce face. Dacă pulsul crescut și rănile faciale erau cele mai grave probleme,

urma să se facă bine. Era prea tîrziu să-i spună să nu-şi folosească numele adevărat.

Buck porni către celălalt capăt al pistei, dar se mişca atît de încet, încît se întrebă dacă va reuşi să ajungă pînă acolo. Pămîntul parcă îl îmbia, şi aproape căzu de cîteva ori. Dar, deşi ştia că probabil arăta ca un om beat, continuă să-şi forţeze picioarele să se mişte. Un medic alergă spre el din jumătatea cu cabina pilotului, iar altul veni din jumătatea din spate. Cînd se apropiară de Buck, el se gîndi că îl vor cără tot restul drumului. Nu se mai putea ţine pe picioare.

Dar ei îl ignorară şi strigară unul la altul. Cel din spatele lui îi spuse celuilalt:

– Bătrînul de acolo, din spate, seamănă cu israelianul care a murit în incendiul unei case noaptea trecută.

– I se întîmplă deseori să fie confundat, spuse Buck, dîndu-şi seama că nu l-a auzit nici unul.

– Cum este pilotul? întrebă primul medic, dar Buck nu auzi răspunsul.

– Ce a spus? strigă el după bărbatul care acum fugea spre cabina pilotului.

– Nu se poate!

Buck nu văzuse nici cum bărbatul clătinase din cap drept răspuns, dar poate că nu se uitase cu destulă atenţie. În cele din urmă, ajunse la capătul din faţă al avionului. Nu se ocupa nimeni de T. Asta putea fi semn bun sau semn rău. Auzi pe cineva strigînd după un sac pentru cadavre.

Nu era posibil. Dacă el şi Chaim supravieţuiseră zdruncinăturii, cu siguranţă supravieţuise şi T. Era într-o formă mai bună decît ambii pasageri. Unul dintre lucrători încercă să blocheze accesul lui Buck în avion, dar Buck îl privi fix şi îl

înghionti uşor, iar bărbatul îşi dădu seama că nu avea rost să-l convingă să nu se urce.

– Vă rog să nu atingeţi cadavrul, spuse bărbatul.

– Nu este un cadavru, se împotrivi Buck.

Cu siguranţă interpretaseră greşit, îi puseseră în grabă un diagnostic greşit, oricare ar fi fost problema.

– Este un prieten, pilotul nostru.

Fragmentul în care se găsea cabina pilotului se oprise direct sub un bec uriaş al pistei, iar epava era scăldată în lumină. Buck nu văzu sînge, nici oase, nici membre răsucite. Păşi în spatele lui T, care stătea drept, prins cu centura. Mîna stîngă îi stătea fără vlagă în poală, iar dreapta zăcea, cu palma deschisă, în spaţiul dintre scaune. Capul îi atîrna în faţă, cu bărbia în piept.

– T, spuse Buck, punînd o mînă pe umărul lui, ce faci, prietene?

Îl simţi pe T cald, bine făcut, musculos. Buck îi puse un deget pe jugulară. Nimic. Simţi cum îi alunecă pătura de pe umeri. Se prăbuşi dureros în scaunul de lîngă cel al lui T şi-i luă mîna lipsită de viaţă în mîinile sale.

– Vai, T, se lamentă el. Vai, T.

Partea raţională din creierul lui îi spuse că se vor mai petrece astfel de lucruri. Vor muri şi alţi prieteni şi fraţi credincioşi. Se vor regăsi peste trei ani şi jumătate. Dar, deşi nu îl cunoştea pe T aşa cum îl cunoscuse Rayford, această pierdere tot îl durea. Stătea lîngă un bărbat nemişcat, care îşi riscase viaţa şi libertatea de mai multe ori pentru Armata Pătimirilor. Iar acum făcuse sacrificiul suprem.

– Trebuie să îndepărtăm cadavrul şi epava, domnule. Îmi pare rău. Aceasta este o pistă funcţională.

Buck se ridică în picioare şi se aplecă deasupra lui T, cuprinzîndu-i capul cu braţele.

– Ne vedem la porţile cerului, şopti el.

Buck îşi tîrî pătura din avion, dar nu putu merge mai departe. Încercă să se aşeze pe marginea pistei, dar îşi pierdu echilibrul şi se rostogoli pe spate. O adiere mai puternică îi răcori ceafa şi nu avu forţa să protesteze atunci cînd simţi o mînă în buzunarul său.

– Vă întîlniţi cu cineva aici, domnule Staub?

– Da.

– Cu cine?

– Cu Miklos.

– Lukas Miklos, tipul cu lignitul?

– Da.

– Este în terminal. Puteţi merge pînă acolo?

– Nu.

– O să aducem o targă aici.

Buck privi cum trupul lui T fu pus într-un sac.

– Aveţi grijă de bătrînul de acolo, din spate, reuşi să spună Buck, arătînd în cealaltă direcţie.

– Am stabilizat starea bătrînului, spuse cineva. Îi curge sînge din nas şi-i bate nebuneşte inima, dar va supravieţui.

Şi Buck îşi pierdu iar cunoştinţa.

Cerul începu să se întunece în Chicago, pe la şapte, dar Rayford hotărî să aştepte pînă la opt pentru a se aventura pe străzi. Îşi dorea un cer negru ca smoala şi nici o privire străină care să-i însoţească. Oraşul fusese abandonat, condamnat, iar accesul în interiorul lui, interzis de luni de zile; nu l-ar fi surprins să afle că nici măcar un beţiv uitat de lume nu bătea acele drumuri. Fie că erau radiaţii, fie că nu, trupuri în descompunere

zăceau pe străzi precum gunoaiele. Poate că reprezenta o ascunzătoare mai bună, dar nu era un loc în care să-ţi doreşti să trăieşti.

Ieşi încet de sub staţia în ruine, cu luminile stinse, sperînd să ridice cît mai puţin praf posibil. Nimic nu mai era cum fusese odată.

Între raiduri izolate de bombardamente şi marele cutremur, se încercaseră nişte reparaţii, dar acestea se doreau a fi doar scurtături, drumuri cu două benzi care o tăiau direct prin oraş. Dintre ele numai cîteva erau terminate, dar abia pe jumătate, aşa că traseul cel mai direct era unul în linie dreaptă – peste, pe dedesubtul, în jurul şi printre obstacolele naturale şi artificiale –, în cel mai bun vehicul cu tracţiune integrală care putea fi găsit.

Rayford bănui că erau în jur de douăzeci şi cinci, treizeci de kilometri de mers, cu farurile stinse cea mai mare parte a drumului, cu vreo cincisprezece kilometri la oră.

– Sper că David nu s-a înşelat alegînd clădirea aia, zise el.

– Şi eu, răspunse Chloe. Pentru binele meu. Desigur, am văzut micul lui tur virtual al locaţiei. Dacă este măcar pe jumătate ceea ce pare a fi, atunci va reprezenta o ascunzătoare aproape ideală.

Leah adormise.

David îşi făcu apariţia la locul în care se construia statuia cu cîteva minute înainte de cinci dimineaţa, Ora Carpathia. Guy începu cu ceva sarcastic despre cum îşi puteau termina ei acum lucrarea. David ridică ambele mîini.

– Scuzaţi-mă dacă vă reţin. Domnule ministru Blod, două vorbe, vă rog?

Guy păru atît de şocat că David i se adresase conform protocolului, în faţa personalului său, încît lăsă baltă ceea ce făcea şi se retrase cu el cîţiva metri mai deoparte.

David întinse mîna, iar Guy, evident suspicios, i-o scutură într-o doară.

– Vreau să îmi cer scuze pentru că v-am vorbit în mod nepotrivit, domnule. Am încredere că mă veţi găsi util şi că nu mă veţi considera o piedică în activitatea dumneavoastră aici.

– Poftim?

– Am spus că vreau să-mi cer scuze...

– Te-am auzit, Hayseed. Aştept să ajungi la poantă.

– Asta a fost tot ce am avut de spus, domnule.

– Aştept să văd ce se petrece mai departe! spuse Guy tărăgănat.

– Asta este tot, domnule. Mă iertaţi?

– Pardon?

– Am spus că asta este tot, domnule...

– Te-am auzit; încerc doar să diger situaţia. Comandantul suprem te-a pus să faci asta, nu-i aşa? Ei bine, să ştii că eu nu te-am pîrît. Haide, cine te-a determinat să faci asta?

Lui David i-ar fi plăcut să poată spune „Dumnezeu" şi să-l vadă cum se prăbuşeşte în faţa măreţiei acestui cuvînt.

– Nici o influenţă exterioară, domnule ministru Blod. Nici un motiv ulterior. Vreau doar să o iau de la început în relaţia noastră şi să pornesc cu dreptul.

– Atunci contează pe mine, domnule!

– Acesta înseamnă că îmi acceptaţi scuzele?

– Înseamnă orice vrei tu să însemne, soldat!

– Mulţumesc. Nu are nici un rost să vă mai reţin din lucru.

– Aşa este. Sîntem gata să ridicăm statuia în cinci minute.

15

Buck se chinui să deschidă ochii. Nu se mai simţise niciodată atît de epuizat.

Soarele de dimineaţă pătrundea prin transperante într-o mică infirmerie. Nu ştia unde se afla. Se trezise la rugăciunea în şoaptă a trei oameni care stăteau ţinîndu-se de mîini. Pe unul îl recunoscu drept Lukas Miklos. Ceilalţi erau un bărbat înalt, brunet, cam de vîrsta lui, şi unul mai bătrîn, mai scund, din Orientul Mijlociu.

– Cum te simţi, prietene? întrebă Lukas apropiindu-se.

– Mi-a fost şi mai bine, Laslos, dar mă bucur că te văd. Unde sîntem? Ce mai face Chaim?

Lukas se apropie şi şopti:

– Chaim va fi bine, dar a trebuit să inventăm un nume fals pentru el. Nasul său a suferit răni serioase, iar maxilarul i-a fost spart. Aşa că nu a vorbit, iar personalul medical nu este suspicios, ci doar curios. În acest moment este supus unei intervenţii chirurgicale. Falsificatorul nostru de documente a făcut imposibilul, aşa că...

– Şi pilotul nostru s-a prăpădit, nu-i aşa? Nu am avut halucinaţii.

– Într-adevăr. Slavă Domnului că era un credincios. Actele îl identificau drept Tyrola Mark Delanty. Era un nume fals sau...?

– Nu avea nevoie de un nume fals. Conducea un mic aeroport de lîngă noi şi era în stare să scape de privirile suspicioase.

Laslos dădu din cap înţelegător.

– Comunitatea Globală nu permite ca trupurile să fie transportate peste graniţă. Lasă înmormîntarea lui pe seama bisericii noastre.

Buck îşi roti uşor braţele şi capul. Durerea îi străbătu gîtul.

– Ce va face falsificatorul tău în legătură cu poza lui Chaim?

Lukas privi peste umăr.

– Uite ce am făcut după operaţie.

Îi arătă lui Buck un act de identitate cu o fotografie zgîriată aproape în întregime, cu puţin păr alb vizibil, în partea de sus.

– Nu arată ca şi cum ar fi trecut printr-o prăbuşire? Am încercat să convingem autorităţile să amîne operaţia pînă se reduceau umflăturile, dar au personal redus aici, ca pretutindeni. Între timp, el este Tobias Rogoff, un bibliotecar pensionat din Gaza, în drum spre America de Nord, cu o cursă charter; în acelaşi avion te vei afla şi tu.

– El ştie asta?

– I-am spus cu cîteva ore în urmă. Conform versiunii noastre, compania de asigurări a charterului are contract cu Albie Air să garanteze continuarea călătoriei de îndată ce voi doi sînteţi apţi de zbor.

– Eu sînt apt acum, zise Buck uitîndu-se peste umărul lui Laslos, spre cel din Orientul Mijlociu. Tu trebuie să fii Albie.

– Da, domnule, spuse acesta cu accent gros şi făcînd o uşoară plecăciune. Eu şi socrul dumneavoastră, prietenul dumneavoastră – domnul McCullum – ne cunoaştem de mult. La fel Abdullah Smith.

– Da, ştiu asta. Nu mă aşteptam să te văd purtînd semnul. Socrul meu ştie?

Albie clătină din cap.

– S-a întîmplat foarte recent, în ultima săptămînă. Am încercat să-l contactez pe Rayford, dar mi-a fost imposibil să dau de el. Desigur, acum ştiu de ce.

– Şi cum ai ajuns credincios, domnule?

– Mi-e teamă că nu e nimic spectaculos. Întotdeauna am fost un om religios, dar Rayford, Mac şi Abdullah m-au îndemnat să meditez asupra scrierilor doctorului Ben-Judah. Pînă la urmă, am meditat. Ştii ce m-a impresionat? Felul în care analizează diferenţa dintre religie şi creştinism.

– Cunosc pasajul, spuse Buck, dacă te referi la afirmaţia lui că religia este încercarea omului de a ajunge la Dumnezeu, în timp ce Isus este încercarea lui Dumnezeu de a ajunge la om.

– Chiar la asta mă refer, confirmă Albie. Am petrecut vreo două zile navigînd prin arhivele de pe siteul doctorului Ben-Judah, i-am văzut explicaţiile privind nenorocirile şi judecăţile prorocite, apoi am studiat profeţiile despre venirea lui Hristos. Cum ar putea cineva cu mintea întreagă să citească acestea şi să nu...

– Scuză-mă, Albie, zise Laslos, dar trebuie să trecem mai departe. Ar trebui să-ţi spunem, Buck, că doctorului Rosenzweig i-au sclipit ochii la perspectiva de a avea o nouă identitate. Nu ştim cît va mai dura pînă cînd va fi în stare să

vorbească, dar este clar că abia aşteaptă să pretindă că este altcineva.

Buck se trase pe marginea patului.

– Sîntem aproape de aeroport?

Laslos clătină din cap.

– Sîntem la nord de Kozani. Albie a adus noul avion la Ptolemaïs, iar atunci cînd tu şi, ăă, Tobias veţi fi sănătoşi, veţi pleca de acolo. Între timp, de îndată ce vă putem scoate de aici, veţi sta cu noi la aceeaşi locuinţă de refugiu în care l-am adăpostit şi pe Rayford.

– Nu ne-am cunoscut, spuse Buck, întinzînd mîna pe lîngă mîna lui Laslos, pentru a face cunoştinţă cu tipul cel înalt şi subţire.

– Iertaţi-mă, se scuză Laslos. Pastorul Demeter.

Pastorul spuse:

– Domnule Williams, am răspuns la telefonul dumneavoastră cu ceva timp în urmă şi am vorbit cu soţia. Ea şi socrul dumneavoastră verifică o nouă locuinţă de serviciu, iar ea s-a simţit foarte uşurată să afle că sînteţi în viaţă, dumneavoastră şi Chaim. Normal, le pare rău de pierderea domnului Delanty, în special lui Rayford. Doamna Williams vrea să vă vorbească de îndată ce puteţi.

– Vreau să ajung în curînd acasă, spuse Buck. Albie, pun pariu că nu plănuiai să zbori atît de departe, nu-i aşa?

– Nu am pentru ce să mă întorc la Al Basrah, domnule Williams. Puteţi folosi alt avion şi alt pilot?

– O, cred că Armata Pătimirilor ar putea găsi loc pentru cel mai bun agent de pe piaţa neagră!

Demetrius îi dădu telefonul lui Buck. În timp ce acesta forma numărul, Laslos îi explică faptul că, pînă acum, nu

părusera să stîrnească suspiciuni din partea Comunității Globale.

– Ei cred că Demetrius lucrează pentru mine și că tu ești un american venit să facă afaceri.

Lui Chloe nu-i plăcu planul.

– Pleacă de acolo, Buck, îi spuse ea. Am găsit locuința de refugiu perfectă. Chiar și tatăl meu cel cîrcotaș crede asta. Chaim este isteț, dar nu se pricepe la treburile astea clandestine. Lasă-ne să vă aducem sănătoși aici, la adăpost.

– Poate că ai dreptate, Chlo', zise el. Cît este ceasul acolo? Trebuie să-l sun pe tata.

Ea făcu o pauză.

– Buck, a trecut de opt seara și este chiar mai devreme în vest; dar acesta era unul dintre motivele pentru care voiam să-ți vorbesc.

El citi în glasul ei ceea ce se întîmplase.

– Tata?

– Da.

– Și...

– Și fratele tău, Buck. Îmi pare rău!

– Cum?

– Comunitatea Globală.

– Ne căutau pe noi?

– Așa am înțîles.

– Dar ei nu știau unde sîntem! Din acest motiv nu le-am spus niciodată!

– Știu, iubitule. Se pare că sînt și niște vești bune.

– Care?

– Sursa noastră ne-a spus că prima încercare de a scoate informații de la ei a trebuit să fie amînată. Erau la biserică.

– Chloe, nu.

– Este adevărat, Buck. Leah a găsit un credincios la Buffer, care are acces la aceste planuri, iar ea spune că informaţia provine dintr-o sursă de încredere.

– De ce nu mi-ar fi spus tata?

– Poate că nu sosise vremea.

– Aş vrea să ştiu sigur.

– Leah încearcă să dea de biserică, pentru ca ei să ştie ce s-a întîmplat şi să fie atenţi. O să ceară să afle adevărul despre tatăl şi despre fratele tău.

Rayford trebuise să se oprească din şofat cînd primi vestea morţii lui T. Merse pe jos cale de cîteva străzi, în întuneric, iar cînd Chloe îl întrebă dacă poate merge alături de el, îi mulţumi şi adăugă:

– Am nevoie de cîteva clipe, iubito.

Chicago era, evident, o mare harababură. Clădiri făcute grămezi, trupuri descompuse, vehicule lovite sau arse. Părea un mediu potrivit pentru Rayford.

Cel mai greu de suportat lucru, în acele vremuri, decise el, era modificarea bruscă şi neaşteptată a trăirilor. Nu se va obişnui niciodată cu şocul pierderii cuiva şi al necesităţii de a mărunţi durerea în aşchii mici, pentru a face suportabilă şi, astfel, pentru a fi în stare să-şi continue treburile care nu suportau amînare.

În trecut, la moartea cuiva apropiat, Rayford repeta în gînd lista în continuă creştere a deceselor. Acum nu mai făcea acest lucru. Se întrebă dacă o persoană are o limită, dacă există un rezervor finit de suferinţă, care, în cele din urmă, se epuizează şi-l seacă de lacrimi, de regrete, de melancolie. Se opri la ceea ce fusese cîndva zidul unei clădiri şi se aplecă, cu mîinile pe

genunchi. Rezerva lui de suferinţă nu se terminase, iar durerea pierderii erupea din el.

Deşi era greu, Rayford trebuia să condenseze disperarea provocată de această nouă moarte în doar cîteva ceasuri. Nu îi era permis să persiste asupra ei, să-şi păstreze amintirile, să consoleze o văduvă, să dea vestea unei întregi congregaţii. Nu avea să fie nici un priveghi, nici funeralii, nici măcar o slujbă religioasă, la felul în care se petreceau lucrurile. Biserica lui T va face una, desigur, dar Rayford nu putea îndrăzni să participe. Cine ştie cine ar fi putut să privească, pîndindu-l?

Pe T nu îl cunoşteau mulţi dintre camarazii săi din Armata Pătimirilor. Vor rămîne doar cîteva amintiri. El nu mai era. Îl vor revedea în rai. Ce urma pe lista crizelor? Era nedrept, nefiresc. Cum putea cineva să trăiască în felul acesta şi să rămînă sănătos?

Rayford era recunoscător pentru revenirea sa la ceea ce doctorului Ben-Judah îi plăcea să numească „prima iubire a lui Hristos", acea perioadă minunată, în care planul mîntuirii şi fiorul credinţei sînt proaspete şi noi. Era recunoscător pentru sfatul lui Demetrius Demeter, pentru clipele de odihnă a sufletului pe care discuţia cu acesta i le adusese.

Iar acum asta. Se cutremura din toată fiinţa. Se pare că avusese parte de emoţii suficiente pentru douăzeci şi patru de ore. Era cazul să se mai liniştească.

Ca de obicei, cînd era încordat în felul acesta, Rayford încercă să treacă în revistă lucrurile pentru care încă mai trebuia să fie recunoscător. Fără excepţie, fiecare binecuvîntare din viaţă avea un nume: Chloe, Kenny, Buck, Tsion, Leah, noua ei prietenă pe care el nu o cunoscuse încă, cei doi Zeke, Chaim, David şi Annie, Mac, Abdullah, Laslos şi soţia lui, Demetrius, Albie. Rayford se întrebă de ce fusese Albie

atît de dornic să fie de ajutor în Grecia şi ce lucru urgent şi confidenţial voia acesta să-i spună.

Trebui să îşi alunge din minte ideea că lista lui, în mod inevitabil, va suferi şi pierderi, nu doar cîştiguri. Pierduse deja atît de mulţi, inclusiv două soţii. Nu-şi permitea să se gîndească şi la pierderea altor rude.

Cînd se întoarse la Rover, Leah îl informă că dăduse de conducătorul casei în care funcţiona biserica pe care o frecventau tatăl şi fratele lui Buck.

– I-am spus că mi-aş dori să poată vorbi direct cu Buck şi a zis că i-ar face plăcere; nu mi s-a părut însă că procedez corect dacă i-aş fi dat numărul lui Buck.

– Ai procedat înţelept, zise Rayford. Lasă-l pe Buck să decidă. Telefonul lui este sigur, dar pastorul acesta probabil că are telefonul ascultat, dacă tocmai au fost vizitaţi de Comunitatea Globală. Încearcă să-l suni pe Buck şi dă-i numărul pastorului. Lasă-l pe el să decidă dacă îl contactează.

Cîteva minute mai tîrziu, Rayford parcă lîngă clădirea Strong, cercetară locul şi îl găsiră sigur. Se aşezară toţi trei pe trotuar, cu spatele la cărămida cea rece, iar Rayford îşi scoase telefonul.

Era ceva în aerul din Noul Babilon, în clipele de dinaintea zorilor, care nu îi plăcuse niciodată lui David. Poate că Israelul era mai plin de viaţă. Amîndouă erau zone de deşert, dar, în Israel, momentele dinainte să se crape de ziuă îl revigoraseră întotdeauna, îl făcuseră să aştepte cu nerăbdare promisiunea zilei. Dimineţile uscate, calde, lipsite de adierea vîntului din Noul Babilon, deşi frumoase, ca orice răsărit, îl sufocau pe David.

A-l privi pe Guy Blod cum făcea ultimele retuşuri la statuia uriaşă a lui Nicolae Carpathia nu îl înveselea pe David. La mai puţin de treizeci de metri distanţă, sute de mii de pelerini îndoliaţi din toată lumea se mişcau încet, în tăcere, aşteptînd ore în şir pentru cîteva secunde în faţa sarcofagului. Era trist că aceşti lingăi orbi, pierduţi şi îndrumaţi pe un drum greşit erau în mod evident îngrijoraţi pentru viitorul lor, din cauza pierderii liderului lor iubit. Dar aici, în spatele cortinelor uriaşe, Guy şi asistenţii săi dădeau ultimele retuşuri produsului final.

– Ai chef să te uiţi mai de aproape? îl întrebă Guy pe David, coborînd cu o schelă mobilă.

„Nu prea", voi să spună David, dar cum să explice refuzul unui aşa-numit privilegiu? Ridică din umeri, gest pe care Guy îl interpretă drept un răspuns afirmativ, iar sculptorul dădu instrucţiuni.

– Nu este loc decît pentru o persoană pe schelă şi trebuie să manevrezi singur mecanismul de control. Ai grijă! Prima oară cînd am făcut asta, aproape că mi-am distrus propria creaţie!

Guy îi arătă lui David mecanismul de control, care consta, de fapt, dintr-o manetă şi un schimbător de viteză. Era tentat să îndrepte structura mobilă spre capul statuii, să o ridice şi să dărîme capodopera. În timp ce David exersa spasmodic manevrarea schelei înainte de a se pune în mişcare, Guy strigă, avertizîndu-l:

– Atenţie la fum! Focul este aprins sub genunchi, iar faţa este singurul loc prin care iese fumul.

– De ce nu ai aşteptat pînă o puneai la locul ei şi apoi să aprinzi focul?

– Nu vrem să distragem atenţia mulţimilor. Tipul acesta de artă este un duet între sculptor şi privitor, iar scopul meu este ca ei să împărtăşească iluzia că statuia are viaţă.

– Şapte metri înălţime şi făcută din metal? Cum va da asta senzaţia de viaţă?

– Ai încredere în mine, merge. Oamenilor le va plăcea. Dar aş strica tot dacă ei ne-ar vedea îndesînd materia pentru foc.

– Ce foloseşti drept combustibil? întrebă David.

– Un fel de argilă, spuse Guy. Iar pentru aprindere, hîrtie fină, de cea mai bună calitate.

– De unde vine asta?

– De la fiecare neam şi de la fiecare naţiune! zise Guy, iar oamenii lui rîseră. Serios, ni se livează nenumărate cărţi sfinte din toată lumea, ultima contribuţie a răposatului Suveran Pontif. A transportat de la Roma toate textele sfinte care fuseseră confiscate şi donate de către diversele religii şi secte atunci cînd s-a înfiinţat religia unică globală.

David simţi repulsie; nu mai avea nici un chef să privească de mai aproape, dar nu mai putea da înapoi.

– Priveşte lucrătura manuală! spuse Buck.

Ce era de văzut în afară de fier negru, lustruit?

– Poţi să atingi, dar ai grijă! Stă într-un echilibru fragil!

Aflat la o înălţime de aproape două etaje şi jumătate, David abia îl mai putea auzi pe Guy. Prin ochii, prin nările şi prin gura statuii care reda un Carpathia gigantic ieşea fum. Era ciudat. Deşi de aşa aproape se pierdea iluzia că ochii erau adevăraţi, trăsăturile, făcute după mulajul trupului real, erau copii perfecte.

David era suficient de sus pentru a vedea dincolo de statuie, spre orizont, unde soarele începea să scalde cerul.

Tresări brusc şi se trase înapoi, lovindu-se în bara de siguranţă. Întregul eşafodaj se cutremură şi îi fu teamă să nu se răstoarne.

– Hei! strigă unul dintre asistenţii lui Guy.

– Ce se întîmplă sus acolo? strigă şi Guy. Ai păţit ceva?

David făcu semn cu mîna. Nu voia să spună ce auzise, ce-l făcuse să tresară. Se linişti şi ascultă. Un mormăit slab, ca şi cum s-ar fi auzit din burta statuii. Înăbuşit şi răsunător, era, în mod evident, timbrul lui Carpathia. Ce spunea şi cum făcuseră să se audă aşa? Un cip? Un CD-player? O casetă?

Simţi din nou vibraţia, auzi murmurul, înălţă capul şi ascultă.

– Voi vărsa sîngele sfinţilor şi al profeţilor.

David lovi mecanismul de control, iar schela mobilă coborî vreun metru şi jumătate, apoi se opri, legănîndu-se.

– Cum aţi făcut asta? strigă el.

– Ce?

– Să puneţi o înregistrare acolo!

Tăcere.

– Ei, cum aţi făcut? Unde este dispozitivul şi ce înseamnă fraza asta?

Guy se holba în continuare la el, nepricepînd nimic.

– Guy!

– Ce e?

– Ce nu ai auzit? Trebuie să repet tot?

– Ce nu am auzit? Nu am auzit nimic altceva decît pe tine, David. Despre ce dracu' vorbeşti?

David începu să coboare încet.

– Chestia asta vorbeşte. Cum aţi făcut? O casetă? Un disc? Ce anume? Căldura sau fumul nu o vor distruge?

Guy se întoarse şi-şi privi oamenii. Şopti:

– Vorbeşti serios?

– Ştii foarte bine că vorbesc serios, Guy.

– Carevasăzică ne tutuim din nou?

– Putem să lăsăm asta deoparte, domnule ministru-director-poten-sau-cum-mai-vrei Blod? Chestia asta vorbeşte. Am auzit de două ori, şi nu sînt nebun.

– Tu ori eşti nebun, ori te înşeli.

– Nu-mi spune mie ce am auzit şi ce nu!

– Atunci ai auzenii, domnule director Hassid! Nu am scăpat din ochi chestia aceasta de cînd ne-a fost livrată carcasa. Nu sîntem într-un parc tematic aici. Nu am nevoie de păpuşi gigantice care vorbesc. Ai înţeles? Acum te-ai liniştit? Pot să le spun să înceapă amplasarea ei pe locul stabilit?

David aprobă din cap şi se dădu la o parte, pentru a permite unui motostivuitor monstruos să se mişte în spatele statuii. Îi sună telefonul şi, de îndată ce răspunse, aparatul îi indică faptul că îl mai căuta cineva.

– Directorul Hassid la telefon, rămîneţi pe fir, vă rog.

Dar, imediat ce trecu pe linia cealaltă, auzi:

– Dav...!

Recunoscu vocea lui Fortunato.

– Directorul Hassid la telefon, rămîneţi pe fir, vă rog, spuse din nou, revenind pe linia lui Fortunato. Mă scuzaţi, domnule comandant! Supraveghez amplasarea statuii şi...

– Sînt sigur că vor reuşi şi fără tine, David. Ţi-aş fi recunoscător dacă nu mă vei mai pune să aştept la telefon.

David ştia că trebuia să se scuze din nou, pentru a salva aparenţele; se gîndea însă la cît de important fusese seara trecută pentru Fortunato ca el să se scoale la cinci dimineaţa şi cît de lipsit de importanţă părea acum.

– Avem o situaţie specială aici, continuă Leon. Am nevoie de tine în sala de conferinţe de la etajul al optsprezecelea! Cît se poate de repede!

– Trebuie să aduc ceva sau să mă gîndesc la ceva?

– Nu. De fapt, da. Orarul căpitanului McCullum.

– O, este...

– Îmi spui cînd ajungi aici, David. Repede, te rog!

David trecu pe linia cealaltă.

– Aşa de dimineaţă şi deja nu-ţi mai vezi capul de treburi, nu, băiete? întrebă Rayford.

– Scuze! Ce s-a întîmplat?

David se dădu mai în spate în timp ce vorbea, privind cum statuia ieşea din sala în care fusese realizată şi devenea vizibilă mulţimii. Murmurul crescu, în timp ce oamenii îşi dădeau coate unul altuia şi arătau cu degetul. Statuia era aplecată pe spate, şi, abia cînd ajunse sub razele reflectoarelor, deveni clar pentru toată lumea că era, cum spunea atît de delicat Guy, *au naturel*.

Sunete de uimire şi de surprindere se ridicară din mulţime; apoi oamenii începură să aplaude şi, în curînd, să aclame.

– Ce se întîmplă acolo? întrebă Rayford.

David îi spuse.

– Cred că au aşteptat atît de mult să vadă trupul, încît s-ar închina şi la poze, dacă li s-ar da.

Rayford îl puse la curent pe David cu ceea ce se întîmplase în Grecia.

– Îmi pare rău, căpitane Steele. Am vorbit cu domnul Delanty doar cîteva clipe la telefon, însă ştiu că eraţi apropiaţi.

– Este greu, David. Iar lucrurile nu vor deveni mai uşoare. Uneori mă simt ca un albatros. Cine se apropie de mine, piere curînd.

David îi spuse că era în drum spre o întrunire misterioasă şi fiecare îl informă pe celălalt despre ce se întîmplase la Galá.

– Indiferent ce spun ei, domnule, este clar că împuşcătura a fost trasă la întîmplare şi că glonţul nu l-a nimerit deloc pe Carpathia.

– Asta nu mă face mai puţin o oaie rătăcită, dar...

– O, căpitane, stai puţin...

– Aud mulţimile. Ce s-a întîmplat?

– Vai, aproape că s-a răsturnat! Au aşezat statuia şi s-a aplecat în faţă! Oamenii s-au dat la o parte din calea ei. Tipul care manevra motostivuitorul s-a ridicat să o prindă cînd se lăsa pe spate, ca să nu cadă în partea aceea, iar acest lucru a făcut-o să se aplece iar în faţă! Nu ştiu cum de nu s-a răsturnat. Acum este aşezată şi o fac să stea dreaptă. Vai!

Îi spuse lui Rayford despre furnalul din interiorul ei, dar nu menţionă nimic legat de ceea ce auzise.

– Probabil că mişcarea a scormonit focul, pentru că iese destul fum acum. Ştii că acolo ard Biblii, printre alte cărţi sfinte?

– Nu!

– Domnule, acum voi intra în clădire, şi nu v-am întrebat de ce aţi sunat.

– Sînt la noua locuinţă de serviciu, David.

– Da? Cum este?

– Arată extraordinar, dar avem o problemă. Probabil că se încuie automat în caz de urgenţă. Nu putem intra. O poţi descuia de acolo?

David era lîngă lift.

– Nu pot vorbi aici, domnule, aşa că daţi-mi voie doar să confirm. Am să mă ocup de asta de îndată ce se va termina întrunirea. Aş vrea să pot spune cînd se va sfîrşi, dar îmi este imposibil.

Tsion primi un telefon de la Chloe, care îl informă că era posibil ca ei să se întoarcă foarte tîrziu.

– Vreo dovadă că îşi bagă Comunitatea Globală nasul pe acolo?

– Nici una, spuse el, dar nu adăugă că fusese transportat la ani-lumină depărtare de Mount Prospect timp de cel puţin două minute.

Ea vorbi puţin cu Kenny, care voi în mod repetat să ia receptorul şi „să o vadă pe mama". În cele din urmă copilul spuse „te-iubec-pa-pa".

– Tsion, îţi sînt mai recunoscătoare pentru aceasta decît îţi dai seama, zise Chloe.

– E un copil cuminte, spuse el. Şi ştii că îl iubesc.

Ea îl instrui pe Tsion ce să-i dea de mîncare lui Kenny şi să-l culce la ora nouă. Oricît de mult i-ar fi plăcut să stea cu copilul, sosirea orei de culcare era mereu o veste bună. Adeseori Kenny dormea fără să se trezească noaptea.

David nu-şi dădu timp să se îngrijoreze în legătură cu marea întrunire. Spera doar să nu fie singur cu Fortunato. David sosi ultimul. Erau acolo peste doisprezece directori, inclusiv personalul de televiziune, cei mai mulţi căscînd şi frecîndu-se la ochi.

– Să începem, oameni buni, zise Leon. Ne confruntăm cu o criză. Nimeni nu părăseşte Noul Babilon. În ciuda faptului că populaţia a fost decimată în ultimii trei ani şi jumătate, hotelurile sînt arhipline, iar oamenii sînt de acord să împartă camera cu alţii: stau cîte două familii într-o cameră. Alţii dorm pe străzi, sub acoperişuri improvizate. Aeroportul este plin de avioane mari. Vin încărcate la capacitate maximă, dar toate

zborurile cu plecare de aici sînt anulate, din lipsă de clienţi. Ştiţi ce se întîmplă, nu-i aşa?

– Ceea ce văd nu corespunde cu ceea ce au crezut că vor vedea, spuse o femeie.

David o recunoscu: era Hilda Schnell, directorul Cable News Network al Comunităţii Globale.

– Mă bucur că aţi răspuns dumneavoastră, Hilda, zise Leon. Avem nevoie de ajutorul dumneavoastră.

– Ce pot face *eu?* Şi eu stau pentru funeralii.

– Nu am fost pregătiţi pentru o asemenea mulţime de oameni, spuse Leon. Manifestarea va fi de două ori mai mare decît la Gala de la Ierusalim.

Hilda protestă:

– Tot nu înţeleg cum poate ajuta CNN-ul Comunităţii Globale. Chiar şi la Gală abia am...

– Aveţi răbdare, spuse Leon. După cum ştiţi, am devansat deja funeraliile şi înmormîntarea, pentru a găzdui mulţimile. Am presupus că, atunci cînd vom fi gata de ceremonie, aproximativ un milion de oameni încă vor fi în aşteptare pentru a vedea trupul. Fiind deja mai mult de trei milioane aici, un alt milion estimat ca fiind pe drum, şi probabil nimeni care să plece, trebuie să ne regrupăm. Unde sînt ecranele, cele mari pe care le-am folosit la Ierusalim? Mai avem şi altele?

Cineva de la Programarea Evenimentelor spuse că ele erau depozitate în Noul Babilon şi că vor fi suficiente – suplimentate de monitoare mai mici – pentru a face faţă mulţimii mai numeroase.

– Dar, adăugă el, aceasta va necesita mai multe ore de lucru şi, desigur, o schemă de amplasare a lor. Felul în care este împărţită curtea acum cu siguranţă nu va face faţă unei mulţimi atît de numeroase, mai ales dacă pelerinii care au

trecut deja de catafalc stau şi pentru funeralii. Şi nu văd alt motiv, în afară de acesta, pentru care ei s-ar mai afla în oraş.

– Exact la asta mă refeream şi eu, zise Leon. Am deja ingineri pentru noua organizare. Şi daţi-mi voie să fiu clar: muncitorii încep să rearanjeze baricadele, scaunele, cordoanele de control al mulţimii şi aşa mai departe. Toate aceste activităţi vor continua fără întreruperea procesului de vizionare. Dacă şirul de oameni trebuie mutat, aceasta se va face ordonat, fără a întrerupe procesiunea. Întrebarea mea pentru dumneavoastră, doamnă Schnell, este dacă echipamentul dumneavoastră poate alimenta atît de multe monitoare. Unii oameni, normal, vor fi la sute de metri de podium.

– Nu ne facem griji pentru asta, domnule comandant, spuse doamna Schnell. Noi sîntem preocupaţi să asigurăm cea mai bună acoperire video şi audio a evenimentului pentru televiziune; lăsăm pe seama organizatorilor dumneavoastră să o facă să se potrivească scopurilor lor.

Leon o privi, lipsit de expresie.

– Ce vă sugerez eu, doamnă, este să vă faceţi griji pentru asta. Avem cîntăreţi, dansatori, oameni care vor lua cuvîntul şi altele de felul acesta, pentru reuşita unei ceremonii potrivite nu doar cu ocazia şi cu mărimea mulţimii prezente, ci şi cu statura celui căruia îi aducem omagiul.

– Da, domnule!

– Da, doamnă?

– Spuneţi-ne ce doriţi, domnule!

– Mulţumesc!

– Mulţumim că ne acordaţi acest privilegiu!

Acum Fortunato zîmbea.

– Faptul că ecranele cele mari din Ierusalim sînt deja aici, directore Hassid, face să nu mai am nevoie de piloţii dum-

neavoastră pentru a le aduce. Dacă ne-am putea folosi de întregul echipaj din hangar, de personalul de transport mărfuri, de piloți și de tot restul pentru a controla mulțimile, v-aș fi recunoscător. Viv Ivins va fi coordonator, așa că spuneți-i cîți sînt disponibili și cine sînt aceștia.

Conform noului program, ceremonia și înmormîntarea se vor petrece astăzi la orele douăsprezece și, respectiv, două după-amiaza. Probabil discursurile unora dintre demnitari vor fi scurtate, dar orele respective sînt bătute în cuie și pot fi anunțate imediat. Doamnă Schnell, bănuiesc că acest eveniment înlocuiește orice alte programe, astfel încît să poată participa întregul glob, inclusiv cei care ajung la aeroport la timp pentru a se uita la televizor, dar prea tîrziu pentru a fi aici în persoană.

Ea dădu din cap afirmativ.

David nu mai avea astîmpăr, știind că Rayford, Chloe și Leah așteptau să intre în Clădirea Strong. Nu era sigur că putea descuia ușa de la distanță, dar ar fi preferat să studieze această posibilitate decît să stea la o întîlnire de logistică. Curînd, Fortunato lăsă detaliile pe seama inginerilor, iar David se grăbi să iasă.

Pe drumul spre biroul său, văzu muncitorii deja la lucru, rearanjînd imensa curte și transformînd-o într-un spațiu care să facă loc valului așteptat de oameni. Conform fragmentelor de știri pe care le prinse pe monitoarele aliniate pe holurile din palat, Leon avea dreptate. Oameni de toate etniile erau intervievați la aeroport, la coadă, și pe străzi. Aproape toți își exprimau dorința de a participa la funeralii, chiar dacă trecuseră deja pe lîngă trupul neînsuflețit.

– Acesta a fost cel mai mare om care a trăit vreodată, spuse un turc, ale cărui cuvinte fură traduse de un interpret.

Lumea nu va mai avea niciodată un altul ca el. Este cea mai mare tragedie cu care ne vom confrunta vreodată, iar singura noastră speranţă este ca succesorul său să fie în stare să ducă mai departe idealurile pe care le-a formulat el.

– Credeţi că Nicolae Carpathia a fost divin în vreun fel? întrebă reporterul.

– În toate felurile! răspunse turcul. Cred că este posibil ca el să fi fost Mesia după care au tînjit evreii de-a lungul tuturor acestor secole. Şi a fost ucis chiar în ţara lor, aşa cum au profeţit Scripturile.

Cînd se aşează în spatele calculatorului, în intimitatea biroului său, David lăsă aprins televizorul care atîrna din tavan. CNN-ul Comunităţii Globale continuase interviul acela în direct din Israel, unde mii de oameni ascultau predicatori entuziaşti, alergau, cădeau în genunchi şi apoi strigau despre noua lor credinţă în Isus Mesia.

Corespondenta din Ierusalim avea alături un expert în probleme religioase, care încercă să formuleze o explicaţie:

– În golul creat atît de moartea conducătorului Religiei Unice Globale, cît şi de cea a Potentatului Suprem al Comunităţii Globale, pe care mulţi l-au considerat o persoană religioasă şi un om politic în egală măsură, cei însetaţi de spiritual se grăbesc să umple golul. Ducînd dorul conducerii şi personalităţii acelui bărbat care părea să se potrivească aşteptărilor, acum găsesc atrăgătoare nebunia aceasta destul de recentă de a atribui figurii istorice a lui Isus Hristos calităţile lui Mesia, pe care Israelul l-a aşteptat atît de mult.

Acest fenomen a existat în mici grupuri din sectele creştine conservatoare fundamentaliste, dar a fost alimentat la scurt timp după dispariţii de către doctorul Tsion Ben-Judah, un savant israelian specialist în interpretarea Bibliei. El a fost

împuternicit de către Statul Israelian să clarifice pentru evreul modern premisele lui Mesia cel profeţit.

Doctorul Ben-Judah a creat rumoare, mai ales printre evrei, cînd, la sfîrşitul unei emisiuni transmise în direct în întreaga lume, a anunţat că Isus Hristos este singura persoană din istorie care îndeplineşte profeţiile mesianice şi că dispariţiile reprezentau dovada că el venise deja.

David fu impresionat că „expertul", deşi nu era de acord, în mod evident, cu ce se petrecea, avea o imagine corectă a lucrurilor. Studiindu-l pe Tsion pe internet atîta timp, David ştia că această izbucnire de evanghelism în Israel va crea şi mai mulţi hristoşi şi antihrişti de mîna a doua. Doctorul Ben-Judah citase frecvent din Matei 24: 21–24 cînd îşi îndemna oile – cărora acum li se spunea Judah-iţi – să fie cu băgare de seamă:

> Căci va fi atunci strîmtorare mare, cum n-a fost de la începutul lumii pînă acum şi nici nu va mai fi.
>
> Şi de nu s-ar fi scurtat acele zile, n-ar mai scăpa nici un trup, dar pentru cei aleşi se vor scurta acele zile.
>
> Atunci, de vă va zice cineva: Iată, Mesia este aici sau dincolo, să nu-l credeţi.
>
> Căci se vor ridica hristoşi mincinoşi şi proroci mincinoşi şi vor da semne mari şi chiar minuni, ca să amăgească, de va fi cu putinţă, şi pe cei aleşi.

David intrase deja în interioarele virtuale, labirintice, ale Clădirii Strong. În timp ce încerca la toate porţile de securitate folosind spărgătoare de cod create de el însuşi, stătea cu telefonul prins între obraz şi umăr.

– Căpitane Steele, spuse el, dacă pot face asta, am să vă bag înăuntru pe una dintre uşile interioare ale garajului. Barie-

rele vor fi coborîte, dar le puteţi ocoli pe jos şi ajungeţi astfel la lifturi.

– Le-am ocolit deja, zise Rayford. Avem nevoie să ne deschizi uşile de sticlă care duc la lifturi. Le-am fi putut sparge, dar ne-a fost teamă să nu pornim vreo alarmă.

– Cine ar fi auzit-o?

– Ştiu, dar de obicei tipurile acelea de alarme sînt ataşate la tot felul de dispozitive legate între ele. Ca la aeroport, intri cu forţa pe uşa greşită, şi anumite sisteme se închid automat.

– Bingo! spuse David.

– Poftim?

– Aţi intrat.

– Nu sîntem nici măcar în partea aceea a clădirii.

– Atunci duceţi-vă acolo, zise David. Abia aştept să-mi spuneţi ce găsiţi. Am veşti bune: arhitecţii acestei clădiri au făcut două lucruri foarte drăguţe, ca şi cum ar fi ştiut că vom veni noi. În primul rînd, camera cu panoul electric şi cea cu telefoane, care se află de obicei la ultimul etaj sau chiar deasupra, în nişte turnuri, sînt aici la parter, un etaj mai sus de cel la care intraţi voi. În al doilea rînd, cred că am descoperit de ce este atît de rezistentă clădirea sub locul unde a avut loc explozia. În schiţă apare ceea ce se numeşte „o structură pentru situaţii de urgenţă" la fiecare cincisprezece etaje. Întîmplător, există o astfel de structură un etaj mai jos de cel la care bomba a produs stricăciunile. Această structură joacă acum rolul unui nou acoperiş pentru clădire. Încă nu sînt sigur, dar ar fi posibil să se poată ateriza cu elicopterul acolo, dacă veţi fi în stare să rezolvaţi complicaţiile produse de fragmentele de zid care încă stau în picioare, deasupra.

– Ce elicopter? întrebă Rayford. Noi sîntem în garaj!

– Vă văd.

– Ne vezi?

– Vedeţi monitorul de sus, în colţul de la dreapta voastră?

Cei trei îi făcură cu mîna lui David, iar el era cît pe ce să le răspundă la fel, uitînd că nu exista semnal video în ambele direcţii.

– Da, vă văd. Uşa din faţa voastră ar trebui să fie descuiată. Şi aţi auzit bine, am spus elicopter mai devreme.

– De unde am să fac rost de unul?

– Nu ştiu, spuse David. Cunoşti pe cineva care cumpără?

– Mai trebuie să începem să ne gîndim şi la o nouă bază aeriană, mai apropiată de locul acesta. Alta, oricum. Nu mai avem prieteni la Palwaukee.

– Cum a fost Kankakee?

– Ar putea merge. Ce-ar fi să-l punem pe Albie să înfiinţeze acolo o mică firmă particulară de transport, poate la dispoziţia lui Laslos, care încă mai este considerat legal de Comunitatea Globală? Atunci vom putea ateriza şi decola după propriul nostru plac, fără să fim întrebaţi ceva. Şi, cînd va fi nevoie, putem veni cu elicopterul pînă aici.

– Îmi place cum gîndeşti, căpitane Steele!

– Îmi plac opţiunile pe care ni le oferi, David!

– Am să încerc să vă urmăresc etaj cu etaj, la monitoare diferite, spuse David. Dar s-ar putea să fiu nevoit să vă părăsesc pe neaşteptate. Doar ştiţi unde mă găsesc.

Leah şi Chloe păreau să lucreze bine împreună. Deşi David îl auzea numai pe Rayford, vedea femeile verificînd unghiuri de vizibilitate de la diferite ferestre.

– David, Leah vrea să îţi vorbească. Ţi-o dau la telefon.

– Te uiţi la schiţa clădirii?

– On-line, spuse el, da.

– Înţeleg eu bine? Nu sîntem vizibili din stradă, cel puţin nu în locul în care ne aflăm acum?

– Afirmativ.

– Şi dacă aprindem luminile?

– Eu nu aş face asta.

– Dar dacă vopsim ferestrele în negru?

16

Sîmbătă, pînă la ora zece noaptea, în Illinois, Tsion trecuse cu bine de două operaţii complicate: hrănirea şi schimbarea lui Kenny. Copilul dormea adînc acum, în pătuţul său din camera cealaltă, iar Tsion oprise sonorul televizorului. Abia se uita la el din cînd în cînd, obosit fiind de reluările care păreau să nu se mai sfîrşească.

Văzuse de nenumărate ori fotografia lui Rayford, auzise relatarea faptelor sale şi concluzia gravă la care ajunseseră Forţele de Securitate şi de Spionaj ale Comunităţii Globale: el era singurul asasin, singurul trăgător. Rayford era numit, în mod constant, un Judah-it devotat. Tsion ştia, pentru că el cunoştea foarte bine Armata Pătimirilor, că Rayford Steele încetase să mai existe. Nu avea să mai apară în public şi nici să lase vreo urmă purtînd propriul nume. Tsion se rugă ca Rayford să fie ocrotit cît se putea de mult.

Se cufundă în textele şi comentariile Bibliei, încercînd să pătrundă sensul visului. Îl rugă pe Dumnezeu să mai aibă parte de unul asemănător, dar, înainte, voia să-l înţeleagă pe cel pe care îl avusese deja. Părerile învăţaţilor despre cine putea fi femeia îmbrăcată în Soare, cea care purta ghirlanda de stele şi folosea Luna drept taburet erau diferite.

Evident, ea reprezenta un simbol, pentru că nici o femeie nu este atît de mare şi nu naşte un copil în spaţiu. Unii credeau că ea semnifica partea femeiască, aşa cum se menţionează în Geneză, cînd Dumnezeu îi spune Satanei că femeia va face un copil al cărui călcîi va fi zgîriat de diavol, dar care îi va putea zdrobi capul. Aceasta era o profeţie despre copilul Isus, şi, desigur, femeia era Maria. Totuşi, celelalte detalii ale acestei femei simbolice indicau faptul că ea putea să reprezinte Israelul. Hristos vine din Israel, iar Satana îi urmăreşte pe oamenii aleşi ai lui Dumnezeu şi nu le dă pace nici pînă în ziua de astăzi.

În timp ce studia textele biblice despre Lucifer şi despre alungarea sa din rai, Tsion se convinse că, atunci cînd văzuse balaurul măturînd a treia parte dintre stelele de pe cer, iar ele căzuseră pe pămînt, fusese martor al trecutului etern. Scriptura compara des îngerii, fie ei drepţi sau căzuţi, cu stelele, iar el crezu că aceasta era o imagine din vremea primei izgoniri a lui Lucifer, din cauza păcatului mîndriei.

Totuşi, Tsion mai ştia şi că Satana, chiar pînă la jumătatea pătimirilor – unde Tsion credea că istoria ajunsese în acel moment –, primise acces la tronul lui Dumnezeu. El era cel care îi acuza pe credincioşi, însă, atunci cînd ameninţase că îi va devora pe femeie şi pe copilul ei, un mare război urma să se pornească în cer, iar el avea să fie izgonit definitiv.

Tsion nu îşi dădea seama că adormise iar. Tot ce ştia era că îi luase mai puţin să se obişnuiască, de data aceasta, cu drumul din subsolul casei celei sigure pînă afară, în noaptea răcoroasă. Nu-şi făcea griji pentru lucrurile trecătoare. Îl putea vedea pe Kenny dormind în pătuţul său şi pe sine moţăind pe canapea, la fel de limpede pe cît putea vedea oceanele şi continentele de

pe frumoasa planetă albastră. Cît de liniştită părea de sus, de aici, în comparaţie cu ce ştia el că se petrece acolo, jos!

Cînd ajunse la locul stabilit, nu mai găsi femeia stînd pe taburet. Veşmintele din soare dispăruseră odată cu ea, bineînţeles, la fel ca ghirlanda de stele. Totuşi, lumina puternică îl învălui din nou pe Tsion, şi el deveni nerăbdător să pună întrebări, înainte ca toate acestea să se stingă, iar el să se trezească. Deşi era conştient că este un vis, Tsion mai ştia şi că el vine de la Dumnezeu.

Tsion se întoarse către lumina puternică, minunîndu-se din nou de mărimea şi de maiestatea îngerului.

– Mihail, începu el, femeia este Maria sau...

– Mihail este la război, aşa cum vei vedea în curînd. Eu sînt Gavril, vestitorul.

– O, iartă-mă, prinţe Gavril. Îmi poţi spune cine este femeia? Este Maria sau este Israel?

– Da şi da!

– Răspunsul nu mă ajută aşa cum sperasem.

– Dacă meditezi la el, o să găseşti că te ajută.

– Şi cele douăsprezece stele de pe fruntea ei? Reprezintă seminţiile lui Israel?

– Sau...? îl provocă Gavril.

– Sau... apostolii?

– Da şi da!

– Cumva ştiam că vei... Deci lucrurile acestea înseamnă orice vrem sau avem nevoie să însemne?

– Nu. Ele înseamnă ceea ce înseamnă.

– Aha.

– Pămîntene, ai văzut ce ţinea în mînă copilul?

– Îmi pare rău, nu am văzut.

– O vergea de fier cu care va conduce neamurile.

– Deci este clar că el este Isus...

– Hristos, Mesia, Fiul Dumnezeului Celui Viu.

Tsion se simți nedemn fie și pentru a auzi descrierea. Se simți ca și cum s-ar fi aflat chiar în prezența lui Dumnezeu.

– Prințe Gavril, unde a fugit femeia?

– În sălbăticia în care Dumnezeu i-a pregătit un loc, unde va fi în siguranță timp de trei ani și jumătate.

– Aceasta înseamnă că Dumnezeu a pregătit un loc în sălbăticie pentru cei aleși, unde ei vor fi în siguranță în timpul marilor pătimiri?

– Adevărat ai grăit.

– Dar balaurul?

– El este înfuriat.

– Și Mihail?

Gavril îi făcu semn să se uite în spate.

– Privește!

Tsion se întoarse și văzu că se dezlănțuise un mare război. Mihail și îngerii lui mînuiau săbii mari, cu două tăișuri, împotriva săgeților de foc ale balaurului și ale îngerilor săi răi. Hoardele cele urîte avansară iar împotriva forțelor puternice ale lui Mihail, dar nu putură să triumfe. Cînd îngerii lui se retraseră în spate, balaurul fugi spre tron. Dar era ca și cum o ușă invizibilă, colosală i-ar fi fost trîntită în față. Căzu pe spate și încercă iar să înainteze către locul în care stătuse în fața tronului. Dar dinspre tron se auzi răspicat:

– Nu! Aici nu mai este loc pentru tine. Piei!

Balaurul se întoarse, devorat de mînie. Strîmbîndu-se și scrîșnind din dinți cu cele șapte capete ale sale, își adună oastea în jurul lui și căzură cu toții spre pămînt. Gavril vesti cu voce tare:

– Şi a fost aruncat balaurul cel mare, şarpele cel de demult, care se cheamă diavol şi satana, cel ce înşală toată lumea, aruncat a fost pe Pământ, şi îngerii lui au fost aruncaţi cu el. Apoi şi mai tare, cu bucurie în glas: Acum s-a făcut mîntuirea şi puterea şi împărăţia Dumnezeului nostru şi stăpînirea Hristosului Său, căci aruncat a fost pîrîşul fraţilor noştri, cel ce îi pîra pe ei înaintea Dumnezeului nostru, ziua şi noaptea. Şi ei l-au biruit prin sîngele Mielului şi prin cuvîntul mărturiei lor şi nu şi-au iubit sufletul lor, pînă la moarte. Pentru aceasta, bucuraţi-vă ceruri şi cei ce locuiţi în ele! Vai vouă, pămîntule şi mare, fiindcă diavolul a coborît la voi avînd mînie mare, căci ştie că timpul lui e scurt!

– Ce se întîmplă acum? întrebă Tsion.

Gavril se uită la el şi-şi încrucişă mîinile.

– Balaurul va prigoni femeia care a născut copilul, dar Dumnezeu o va apăra. În urgia sa, balaurul va face război cu ceilalţi din seminţia ei, cei care păzesc poruncile lui Dumnezeu şi ţin mărturia lui Isus Hristos.

Acum Mihail stătea lîngă Gavril, care avea sabia cea mare în teacă, iar războinicii săi se împrăştiaseră. Tsion nu putea să vorbească. Deschise gura să formuleze cuvinte de recunoştinţă, dar era mut. Şi se trezi. Era tot ora zece.

Pînă la nouă dimineaţa, ora Carpathia, Noul Babilon devenise o mare de oameni. Oportuniştii instalaseră magazine pe fiecare stradă ce ducea la curtea palatului. Vînzători de scaune, de creme pentru protecţie solară, de umbrele, de apă îmbuteliată, de mîncare şi de suvenire cu care erau momiţi pelerinii. Unii negustători erau îndepărtaţi de Forţele de Menţinere a Păcii ale Comunităţii Globale, însă se instalau în altă parte, la jumătate de kilometru distanţă.

Era evident că vor fi depăşite înainte de prînz cele 38 de grade prognozate. În spatele catafalcului fusese ridicat un umbrar, pentru a-l proteja de soarele necruţător, dar şi pentru protecţia gărzilor înarmate. Cu toate acestea, oameni îndoliaţi şi oficiali se prăbuşeau în stînga şi în dreapta şi erau transportaţi la corturile medicale, unde erau hidrataţi, li se făcea aer cu evantaie şi uneori erau stropiţi cu apă.

David se întoarse la locul său, situat deasupra unuia dintre corturile medicale, deşi acesta fusese mutat la peste două sute de metri de curte, pentru a face loc mulţimii. Bariere, frînghii, garduri provizorii obligau oamenii să se tîrască înainte şi înapoi, în drumul lor agonizant către catafalc. Artişti de estradă, jongleri, clovni, vînzători ambulanţi încercau să ţină lumea ocupată. Ici şi colo se încingea cîte o încăierare, care era repede înăbuşită de Forţele de Menţinere a Păcii.

Muncitorii mişunau în continuare, pentru a termina reconstrucţia care să permită altor sute de mii de oameni să pătrundă în curte. Ecranele uriaşe erau la locurile lor, funcţionînd, la fel şi nenumăratele monitoare care înconjurau palatul. Cînd ceremonia va începe, la prînz, şirul va fi oprit şi milioanele de oameni vor fi împrăştiaţi, pe o suprafaţă mai mare de un kilometru de la scena vorbitorilor, situată lîngă sicriu.

De la locul său, David auzea orchestrele exersînd, corurile repetînd, vedea trupele de dans recapitulîndu-şi paşii. Prin binoclu, o zări pe Annie aranjîndu-şi postul la aproape opt sute de metri de el. Îi sună telefonul. Era un angajat de la aeroport, aparţinînd Forţelor de Menţinere a Păcii.

– Domnule director Hassid, am aici o familie din China care îşi caută fiica, o angajată a Comunităţii Globale pe nume Ming Toy.

– Da?

– Spun că ea le-a zis ca, în cazul în care nu își pot găsi fiica, să vă contacteze pe dumneavoastră sau pe Christopher, șeful de mărfuri. Ea a venit din Buffer, de la Bruxelles.

– Au habar ce număr are ea aici? Totul este organizat după numere, după cum știi.

Paznicul acoperi telefonul și îi întrebă.

– Nu, răspunse el. Afirmă că fiica lor încerca să fie distribuită lîngă domnișoara Christopher.

– Domnișoara Christopher este la postul 53.

– Mulțumesc, domnule.

David își menținu binoclul asupra lui Annie și văzu cînd asiaticii în uniformă roșie se apropiară și se îmbrățișară. Se angajară în ceea ce păru o conversație animată, iar Annie puse mîna pe telefon. Telefonul lui David sună iar.

– Bună, iubito, spuse el. Părinții și fratele lui Ming vin de la aeroport și o vor căuta la postul tău. A primit ea...

– David! șopti Annie brusc. Comunitatea Globală din America de Nord a identificat locuința de refugiu!

– Ce?!

– Ming a aflat asta. N-a reușit să-mi spună pînă acum, pentru că au adunat telefoanele tuturor din motive de securitate.

– Sună-l pe Tsion! Eu îl sun pe Steele.

Rayford credea că noua locuință de serviciu ar putea fi cel mai mare dar pe care Dumnezeu îl oferise Armatei Pătimirilor, de la venirea lui Tsion Ben-Judah. Cîteva etaje rămaseseră practic neatinse, iar toate sistemele funcționau. Erau mai multe băi decît ar putea folosi vreodată locatarii, și toate serviciile posibile. Nu era o casă, desigur, așa că paturile trebuiseră aduse sau improvizate. Dar locul putea găzdui sute

de oameni, poate chiar mai mulţi. Nu ştia cît era de raţional să se gîndească la faptul că foarte mulţi oameni s-ar fi putut adăposti acolo fără să fie detectaţi, dar visă să-l invite acolo pe fiecare credincios fără refugiu pe care îl cunoştea: prietena lui Leah din Bruxelles, poate pe fratele ei din China, pe Albie, pe Miklos cîndva, toţi intruşii din Noul Babilon. Avea dreptul să viseze.

El, Leah şi Chloe se întorceau spre Mount Prospect, imediat după miezul nopţii, ora centrală standard, cînd David sună şi le aduse veştile.

– Annie îl sună pe Tsion, spuse David. Trebuie să iasă de acolo!

– Ne trebuie anumite lucruri, zise Rayford. Iar Tsion nu are maşină.

– Căpitane, trebuie să iasă de acolo imediat!

– Trebuie să ne ducem să-l luăm, David. Ai cum să ne spui unde am putea da peste Comunitatea Globală?

– Nu la timp pentru a vă ajuta. Va trebui să vă asumaţi nişte riscuri.

– Vom încerca şi noi să dăm de Tsion la telefon. Cine ştie unde este Comunitatea Globală sau cînd va lovi? Subsolul nostru este o ascunzătoare destul de bună.

Tsion îi mulţumi lui Annie şi se grăbi să întrerupă curentul electric, încercînd să-şi stăpînească respiraţia. Merse pe pipăite prin întuneric şi umplu două feţe de pernă cu lucruri de strictă trebuinţă. Televizorul rămînea aici. Adună medicamente strict necesare, cîteva cărţi de referinţă, toate laptopurile, lucrurile copilului, o mînă de haine, tot ce putu să îndese în feţele de pernă voluminoase. Lăsă destul loc deasupra pentru a le lega una de alta şi le depuse la baza scărilor. Exista o singură cale

de ieşire din ascunziş, aceeaşi pe care intrase. Chiar dacă urma să arunce o pătură peste Kenny şi să-l ascundă împreună cu bagajul în garaj, acela avea să fie al doilea loc în care va căuta Comunitatea Globală.

Cea mai mare speranţă a lui era să audă Comunitatea Globală urcînd pe scări, să se roage să fie opriţi de mirosul mîncării stricate din frigiderul fals, să nu găsească pe nimeni şi să plece. Apoi el va fi gata să fugă, de îndată ce soseau ceilalţi.

Îl sună Chloe, aproape isterică.

– Tsion, spuse ea, dacă ajunge la pivniţă Comunitatea Globală, trebuie să-mi promiţi...

– Am să protejez copilul cu viaţa mea.

– Trebuie să-mi promiţi, Tsion, te rog! Sub salteaua mea este o seringă cu soluţie de clorură de potasiu. Va acţiona repede, dar trebuie să o injectezi direct în funduleţul lui. Poţi să o injectezi prin scutec. Nu trebuie să fie perfect; trebuie doar să fie precisă şi fermă.

– Chloe! Stăpîneşte-te! Nu am să-i fac nici un rău lui Kenny!

– Tsion, strigă ea, te rog! Să nu-i laşi să pună mîna pe copilul meu!

– Nu-i voi lăsa. Dar nu voi...

– Te rog!

– Nu! Acum lasă-mă să-mi fac treaba! Trebuie să fiu atent şi să ascult. Pentru moment, Kenny doarme. Dumnezeu este cu noi.

– Tsion!

– La revedere, Chloe.

Tsion se duse la marginea subsolului, unde era cel mai subţire perete cu exteriorul, şi ascultă. Nu auzi nici motoare, nici paşi. Nici uşi. Nici ferestre. Deocamdată, nimic. Ura să fie

închis în cuşcă. Era tentat să îl ducă pe Kenny şi lucrurile în garaj, apoi să fugă, în cazul în care Comunitatea Globală intra în casă. Era o prostie, ştia. Nu ajungea nicăieri pe jos. Visul său mai mult decît real îl pusese într-o relaţie familiaritate cu arhanghelii lui Dumnezeu, şi totuşi iată-l ghemuit într-un colţ. Bănui că Rayford se găseau, în cel mai bun caz, la aproape o oră distanţă. Şi, dacă se întîmpla să ajungă atunci cînd Comunitatea Globală era deja acolo, Rayford trebuia să dispară.

Tsion se rugă ca membrii Comunităţii Globale să fi hotărît să nu se grăbească, să vină a doua zi sau chiar săptămîna următoare.

Pînă nu se urcă într-un avion strîmt pentru un zbor transatlantic, Buck nu îşi dădu seama pe ce suprafaţă mare se întindeau rănile sale. Se simţea mai bătrîn cu douăzeci de ani, tresărea şi uneori se văita cînd se mişca.

La vreo două ore după ce Albie decolase cu un avion de luptă iordanian renovat, modelul cu care Abdullah era cel mai familiar, Buck află de la Leah despre pastorul care voia să stea de vorbă cu el. Îi spuse să-i transmită numărul lui de telefon, dar să se asigure că sună de la un telefon public. Conversaţia care urmă fu un moment de bucurie într-un weekend plin de amărăciune.

– Fratele dumneavoastră a fost instigatorul, îi spuse pastorul. L-a înfruntat pe tatăl dumneavoastră cu insistenţa lui încăpăţînată, cum că era credincios şi aşa fusese dintotdeauna. Fratele dumneavoastră a vizitat biserica noastră neînsoţit primele două sau trei dăţi, şi, după cum l-am auzit pe tatăl dumneavoastră spunînd, în cele din urmă a venit pentru a

evita singurătatea. Domnule Williams, a durat mult pînă cînd tatăl dumneavoastră a înţeles situaţia.

– Probabil.

– În cazul fratelui dumneavoastră a durat mai puţin. Parcă ar fi fost pregătit. Dar s-a priceput să facă astfel încît să-l convingă şi pe tatăl dumneavoastră. Una dintre cele mai mari piedici a fost conştiinţa faptului că, într-o bună zi, va trebui să admită că aţi avut dreptate şi că el s-a înşelat.

Buck se lupta să nu plîngă.

– Specific tatălui meu. Dar de ce...

– ... nu v-a sunat fratele dumneavoastră? Din două motive. În primul rînd, a vrut ca tatăl dumneavoastră să fie cel care vă dă vestea. În al doilea rînd, îi era foarte frică să nu vă dea în vileag cumva. El vă cunoştea foarte bine poziţia, precum şi pericolul căruia vă expunea aceasta, sau, să îndrăznesc să spun, încă vă expune.

– Doar dacă suna de la un telefon ascultat crea o problemă.

– Dar el nu ştia asta. Vreau să ştiţi, domnule, că tatăl şi fratele dumneavoastră au devenit credincioşi adevăraţi şi sînt sigur că acum ei sînt cu Dumnezeu. Erau aşa de mîndri de dumneavoastră! Şi îi puteţi spune doctorului Ben-Judah că are cel puţin o biserică aici care mai degrabă şi-ar pierde pastorul decît să sufle un cuvînt. Îl iubim cu toţii!

Buck îl asigură că îi va transmite lui Tsion.

Erau la o oră distanţă de Palwaukee, cînd Chloe îl sună pe Buck şi îl informă în legătură cu locuinţa de refugiu. Chaim era întins pe locul din spate, murmurînd în agonie despre durerile sale; Albie însă deveni din ce în ce mai agitat, cînd îşi dădu seama ce se petrecea.

– Cum a fost compromisă locuința de refugiu? întrebă el. În cele din urmă v-a dat în vileag domnișoara Durham?

– Nu știm, Albie. Tot ce știm sigur este că doctorul Ben-Judah și copilul nostru sînt acolo, fără vreo posibilitate de transport, iar noi habar nu avem cît de departe este Comunitatea Globală sau dacă Rayford poate ajunge acolo la timp.

– Și aveți o nouă locuință de serviciu, un loc în care să mergeți dacă reușiți să-i scoateți de acolo?

– Da.

– Ia geanta mea, din spatele scaunului meu.

Buck o ridică, stabilind imediat că era mai grea decît Albie.

– Ce ai în chestia asta?

Albie era preocupat.

– Deschide-o, te rog.

Deasupra era lenjeria de corp a lui Albie.

– Caută, te rog. Caută o armă și un toc.

Buck căută mai adînc de ceea ce părea să fie o uniformă a Comunității Globale.

– Asta este ceea ce cred eu că este?

Albie dădu din cap afirmativ, cu o privire mulțumită.

– Vezi boneta. Verifică rangul.

Buck fluieră.

– Locțiitor de comandant? De unde ai asta?

– Fără întrebări, fără obligații.

– Haide, spune, ai lucrat pentru Comunitatea Globală?

– Este mai bine să nu știi.

– Dar ai lucrat?

– Nu, dar nu mai pune și alte întrebări.

– Dar de unde ai...

– Am sursele mele. Sursele sînt viața mea. Sună-l pe Rayford. Spune-i că ne întîlnim la Palwaukee.

– N-ar trebui să se ducă la locuința de refugiu?

– Avem nevoie de o mașină. Avem nevoie de ea la fel de urgent ca Rayford.

– Cum așa?

– Privește și învață. La Palwaukee, unde aș putea să mă schimb în uniformă?

– Ai de gînd să...?

– Nu întreba. Răspunde doar.

– Există un loc, spuse Buck. Îți pot arăta.

– Îl putem lăsa undeva pe Tobias Rogoff?

– Nu l-aș lăsa, acum cînd nu mai cunoaștem cu adevărat pe nimeni acolo.

– Bine. Caută-mi actele. Caută la fund. Între fundul fals al genții și cel real.

Buck găsi actul de identitate autentic al lui Albie, apoi, chiar unde a spus, un săculeț de piele vechi.

– Deschide-l, te rog. Cîți vom fi în mașină? Șase?

Buck se gîndi și apoi confirmă.

– Iar domnul Rogoff are nevoie de o banchetă întreagă pentru sine.

– Poate că nu.

– Sper că nu. Este prea aglomerat. Găsește actele care se potrivesc cu hainele.

Buck le frunzări pînă găsi documentele care dovedeau rangul superior al lui Albie în Forțele de Menținere a Păcii ale Comunității Globale. Poza, în uniformă elegantă, era a lui Albie, dar sub un alt nume.

– Marcus Elbaz? întrebă Buck.

– Locțiitorul de comandant Elbaz pentru tine, cetățene, spuse Albie cu o asemenea convingere, încît, pentru o clipă, Buck crezu că într-adevăr era supărat.

Buck salută, iar Albie îi răspunse la salut.

– Sună-l pe Steele acum.

Rayford era deznădăjduit, din pricina hotărîrii lui Chloe de a-l omorî pe Kenny, mai degrabă decît să-l vadă căzînd în mîinile dușmanului. Și totuși, ca tată, îi împărtășea sentimentul. Îl îngrozea însă faptul că ea calculase totul, mergînd pînă la a pregăti injecția letală.

Rayford găsise un drum înapoi către o bucată scurtă de drum neblocat, fără să lase să se observe că venea din zona interzisă. Acum trebuia să găsească scurtături și să-și aleagă drumul printre dărîmături și cratere, fiind în același timp atent să nu încalce regulile de circulație. Cînd nu va mai fi trafic, va recupera timpul pierdut și se va îndrepta spre locuința de refugiu cu cea mai mare viteză, chiar dacă s-ar fi dat și el, și pasagerii săi cu capul de acoperișul Land Roverului.

Telefonul lui Buck sună, iar Rayford ceru să discute cu Albie.

– Care-i treaba, prietene? Ce pui la cale?

– Ai încredere în mine, căpitane Steele?

– Cu viața mea, și nu numai o dată.

– Atunci, să ai încredere în mine și acum. Mergeți la Palwaukee și așteptați-ne. Apoi să fiți pregătiți să mă duceți la locuința de refugiu cît puteți de repede. O să vă explic rolurile pe drum. Dacă avem noroc, învingem Comunitatea Globală și îi scoatem pe rabin și pe copil de acolo. Dacă ne angajăm la asta, totul depinde de mine.

Tsion se rugă în timp ce aștepta, dar Dumnezeu nu-i răspunse la cererea de a-i calma temerile. Se mai întîmplase să

scape ca prin urechile acului în cîteva situaţii, dar să stea să aştepte duşmanul era cel mai rău. Merse în vîrful picioarelor, privi, ascultă. Apoi găsi televizorul, se aplecă şi-l deschise. Se va uita fără sonor. Dar nu pornea. *Desigur!* Se plesni peste frunte. Oprise curentul.

David ura acest lucru mai mult decît pe toate celelalte pe care le necesita munca sub acoperire în tabăra duşmană: să ştii tot ce se întîmplă în cealaltă parte a lumii şi totuşi să nu poţi face nimic, decît să avertizezi şi să deschizi uşi de zgîrie-nori.

El, Annie şi Ming nu mai puteau face nimic altceva de acolo, din Noul Babilon. Jucătorii erau pe poziţii, iar pericolul, real. Tot ce puteau face era să aştepte să afle ce s-a întîmplat.

Părinţii şi fratele lui Ming se întîlniră cu ea la postul 53, iar David fu izbit de formalităţi. Uitîndu-se prin binoclu, îi văzu pe Ming şi pe Chang îmbrăţişîndu-se entuziasmaţi şi emoţionaţi. Ming îşi sărută mama uşor pe obraz, iar cu tatăl ei dădu mîna. Apoi conversaţia se mai animă şi, în curînd, Annie îl sună din nou.

– Domnul Wong se simte jignit pentru că nu eşti aici să-l saluţi.

– Ei bine, nu pot să fac nimic în legătură cu acest lu...

– David, vino puţin. Poţi?

– Am încredere în Albie, spuse Rayford, dar nu-mi place asta.

– Ce crezi că pune la cale? întrebă Chloe.

– Nu ştiu. Este un tip uns cu toate alifiile. Problema este că nu avem decît o maşină.

– Mulţumesc că mi-ai amintit, zise Chloe.

– Aş vrea să facă aranjamente pentru o altă maşină la Palwaukee. Nu-mi place să-i las pe Tsion şi pe Kenny aşa.

Leah, prinsă cu centura de siguranţă pe locul din spate, apăsă mîinile de plafon, ca să nu se mai zguduie atît de tare.

– Cît de departe sîntem, tati? întrebă ea.

Chloe se strîmbă, dar Rayford spuse:

– Măcar unul dintre noi îşi păstrează simţul umorului.

– David, zise Buck la telefon, Albie vrea să îţi vorbească. Ce se întîmplă acolo? Aud mulţimea.

– Să spunem că mi-am exercitat rangul şi mi-am însuşit o maşinuţă de golf, administrativă. Sînt pe cale să atenuez o problemă de relaţii publice. Cel puţin, ajung să o văd pe Annie. Voi unde sînteţi, băieţi?

– Nu ştiu sigur. Te las să vorbeşti cu pilotul.

Buck îi dădu telefonul lui Albie şi ascultă, în timp ce trăgea cu ochiul pe fereastra avionului.

– David, prietene, mă bucur să te aud din nou. O să-mi placă să lucrez iar cu tine... Sîntem la patruzeci de minute de Palwaukee. Dacă mă prezint ca din partea Comunităţii Globale, mă vor întreba codul de siguranţă?... Da? Este vreunul pe care să-l pot folosi?

Acoperi telefonul.

– Buck, notează asta... Bine, spune... zero-nouă-doi-trei-patru-nouă... Notat... Deci orice începe cu zero-nouă va fi bun pe viitor şi vom reveni la tine pentru alte informaţii. Bun... elicopter? Da, sigur că am putea! Poţi face asta? ... Comunitatea Globală? Perfect! O să transmit turnului de control că va fi trimis... cînd? Bun! Ştiu că ne vom întîlni într-o bună zi, în curînd.

David fu izbit de diversitatea celor din mulţimea care trasa drumul spre curtea palatului. Oameni de toate etniile se mişcau încet spre palat – tineri şi bătrîni, bogaţi şi săraci, îmbrăcaţi variat. Mulţi păreau şocaţi, ca şi cum n-ar fi ştiut ce vor face fără Nicolae J. Carpathia, care să-i conducă prin aceste vremuri tulburi.

David îl sună pe Mac.

– Unde eşti, căpitane?

– În sectorul 94. Distracţie!

– Probabil că oamenii iubesc uniforma aia!

– Da, vor să ştie dacă îl cunosc personal pe comandantul suprem.

– Şi sînt sigur că le spui cît de emoţionat eşti că îl cunoşti.

– Ce vrei, David?

– Am nevoie să dai cîteva telefoane pentru mine. Sună la turnul de control din Palwaukee şi – ai un creion? – transmite-le codul de siguranţă zero-nouă-doi-trei-patru-nouă. Spune-le că vor fi contactaţi de unul dintre oamenii noştri, care are nevoie să lase în hangarul de acolo un avion de luptă egiptean. Să-i întîmpine cineva pe el şi pe cei doi pasageri şi să nu fie reţinuţi pentru verificări şi pentru controlul actelor. Vom rezolva toate acestea din Noul Babilon. Apoi sună la baza noastră din Rantoul.

– Illinois?

– Exact. Spune-le că avem nevoie de un elicopter în Brookfield, Wisconsin, dar tot ce trebuie să facă ei este să-l ducă la Palwaukee, iar noi o să-l preluăm de acolo. Transmite acelaşi lucru şi turnului de control din Palwaukee. Poţi să faci asta?

– Nu prea ştiu ce să zic, David. Sînt mai bun în cabina pilotului decît la telefon. Ce se mişcă acolo unde eşti?

– Îţi spun mai tîrziu. Dă telefoanele astea şi mai vorbim.

David ajunse în sectorul 53, unde Annie păstra ordinea şi avea grijă ca oamenii să nu stea pe loc. Răspunse la întrebări legate de ora ceremoniei şi a înmormîntării şi le mai spuse oamenilor cît de departe erau apa, umbrarul, medicamentele şi toate de felul acesta. În public, bineînţeles, trebuia să se poarte formal cu David.

– Bine aţi venit, domnule director Hassid. Aş vrea să vi-i prezint pe oaspeţii noştri speciali din China. Domnul şi doamna Wong, fiica lor, Ming Toy, care lucrează cu noi în Belgia, şi fiul lor, Chang.

David se înclină şi dădu mîna cu toţi cei prezenţi. Domnul Wong era evident nefericit.

– Ce limbă vorbeşti? întrebă el.

– În primul rînd, engleza, răspunse David. Şi mai vorbesc şi ebraică.

– Nu bun, spuse domnul Wong. Nici o limbă asiatică?

– Îmi pare rău, nu.

– Ştii germană? Eu ştiu germană. Engleza nu bună.

– Nici germană. Îmi cer scuze.

– Vorbim?

– Aş fi onorat, domnule.

– Treci cu vederea engleză proastă?

– Desigur. Poate traduce fiica dumneavoastră.

– Nu! Tu înţelegi.

– Voi încerca.

– Mă insulţi nu te întîlneşti cu mine la aeroport. Îţi spun prin fiica venim.

– Am primit această veste, domnule, dar am fost prea ocupat aici. Îmi cer scuze şi vă cer iertare.

– VIP! Eu VIP pentru că afaceri. Dau mulţi bani Comunitatea Globală. Patriot foarte mare. Patriot global.

– Sînteţi bine-cunoscut aici, domnule, iar fiica dumneavoastră este apreciată foarte mult. Vă rog să acceptaţi scuzele mele în numele întregii echipe de conducere din Comunitatea Globală, pentru că nu v-am putut întîmpina aşa cum meritaţi.

– Fiul lucrează pentru voi cîndva. Nu destul de mare încă. Doar şaptesprezece.

David se uită la Chang şi observă semnul de credincios de pe fruntea lui.

– Aştept cu nerăbdare să-l am coleg atunci cînd va împlini optsprezece ani, domnule. Mai mult decît vă-nchipuiţi.

– Toată familia aşa de rău de Nicolae. Mare om. Mare om.

– O să transmit sentimentele dumneavoastră comandantului suprem.

– Întîlnesc comandant suprem!

– V-aţi întîlnit?

– Nu! Vreau întîlnesc!

– Îmi pare rău, dar ni s-a cerut să nu mai aranjăm întîlniri personale pentru el săptămîna aceasta. Înţelegeţi. Prea multe cereri.

– Loc special! Aranjezi loc special?

– O, nu ştiu. Asta este altce...

Domnul Wong clătină din cap, iar soţia sa îl apucă de mînă, parcă pentru a-l linişti.

– Nu întîlnire la aeroport. Nu întîlnire comandant suprem. În spate la coadă. Ne duci în faţă?

– O să văd ce pot face.

– Nu! Obţii loc special pentru funeralii. Vrem în curte.

– O să văd ce pot face.

– Vezi acum! Spune-ne acum! Ia-ne acum!

David oftă şi puse mîna pe telefon.

– Da, Margaret, mai avem locuri pentru VIP-uri?... Ştiu... ştiu... trei.

– Nu! Fiica stă cu noi. Şi tu! Cinci.

– Cinci, Margaret... ştiu. Sînt cam strîns cu uşa aici. Îţi rămîn dator... chiar în curte, dar mai în spate? Sună bine, dar eu sînt aşteptat alături de personalul administrativ în...

– Stăm cu tine! Poţi! Patru alături de tine în loc bun.

– Am probleme, nu pot să-l liniştesc, Margaret... Nu este problema ta, nu... Da, este a mea. Care este cel mai bun lucru pe care îl poţi face?... Da? Ei, aşa este mai bine. Împuşcăm doi iepuri dintr-o lovitură, cum se spune. Îţi rămîn dator... Ştiu. Mulţumesc, Margaret!

David se întoarse la ei.

– Se pare că sculptorul a aranjat în mod greşit ca asistenţii lui să stea cu el în sectorul conducerii, iar biroul comandantului suprem va corecta asta.

– Eu nu înţeleg. Stăm acolo?

– Da. Sculptorul va avea „onoarea" să stea lîngă statuie şi să-şi ţină şi asistenţii lîngă el.

– Stăm cu tine sau nu?

– Da, staţi cu mine.

– Bun! Şi fiica?

– Da.

– Bun! Şi noua ei prietenă? insistă el, arătînd spre Annie.

– A, nu! Aş vrea eu!

– Chiar nu pot, domnule Wong, spuse Annie. Trebuie să stau aici în timpul ceremoniei.

– Bine, noi atunci.

Duminică dimineaţa, devreme, Rayford sosi la Aeroportul Palwaukee într-un nor de praf. Locul era pustiu, cu excepţia luminii din turn. Singura pistă luminată era cea pe care erau avioane. Rayford puse capul pe volan.

– Mă rog să facem ceea ce trebuie, spuse el. Am fost atît de aproape de locuinţa de refugiu şi nu i-am verificat pe Tsion şi pe Kenny...

Leah se aplecă înainte.

– Dacă însă Comunitatea Globală este în preajmă şi *nu* descoperă adăpostul subteran, am putea să ne trădăm noi oamenii, făcîndu-ne apariţia acolo.

– Ştiu, spuse el, dar...

– Nu! se opuse Chloe. Tata are dreptate! Trebuie să profităm de şansele pe care le avem, să mergem acolo şi să-i scoatem. Ştii ce le face Comunitatea Globală adepţilor Judah-iţi.

Au ucis pe toată lumea din casa lui Chaim şi le-au dat foc. I-au omorît pe tatăl şi pe fratele lui Buck şi le-au ars casa. Ce se întîmplă dacă nu-i găsesc pe Tsion şi pe Kenny, dar dau foc locului oricum, pentru că este evident că locuim acolo? Cum vor scăpa ei? Tsion va ieşi fuga direct în casa în flăcări.

– Chloe, spuse Rayford, simt că ar trebui să urmăm planul lui Albie, oricare ar fi el.

– El nu are de unde să ştie situaţia noastră.

– Buck l-a pus la curent. Şi el are dreptate cînd spune că nu are rost ca unii dintre noi să meargă la locuinţa de refugiu, iar ceilalţi să aştepte aici. În felul acesta, dacă ne convingem că nu a fost încă acolo Comunitatea Globală, trebuie să luăm ce putem şi să părăsim casa. Vom fi opt, cu copilul, aşa că nu va mai fi loc pentru multe lucruri.

– Cu siguranţă, Tsion se va gîndi să ia calculatoarele şi obiecte de primă necesitate.

Rayford dădu din cap aprobator.

– Mai bine îl mai sun o dată, zise Chloe. Poate nu-i dă prin cap să ia laptopurile cu datele despre cooperativă.

– Nu le ai pe calculatorul tău? întrebă Leah.

Chloe se uită urît la ea.

– Întotdeauna păstrez copii.

– Dar le ai şi pe discuri, nu?

Chloe oftă şi o ignoră. Îl sună pe Tsion.

David dădu voie familiei Wong să se înghesuie în maşinuţa de golf cu două banchete, făcîndu-i mai întîi semn lui Ming Toy către locul din faţă, lîngă el, iar tatălui, mamei şi lui Chang le indică bancheta din spate. Dar domnul Wong nu se clinti, mormăind ceva despre „locul de onoare", iar Ming se alătură mamei şi fratelui ei în spate. Domnul Wong stătea

drept, cu pieptul în față, cu o privire solemn de mîndră, în timp ce David înainta cu mașina prin mulțime, către curtea palatului.

– Nu primesc demnitari înainte de 11.30, spuse David. Vor începe cu cei zece potentați regionali și cu oamenii acestora, urmează apoi personalul din conducerea cartierului general și invitații lor.

– Pe tine te primesc imediat, spuse încrezător domnul Wong. Și noi cu tine.

– Vor urma protocolul.

– Vorbesc cu comandantul suprem Leon Fortunato. Asigură el că sîntem primiți imediat.

– El salută demnitarii și se pregătește pentru procesiune acum, domnule Wong. Să mergem în zona scenei, și sînt sigur că ne vor permite să ne așezăm la momentul potrivit.

– Vreau stau acum, vedere bună, gata pentru program. Se întoarse și puse mîna pe genunchiul fiul său. Asta spectaculos, nu? Lucrezi într-o zi aici, mă faci mîndru, servești Comunitatea Globală. Cinstești amintirea lui Carpathia.

Chang nu răspunse.

– Știu că vrei, fiule. Nu știi cum să spui. Fii patriot ca mine. Datorie. Cinste. Serviciu.

David opri într-o zonă îngrădită, unde demnitarii inferiori erau deja conduși la o coadă care, în cele din urmă, va umple zona VIP-urilor. Cel care se îngrijea de poartă era Ahmal, un bărbat din departamentul lui David.

– O să avem noi grijă de mașinuță, zise Ahmad. Dumneavoastră și oaspeții dumneavoastră așteptați sub umbrarul de lîngă sectorul G.

– Mulțumesc, Ahmal.

– Nu prezinți! Tu gazdă nepoliticoasă!

– Scuzele mele, spuse David.

Prezentă familia, accentuînd sprijinul acordat de domnul Wong Comunităţii Globale.

– O onoare, domnule, zise Ahmal, ridicînd o sprînceană către David.

– Acum noi aşezăm.

– Nu, domnule, spuse Ahmal. Acum vi se cere să aşteptaţi la rînd în sectorul...

– Mare susţinător al lui Carpathia, Fortunato, Comunitatea Globală nu aşteaptă la rînd. Nimeni nu se aşază pe loc. Noi ne aşezăm acolo acum.

– O, domnule, îmi pare rău! Va fi o procesiune. Foarte drăguţă. Muzică. Veţi intra la momentul potrivit.

– Nu! Mă aşez acum!

– Tată, spuse Ming, va fi mai bine, mai drăguţ să intrăm toţi odată.

Doamna Wong întinse mîna să o prindă pe a soţului, dar el şi-o feri.

– Mă duc mă aşez! Voi nu vreţi vă aşezaţi acum, staţi! Unde loc?

Ahmal se uită la David, care clătină din cap.

– Domnule Ahmal! Verifică listă! Unde stau?

– Ei bine, veţi sta la D-trei, domnule, dar nimeni...

– Mă aşez, spuse el, trecînd de Ahmal, nimeni neîndrăznind să-l oprească.

– Se va face de rîs singur, zise David. Lasă-l să intre.

Domnul Wong produse agitaţie în mulţime cînd urcă scările către locurile din amfiteatru şi începu să-şi caute locul. Fu atrasă chiar şi atenţia oamenilor de pe scena pe care era catafalcul şi se uitară cine se aşeza deja. Bănuind că era cineva important, unii aplaudară, determinîndu-i şi pe ceilalţi să facă

la fel. În curînd, toată lumea știa că un asiatic era în sectorul VIP-urilor și își puseră mîna streașină la ochi, să vadă dacă îl recunoșteau.

– Probabil că este potentatul Statelor Asiatice Unite, spuse cineva de lîngă David.

Domnul Wong mulțumi oamenilor înclinîndu-și capul și făcînd o plecăciune.

– El bătrîn prost, zise doamna Wong, iar fiul și fiica ei izbucniră în rîs. Noi așteptăm cu domnul director Hassid.

– Mi-e teamă că mă voi alătura dumneavoastră mai tîrziu, spuse David. Veți fi în regulă?

Doamna Wong părea pierdută, dar Ming o luă de mînă și îl asigură pe David că nu era nici o problemă.

David merse în spatele scenei să verifice cum stăteau lucrurile din punct de vedere tehnic. Totul părea să fie în ordine, deși era o criză de apă. Temperatura ajunsese deja la 41 de grade Celsius și era în creștere. Personalul Comunității Globale purta batiste umede sub șepci. Cîntăreții, dansatorii și instrumentiștii merseră la locurile lor. Tehnicienii de televiziune erau ținuți la curent cu ceea ce se petrecea prin intermediul a numeroase monitoare.

David urcă scările care duceau la catafalc, prin spate, trecînd, la fiecare pas, de gărzi înarmate. Se strecură îndărătul umbrarului care apăra coșciugul și gărzile de soarele care era chiar deasupra acum. Cînd privi, cu ochii mijiți, în curte și dincolo de ea, văzu cum asfaltul emana valuri tremurătoare de căldură, iar mulțimea de la coadă se mișca din ce în ce mai încet. David îi văzu pe mulți uitîndu-se la ceas și deduse că încercau să se strecoare către locurile din față, pentru funeralii.

Odată ce oamenii erau îndemnați, fără voia lor, să treacă dincolo de catafalc, nu se mai grăbeau. Încetineau, sperînd să fie prinși aici de începerea festivităților.

David privi dincolo de gărzile înarmate, la coșciugul de sticlă, întrebîndu-se cît va rezista în căldura aceasta. Sigiliul de vidare părea în siguranță și era verificat din oră în oră de un specialist. Oare căldura va înmuia cutia? Va aduna aburi ca o oală sub presiune? David căută cu privirea semne care să arate că fardurile, ceara sau chitul folosite de doctorița Eikenberry ar fi fost afectate de căldură. Ce jenant ar fi fost dacă trupul adevărat ar fi stat la răcoare în morgă, în vreme ce trupul fals ar fi ajuns la punctul de topire și s-ar fi transformat într-o baltă în fața oamenilor!

– Opriți șirul, vă rog! se auzi de la un megafon de jos, de undeva din spatele lui David.

Două gărzi se grăbiră în acea direcție și se postară în fața unui cuplu olandez, care profitase de ocazie pentru a-și face apariția în costume tradiționale. Regretam deja amarnic alegerea făcută, cu fețele roșii, transpirați și gîfîind. Păreau totuși mulțumiți că erau primii la rînd, la vreo sută de metri în fața scărilor. În timp ce ei așteptau, iar mulțimea din spatele lor încetini pînă se opri, cele cîteva zeci de persoane îndoliate din fața lor își continuară drumul.

După ce acestea trecură și coborîră scările pe partea cealaltă, un val de tăcere cuprinse întreaga zonă. Toată lumea privea spre curte, în așteptare, singura mișcare fiind cea a ultimelor persoane îndoliate, care încercau să elibereze scările. Nu voiau să plece, dar programul nu începea pînă nu coborau ei de acolo.

Aceştia ajunseră în sfîrşit la baza scărilor, iar mulţi dintre ei se aşezară direct pe asfalt. Era atît de fierbinte, încît îşi puseră haine pe jos, pentru a sta pe ele.

Toată lumea fiind la locul ei, în linişte, era înfiorător ca o mulţime de peste patru milioane să aştepte în tăcere. David coborî prin spatele platformei şi văzu că zona scenei era plină; toţi erau la locurile lor, de la Fortunato la miniştrii lui şi la cei zece potentaţi regionali, cu oamenii lor. După aceştia, urma personalul cu rang înalt al Comunităţii Globale, care umplea un întreg rînd, pînă la ieşirea din curte.

De la stînga lui David, cineva cu un clipboard şi cu cască îi făcu semn conducătorului orchestrei. Bărbaţii în smoching, femeile în rochii lungi, negre, cei o sută de membri ai orchestrei urcară pe scările din spate şi merseră pe scenă, la stînga. De pe feţele lor se scurgea transpiraţia, iar sub braţ şi pe spate le apăruseră pete mari, întunecate. Odată aşezaţi, îşi potrivirâ instrumentele în poziţia necesară şi aşteptară semnalul de începere.

– Doamnelor şi domnilor! se auzi prin sistemul uriaş de adresare către public, răsunînd în curte şi pînă la aproape un kilometru şi jumătate distanţă.

Urmă o traducere în alte trei limbi internaţionale importante.

– Comandantul Suprem al Comunităţii Globale, Leon Fortunato, şi administraţia guvernului unic mondial doresc să-şi exprime mulţumirile sincere şi recunoştinţa pentru prezenţa dumneavoastră la serviciul comemorativ al fostului Potentat Suprem Nicolae J. Carpathia. Vă rugăm să cinstiţi această ocazie descoperindu-vă capetele, în timp ce Orchestra Internaţională a Comunităţii Globale va intona imnul *Salut, Carpathia, Iubitor, Divin şi Puternic*.

În timp ce orchestra intona imnul funebru, mulţi izbucniră în plîns, iar curtea fu cuprinsă de suspine. Intră în scenă formaţia vocală a Comunităţii Globale, cîntînd cîntece de laudă pentru Carpathia. Apoi, o trupă de dansatori, care păreau să se mişte cu încetinitorul, într-un echilibru remarcabil, în acord cu muzica şi cu plînsetele publicului. În timp ce ei dansau, VIP-urile începură să aplaude încet, dar susţinut.

În sfîrşit, David reuşi să ajungă la locul de lîngă domnul Wong, care privea fericit spre scenă, cu lacrimile curgîndu-i pe obraji, cu mîinile strînse în dreptul inimii. David îşi puse palma streaşină la ochi şi se întrebă dacă era pregătit să stea două ore în căldura aceea. Erau la stînga scenei, cu vedere foarte bună spre podium şi spre coşciug, la o distanţă de vreo şaizeci de metri.

Cînd muzica încetă, orchestra, cîntăreţii şi dansatorii ieşiră de pe scenă, iar Fortunato şi cei zece potentaţi, cu chipuri înnegurate, îşi preluară poziţiile, în şir, în spatele catafalcului. Celor trei gărzi care îl păziseră li se mai adăugă una şi se aşezară cîte două la fiecare capăt al coşciugului.

Ecranele şi monitoarele uriaşe prezentau un montaj din viaţa lui Carpathia, începînd cu petrecerea de la împlinirea vîrstei de cinci ani, în România, îmbrăţişîndu-şi părinţii la absolvirea liceului, ţinînd un fel de trofeu în ambele mîini, primind un premiu la facultate, cîştigînd alegerile în România, instalîndu-se în biroul de preşedinte de acolo, ţinînd un discurs la Naţiunile Unite în urmă cu trei ani şi jumătate şi preluînd diverse funcţii importante după aceea. Muzica ce însoţea imaginile era pătrunzătoare şi triumfătoare, iar oamenii începură să aplaude şi să aclame.

Atinseră culmea emoţiilor cînd Nicolae fu prezentat anunţînd numele guvernului unic mondial, tăind panglica la

palatul regal şi întîmpinîndu-i pe oameni la Gala care avusese loc în urmă cu doar o săptămînă, la Ierusalim. Acum îşi făcură apariţia avioane de luptă dinspre est şi zburară la altitudine mică, pe deasupra ceremoniei, în vreme ce montajul îl prezenta pe Carpathia batjocorindu-i şi provocîndu-i pe cei doi martori de la Zidul Plîngerii. Mulţimea strigă de bucurie, cînd el îi împuşcă mortal. Desigur, imaginile nu cuprindeau şi învierea lor, care fusese denunţată ca fiind un mit.

Mulţimea amuţi, în vreme ce avioanele se îndepărtară, iar muzica deveni iar melancolică. Ecranele îl arătau iar pe Carpathia la Gală, începînd cu un fragment lung care prezenta multe dintre dezastrele cutremurului. În timp ce camera se apropia de Nicolae, imaginile încetiniră cînd el răspunse întîmpinării de bun venit a mulţimii, îl prezentă pe Chaim Rosenzweig şi glumi cu potentaţii. Strigăte de spaimă şi suspine însoţiră reluarea cu încetinitorul a imaginilor în care el se întoarse cu spatele la o urmă de fum din mulţime, se prăvăli peste doctorul Rosenzweig şi rămase zăcînd acolo, în timp ce oamenii fugeau.

Montajul arătă cum Nicolae fusese urcat într-un elicopter cu emblema Comunităţii Globale pe una dintre părţi, iar aici interveni licenţa artistică. Ecranele arătară elicopterul ridicîndu-se de pe scenă, înclinîndu-se la stînga între schelării, depăşind reflectoarele şi aproape dispărînd în întuneric. Elicopterul păru să zboare din ce în ce mai sus, pînă trecu dincolo de nori, în imensitatea spaţiului.

Urcă din ce în ce mai sus, spre deliciul celei mai numeroase mulţimi adunate vreodată, pînă ce elicopterul păru să dispară. Acum, pe ecranele uriaşe nu se mai vedea decît spaţiul şi o imagine mare, care prindea contur. Avioanele de luptă se întoarseră, dar nu se mai uita nimeni la ele. Ascultau

doar şi priveau cum ecranul lua forma imaginii unui bărbat mare cît cerurile. Stînd în aer, printre planete, într-un costum negru, cu cămaşă albă, cu cravată, cu picioarele depărtate, cu braţele încrucişate pe piept, cu dinţii strălucind, cu ochii sclipind încrezător, era Nicolae Carpathia, care privea în jos, iubitor, la cei credincioşi lui.

Imaginea îngheţă sub privirea binevoitoare a lui Nicolae, iar strigătele mulţimii erau asurzitoare. Toţi se ridicară în picioare şi aclamau sălbatic, băteau din palme şi fluierau. David trebui să se ridice şi el în picioare, pentru a nu atrage atenţia asupra sa şi, în timp ce bătea din palme, se uită la Ming şi la Chang, care se ridicară cu feţele împietrite; lui Chang i se prelingea o lacrimă pe obraz. David îşi dădu seama că nimeni nu se uita la ceilalţi, atît de total era devotamentul faţă de Carpathia.

Simbolismul nu putea fi uitat de nimeni. Poate că fusese ucis. Poate era mort. Dar Nicolae Carpathia trăieşte în inimile noastre, este divin, este în ceruri şi ne priveşte ocrotitor.

Cînd imaginea dispăru şi muzica încetă, Leon Fortunato stătea la pupitru, iar ecranul reda chipul lui emoţionat. În timp ce Leon îşi aranja notiţele în faţa sa, David observă că purta un costum negru splendid, cămaşă albă şi cravată. Nu îl prindeau atît de bine pe săracul Leon, dar acesta părea să-şi ia în primire succesiunea la tronul lumii şi încerca să fie cît mai arătos.

– Vreau să ştiu dacă Hattie este cea care ne-a trădat, spuse Chloe, cînd avionul egiptean îşi făcu apariţia.

– Nu putem şti asta, zise Rayford, dacă ea nu ne spune. Nu o putem contacta, îţi aduci aminte? Este un drum cu sens unic.

Cînd avionul aterizã, lumina din turnul de control se stinse, iar un bãrbat mai bãtrîn, gras coborî scãrile gîfîind şi ieşi pe uşã. Era un tip care avea o meserie de fãcut şi intenţiona sã şi-o facã.

– Ai venit sã iei personalul Comunitãţii Globale, aşa este? strigã el.

– Afirmativ, rãspunse Rayford.

– Numãrul tãu se potriveşte cu al meu? Zero-nouã-doi-trei-patru-nouã?

– Exact, spuse Rayford.

– Rãmîi pe loc, te rog. Aeroportul este închis, oficial, iar eu trebuie sã bag avionul în hangar şi sã-i primesc cum trebuie pe aceşti oameni.

Se grãbi cãtre capãtul pistei şi fãcu o serie de mişcãri circulare cu clipboardul sãu, care ar fi fost mult mai eficiente dacã omul ar fi avut o lanternã, în timp ce îl ghida pe Albie cãtre hangare.

Acest lucru îl amuzã pe Rayford, care îşi imaginã cã Albie bãgase în hangar la fel de multe avioane mici ca oricine în viaţã şi privi cum avionul mergea drept spre bãrbatul de la turn. Acesta fugi de pe pistã, avionul îl depãşi uruind, iar el îşi încetã semnalele cu o fluturare, de parcã Albie ar fi fãcut exact ce i-ar fi arãtat el.

În timp ce bãrbatul alergã sã se asigure cã avionul intrase în hangar, Chloe trecu în vitezã de el. Se duse şi Rayford într-acolo, iar Leah aşteptã la maşinã. Nu-i luã mult lui Rayford sã-l depãşeascã pe bãrbatul care, evident, nu mai alergase aşa de ani buni de zile.

Uşa avionului, care era parcat lîngã Gulfstream, se deschise, iar Albie fu cel care coborî primul. Rayford nu-şi putea crede ochilor. Albie avea prestanţã, mergea ţanţoş. Arãta

cu treizeci de centimetri mai înalt. Cu geanta mare de piele în mînă, arătă către bărbat şi spuse:

– Dumneata eşti responsabil aici?

– Da, eu...

– Zero-nouă-doi-trei-patru-nouă, Comunitatea Globală, comandant adjunct Marcus Elbaz, solicit serviciul conform aranjamentelor!

– Da, domnule, ăă, căpitane, comandant adjunct comandant, domnule!

Albie spuse:

– Oamenii aceştia sînt cu mine. Lasă-i să mă ajute cu pasagerii. Alimentează avionul peste noapte, înţeles?

– O, da, înţeles, domnule!

– Unde pot să mă schimb?

În timp ce bărbatul îi arăta un birou întunecat la capătul hangarului, Chloe se întîlni cu Buck, care cobora din avion.

– Cu grijă, iubito, cu grijă, spuse el, cînd ea îşi încolăci braţele în jurul lui.

– Să mergem, Buck, îl îndemnă ea. Trebuie să ajungem la Kenny.

– Numele false, şopti el. Ajută-l pe doctorul Rogoff. A fost operat.

Rayford urcă la bord să-l ajute pe Chaim, care rînjea prosteşte la toată lumea şi arăta întruna la frunte.

– Bine ai venit în familie, doctore, spuse Rayford, iar rînjetul lui Chaim se transformă într-o grimasă, cînd îşi lăsă greutatea pe picioare şi fu ajutat să coboare din avion.

Rayford observă că toţi erau încordaţi, avîndu-l în preajmă de bărbatul din turn, dar Albie avu imediat grijă de acest lucru, făcîndu-şi apariţia în uniformă. Uimitor.

– Deci sîntem gata cu toţii, nu-i aşa, domnule? întrebă Albie.

– Da. Voi asigura uşa. Nu mai aşteptăm trafic aerian în noaptea aceasta. Voi sta la sol, deci voi răspunde personal de siguranţa avionului dumneavoastră.

– De amîndouă! Şi Gulfstreamul este al nostru.

– O, asta nu ştiam! Nici o problemă.

– Îţi mulţumesc, în numele Comunităţii Globale. Acum trebuie să plecăm.

Leah adusese Land Roverul lîngă hangar. Stătea la volan. Rayford urcă în spatele ei şi-l trase înăuntru, pe partea cealaltă, pe Chaim, pe care Albie îl împingea. Era clar că Chaim avea dureri mari, cînd alunecă pe scaun, dar, odată în maşină şi flancat pe ambele părţi, se sprijini de spătar.

Chloe se aşeză lîngă Leah, în faţă, cu Buck în dreapta ei. Cînd Leah dădu în spate pentru a ieşi din hangar, Chloe puse braţul în jurul ei.

– Îţi mulţumesc că ai adus maşina aici. Şi iartă-mă!

– Nu-i nimic, Chloe, spuse Leah. Spune-mi doar că ideea cu clorura de potasiu nu ai luat-o din vreunul dintre textele mele.

– Ba da, dar în acest moment mă bucur să ştiu că Tsion nu i-ar face niciodată rău lui Kenny.

Leah porni cu viteză pe drumul pe care venise şi se îndreptă spre ieşire. Rayford se întoarse şi-l văzu pe bărbatul din turn asigurînd uşa hangarului şi, cînd ei ajunseră la şosea, luminile de pe pistă se stinseră.

– Bun, spuse Albie, trebuie să lămurim cîteva lucruri mai întîi. Doamna şofer?

– Leah, domnule!

– Da, doamnă, puteţi aprinde plafoniera aici, în spate?

Leah bîjbîi, iar Rayford întinse mîna şi apăsă butonul. Albie îşi scoase şapca şi se întoarse către Rayford.

– Avem puțin timp pentru a vorbi, așa că, privește doar, căpitane.

Rayford privi și clipi. Semnul.

– Nu spune nimic chiar acum, zise Albie. Sînt prea multe de făcut. Poți stinge lumina. În regulă. Următorul lucru pe ordinea de zi. Căpitane Steele, îmi predai comanda, doar pentru noaptea aceasta?

– Ai un plan?

– Desigur!

– Continuă.

– Cît de departe sîntem de locuința de refugiu?

– La mai puțin de o jumătate de oră.

– În regulă. Iată care este planul.

David era mirat că Leon, în ciuda ipocriziei sale religioase, părea cu adevărat impresionat. Fără îndoială, îl respectase pe Carpathia şi era mai mult decît un lingău tipic. Desigur, făcea manevre pentru a deveni noul potentat suprem, dar era şi mîhnit de pierderea unui prieten, a unui mentor şi a unui campion. Şi, deşi nu avea rafinamentul şi charisma predecesorului său, Leon ştia cum să profite de moment.

– Vă rog să luaţi loc cu toţii, începu el, cu vocea atît de îngroşată de emoţie, încît mii de oameni părură să-şi acopere, involuntar, gurile, pentru a-şi înăbuşi plînsul.

David, cu uniforma udă de transpiraţie, ridică un picior pentru a-l pune peste celălalt şi simţi cum asfaltul devenise lipicios. Căldura îi înmuiase tălpile de cauciuc.

Fortunato făcu un adevărat spectacol din a se aduna şi din a-şi aranja notiţele cu mîinile cărnoase.

– Nicolae Jetty Carpathia, începu el, abia şoptit, vă rog să mă scuzaţi... Îşi şterse gura cu mîna. Pot face asta. Am să o fac, cu îngăduinţa dumneavoastră. Nicolae Carpathia s-a născut acum treizeci şi şase de ani, fiind singurul fiu al unor părinţi care fuseseră la rîndu-le singuri la părinţi, într-un mic spital din oraşul Roman, din România, în partea de est a

Carpaţilor Orientali, la ceva mai mult de două sute de kilometri nord şi puţin spre est de Bucureşti.

Fortunato se întrerupse din nou, ca să-şi dreagă glasul.

– Tînărul Nicolae a fost un copil precoce şi extrem de strălucit, manifestînd un viu interes pentru atletism şi pentru şcoală, în special pentru studiul limbilor străine, al istoriei şi al ştiinţelor. Înainte să împlinească doisprezece ani, a cîştigat primele sale alegeri ca preşedinte al Tinerilor Umanişti. A fost un elev de liceu eminent, un participant la dezbateri şi un vorbitor recunoscut, un absolvent care şi-a păstrat aceste calităţi şi în timpul facultăţii.

Domnul Carpathia a avut succes ca antreprenor şi a început devreme munca în serviciul public, devenind membru în camera inferioară a Parlamentului din România înainte să împlinească douăzeci şi cinci de ani. Devotamentul faţă de pacifism i-a adus atît critici, cît şi aprecieri şi a devenit marca activităţii sale de o viaţă.

Domnul Carpathia mi-a spus cîndva că el considera că apogeul carierei sale, chiar şi după ce a fost numit în funcţia de preşedinte al României, tînăr fiind, din porunca predecesorului său, a fost invitaţia de a ţine un discurs la Naţiunile Unite, cu trei ani şi jumătate în urmă.

Onorat peste putinţă, tînărul conducător de stat a muncit asiduu la redactarea prezentării, trasînd istoria Naţiunilor Unite, folosind fiecare dintre limbile acestora şi memorîndu-şi discursul în întregime. Nu ştia că, înainte de apariţia sa la Adunarea Generală, Pămîntul avea să treacă prin cea mai mare calamitate, tragedie pe care astăzi o numim ziua dispariţiilor.

Ne-au fost luaţi copiii... – spuse Fortunato, făcînd iar o pauză –, nenumăraţi prieteni, rude, vecini, lumea întreagă a suferit laolaltă. Atunci nu cunoşteam adevărul pe care numai

un bărbat ca Nicolae Carpathia îl putea scoate la lumină: acela că fenomenul care a provocat atîtea pierderi putea fi prevenit, într-un mod care îşi avea originile în tehnologia noastră de război. Tot ce ştiam noi, atunci cînd preşedintele român a păşit la tribuna Naţiunilor Unite, era faptul că eram ţintuiţi locului de groază. Disperaţi în privinţa viitorului, regretînd trecutul, ne rugam în felul nostru propriu, la dumnezeii noştri, să vină cineva care să ne ia de mînă şi să ne conducă prin cîmpurile minate create de noi înşine, către binecuvîntarea pe care ţi-o dă speranţa.

Cum puteam noi şti că rugăciunilor noastre le va răspunde cel care urma să-şi dovedească originea divină de atîtea ori, făcîndu-şi datoria umil, dezinteresat, sacrificîndu-se pe sine pînă la moarte, pentru a ne arăta drumul spre vindecare?

Mulţimea nu se mai putu abţine şi izbucni în aplauze. Leon ridică o mîna de cîteva ori, dar mulţimea nu se opri. Aplauzele se transformară în ovaţii, apoi lumea se ridică, sector după sector, pînă cînd fură cu toţii în picioare, aplaudînd, ovaţionînd, jelindu-şi conducătorul ucis.

Lui David i se făcu greaţă.

– Daţi-mi informaţii despre locuinţa de refugiu, le ceru Albie, unde se află, ce este în jurul ei, alte clădiri, drumuri de acces înspre şi dinspre ea.

– Nu ştiu dacă în ţara ta există cea asemănător, Albie, zise Rayford. Dar imaginează-ţi o zonă de locuit veche cam de treizeci de ani, care a fost parcă băgată într-un malaxor. Drumurile au fost despicate, scoase din pămînt, multe dintre casele şi firmele din zonă au fost demolate după eforturile de salvare, iar zona a fost abandonată. Din cele mai bune calcule ale noastre, nu locuieşte nimeni pe o rază de aproape cinci

kilometri. Noi am preluat jumătate dintr-un duplex foarte avariat, două case într-una singură. Am lărgit o pivniță pentru a face acolo un ascunziș subteran, de care nu am avut nevoie, cel puțin din cîte știm noi, pînă acum. Ne-am improvizat propriul puț și o instalație de curent electric pe putere solară și am mers pe trasee diferite către acel loc, pentru a lăsa să se creadă că ne-am putea îndrepta în orice direcție.

– Ce altceva mai este pe proprietatea aceea?

– La vreo cincizeci de pași de ușa din spate este un garaj, care, inițial, a deservit ambele jumătăți ale duplexului. Acolo ne-am ascuns mașinile. Acum nu mai avem decît una, adică aceasta, deci garajul este gol.

– Și cealaltă jumătate a casei?

– Este goală.

– Mai sînt alte clădiri în zonă?

– Destul de multe mormane de moloz care nu au fost niciodată îndepărtate.

– Ce vă ascunde?

– În afară de faptul că nu vine nimeni în zona aceea decît din greșeală, sînt copaci ajunși la maturitate și multe cîmpuri deschise dincolo de casa noastră.

– Și din ce direcție vă duce în acea zonă drumul obișnuit de la aeroport?

– Folosim trasee diferite pentru a nu atrage atenția, călătorim aproape întotdeauna noaptea, dar, de obicei, venim dinspre sud.

– Domnișoară Leah, spuse Albie, dacă găsiți un loc discret, vă rog să opriți.

Leah părăsise deja drumul asfaltat și opri într-un canal îngust, puțin adînc, dintre două pîlcuri mici de copaci.

– Mulţumesc. Acum, căpitane Steele, cum crezi că se va apropia Comunitatea Globală de casă, dacă ar vrea să vă surprindă?

Rayford căută o bucată de hîrtie şi desenă o vedere aeriană asupra locului.

– Ar veni printre copacii din nord, zise el. Buck, tu ce crezi?

Buck studie schiţa, apoi le-o arătă lui Chloe şi lui Leah. Fură cu toţii de acord.

– În regulă, Leah, spuse Albie. Acum intră prin sud, ca de obicei. Cît de departe se poate de locuinţa de refugiu, şi mergi cu farurile stinse. Opreşte la o distanţă de vreo jumătate de kilometru, de unde să vedem casa, dar să nu putem fi văzuţi de acolo.

– O jumătate de kilometru? întrebă Leah, neobişnuită cu sistemul metric.

– Vreo cinci sute de metri, cam o treime de milă, spuse Chloe. Este o ridicătură undeva, la distanţa aceea, nu-i aşa, tată? Imediat după ce întoarcem ca să mergem spre Des Plaines.

– Da. Şi se observă pentru că restul drumului este foarte drept.

– Să mergem repede acolo, hotărî Albie. Farurile stinse imediat ce eşti sigură pe tine.

Fortunato îşi continua discursul, ridicînd lumea în picioare şi făcîndu-o să plîngă, iar în acest timp David îşi scoase pe ascuns binoclul din buzunar. Se aplecă în faţă, cu coatele pe genunchi, reglă lentilele şi privi dincolo de mulţimea aşezată în curte. Găsi pancarta pe care scria „Sectorul 53" şi mişcă binoclul cu grijă, căutînd-o pe Annie. La început nu o văzu, dar apoi fu intrigat să vadă un binoclu

orientat în direcţia sa. În ciuda faptului că nu îi zărea bine faţa, ştia că este Annie.

Se uitară unul la celălalt prin lentile, apoi îşi făcură semn cu mîna, uşor, doar din degete. David, cu mîinile încă pe binoclu, ridică două degete şi apoi şase. Ea făcu aceleaşi semne, codul lor format din numărul de litere din fiecare cuvînt: *te iubesc.*

– Mai am nişte observaţii de făcut, în încheiere, spuse Leon, domolindu-şi ritmul. Dar aş vrea să dau reprezentanţilor voştri din toate regiunile globale posibilitatea de a-şi exprima gîndurile, înainte de înmormîntarea din mausoleul palatului. Am solicitat ca discursurile să fie scurte, din cauza vremii, dar dorim ca aceşti potentaţi să vorbească din inimă. Mai întîi, din Statele Ruse Unite, doctor Viktor...

– Căpitane Steele, spuse Albie, sună-l pe Tsion şi spune-i cine sînt, ca să pot vorbi cu el fără să-i trezesc suspiciuni.

Tsion răspunse imediat.

– Tsion, sînt eu. Sîntem la mai puţin de un kilometru de voi. Sînteţi bine?

– Deocamdată da. Kenny doarme. Eu am împachetat, sînt gata de plecare şi mă simt cuprins de claustrofobie. Vreau să ies de aici.

– Tsion, îi dau telefonul lui Albie, prietenul meu drag şi proaspăt credincios. M-ai auzit vorbind de el înainte.

– Da! Este de-al nostru acum?

– Mulţumită învăţăturilor tale, despre care putem să discutăm mai tîrziu. Foloseşte numele Marcus Elbaz şi se dă drept comandantul adjunct al Forţelor de Menţinere a Păcii ale Comunităţii Globale.

Tsion se așeză pe scări, în întuneric, cu telefonul la ureche și cu cele două fețe de pernă legate între ele la picioarele sale. Tot ce avea de făcut era să le ia într-o mînă, să ia copilul cu cealaltă mînă și putea ieși prin congelator și apoi pe ușă în numai cîteva secunde. Însă, deocamdată, nu avea nici un mijloc de transport și nici habar dacă afară îl aștepta Comunitatea Globală, ca să-l prindă în capcană.

Auzise atîtea despre prietenul de pe piața neagră al lui Rayford, încît nu putea crede că tocmai urma să stea de vorbă cu el.

– Doctorul Ben-Judah?

– Tsion la telefon, da. Albie?

– Domnule, vreau să trec direct la subiect, însă trebuie să vă spun mai întîi că vă datorez sufletul.

– Mulțumesc, domnule. Se pare că, în curînd, eu îți voi datora viața.

– Să sperăm. Spuneți-mi, ați auzit pe cineva sau ceva care să poată fi interpretat ca un semn al prezenței Comunității Globale în zonă?

– Ca să spun adevărul, eram gata să-l sun pe Rayford acum o jumătate de oră. Poate că sînt paranoic, dar am auzit mașini.

– În apropiere?

– Nu foarte, dar le-am auzit înspre nord. Ceea ce m-a speriat a fost faptul că se auzeau cu intermitență.

– Ce înseamnă asta?

– Porneau, se opreau, se mișcau. Nu am știut ce să înțeleg.

– De obicei nu auziți nici o mașină, nici un camion?

– Nu.

– Și de o jumătate de oră n-ați mai auzit nimic?

– Cam așa.

– În regulă, ascultaţi cu atenţie! Recunoaşteţi zgomotul Land Roverului? Vreau să spun, îl puteţi deosebi ferm de, să spunem, un jeep al Comunităţii Globale?

– Cred că aş putea.

– L-aţi auzi clar dacă ar veni dintre casă şi garaj?

– Cu siguranţă.

– Din garaj puteţi auzi zgomote? Uşi deschizîndu-se şi închizîndu-se?

– Da, dar aici nu sînt uşi tipice de garaje americane. Sînt manuale şi se bălăngăne ca uşile de la hambar.

– În regulă. Mulţumesc! Dacă în următoarele cincisprezece minute auziţi un zgomot ca al Land Roverului, noi vom fi. Dacă auziţi orice alt sunet sau zgomot, vă rog să ne anunţaţi imediat!

Fiecare potentat fu întîmpinat cu muzica specifică regiunii sale şi cu manifestări zgomotoase ale oamenilor săi. Unii aveau oamenii adunaţi la un loc, alţii îi aveau răspîndiţi prin mulţime. Majoritatea vorbitorilor reluară în linii mari discursul potentatului Statelor Ruse Unite, care-l enumerase pe Carpathia nu numai printre cei mai mari conducători de stat şi lideri militari pe care îi cunoscuse omenirea, ci şi printre cei mai veneraţi lideri religioşi, şi chiar printre zeităţile unor credinţe şi secte.

Liderul asiatic, al doilea potentat la cuvînt, spuse:

– Ştiu că vorbesc pentru fiecare cetăţean din marea mea regiune, atunci cînd spun că veneraţia mea pentru Excelenţa Sa, Potentatul Suprem, a crescut după moartea sa. Mă închinam conducerii sale, viziunii sale, politicilor sale. Iar acum mă închin omului însuşi. Fie ca faima, legenda şi cinstea să crească, acum cînd este din nou în ceruri, de unde a venit!

Potentatul Statelor Indiene Unite rosti:

– Dacă odată credeam că un om bun se întoarce la un nivel superior şi deci că unei stele strălucitoare precum Nicolae Carpathia îi este garantat rolul de Brahman, el însuşi ne-a învăţat – cu viziunea sa extraordinară asupra unei credinţe unice globale – că pînă şi aceste păreri religioase tradiţionale şi-au pierdut actualitatea. Chiar şi cei care au ajuns să creadă că, atunci cînd eşti mort, eşti mort şi nu mai este nimic, trebuie să admită că – şi îi spun acest lucru direct lui Nicolae Carpathia – vei trăi atît cît vom trăi şi noi. Vei fi mereu viu în inimile şi în amintirile noastre.

Deşi mulţimea reacţionă cu entuziasm, David fu intrigat că Fortunato părea să simtă nevoia să clarifice, sau cel puţin să modifice, efectul acelui discurs. Înainte să-l prezinte pe potentatul Statelor Africane Unite, Enoch Litwala, Fortunato luă scurt cuvîntul.

– Vă mulţumesc pentru aceste cuvinte, potentate Kononowa. Am apreciat referinţa la biserica unică mondială, care va reapărea aici, în Noul Babilon, ca o expresie chiar şi mai bună a unei religii unice, pure. Este ironic, nu-i aşa, că, dintre cele două secte, cele mai rezistente la ideile credinţei unite, una l-a văzut pe marele nostru conducător căzînd în propria ţară, iar cealaltă a fost responsabilă de asasinarea lui.

Nu îi învinovăţesc pe israelieni, pentru că ei sînt o parte valoroasă a Statelor Unite ale lui Carpathia. Ei nu pot fi făcuţi responsabili pentru climatul periclitat de evreii lor ortodocşi încăpăţînaţi, a căror majoritate a rezistat pînă în ziua de astăzi invitaţiei de aderare la religia unică globală. Şi apoi, Judah-iţii! Adoptă nişte doctrine exclusiviste, încuiate, de parcă nu ar exista decît un drum spre Dumnezeu! Să mai

fim surprinşi atunci că însuşi asasinul iubitului nostru potentat este un membru important al acelui cult?

Odată rostite aceste cuvinte, audienţa începu să aplaude, iar statuia cea mare şi neagră din stînga lui Leon începu să scoată fum din abundenţă; valul de fum negru se transformă în nori impunători. Leon se folosi de aceasta, zeflemitor:

– Pînă şi Nicolae cel Mare trebuie să fie de acord cu acest lucru!

Dar, redevenind serioşi, înainte să-i dau cuvîntul potentatului african, daţi-mi voie să repet. Orice cult, sectă, religie sau persoană care propovăduieşte o singură cale către Dumnezeu, către rai sau către fericire în viaţa de apoi reprezintă cel mai mare pericol pentru Comunitatea Globală. O asemenea perspectivă generează rupturi, ură, bigotism, semeţie şi mîndrie. Vă spun cu încrederea celui care a stat zilnic în prezenţa măreţiei, în ultimii cîţiva ani, că sînt multe căi de a asigura fericirea eternă, dacă există ceva etern. Izolîndu-vă voi şi tovarăşii voştri, pretinzînd că deţineţi calea interioară către Dumnezeu nu este una dintre ele. Ci fiind o persoană bună şi amabilă, care îi ajută pe ceilalţi.

Nicolae Carpathia ar fi fost ultima persoană din lume care să se dedice unei religii care propovăduieşte o singură cale, şi uitaţi-vă cum este respectat. Ne vom închina lui şi amintirii lui atît cît vom trăi. Iar acest lucru, prieteni, îl va păstra viu; iar idealurile lui vor rămîne şi ele vii.

David se întrebă dacă mulţimii avea să i se facă vreodată silă de sine, aşa cum îi era lui de aplauzele şi de ovaţiile predictibile.

Enoch Litwala rosti un omagiu nepotrivit de scurt şi lipsit de entuziasm, care făcu seria discursurilor să devină plictisitoare. Tot ce spuse fu:

– Ca potentat al Statelor Africane Unite, îmi revine sarcina de a da glas sentimentelor oamenilor mei. Vă rog să acceptaţi sincerele noastre condoleanţe pentru conducerea Comunităţii Globale şi pentru aceia dintre dumneavoastră care l-au iubit pe decedat. Statele Africane Unite se opun violenţei şi condamnă acest act de violenţă al unui individ deghizat, care a crezut, fără să gîndească, tot ce i-a fost băgat în cap, la fel ca altor milioane care refuză să gîndească singuri.

Cu asta, Litwala se aşeză, surprinzîndu-l chiar şi pe Leon. Încă doi potentaţi se arătară lipsiţi de entuziasm, ceea ce-l făcu pe David să considere că era evident care potentaţi erau loiali şi care nu.

Albie se aplecă în faţă şi-i şopti lui Rayford:

– Vino cu mine! Leah, aşteaptă semnalul meu. Dacă-ţi fac semn cu mîna, porneşte încet, cu luminile stinse. Dacă fac semn din nou, opreşte-te pentru instrucţiuni, dar fii pregătită să vii repede, cu farurile aprinse, şi asigură-te că opreşti aproape de Rayford şi de mine.

– Vin cu voi, zise Chloe. Copilul nostru este acolo.

– Foarte bine, spuse Albie fără ezitare. Trei sînt mai buni decît doi.

Se strecurară de la Land Rover către locuinţa de refugiu. Rayford îi văzu privirea lui Chloe în lumina slabă: trăda o hotărîre feroce, care era mai mult decît aceea a unei mame protectoare. Dacă aveau să se confrunte cu inamicul, era clar că ea va lua sarcina asta asupra sa.

Rayford percepu aerul rece, sunetul paşilor săi în tufărişul rar, îşi auzi respiraţia. În timp ce se apropiau, simţi cum îl cuprinde melancolia. Clădirea aceea devenise baza sa, căminul său, în ciuda tuturor locurilor în care fusese. Îi găzduise

familia, prietenii, mentorul. Şi ştia că, dacă ar avea ocazia să intre în ea încă o dată, va fi probabil pentru ultima oară.

După ce termină de vorbit şi ultimul potentat, mulţimea deveni neliniştită. De pretutindeni, din curte şi de dincolo de ea, oamenii se ridicară în picioare, pregătiţi să reînceapă ritualul de trecere pe la catafalc. Dar Fortunato nu sfîrşise de vorbit.

– Dacă mai aveţi răbdare cu mine pentru cîteva minute, spuse el, mai am nişte consideraţii de făcut, pe care cred că le veţi găsi inspirate. Probabil este clar, chiar şi pentru cel mai obişnuit observator, că acestea sînt mai mult decît nişte funeralii pentru un mare conducător, că bărbatul care este întins în faţa voastră transcende existenţa umană. Da, da, puteţi aplauda! Cine ar putea contrazice asemenea sentimente? Sînt bucuros să vă spun că statuia pe care o vedeţi la stînga mea, la dreapta voastră, deşi mai mare decît în realitate, este o replică fidelă a lui Nicolae Carpathia, demnă de veneraţia voastră, da, demnă să i vă închinaţi!

Dacă simţiţi imboldul de a face o plecăciune acestei statui după ce vă depuneţi omagiul, simţiţi-vă liberi să o faceţi. Faceţi o plecăciune, rugaţi-vă, cîntaţi, gesticulaţi – faceţi orice doriţi pentru a vă exprima sentimentele. Şi credeţi. Credeţi, oameni, că Nicolae Carpathia este într-adevăr aici cu duhul şi acceptă laudele şi închinăciunile voastre. Mulţi dintre voi cunosc faptul că acest aşa-numit om, despre care ştiu că este divin, m-a ridicat personal din morţi.

Iar acum, ca nou conducător al vostru în absenţa celui pe care cu toţii l-am fi dorit aici, daţi-mi voie să fiu direct. Nu sînt regizor, dar lăsaţi-mă să cer fixarea camerei de luat vederi

pe fața mea. Cei care sînt destul de aproape se pot uita în ochii mei. Cei de la distanță se pot uita în ochii mei din monitor.

David știa ce se întîmplase cu cei care se lăsaseră captați de privirea lui Fortunato. Se uită în stînga, dincolo de Wong, care părea vrăjit, întinse mîna să-l atingă pe Chang și făcu semn cu capul către Ming. Cînd aceștia se uitară la el, clătină din cap imperceptibil și fu recunoscător că amîndoi părură să înțeleagă. Își feriră privirea de cea a lui Fortunato.

– Astăzi, spuse acesta, instituí o religie globală nouă, îmbunătățită, care va avea drept obiect de închinăciune această statuie, ce reprezintă însuși spiritul lui Nicolae Carpathia. Ascultați cu atenție, oameni! Cînd am spus, cu cîteva clipe în urmă, că vă puteți închina acestei statui și lui Nicolae însuși, dacă simțiți că vă dă inima ghes, eram doar politicos. Liniște, vă rog! Statutul de cetățean global vă dă o responsabilitate, iar această responsabilitate implică subordonarea față de cei care au autoritate asupra voastră.

Se lăsă o tăcere mormîntală, care îl făcu pe David să se îndoiască de faptul că mai era cineva emoționat.

– În calitate de nou conducător al vostru, este cinstit din partea mea să vă spun că nu există alternativă la a vă închina statuii și spiritului lui Nicolae Carpathia. El nu este doar parte din noua noastră religie, ci este chiar elementul ei central. Într-adevăr, el a devenit și va *fi* religia noastră. Acum, înainte să puneți capăt reveriei voastre și să faceți plecăciuni statuii, lăsați-mă să vă spun care sînt consecințele nerespectării unui asemenea edict.

Brusc, de la statuia din care ieșea un fum negru, care acum aproape că acoperea soarele, se auzi o voce tunătoare:

– Eu sînt dumnezeul vostru de deasupra cerurilor!

Oamenii, inclusiv Guy Blod şi asistenţii săi, ţipară şi căzură la pămînt, cu ochii la statuie.

– Eu sînt dumnezeul care este deasupra tuturor dumnezeilor! Nu este altul ca mine. Închinaţi-vă sau păziţi-vă!

Brusc, Fortunato vorbi blînd, părinteşte.

– Nu vă temeţi, spuse el. Ridicaţi-vă ochii spre ceruri!

Norii masivi, întunecaţi, se disipară, iar statuia deveni iar vizibilă.

– Nicolae Carpathia vă iubeşte şi are numai intenţii bune cu voi. Revenindu-mi responsabilitatea de a vă convinge să vă închinaţi dumnezeului vostru, mi-a fost dată şi putere. Vă rog să vă ridicaţi!

Mulţimea se ridică laolaltă, părînd înfricoşată, cu ochii fixaţi în ochii lui Leon sau în imaginea sa de pe ecrane. Acesta gesticulă amplu în spatele său, dincolo de coşciugul de sticlă şi de gărzi, dincolo de cei zece potentaţi, dintre care trei priveau împietriţi.

– Să presupunem că aici sînt unii care, dintr-un motiv sau altul, aleg să nu se închine lui Carpathia. Poate sînt spirite independente. Poate sînt evrei rebeli. Poate sînt Judah-iţi secreţi care încă mai cred că „omul lor" este singura cale spre Dumnezeu. Indiferent de motiv, vor muri cu siguranţă.

Mulţimea se dădu înapoi, iar multora li se tăie răsuflarea.

– Nu vă minunaţi cînd vă spun că unii vor muri cu siguranţă. Dacă Nicolae Carpathia nu este un dumnezeu, iar eu nu sînt alesul lui, atunci se va dovedi că nu am avut dreptate. Dacă Nicolae Carpathia nu este singura cale şi singura viaţă, atunci ceea ce spun nu este singurul adevăr şi nimeni nu trebuie să se teamă.

Drept este să vă ofer dovada rolului meu, în plus faţă de ceea ce aţi văzut şi aţi auzit deja de la însăşi statuia lui Nicolae

Carpathia. Invoc puterea dumnezeului meu suprem, pentru a dovedi că el conduce din ceruri, arzîndu-i cu focul său pur, nimicitor pe cei care mi se împotrivesc, pe cei care nu îl recunosc ca dumnezeu, pe cei care subminează, plănuiesc şi fac scenarii pentru a-mi lua locul ca purtător de cuvînt al lui! Făcu o pauză teatrală. Apoi rosti: Mă rog să facă acest lucru chiar în timp ce eu vorbesc!

Leon se întoarse cu faţa spre cei zece potentaţi şi arătă cu degetul spre cei trei care erau împotriva lui. Limbi mari de foc veniră din cerul senin şi îi incinerară pe cei trei. Ceilalţi şapte săriră de pe locurile lor, pentru a evita căldura şi flăcările, şi chiar şi gărzile se dădură în spate.

Mulţimea ţipă şi începu să plîngă, dar nu se mişcă nimeni. Nu fugi nimeni. Fiecare suflet părea paralizat de frică. Iar focul care îi transformase pe cei trei în trei grămezi de cenuşă fumegîndă dispăru la fel de repede precum apăruse.

Fortunato vorbi din nou:

– Patrioţi credincioşi ai Comunităţii Globale din cele trei regiuni, conduse pînă acum de trei mincinoşi, nu fiţi descurajaţi. Înlocuirea lor a fost stabilită deja în întîlnirile pe care le-am avut pînă acum cu spiritul lui Nicolae Carpathia. Comunitatea Globală va birui. Ne vom atinge scopul unui trai utopic, în armonie, în iubire şi în toleranţă – toleranţă faţă de toţi, cu excepţia celor care refuză să se închine statuii bărbatului pe care îl preţuim şi îl cinstim astăzi!

Era evident că Fortunato aştepta aplauze, dar mulţimea era atît de uluită, atît de îngrozită, că doar se uită fix la el.

– Vă puteţi exprima, spuse Leon zîmbind.

Nici acum nu se mişcă nimeni. Îşi îngustă ochii.

– Vă puteţi exprima acordul, zise el, iar aplauzele începură timid. Nu trebuie să vă fie frică de dumnezeul vostru, spuse el,

în timp ce aplauzele continuau. Ceea ce tocmai aţi văzut aici nu vi se va întîmpla niciodată dacă îl iubiţi pe Nicolae cu iubirea care v-a adus aici pentru a-i cinsti amintirea. Acum, înainte de înmormîntare, odată ce a avut toată lumea posibilitatea de a-i aduce ultimele omagii, vă invit să veniţi să vă închinaţi. Veniţi şi închinaţi-vă! Închinaţi-vă dumnezeului vostru, regelui vostru mort, şi totuşi viu!

Rayford urmă semnalul lui Albie şi merse în partea stîngă, iar Chloe fu trimisă în dreapta. Toţi trei, la distanţă de vreo treizeci de paşi unul de celălalt, înaintară spre locuinţa de refugiu, aflată la două sute de metri depărtare. Se uitau după semne ale Comunităţii Globale. Fuseseră oare aici? Încă mai erau aici? Erau pe drum încoace?

Albie se trînti brusc în iarbă şi le făcu semn lui Rayford şi lui Chloe să facă la fel. Dădu un telefon. Apoi le făcu semn să se apropie de el.

– Tsion aude iar zgomote de motor, şopti el. Vin dinspre nord, constante de data aceasta, parcă ar înainta.

În timp ce vorbea, o sună pe Leah.

– O să mergem spre casă pe jos, aşa că fiţi gata să fugiţi şi, dacă dăm de Comunitatea Globală, staţi la un pas sau doi în urma mea. Leah? Aşteaptă nouăzeci de secunde, apoi vino repede, cu farurile aprinse. Ai grijă doar să nu ne depăşeşti. Cînd ne oprim, opreşte şi tu cît poţi de aproape de garaj. Rămîi în maşină, cu farurile aprinse, şi nu-ţi face griji dacă vezi jeepuri ale Comunităţii Globale venind din direcţia opusă.

Albie închise telefonul, scoase arma din toc, sări în picioare şi spuse:

– Să mergem!

Sărind şi el în întuneric, întrebîndu-se cîte minute or mai avea de trăit pe Pămînt, Rayford fu impresionat de faptul că Chloe nu avea nici o problemă în a ţine pasul cu ei. Se mira şi de schimbarea ciudată petrecută în Albie. Întotdeauna fusese descurcăreţ, dar nu cumva era altceva în legătură cu el, în afară de noua sa profesiune de credinţă?

Rayford se întrebă de ce nu se asigurase de autenticitatea semnului lui Albie. Putea fi sigur de ceva ce văzuse la lumina slabă din Rover, cu un bătrîn rănit între el şi Albie?

Domnul Wong căzu în genunchi lîngă David, plîngînd şi strigînd în limba sa maternă. Soţia sa stătea jos, legănîndu-se, cu pumnii încleştaţi, cu ochii închişi, părînd mai mult uimită decît convinsă.

Ming şi Chang erau aşezaţi, cu mîinile la ochi, părînd să se roage. Pentru oricine din jur părea că s-ar fi rugat la noul dumnezeu al lumii, dar David ştia care era adevărul.

I se păru neobişnuit că Fortunato se retrase de la pupitru şi se alătură celor şapte potentaţi rămaşi, părînd cu toţii că ignoră grămezile de cenuşă. Dădură mîna solemn cu noul lor conducător, părînd să-l felicite pentru discursul său şi pentru manifestarea de putere.

Şeful securităţii îşi instrui oamenii să înlăture baricada din faţa cozii formate. Cuplul în veşminte olandeze refuză la început să se deplaseze către catafalc, dar cei din spatele lor începură să-i înghiontească şi să-i împingă, obligîndu-i astfel să înainteze. Cei doi părură să zîmbească jenaţi, fiecare parcă invitîndu-l pe celălalt să meargă primul. Pînă la urmă se prinseră de braţ şi înaintară cu paşi mărunţi, parcă dorind să vadă trupul lui Carpathia, dar fiindu-le, în acelaşi timp, teamă nu doar de statuia uriaşă, care vorbea şi scotea fum, ci şi de

locurile din spatele catafalcului, dintre care trei mai conţineau doar cenuşă.

Fortunato şi ceilalţi şapte stăteau în picioare în faţa rîndului de scaune, destul de departe de coşciug pentru a nu sta în calea gărzilor şi pentru a nu tenta mulţimea să vină să dea mîna sau să le vorbească. Lui David i se păru că Leon îşi dăduse brusc seama de ce oamenilor le era teamă să se apropie. Mai întîi se întoarse într-o parte, apoi în cealaltă, şi după aceea le ceru potentaţilor să se depărteze de el.

Apoi se dădu înapoi şi, cu o mişcare largă a braţului, mătură toată cenuşa de pe cele trei locuri, pe care le curăţă cu mîinile sale mari. Acest lucru opri procesiunea, şi toată lumea se uita uimită. Cu o privire mulţumită, Leon se întoarse cu faţa la catafalc şi le făcu semn celor şapte să se întoarcă lîngă el. În acest timp, el îşi scutură şi îşi frecă mîinile, iar resturile căzură pe jos. El şi potentaţii săi rîseră satisfăcuţi.

Trei perechi de faruri apărură la orizont, poate la vreo opt sute de metri dincolo de locuinţa de refugiu. Rayford se temuse de această zi, în care Comunitatea Globală se va năpusti asupra lor. Îşi făcuse griji că va fi plecat, că va dormi sau că nu-şi va da seama. Cît de ciudat să fie aici şi să vadă lucrurile petrecîndu-se!

Albie şi Chloe grăbiseră pasul, iar acum fugeau. Încercă şi Rayford, dar se simţi brusc incapabil şi îşi resimţi iar vîrsta.

– Mai aproape de mine, căpitane Steele, îl îndemnă Albie, iar apoi îi strigă acelaşi lucru şi lui Chloe.

Rayford şi Chloe strînseră rîndurile, fiind acum la trei sau patru metri, de o parte şi de cealaltă a lui Albie, şi cam cu un metru în urma lui. Din spatele lor, Land Roverul veni vuind, săltînd şi proiectînd umbre sinistre pe locuinţa de refugiu.

Lui Rayford i se păru că vehiculele care înaintau din partea opusă încetiniseră şi se despărţiseră. El, Albie şi Chloe se opriră între garajul cel vechi şi casă, iar Leah opri Land Roverul la dreapta lui Chloe, lîngă garaj.

– Staţi, spuse Albie încet. Staţi pe poziţii.

– Sîntem vulnerabili, Albie, zise Rayford.

– Comandant adjunct Elbaz, domnule Berry, îl corectă Albie. Şi mi-aţi cedat mie comanda, nu-i aşa?

– Temporar, răspunse Rayford trist.

Dacă Albie era curat şi sincer în intenţiile sale, putea lua afirmaţia aceasta ca pe o glumă. Dacă însă Rayford ar fi căzut prosteşte în capcană şi ar fi sacrificat Armata Pătimirilor din cauza unei neglijenţe, prin acest răspuns voia să spună că va face eforturi să-şi recapete comanda şi că nu va ceda nicidecum fără luptă.

Farurile din faţa lor se îndepărtară acum: vehiculul de la stînga lui Rayford îşi continua drumul înainte pe direcţia aceea, oblic faţă de ei, şi se opri la vreo şaptezeci de metri depărtare. Cel din mijloc se apropie, fiind probabil la cincizeci de metri distanţă. Iar cel din dreapta era oprit simetric faţă de cel din stînga.

– Staţi, ordonă Albie din nou. Staţi.

– Sîntem ţintele lor aici, spuse Rayford.

– Staţi.

– Nu prea îmi place situaţia, zise Chloe.

– Staţi. Aveţi încredere în mine.

Rayford îşi ţinu respiraţia. „Aş vrea să pot. Doamne, spune-mi că am procedat corect."

Rayford tresări cînd auzi pe cineva ieşind din vehiculul din mijloc, cu echipamentul zornăindu-i cînd atinse pămîntul, şi pornind către casă. Deşi încă mai putea vedea cele trei seturi

de faruri, Rayford pierdu din vedere, în spatele casei, silueta soldatului care se grăbea în direcţia lor.

– Staţi.

– Stăm, Alb... domnule comandant adjunct, în timp ce ei au un om înarmat în cealaltă parte a casei. Dacă îi dă foc? Dacă i se alătură şi ceilalţi? Trag direct în noi, iar ei stau la adăpostul copacilor şi al casei.

– Liniște, domnule Berry, spuse Albie. Sîntem depăşiţi numeric: trei contra doisprezece.

Rayford avu o presimţire puternică. „Cum de ştie el asta?"

– Şi dacă nu cumva are unul dintre voi vreo armă, adăugă Albie, sîntem dominaţi cu unu la doisprezece în ce priveşte armamentul.

– Şi ce, spuse Chloe, ne predăm? Mai bine mor.

– S-ar putea să mori, dacă nu mă lăsaţi să rezolv problema.

Rayford trecuse de la suspiciune la teamă, iar acum la groază. Căzuse în cea mai mare capcană pe care şi-o putea cineva imagina. Nu Albie fusese cel care îl sfătuise cîndva să nu aibă niciodată încredere în nimeni? Puteau fi morţi sau în închisoare în mai puţin de o oră.

– Comandantul escadronului Comunităţii Globale! strigă Albie, cu vocea pătrunzătoare, clară şi mai tare decît auzise Rayford vreodată. Arătaţi-vă şi identificaţi-vă! Sînt Marcus Elbaz, comandantul adjunct al Comunităţii Globale, iar acesta este un ordin!

David bănui că temperatura ajunsese la 43 de grade Celsius. Nu-şi amintea să mai fi fost afară, în toiul zilei, în Noul Babilon, cînd era atît de cald. Îşi scoase şapca şi-şi trecu o mînecă peste frunte. I se scurgea transpiraţia. Nu era nici o adiere de vînt. Doar soarele necruţător, căldura trupurilor a

patru milioane de oameni şi fumul înţepător, provenind de la statuia uriaşă.

Statuia începu să se mişte, de parcă o trepidaţie ca de cutremur ar fi făcut-o să se balanseze, însă nimic altceva nu fu afectat. Toţi ochii se întoarseră îngroziţi către ea, iar prin curte se răspîndi repede vestea că se petrecea ceva. Timp de un minut, obiectul păru să vibreze pe loc. Apoi se legănă, iar fumul reîncepu să se ridice.

Statuia deveni curînd roşie ca focul, iar fumul ieşea atît de repede, încît forma nori care întunecară cerul. Temperatura scăzu imediat, dar trecerea bruscă de la lumina zilei la amurg îi făcu pe mulţi să cadă cu faţa la pămînt.

Statuia urlă:

– Nu vă temeţi şi nu fugiţi! Nu fugiţi sau veţi muri!

Întunericul acoperi cerul în zona din apropiere, dar, cînd David cercetă pe furiş orizontul, văzu că acesta rămăsese luminos. La margini, peste tot în jur, din fumul care plutea la joasă altitudine, porneau fulgere care cădeau pe pămînt. Cîteva secunde mai tîrziu, veniră şi tunetele, cutremurînd zona.

– Nu fugiţi! strigă din nou statuia. Mă sfidaţi cu preţul vieţii!

Leon se ridică în picioare cu braţele încrucişate, uitîndu-se la statuie, iar cei şapte potentaţi căzură în genunchi, cu ochii larg deschişi. Gărzile înarmate îngenunchează la rîndul lor.

Oamenii de la marginile îndepărtate ale mulţimii se întoarseră cu spatele şi fugiră, însă fură loviţi de fulger sub privea îngrozită a restului gloatei.

– Îndrăzniţi să *mă* sfidaţi? urlă statuia. Linişte! Staţi pe loc! Nu vă fie teamă! Nu fugiţi! Şi priviţi!

Oamenii înghețară locului, privind. Fumul nu se mai ridica, însă cerul rămase întunecat. Se formau nori negri, agitați, în creștere, amestecați cu roșu puternic și cu violet.

David, deși sigur de credința sa și convins că știa ce se petrecea, nu-și putea stăpîni tremuratul, iar inima îi bătea nebunește.

– Nu vă uitați la mine, spuse statuia, din a cărei față nu mai ieșea fum acum.

Pe măsură ce se răcea, aceasta se transformă din portocaliu în roșu și apoi redeveni neagră. Nu se mai mișca.

– Uitați-vă la dumnezeul vostru!

Era ca și cum statuia s-ar fi micșorat, se gîndi David, însă doar rămăsese nemișcată, tăcută și rece. Oamenii se ridicară încet, iar toți ochii se întoarseră asupra coșciugului de sticlă în care Carpathia, ferit de orice primejdie, rămăsese să se odihnească. Milioane de oameni se ridicară în picioare în deșertul care se răcise rapid, sub cerul ca smoala și sub amestecul de nori îngrozitori. Oamenii își încrucișară brațele din cauza frigului care se lăsă dintr-odată. Cu umerii aduși în față, priveau trupul neînsuflețit al lui Carpathia.

– Am unsprezece membri ai Grupului de Menținere a Păcii cu armele pregătite și îndreptate asupra voastră, domnule! veni răspunsul din colțul îndepărtat al locuinței de refugiu. Trebuie să-mi arătați actele de identitate!

– Corect! îi strigă îndărăt Albie. Dar să fii pregătit cu ale tale, pentru că sînt ofițer superior ție!

– Vă sugerez să ne întîlnim pe partea dinspre dumneavoastră a casei, cu armele în tocuri!

– De acord! spuse Albie, făcînd gesturi vizibile pentru a-și pune la loc arma în tocul din curele de la brîu.

– Şi ajutoarele dumneavoastră?

– La fel ca ale tale, domnule, zise Albie. Armele îndreptate asupra ta.

Conducătorul escadronului ieşi din spatele casei, cu arma în toc, cu braţele depărtate de corp, cu mîinile goale. Albie păşi către el cu hotărîre.

– Bună abordare, domnule. Acum duc mîna la acte.

– La fel şi eu.

Conducătorul escadronului scoase o lanternă de la curea şi comparară documentele.

– Îmi cer scuze pentru confuzie, domnule comandant adjunct, spuse tînărul. Vă cunosc?

– Ar trebui, Datillo. Probabil că ţi-am fost profesor. Unde te-ai pregătit?

– BASALT, domnule. Baltimore Area Squadron Leadership Training.

– Acolo am fost doar invitat pentru a ţine cîteva conferinţe. Eu eram la Chesapeake.

– Am înţeles, domnule.

– Comandant de escadron Datillo, pot să te întreb ce faci aici?

Datillo scoase hîrtiile cu ordine din buzunar.

– Am fost conduşi pe un fir conform căruia acesta este cartierul general al facţiunii Judah-ite, poate chiar locuinţa de refugiu centrală. Am primit ordin să o asediem, să prindem locatarii, să stabilim de pe unde sînt şi care este identitatea lor şi să distrugem acest imobil.

– Să-i daţi foc?

– Da, domnule.

Deodată, Albie se duse mai aproape de tînărul conducător al escadronului.

– Datillo, de unde vin ordinele astea?

– Am bănuit că din Noul Babilon, domnule.

– Ai bănuit. Le-ai verificat cu directorul regional?

– Nu, domnule, am...

– Datillo, ştii cît este ceasul?

– Domnule?

– Nu vorbim amîndoi engleză, Datillo? Nu este limba mea maternă, dar a ta este. Accentul meu este prea greu de înţeles pentru tine, fiule?

– Nu, domnule.

– Ştii cît este ceasul?

– Trecut de patru, domnule. Vă cer permisiunea de a mă uita la ceas.

– De acord.

– Este patru şi jumătate, domnule.

– Este patru şi jumătate, Datillo. Asta îţi spune ceva?

– Ce să-mi spună, domnule?

– Ascultă-mă, conducător de escadron. Am să-ţi spun asta fără să fim auziţi de vreunul dintre subalternii tăi, deşi nu meriţi. Voi rezista tentaţiei de a-l informa pe directorul regional Crawford din Midwest, Statele Americane de Nord, că nu ai verificat ordinele la el înainte de a trece la acţiune. Şi am să trec şi peste *incredibila* lipsă de cunoaştere a diferenţelor de fus orar între America de Nord şi Statele Unite ale lui Carpathia. Te mai întreb o dată, comandant de escadron Datillo, care este semnificaţia orelor patru şi treizeci de minute?

– Îmi cer scuze, domnule comandant adjunct, şi vă sînt recunoscător pentru gestul binevoitor în celelalte privinţe – mai ales pentru că nu m-aţi făcut de ruşine în prezenţa

subalternilor mei. Dar, domnule, în problema legată de timp, în capul meu este un vid total.

– Sincer, spuse Albie, nu știu de unde vă iau, copii, sau ce faceți în timpul pregătirii de bază. Ai participat sau nu la vreuna dintre prelegerile mele de la BASALT?

– Sincer, nu-mi amintesc, domnule.

– Atunci, nu ai participat, pentru că altfel nu ai fi uitat. Și ai fi știut ce oră este în Noul Babilon atunci cînd este 4.30 în această parte a lumii.

– Ei bine, dacă vă referiți la diferența de ore, o știu, domnule.

– O știi?

– Da, domnule.

– Ascult.

– În această perioadă a anului, este o diferență de nouă ore.

– Foarte bine, Datillo. Deci ce oră este chiar acum în Noul Babilon?

– Ă, ă, să vedem, ei sînt înaintea noastră, deci este, ă, ă, 13.30.

– Trebuie să te duc de mînă spre aflarea răspunsului, fiule?

– Îmi pare rău, domnule. Mi-e teamă că da.

– Ce este astăzi, comandant de escadron?

– Sîmbătă, domnule.

– Greșit. Mai încearcă o dată. Este trecut de miezul nopții, ofițer.

– O, da, este duminica dimineața deja.

– Ceea ce înseamnă că în Noul Babilon este?

– Duminică după-amiaza.

– Este duminică după-amiaza în Noul Babilon, Datillo. Asta îți spune ceva?

Umerii lui Datillo se lăsară în jos.

– Sînt funeraliile, nu-i aşa, domnule?

– Ding-ding-ding-ding! Datillo a nimerit! Cunoşti moratoriul activităţilor de pretutindeni în lume pe perioada funeraliilor, nu-i aşa?

– Da, domnule.

– Şi orice directivă a Comunităţii Globale necesită RMP, corect?

– Raţiuni de Menţinere a Păcii, da, domnule.

– Şi RMP din spatele acestei directive?

– Hm, nici o ştire care să concureze funeraliile ca ştire de primă pagină.

– Exact. Acum, Datillo, pot spune că eşti un tînăr cinstit. Tu şi oamenii tăi veţi părăsi zona aceasta. Vă puteţi întoarce la ora 10.00 şi daţi foc locului, dacă eu îl las în picioare. Eu şi oamenii mei am fost cu ochii pe locaţia aceasta cu mult înaintea voastră, i-am reţinut deja pe ocupanţi şi am evacuat clădirea. Am aici o echipă pentru a scotoci imobilul în căutarea de dovezi şi, pînă în zori, ar trebui să terminăm. Nu reveniţi înainte de 10.00 şi, dacă vedeţi fum la orizont înainte, nu va mai fi nevoie să veniţi deloc. Este clar?

– Da, domnule. Eu şi oamenii mei putem ajuta în vreun fel?

– Doar respectînd ordinele şi plecînd acum. Şi am să fac o înţelegere cu tine, fiule. Nu le spune superiorilor tăi ce greşeli serioase ai făcut în dimineaţa aceasta şi n-am să le spun nici eu.

– Apreciez acest lucru, domnule.

– Ştiu că apreciezi. Acum plecaţi.

Datillo salută şi merse cu paşi mărunţi şi repezi la jeepul din mijloc. Maşina întoarse, la fel celelalte două, care apoi se aliniară după prima. Şi porniră cu viteză în întuneric.

Cerul era atît de negru, încît luminile din curtea palatului se aprinseră automat. Reflectoarele televiziunii erau orientate asupra coşciugului, iar David era sigur că toate privirile, cu excepţia sa, erau aţintite tot într-acolo. Se uită insistent după Annie în sectorul 53, rugîndu-se să fie tare. Nu o putea localiza.

David se întoarse cu spatele. Valuri de căldură porneau din statuie, prin aerul mai rece. Potentaţii păreau paralizaţi. Chiar şi Fortunato pălise şi nu se clintea, cu privirea aţintită asupra coşciugului. O fîşie de lumină, de-a lungul orizontului, arăta ca un smoc de păr pe capul unui chel. Nori de abanos şi alte umbre adînci, produse de fumul care ieşea din statuie, atîrnau ameninţător deasupra mulţimii adunate. Oamenii stăteau în picioare, neclintiţi, ţintuiţi locului. Lumini puternice scăldau scena.

Ochii lui David fură atraşi asupra corpului. Ce a fost aceasta? O mişcare aproape imperceptibilă? Sau fusese doar în imaginaţia lui? Îşi mai imaginase şi la alte funeralii că pieptul mortului se ridica şi cobora. Dar, pînă atunci, trupul lui Carpathia nu dăduse nici cea mai vagă impresie de viaţă.

Degetul arătător de la mîna stîngă a lui Carpathia se ridică, pentru o clipă, doi centimetri deasupra încheieturii, apoi căzu la loc. Cîtorva oameni li se tăie răsuflarea, dar David bănui că majoritatea nu văzuseră ce se întîmplase. Degetul se mai ridică şi se lăsă la loc de două ori. După aceea se ridică un centimetru, îndreptîndu-se, de parcă ar fi arătat ceva.

Unul dintre potentaţi păru că vede aceasta şi se dădu înapoi, încercînd să se îndepărteze, dar căzu peste un scaun. În timp ce se ridica şi încerca să iasă, fulgerul lovi la trei metri de el, determinîndu-l să se întoarcă la locul său. Rămase în picioare tremurînd, privind din nou, şovăielnic, la Carpathia.

Acum degetul arătător se smuci, iar toţi potentaţii înţepeniră. Gărzile luară poziţia de asalt, de parcă s-ar fi pregătit să împuşte un cadavru. Mîinile lui Carpathia se desprinseră una de cealaltă şi se aşezară pe lîngă corp. Cei care erau destul de aproape începură să plîngă, iar feţele li se schimonosiră de groază. Păreau că vor să fugă, dar nu se puteau mişca.

Cei din faţa lui David se strecurară mai aproape, atenţi să păstreze pe cineva între ei şi catafalc. Cei din primele rînduri se ţineau pe poziţii sau încercau să se dea înapoi, însă nimeni dintre cei din spate nu le permise.

Acum era clar că pieptul lui Carpathia se ridică şi se lasă. Mulţi căzură în genunchi, ferindu-şi ochii şi plîngînd în hohote.

Ochii lui Nicolae se deschiseră. David se uită ţintă, apoi îşi dezlipi privirea şi-i văzu chiar şi pe Leon şi pe regi tremurînd.

Buzele se desfăcură, iar Nicolae îşi săltă capul, pînă se lovi de plexiglas. Toţi cei aflaţi pe o rază de o sută de metri de coşciug, inclusiv Fortunato, se prăbuşiră, acoperindu-şi feţele, însă, observă David, majoritatea se uitau printre degete.

Ca şi cum s-ar fi întins, Carpathia îşi dădu capul pe spate, făcu o grimasă şi-şi ridică genunchii pînă întîlniră şi ei capacul coşciugului. Întinse piciorul stîng pînă cînd ajunse cu călcîiul la închizătoarea mare de cauciuc şi o deschise cu zgomot. Balamaua zbură în aer şi lovi şapca uneia dintre gărzile întinse la pămînt. Acesta lăsă arma să-i cadă şi se frecă la cap, în timp ce proiectilul ricoşă, se rostogoli şi, în cele din urmă, se opri sub un scaun.

Cu sigiliul de vidare rupt, Carpathia îşi duse încet mîinile la piept, cu palmele în sus, pe partea interioară a capacului. Văicăreli, suspine şi urlete se auziră din mulţime, cît putea

cuprinde David cu privirea şi cu auzul. Toată lumea era la pământ acum, fie privind pe furiş la ecrane, fie încercînd să vadă scena.

Carpathia îşi ridică din nou genunchii, rupse bolţurile masive, din oţel inoxidabil, ale capacului. Apoi împinse cu forţă, pînă cînd capătul de sus slăbi. Capacul, care cîntărea mai mult de patruzeci de kilograme, zbură de pe coşciug, bolţurile zburară şi ele şi se sfărîmară de tribună, dărîmînd-o şi antrenînd şi microfonul în cădere.

Carpathia se ridică în poziţie verticală în coşciug. Se întoarse triumfător cu faţa la mulţime, iar David observă machiajul, chitul, capsele chirurgicale şi copcile în cutia unde stătuse capul lui Carpathia.

Stînd în picioare în faţa unei tăceri mormîntale, Nicolae arăta ca şi cum tocmai ar fi ieşit dintr-o cameră în care valetul îl ajutase să îmbrace un costum fragil. Cu pantofii strălucind, cu şireturile întinse, cu şosetele ridicate, cu costumul fără cute, cu cravata atîrnînd perfect, stătea cu umerii laţi, cu faţa proaspăt bărbierită, cu părul bine pieptănat, lipsit de paloare. Fortunato şi cei şapte erau în genunchi, ascunzîndu-şi chipurile, suspinînd.

Nicolae ridică mîinile la înălţimea umerilor şi spuse destul de tare, pentru a auzi toată lumea, fără a fi nevoie de microfon.

– Linişte! Faceţi linişte!

La aceste cuvinte, norii se ridicară şi dispărură, iar soarele reapăru în toată strălucirea şi căldura sa. Oamenii fură copleşiţi de lumină şi îşi acoperiră ochii.

– Pacea fie cu voi, spuse el. Vă dau vouă pacea mea. Vă rog să vă ridicaţi în picioare.

Făcu o pauză, în timpul căreia se ridică toată lumea, cu ochii aţintiţi în continuare asupra lui, cu trupurile înţepenite de teamă.

– Nu vă strîmtoraţi inimile. Credeţi în mine.

Începu murmurul. David auzi oamenii minunîndu-se că nu folosea microfonul, dar nici vocea nu şi-o ridica. Şi, cu toate acestea, auzeau cu toţii.

Era ca şi cum Carpathia le-ar fi citit gîndurile.

– Vă minunaţi că vorbesc direct inimilor voastre, fără amplificator, iar mai înainte m-aţi văzut ridicîndu-mă din morţi. Cine altcineva în afară de dumnezeul cel preaînalt are putere asupra morţii? Cine altcineva în afară de dumnezeu controlează cerul şi pămîntul?

Cu mîinile încă ridicate, vorbi blînd.

– Încă mai tremuraţi? Tot vă mai este frică? Nu vă temeţi, pentru că vă aduc veşti bune, de mare bucurie. Eu vă iubesc, eu, care stau în faţa voastră astăzi, după ce am murit în urma rănilor, dar acum trăiesc... pentru voi. Pentru voi.

Niciodată nu trebuie să vă fie teamă de mine, pentru că voi sînteţi prietenii mei. Doar duşmanilor mei trebuie să le fie teamă. De ce vă temeţi, puţin credincioşilor? Veniţi la mine şi veţi găsi liniştea sufletelor voastre.

David aproape că leşină de greaţă. Să audă cuvintele lui Isus de la acest om rău, despre care doctorul Ben-Judah îl învăţase că era posedat acum, reîncarnarea lui Satana, era mai mult decît putea suporta.

– Numai cel care nu este cu mine este împotriva mea, continuă Carpathia. Cine grăieşte un cuvînt împotriva mea nu va fi iertat. Însă voi, binecredincioşilor, bucuraţi-vă! Sînt eu; nu vă temeţi!

David o căută din nou cu privirea pe Annie, ştiind că nimeni din jurul lui nu era conştient că el nu era atent la Carpathia. Cît îşi dorea să o poată vedea, să ştie că este bine, să-i comunice că nu este singură, că mai erau şi alţi credincioşi aici.

– Vreau să vă salut, spuse Carpathia. Veniţi la mine, atingeţi-mă, vorbiţi cu mine, închinaţi-vă mie. Toată puterea în cer şi pe pămînt mi-a fost dată mie. Voi fi cu voi întotdeauna, pînă la sfîrşit.

Cei care îngheţaseră pe loc tot nu se mişcară. Carpathia se întoarse spre Fortunato şi dădu din cap, făcînd gesturi către gărzi.

– Îndemnaţi-i pe oameni să vină la mine!

Încet, gărzile se ridicară şi începură să-i înghiontească iar pe oameni spre scări.

– Şi, în vreme ce veniţi, permiteţi-mi să vă vorbesc despre duşmanii mei.

Tsion se aşezase să se roage cînd vehiculele se apropiaseră de locuinţa de refugiu din două direcţii.

– Acesta este sfîrşitul, Doamne? spuse el. Atît de mult îmi doresc să vin la tine. Dar, dacă nu este momentul potrivit pentru mine, pentru iubiţii mei fraţi şi iubitele mele surori ca să îţi dăruim vieţile noastre, dă-ne putere şi înţelepciune.

Vehiculele se opriră şi auzi strigăte. Tsion se mută în colţul pivniţei din care putea asculta. Un comandant al Comunităţii Globale din Middle Eastern striga la un comandant de escadron. Tsion încercă să-şi domolească bătăile inimii, pentru a putea percepe fiecare cuvînt. Oare era Albie, cu care tocmai vorbise, cel care se dădea din partea Comunităţii Globale? Sau chiar era Comunitatea Globală?

Era atît de convingător, atît de versat! Cum putea cineva să știe atît de multe despre sisteme și despre proceduri fără să fie din interior? Sau poate că fusese cîndva și se convertise. Tsion nu putea decît să spere.

Orice ar fi fost, Albie îi gonise pe comandantul de escadron și pe oamenii lui, iar Tsion știu că acum vor veni prietenii după el. Primul lucru de făcut? Dădu iar drumul la curent și aprinse televizorul. Îi sună telefonul.

– Doctore Ben-Judah, spuse Albie, sînteți bine acolo, jos?

– Sînt bine și mă uit la televizor, la funeralii. Veniți jos să vedeți.

– Vreți să veniți să ne dați drumul înăuntru?

– Spargeți ușa! Nu vreau să pierd asta și, oricum, nu rămînem aici, nu-i așa?

Albie chicoti și se auzi cum ușa din spate fu spartă. Pași. Ușa congelatorului se deschise, raftul fu dat la o parte, pași pe scări. Intră Albie, urmat de Chloe, care se grăbi să-l ia pe Kenny din pătuț și să-l acopere de sărutări. Apoi Rayford, care arăta sobru, chiar și cînd îl îmbrățișă pe Tsion.

– Vin și ceilalți, anunță Rayford.

– Da, da și slavă Domnului, spuse Tsion. Dar uitați-vă la asta. O mare furtună s-a abătut asupra curții palatului și sînt convins că se apropie ceasul.

Buck coborî scările șchiopătînd și merse la Chloe și la Kenny. Urmă Leah, care îl ajută cu grijă pe Chaim. Bandajat, mut și sensibil, se chinui totuși să zîmbească atunci cînd îl văzu pe Tsion; conaționalii se îmbrățișară.

– Slavă Domnului pentru tine, frate, spuse Tsion. Acum stai jos și privește.

– Vrem să terminăm aici înainte de zori, oameni buni, zise Albie. Nu cred că tînărul nostru prieten se va întoarce înainte de zece, dar n-ar fi bine să ne bazăm pe asta.

– Chiar o să dăm foc acestui loc după ce luăm ce ne trebuie? întrebă Rayford.

Tsion încercă să-i facă să tacă, dar îl ignorară amîndoi. Dădu televizorul mai tare.

– Pare destul de riscant, spuse Buck, ieşind din dormitor cu Chloe şi cu Kenny, să stăm aici, cu Comunitatea Globală în zonă.

– Cred că posedarea este pe cale să se petreacă, anunţă Tsion.

– Pune un disc video înăuntru, Tsion, zise Rayford. Avem treabă de făcut, şi chiar repede!

– Sînt încrezător că şiretlicul lui Albie a avut succes, afirmă Tsion. Cel puţin aşa sper.

Rayford se apropie de el.

– Doctore, spuse el, m-am întors, şi eu comand, iar acum trebuie să strîng rîndurile, în ciuda respectului pe care ţi-l port. Pune să se înregistreze şi haide să împachetăm!

Tsion citi o asemenea hotărîre şi preocupare în ochii lui Rayford, încît introduse imediat un disc.

– Chaim, tu nu poţi lucra, în starea în care eşti. Supraveghează asta pentru mine, pînă va trebui să plecăm.

Şi se grăbi în sus pe scări.

– Aduceţi doar ce puteţi ţine în poală, anunţă Rayford. Dacă legăm lucruri pe maşină, ar atrage prea mult atenţia asupra noastră.

În timp ce îşi găsi de lucru, Tsion îşi făcu griji pentru Rayford. Era normal pentru ei toţi să se simtă uşuraţi, şi totuşi se îngrijoră că nu ieşiseră încă din încurcătură. În mod

evident, Rayford era agitat din cauza a ceva. După ce Tsion mai aruncă o privire cercetătoare prin camera sa, să nu fi uitat ceva indispensabil, îl văzu pe Rayford trăgîndu-l pe Albie în dormitorul gol, al lui Buck şi al lui Chloe, de la etajul întîi.

– Cu toţii mă ştiţi ca fiind un potentat iertător, spuse Carpathia, în timp ce mulţimea se alinia încă o dată pentru a trece pe la el.

De data aceasta aveau să treacă printr-o experienţă ciudată, aceea de a atinge şi de a vorbi cu un bărbat care fusese mort aproape trei zile şi care încă mai stătea în rămăşiţele propriului coşciug.

– În mod ironic, continuă el, persoana sau persoanele responsabile pentru uciderea mea nu mai pot fi urmărite pentru crimă. Încercarea de ucidere a unui oficial guvernamental este încă o crimă internaţională, desigur. Cei vinovaţi se ştiu cine sînt, dar, în ceea ce mă priveşte, îi iert acum de toate şi pe toţi. Nu se va întreprinde nici o acţiune oficială de către Guvernul Comunităţii Globale. Nu ştiu ce vor întreprinde cetăţenii pentru a se asigura că o astfel de faptă nu se va mai petrece vreodată, şi nici nu mă voi amesteca. Totuşi, lăsîndu-i deoparte pe pretinşii asasini, există oponenţi faţă de Comunitatea Globală şi faţă de mine, în calitate de conducător. Ascultaţi-mă, oameni ai mei: nu am nevoie şi nu voi tolera opoziţia. Nu trebuie să vă temeţi, pentru că aţi venit aici să comemoraţi viaţa mea cu ocazia morţii mele şi rămîneţi să vă închinaţi mie în calitate de conducător divin al vostru. Dar pentru cei care cred că este posibil să se opună autorităţii mele şi să continue să trăiască, luaţi aminte! Voi institui în curînd un program de confirmare a loialităţii, care va dovedi o dată pentru totdeauna cine este cu noi şi cine este

împotriva noastră, şi vai de insurgentul trufaş! Nu va găsi loc în care să se ascundă.

Acum, binecredincioşilor, veniţi şi închinaţi-vă mie!

20

Rayford îl trase de cot pe Albie în dormitorul lui Buck şi al lui Chloe. Cînd închidea uşa, îl văzu pe Chaim mergînd împleticit către Tsion, gesticulînd, mormăind printre bandaje şi fălci prinse, încercînd să-l determine pe Tsion să-l urmeze.

Lui Rayford îi sună telefonul.

– Stai jos, îi spuse Rayford lui Albie. Apoi la telefon: Aici Steele.

– Rayford, sînt Hattie!

Era aproape isterică.

– Unde eşti? întrebă el.

– Cu cît ştii mai puţine, cu atît mai bine, dar scoate-ţi oamenii din locuinţa de refugiu.

– De ce?

– Au aflat de voi. Nu mă întreba cum de ştiu eu asta. Iar Carpathia a înviat. Ai văzut?

– Nu.

– Totul este adevărat, nu-i aşa, Rayford?

– Bineînţeles că este, şi ai ştiut aproape la fel de repede ca noi toţi. Nu am crezut că îndoiala este cea care te ţine deoparte.

– Nu a fost vorba despre îndoială. Dar speram că nu se vor petrece toate aşa cum a spus doctorul Ben-Judah.

– Ce-ai să faci în legătură cu asta, Hattie? Ştii ce credem toţi despre asta şi despre tine.

– Deocamdată, nimic, Rayford. Am vrut doar să vă avertizez.

– Mulţumesc, dar acum *eu* te avertizez *pe tine*. Nu mai aştepta mult.

– Trebuie să plec, Rayford.

– Doctorul Rosenzweig s-a hotărît.

– Chiar trebuie să... cum? S-a hotărît? Trebuia să fie mort! Este acolo? Pot să vorbesc cu el?

– O să îi spun să te sune cînd va putea.

– Nu vreau să-mi sune telefonul într-un moment nepotrivit.

– Atunci, sună-ne mîine, Hattie, ai auzit? Ne vom ruga cu toţii să faci ceea ce trebuie.

David nu ştia unde stătuse Viv Ivins. Cu siguranţă fusese în zona VIP, dar nu o observă pînă nu apăru lîngă Carpathia. Fortunato era la dreapta ei, astfel încît, atunci cînd oamenii treceau, dădeau mai întîi de Leon, apoi de Viv şi, la sfîrşit, de Carpathia. Era ca şi cum acest aranjament ar fi fost menit să-i facă pe oameni să se simtă în largul lor. Nu trebuia să se teamă de un om care fusese mort pînă de curînd şi care voia să atingă şi să fie atins.

Leon îi împingea uşor către Viv, care spunea ceva alinător şi îi ghida repede spre Carpathia. El părea să-i privească pe fiecare în ochi şi să gîngurească ceva, cînd le strîngea mîna în mîinile sale. Nimeni nu avea voie să se oprească şi păreau toţi copleşiţi, cînd se îndepărtau. Mulţi căzură, lipsiţi de puteri, cîţiva îşi pierdură cunoştinţa. David analiză repede situaţia. Dacă Nicolae avea să acorde, să zicem, la trei milioane de oameni cîte cinci sau şase secunde, atunci ar dura mai mult

de 200 de zile a cîte douăzeci şi patru de ore. Cu siguranţă, cei care aşteptau mai mult de cîteva ore vor renunţa.

– Nu putem amîna discuţia, căpitane Steele? întrebă Albie.

Rayford îi blocă drumul.

– De ce, Albie?

– Nu vrei să vezi ce se întîmplă la ştiri?

– O să văd înregistrarea.

– Deci vrei să vezi şi tu.

– Desigur, spuse Rayford. Dar am început să mă întreb dacă vrem din acelaşi motiv.

– Ce insinuezi?

– Care este numele tău real?

– Îmi ştii numele, Rayford.

– Pot să-ţi verific semnul?

Albie îl privi cu ochii mijiţi.

– În cultura mea, aceasta este o insultă teribilă. Mai ales după toate cele prin care am trecut.

– Cultura ta nu a mai avut semnul înainte. Care este insulta?

– Să nu ţi se acorde încredere.

– Tu însuţi m-ai sfătuit să nu am încredere în nimeni.

– Acesta este un principiu, prietene. Crezi că mi-aş falsifica semnul şi te-aş minţi în legătură cu ceva ce ştiu că este atît de real pentru tine?

– Nu ştiu.

– Atunci ai face bine să-mi verifici semnul. Nu se poate să mă insulţi mai tare.

– Ia-o ca pe un compliment, Albie. Dacă îl ai într-adevăr, ai fost foarte convingător în calitate de comandant al Comunităţii Globale, lucru care m-a făcut să mă mir.

– Probabil că am fost.

– Ai fost. De unde ştiai că sîntem doisprezece contra trei?

– Îmi fac temele. Este parte din meseria mea. Cum crezi că am rezistat pe piaţa neagră? Sînt atent. Nu îmbrac o uniformă şi nu îmi asum o identitate fără să învăţ şi nuanţele.

– De unde ştiai că în trei jeepuri sînt cîte patru ofiţeri ai Forţelor de Menţinere a Păcii?

– Acesta este protocolul Comunităţii Globale. Patrulele de noapte sînt numite escadroane şi au un conducător, trei vehicule şi unsprezece subordonaţi. Ziua călătoresc cîte doi.

– Aha. Şi BASALT?

– Nu am auzit niciodată de asta. M-am bucurat că mi-a explicat el.

– Invitat să ţii prelegeri?

– Am inventat.

– Chesapeake?

– Bănuiam. Speram. Citisem ceva despre o unitatea de pregătire a Comunităţii Globale acolo. Mă bucur că am fost atît de convingător, Rayford, pentru că vieţile noastre depindeau de asta. Este ceea ce fac.

– Directorul, cum i-ai spus... regional din Midwest...

– Directorul Crawford, exact.

– Şi pe el de unde îl ştii?

– Un director cu al cărui nume am considerat de cuviinţă să mă familiarizez.

– Nu l-ai cunoscut?

– Cum puteam să-l cunosc?

– Îl sabotezi în continuare din umbră pe Carpathia?

– Sper că voi ieşi în curînd la lumină. Nu-mi place să mă prefac mult timp. Mulţumit?

– Cum de ştiai de moratoriul pentru funeralii şi, cum i-ai spus? RMP?

– Am citit.

– Ai citit.

– Ar trebui să ştii asta despre mine.

– Cred că ar trebui să ştiu mult mai multe despre tine.

Acum Albie era cel furios.

– Nu mă voi preface că nu sînt profund ofensat, izbucni el, scoţîndu-şi şapca şi trîntind-o pe podea.

Rayford deveni brusc conştient că numai ei doi mai rămăseseră la acest etaj şi nu mai auzi paşi deasupra. Probabil erau cu toţii îngrămădiţi în faţa televizorului, în adăpostul subteran.

Albie îşi desfăcu arma, o scoase din toc, iar Rayford se dădu înapoi pînă se lovi cu capul de uşa dormitorului. Albie întoarse arma, astfel încît o ţinea de ţeavă. O împinse către Rayford.

– Ia, spuse el. Împuşcă-mă, dacă sînt mincinos!

Rayford ezită.

– Haide, ia-o!

– Nu am de gînd să te împuşc, Albie.

– Chiar dacă am un semn fals? Chiar dacă v-am trădat, v-am minţit? V-am compromis? Chiar dacă am fost, de fapt, de partea Comunităţii Globale? Dă-mi voie să-ţi spun, căpitane Steele, dacă acestea ar fi adevărate despre mine, iar eu aş fi în locul tău, m-aş împuşca fără remuşcări!

Stătea în picioare, oferindu-i lui Rayford arma.

– Dar am să-ţi spun şi asta. Dacă aş fi de partea Comunităţii Globale, te-aş împuşca pe loc. Şi i-aş ucide pe toţi tovarăşii tăi, cînd se vor grăbi să iasă din adăpost. Apoi aş păzi locul şi l-aş pune pe comandantul de escadron Datillo să ardă dovezile. Cum preferi, căpitane Steele? Aceasta este o ofertă

limitată. N-ar fi mai bine să mă verifici, pentru a vedea dacă nu cumva ai semnat sentințele de condamnare la moarte ale tuturor prietenilor tăi? Sau le vei risca viețile, pentru a nu mă mai insulta în continuare?

Rayford nu întinse mîna după armă, așa că Albie o aruncă pe pat. Lui Rayford îi păru rău că nu a luat-o, nefiind sigur dacă îl va putea învinge pe Albie, în cazul în care s-ar fi luptat să ajungă la ea. Albie se apropie cu un pas, făcîndu-l pe Rayford se tresară, însă acesta doar își vîrî fruntea în fața lui Rayford.

– Atinge-l, freacă-l, pune benzină pe el. Fă tot ce trebuie să faci ca să te convingi. Eu știu deja cine sînt. Dacă este fals, împușcă-mă! Dacă este adevărat, consideră că ți-am redat comanda! Oricum ar fi, n-ai fi putut să mă jignești mai profund!

– Nu vreau să te jignesc, Albie. Dar trebuie...

– Haide odată! Dacă urmează să fii liderul, preia comanda!

David privi zonele îndepărtate ale mulțimii, pe unde treceau mașini cu megafoane, pentru a anunța oamenii despre regretul Comunității Globale referitor la faptul că „numai cei care se află deja în curtea palatului îl vor putea saluta personal pe Excelența Sa. Vă mulțumim pentru înțelegere și simțiți-vă liberi să rămîneți pentru cuvîntarea finală, care va avea loc peste o oră sau două".

David continuă să o caute pe Annie, spunîndu-le în cele din urmă celor din familia Wong că trebuia să plece.

Domnul Wong, cu chipul răvășit de lacrimi și de epuizare, spuse:

– Nu! Du-ne la coada de primire.

– Îmi pare rău, se scuză David. Au închis coada.

– Dar noi în curte! Loc VIP! Tu faci se întîmplă asta.

– Nu, spuse David aplecîndu-se lîngă el. Tu eşti VIP-ul. Fă tu să se petreacă asta.

În timp ce bătrînul scuipă, David strînse umărul mamei şi îi îmbrăţişă pe Ming şi pe Chang, şoptindu-le la ureche:

– *Isus* s-a înălţat.

Amîndoi răspunseră încet:

– Adevărat s-a-nălţat.

– Iartă-mă, Albie, spuse Rayford. Te rog să nu te simţi jignit.

– M-ai jignit deja, prietene, aşa că poţi să te linişteşti.

– Încerc să te liniştesc *pe tine*, Albie.

– Aceasta necesită o scuză pe care tu nu ai timpul, energia sau înţelegerea să o exprimi. Acum verifică semnul şi hai să plecăm de aici!

Rayford întinse mîna spre Albie, care păru să înţepenească. Un ciocănit puternic în uşă îi făcu pe amîndoi să tresară. Tsion îşi vîrî capul pe uşă.

– Scuzele mele, domnilor, dar Carpathia a înviat! Trebuie să veniţi să vedeţi!

Rayford recuperă arma de pe pat.

– Păstreaz-o, spuse Albie, cînd coborau scările.

– Dar asta te-ar jigni şi mai mult.

– Ţi-am spus că nu pot fi jignit mai mult de atît.

Rayford duse mîna la spate, stîngaci, întinzîndu-i arma lui Albie.

Albie clătină din cap, luă arma şi o puse în toc. Cînd prinse cureaua, zise:

– Singurul lucru mai ofensator decît a nu fi crezut de către un prieten vechi este stilul tău prostesc de conducător. Rayford, tu şi cei pentru care eşti responsabil intraţi în cea mai

periculoasă fază a existenţei. Nu o presăra cu indecizii şi cu judecăţi greşite.

Buck ţinea copilul adormit, în vreme ce Chloe termina de împachetat. Îi auzi pe Rayford şi pe Albie coborînd şi se întrebă de ce nu aduceau nici un bagaj, după ce stătuseră sus atît de mult timp. Poate căraseră deja lucrurile la maşină.

– Ai văzut asta, tată? spuse el, arătînd cu capul spre televizorul la care CNN-ul Comunităţii Globale relua cele mai dramatice momente din Noul Babilon.

– Ar fi mai bine să nu mi te adresezi informal în faţa restului Armatei, şopti Rayford, uitîndu-se la televizor.

Buck ridică capul.

– Cum spui tu, căpitane Steele!

Merse şchiopătînd spre locul în care Chloe adunase toate lucrurile necesare, îi dădu copilul în schimbul unui pachet de lucruri şi-şi croi încet drum spre Land Rover. Răcoarea dinaintea zorilor îl reîmprospătă, deşi se surprinse adulmecînd aerul şi ascultînd. Ultimul lucru pe care îl dorea, după povestea bizară cu şiretlicul lui Albie, era să audă jeepurile Comunităţii Globale întorcîndu-se. Dacă şeful escadronului era mai curajos decît îl credea Albie şi făcuse verificări, cu riscul de a se face de rîs şi de a fi chiar dojenit? Se va întoarce cu mai multe ajutoare, şi ei ar putea fi capturaţi cu toţii sau ucişi, iar locul, distrus.

Buck se îngrijoră pentru unele dintre rănile sale. Îl dureau ambele picioare, prea rău ca să fie vorba doar despre nişte răni ale ţesutului moale, aşa că îi era teamă să nu aibă oase rupte. Era sigur că avea şi vreo coastă sau două fracturate; nu-şi putea imagina că Chaim nu avea. Suferiseră acelaşi trauma-

tism cervical în urma impactului avionului cu pămîntul, chiar dacă mai întîi capetele li se duseseră înainte.

Cînd ieşi din maşină Buck se zări în oglinda retrovizoare laterală, crăpată, a Land Roverului. Era oare posibil să aibă numai treizeci şi trei de ani? Se simţea chiar mai rău decît arăta, şi arăta de cincizeci de ani. O arsură de pe frunte, pe care nu o observase în spital, formase o coajă mare, urîtă şi moale. Aceasta provenea probabil de la primul impact şi de la presarea capului de spătarul scaunului din faţa lui. Răni adînci, de la prăbuşirea în tufişurile dese de pe Aeroportul din Ierusalim, care părea să se fi petrecut cu ani în urmă, se vindecaseră şi se transformaseră în cicatrice precum nişte cratere, cu centrul de un roşu aprins, care îi acopereau bărbia, obrajii şi fruntea.

Mai rău, avea privirea cuiva sătul de lume, o oboseală profundă în care se amestecau disperarea supravieţuirii, iubirea şi grija pentru soţia şi fiul său, oboseala traiului ca fugar şi a îndurării pierderilor personale. Trase adînc aer în piept, ceea ce-l făcu să resimtă şi mai acut durerea de coaste. Se întrebă unde avea să doarmă, dar nu şi dacă va dormi bine.

Buck s-ar fi întors înăuntru să ajute, dar, dată fiind situaţia sa, era mai indicat să stea întins. Ceilalţi începură să care afară legături grele, mai puţin Tsion, care nu avea decît două feţe de pernă legate împreună şi puse peste umăr, iar cu cealaltă mînă îl sprijinea pe Chaim.

Albie, care ieşi ultimul, vorbea la telefon. Rayford stabili locurile. Îi puse pe Chloe, Kenny, Leah, Tsion şi Chaim pe locurile din spate, unde abia mai putură să închidă uşile. Buck va sta în faţă, Rayford la volan, iar Albie, între ei. Totuşi, mai întîi, Rayford şi Albie stătură între garaj şi casă – Albie continuînd să vorbească la telefon –, iar Rayford îi făcu semn din cap lui Buck.

– Elicopterul este la Palwaukee, raportă Albie. Iar piloţii cursei se întorc la Rantoul, în avion. Vrei sfatul meu, căpitane?

– Desigur.

– Aş spune să mergem direct la pistă, îi urcăm pe răniţi şi cît mai multe dintre bagaje în elicopter. Apoi poţi să zbori cu elicopterul la noua locuinţă de serviciu, iar altcineva poate să meargă cu maşina.

– Şi tu?

– Eu aş duce avionul de luptă pînă în Kankakee. Mă puteţi lua de acolo mai tîrziu cu elicopterul, şi pot duce aparatul Gulfstream la Kankakee.

– Şi cu incendierea acestui loc cum rămîne? spuse Rayford.

– Aveţi cu ce?

– Avem kerosen şi benzină în garaj. Şi cîteva mici torţe.

– Ar trebui să fie suficient. Aţi lăsat înăuntru ceva care să ne incrimineze?

– Nu-mi trece nimic prin cap. Ţie, Buck?

Buck clătină din cap.

– Eu i-aş da foc.

– Şi eu, spuse Rayford. Pentru orice eventualitate. Să nu le lăsăm nimic de găsit.

Albie se uită la ceas.

– Cred că ne forţăm norocul. Să lăsăm Comunitatea Globală să-şi piardă timpul scotocind pe aici şi apoi îi pot da *ei* foc. Trebuie să plecăm cît putem de repede.

– Tu eşti expertul, spuse Rayford. Vrei să votăm, Buck?

– Sînt de partea ta, t... ăă, căpitane.

La Palwaukee, Albie îşi jucă rolul şi îl informă pe bărbatul din turnul de control că furnizarea elicopterului şi a combustibilului pentru avionul de luptă şi pentru Gulfstream vor fi

trecute pe acelaşi număr de ordine al Comunităţii Globale. Cu părul slinos şi cam nedormit, bărbatul părea entuziast.

– Aţi văzut ştirile, domnule? întrebă bărbatul. Extraordinarele ştiri?

– Le văd vreodată? spuse Albie. Îţi mulţumesc pentru amabilitate. Acum trebuie să plecăm.

– Plăcerea a fost a mea, domnule comandant adjunct. O adevărată plăcere. Dacă mai aveţi vreodată nevoie de ceva, nu ezi...

Buck rămase să dea din cap aprobator către bărbat. Albie plecase către avionul proaspăt alimentat, iar Rayford, la elicopter.

David continuă să o caute pe Annie, incapabil să o găsească la telefon şi nedorind să o strige, în mulţimea aia de oameni. În cele din urmă, se grăbi înapoi în biroul său, dădu drumul la televizor, pentru a urmări ultimele cuvinte ale lui Carpathia, şi se aşeză la calculator, pentru a se convinge că noua locuinţă de serviciu era accesibilă.

Îl sună pe Rayford, care îl puse la curent cu tot ce se întîmplase de cînd nu mai vorbiseră.

– *Pot* să am încredere în Albie, nu-i aşa, David?

– Albie? Tu l-ai găsit, nu-i aşa? Am lucrat destul de mult cu el în ultima vreme. Cred că este cel mai bun, iar tu şi Mac aţi spus asta întotdeauna. Oricum, acum este de-al nostru, corect?

– Corect.

– Dacă ai îndoieli în privinţa lui, verifică-i semnul.

– Se pare că nu trebuie să-i insultăm în felul acesta pe cei din Orientul Mijlociu.

– Hei! Căpitane! Vorbeşti cu unul dintre ei.

– Dacă cineva ţi-ar verifica semnul, ai fi jignit?

– Ei bine, cred că aş fi jignit, după atîta vreme de cînd ne cunoaştem. Vreau să spun, nu cred că ai încerca vreodată.

– Dacă nu pot avea încredere în tine, David, în cine pot avea?

– Aş spune acelaşi lucru despre Albie, dar tu eşti cel care nu trebuie să aibă îndoieli în privinţa lui. Ne avîntăm într-o zonă cam necunoscută şi periculoasă mizînd pe el, nu-i aşa?

– Am decis să-mi asum riscul.

– Pentru mine este suficient să ştiu asta. Să mă anunţi cînd ajungi la Clădirea Strong. O să încerci să aterizezi în interiorul turnului?

– Nu cu toată încărcătura asta. O să fac astfel încît elicopterul să atragă cît mai puţin atenţia, să nu fie văzut din aer.

– Cel mai mult trebuie să-ţi faci griji în privinţa sateliţilor, pentru că nici un avion nu zboară suficient de jos fără un scop anume. Dar dacă îl descarci şi veţi reuşi să stabileşti înainte de zori că elicopterul poate fi adăpostit acolo, înăuntru, ai face bine să procedezi aşa.

– Înţeles.

– Deschid cam tot ce se poate prin clădire, ca să aveţi acces pretutindeni. Dacă aş fi în locul vostru, aş intra, m-aş face comod şi aş sta liniştit, fără să fiu văzut.

– Avem nevoie de nişte vopsea spray neagră.

– Se face. Unde să o livrez?

– Kankakee, cred.

– S-a făcut. Rayford? Ce mai face Tsion?

– Chaim şi Buck sînt cei răniţi.

– Dar se vor însănătoşi, nu-i aşa?

– Se pare că da.

– Eu îmi fac griji în privinţa lui Tsion. Avem nevoie de el on-line, făcînd lucrul la care se pricepe cel mai bine.

Rayford bănui că era la jumătatea drumului spre locuinţa de refugiu.

– Am înţeles, David. Sper doar să putem transmite din noua casă aşa cum puteam din cea veche.

– Ar trebui să puteţi. Cînd va veni ziua în care Mac, Smitty, eu şi Annie vom pleca de aici, vom veni şi vom face acolo cel mai mare centru de comunicaţii posibil. Hei, ai laptopul, nu-i aşa?

– L-am lăsat în Mount Prospect. Voi reveni on-line în Chicago.

– Bun, pentru că ţi-am trimis o listă pe care am găsit-o, făcută de o femeie pe nume Viv Ivins, cel mai vechi confident al lui Carpathia. Se văd acolo cele zece regate cu noile lor nume, dar există şi cîte un număr atribuit fiecăruia dintre ele. Trebuie să aibă vreo semnificaţie, dar nu o pot descifra, cel puţin nu încă.

– Nu ai pus la lucru nici unul dintre programele tale pe calculator, pentru a descifra?

– O voi face în curînd, dar nu-mi pasă ce presupune descifrarea ei sau cine o face. Vreau doar să ştiu ce înseamnă şi dacă informaţia ne-ar aduce vreun avantaj.

– O să ne uităm la ea. Deocamdată, o să fie grozav să fim din nou împreună, toţi laolaltă, punîndu-ne la curent cu ce s-a mai întîmplat cu fiecare dintre noi, cunoscîndu-i mai bine pe nou-veniţi şi reinstaurînd ceva ordine.

– O să ştiu cînd veţi intra. Am pus în funcţiune camerele de luat vederi.

Cu calculatorul pregătit, David vru să-şi concentreze iar atenţia asupra găsirii lui Annie. Existau mii de motive pentru

care ea putea fi greu de găsit, dar era mai bine să nu se gîndească la nici unul dintre ele. Se ridică în picioare, se întinse, observînd că ecranul televizorului reda acum altă imagine. Canalul trecuse de la un cadru general, care surprindea triada Leon, Viv şi Nick, la un prim-plan cu Nicolae.

Acesta coborîse cîteva rînduri şi acum privea direct în camera de luat vederi. David înţelese acum de ce privea aşa fix. Lăsînd la o parte distincţia europeană, cam necizelată, privirea lui Carpathia chiar inspira grijă şi compasiune. David ştia că totul era o înşelăciune, dar aceasta era bine ascunsă.

Crainicul anunţă:

– Doamnelor şi domnilor din Comunitatea Globală, Potentatul Suprem, Excelenţa Sa Nicolae Carpathia!

Nicolae mai făcu un pas către cameră, obligînd-o să restabilească punctul de focalizare. El privi direct în aparatul de filmat.

– Dragii mei supuşi, începu el. Împreună am avut o săptămînă grea, nu-i aşa? Am fost adînc impresionat de milioanele de oameni care au făcut efortul de a veni în Noul Babilon pentru ceea ce, în mod plăcut, s-a dovedit a nu fi funeraliile mele. Efuziunea de emoţie nu a fost mai puţin încurajatoare pentru mine. După cum ştiţi şi după cum am spus, mai rămîn mici grupuri de rezistenţă faţă de cauza noastră de pace şi de armonie. Mai sînt chiar şi dintre cei care au făcut carieră din a lansa cele mai dureroase, mai calomniaoase şi mai false afirmaţii despre mine, folosind la adresa mea termeni cu care nimeni nu ar dori vreodată să fie numit. Cred că veţi fi de acord că astăzi am dovedit cine sînt şi cine nu sînt. Veţi face bine să vă ascultaţi mintea şi inima şi să mă urmaţi în continuare. Ştiţi ce aţi văzut, iar ochii voştri nu mint. Sînt, de asemenea, nerăbdător să îi primesc în biserica unică globală

pe toți foștii devotați grupurilor radicale, care s-au convins că eu nu sînt dușmanul. Dimpotrivă, pot fi însuși obiectul devoțiunii religiei lor și mă rog să nu fie refractari la această posibilitate. În încheiere, dați-mi voie să mă adresez direct opoziției. Întotdeauna am permis, fără ranchiună sau causticitate, păreri divergente. Totuși, se află printre voi unii care s-au referit la mine, în mod deschis, ca fiind Antihristul, iar la această perioadă a istoriei, ca Pătimiri. Puteți lua ceea ce voi spune în continuare drept angajamentul meu personal:

> Dacă insistați să continuați cu atacurile voastre subversive la adresa mea și la adresa armoniei globale pe care am muncit din greu să o creez, cuvîntul „pătimire" nu va descrie ceea ce vă așteaptă. Dacă ultimii trei ani și jumătate sînt ideea voastră de pătimire, așteptați să treceți prin Marea Pătimire.

EPILOG

„Vai vouă, pământule şi mare, fiindcă diavolul a coborît la voi având mînie mare, căci ştie că timpul lui e scurt."

Apocalipsa 12:12

În seria

SUPRAVIEŢUITORII

au apărut

SUPRAVIEŢUITORII

ARMATA PĂTIMIRILOR

NICOLAE

PECETLUIREA SFINŢILOR

APOLLYON

CAVALERII APOCALIPSEI

În curînd

Însemnul

Zorii Pătimirilor – cea mai sîngeroasă perioadă a istoriei omenirii – s-au ivit. După trei zile în care supuşii s-au perindat pe la catafalcul său, Nicolae Carpathia s-a ridicat din morţi. În vreme ce lumea priveşte plină de veneraţie această minune, în fiecare oraş important de pe glob sînt înălţate statui ale Potentatului, „carpathianismul" fiind în plin avînt. Adepţii Antihristului au acum însemnul loialităţii pe frunte sau pe mîna dreaptă şi implantat, un biocip conţinînd informaţiile personale. Pe cei care refuză să poarte însemnul îi aşteapta drumul fără întoarcere spre ghilotină. Pînă la a doua venire a lui Hristos mai sînt doar trei ani şi jumătate. Dar poate Armata Pătimirilor să reziste pînă atunci?

CLUBUL CĂRȚII

Succese Internaționale

Carte de buzunar

JEFFREY ARCHER	*Nici un ban în plus, nici un ban în minus* ✸ *O duzină de tertipuri* ✸ *O chestiune de onoare*
DAVID BALDACCI	*Putere absolută* ✸ *Ultima secundă* ✸ *Unicul supraviețuitor*
CLIVE BARKER	*Cabal – Seminția nopții* ✸ *Everville*
STEPHEN BOOTH	*Sălașul morții*
DAN BROWN	*Fortăreața digitală* ✸ *Conspirația*
IAN CALDWELL & DUSTIN THOMASON	*Misterul manuscrisului*
MIREILLE CALMEL	Seria Jocul Lupoaicelor – *Camera blestemată* ✸ *Răzbunarea lui Isabeau* Seria Femeia pirat – *Slujitorii regelui*
JOHN CASE	✸ *Întîiul călăreț al Apocalipsei* ✸ *Sindromul*
AGATHA CHRISTIE	*Crăciunul lui Poirot* ✸ *O crimă anunțată* ✸ *Întîlnire cu moartea* ✸ *Mîna ascunsă* ✸ *Ucigașul ABC*
TOM CLANCY	*Ordine prezidențiale* (2 vol.) ✸ *Vînătoarea lui* Octombrie Roșu ✸ *Furtuna roșie*
TOM CLANCY & STEVE PIECZENIK	*Centrul de comandă V: Echilibru de forțe* ✸ *Stare de asediu*
JOHN LE CARRÉ	*Omul nostru din Panama* ✸ *Experiment secret*
ROBIN COOK	*Răpirea* ✸ *Risc asumat*
ANTOINE B. DANIEL	Seria Inca – *Prințesa Soarelui* ✸ *Aurul din Cuzco* ✸ *Machu-Picchu – Cetatea Secretă*
NELSON DEMILLE	*Plum Island* ✸ *Spencerville* ✸ *Fabrica de spioni*
WILLIAM DIEHL	*Domnie în iad* ✸ *Eureka*
DANIEL EASTERMAN	*Ziua mîniei*
BEN ELTON	*Popcorn* ✸ *Crimă în direct*
JOSEPH FINDER	*Puteri excepționale*
ROBERT FINN	*Inițiatul*
IAN FLEMING	Seria James Bond – *Doar pentru ochii tăi* ✸ *Operațiunea Thunderball* ✸ *În Serviciul Secret al Maiestății Sale* ✸ *Spionul care m-a iubit* ✸ *Trăiești numai de două ori* ✸ *Bărbatul cu pistolul de aur* ✸ *Caracatița și alte povestiri*

COLIN FORBES	*Furia sîngelui* ✸ *Fără cruțare* ✸ *Rinocerul* ✸ *Infruntarea*
FREDERICK FORSYTH	*Fantoma din Manhattan* ✸ *Dosarul* Odessa ✸ *Răzbunătorul* ✸ *Alternativa diavolului*
JOHN GRISHAM	*Firma* ✸ *Cazul Pelican* ✸ *Clientul* ✸ *Camera morții* ✸ *Omul care aduce ploaia* ✸ *Testamentul* ✸ *Partenerul* ✸ *Ultimul jurat* ✸ *Maestrul* ✸ *Moștenitorii* ✸ *Avocatul străzii* ✸ *Mediatorul*
THOMAS GIFFORD	*Puterea destinului*
KEVIN GUILFOILE	*Joc de umbre*
CHUCK HOGAN	*Încercuirea*
CHRISTIAN JACQ	Seria Piatra luminii – *Nefer cel Tăcut* ✸ *Femeia înțeleaptă* ✸ *Paneb cel Zelos* ✸ *Locașul Adevărului* Seria Misterele lui Osiris – *Arborele Vieții* ✸ *Uneltirile Răului* ✸ *Calea de Foc* ✸ *Marele secret* ✸ *Afacerea Tutankhamon*
P.D. JAMES	*Moarte în Sfîntul Ordin* ✸ *Gustul morții* ✸ *Fiul omului*
ROBERT JORDAN	Ciclul Roata Timpului - *Cartea 1* ✸ *Ochiul lumii*
TIM LAHAYE & JERRY B. JENKINS	Seria Supraviețuitorii – *Supraviețuitorii* ✸ *Armata pătimirilor* ✸ *Nicolae* ✸ *Pecetluirea sfinților* ✸ *Apollyon* ✸ *Cavalerii Apocalipsei*
JOHN KATZENBACH	*Ziua răfuielii* ✸ *Omul din umbră* ✸ *Războiul lui Hart* ✸ *Analistul*
BERNARD KNIGHT	*Dincolo de liman* ✸ *Potirul otrăvit*
DEAN KOONTZ	*Unicul supraviețuitor*
WILLIAM KOTZWINKLE	*E.T., extraterestrul*
MICHAEL LAWSON	*Cercul interior*
JOHN LESCROART	*Justiție exemplară* ✸ *Vinovăția* ✸ *Audierea*
DAPHNÉ DU MAURIER	*Rebecca* ✸ *Hanul Jamaica* ✸ *Verișoara mea Rachel*
PETER MAYLE	*Viață de cîine* ✸ *Un an în Provence* ✸ *Din nou în Provence* ✸ *Un an bun*
JORGE MOLIST	*Inelul*
SUE MONK KIDD	*Viața secretă a albinelor*
HENRY DE MONTHERLANT	*Leproasele*
FARAH PAHLAVI	*Memorii*
TONY PARSONS	*Copil și bărbat* ✸ *Bărbat și soție* ✸ *Spiritul familiei*
JAMES PATTERSON	*1-ul pe lista morții* ✸ *A 2-a șansă* ✸ *Al 3-lea caz*
LYNN PICKNETT & CLIVE PRINCE	*Conspirația Stargate*

ANNE RICE	*Vampirul Lestat* ✸ *Vampirul Vittorio* ✸ *Regina damnaților* ✸ *Ora vrăjitoarelor* ✸ *Povestea hoțului de trupuri* ✸ *Lasher*
ROBERT ROSENBERG	*Camera de montaj*
JOHN SAUL	*Umbră* ✸ *Creatura* ✸ *Mîna dreaptă a diavolului* ✸ *Prezența* ✸ *Chinuiește-i pe copii*
WILBUR SMITH	*Războinicii Nilului* ✸ *Magul* ✸ *Ultimul papirus* ✸ *Festinul leilor* ✸ *Sunetul tunetului* ✸ *Sanctuarul*
NICHOLAS SPARKS	*Nopți în Rodanthe* ✸ *Jurnalul unei iubiri* ✸ *Nunta* ✸ *O plimbare de neuitat*
PAUL SUSSMAN	*Armata lui Cambyses*
MICHAEL TEITELBAUM	*Aventurile Omului-Păianjen* ✸ *Bărbații în negru II*
J.R.R. TOLKIEN	*Cele două turnuri* ✸ *Frăția inelului* ✸ *Întoarcerea regelui* ✸ *Sillmarilion*
SCOTT TUROW	*Erori judiciare*

NONFICȚIUNE

ROBERT ATKINS	*Noua dietă revoluționară Atkins*
CARLOS CASTANEDA	*Călătorie la Ixtlan* ✸ *Învățăturile lui don Juan* ✸ *Cealaltă realitate* ✸ *Povestiri despre putere*
FARAH PAHLAVI	*Memorii*
M.F. ETCHEGOIN & F. LENOIR	*Ancheta*
CATHERINE DE VRYE	*Ceai fierbinte cu lămîie și miere*
MIKE HORN	*Luptînd cu imposibilul*
LEILA	*Măritată cu forța*
SUAD	*Arsă de vie*
ERNEST VOLKMAN	*Spionaj*
HILLARY RODHAM CLINTON	*Istorie trăită*

Carte legată

RAFAEL ABALOS	*Grimpow*
M. BAIGENT, R. LEIGH & H. LINCOLN	*Sîngele sfînt și Sfîntul Graal* ✸ *Moștenirea mesianică*
DAVID BALDACCI	*Jocul orelor*
STEVE BERRY	*Camera de Chihlimbar* ✸ *Moștenirea Templierilor*
JULES BOUCHER	*Simbolurile francmasoneriei*
DAN BROWN	*Îngeri și demoni* ✸ *Îngeri și demoni (ed. ilustrată)* ✸ *Codul lui da Vinci (ed. nouă)* ✸ *Codul lui da Vinci (ed. ilustrată)*

CHARLES BUKOWSKI	*Povești despre nebunia obișnuită*
RICHARD CLARKE	*Poarta scorpionului*
ROBIN COOK	*Șocul*
CLIVE CUSSLER	*Walhalla* ✸ *Odiseea troiană* ✸ *Vîntul negru*
J. MANUEL DE PRADA	*Furtuna*
NELSON DEMILLE	*Căderea nopții*
JOSEPH FINDER	*Puteri excepționale* ✸ *Paranoia*
COLIN FORBES	*Conspirația* ✸ *Rinocerul* ✸ *Valul ucigaș*
LAURENCE GARDNER	*Testamentul Magdalenei*
DAVID GIBBINS	*Atlantida*
JOHN GRISHAM	*Campionul din Arkansas* ✸ *Ultimul jurat* ✸ *Mediatorul*
OLIVIA GOLDSMITH	*Prețul libertății*
JASON GOODWIN	*Copacul ienicerilor*
JOHN TWELVE HAWKS	*Călătorul*
JACK HIGGINS	*Atac la președinte*
DEAN KOONTZ	*În puterea nopții* ✸ *Trăiește noaptea* ✸ *Chipul* ✸ *Invazia*
ELIZABETH KOSTOVA	*Colecționarul de istorie*
JOHN LE CARRÉ	*Prietenie absolută*
ANDY MCNAB	*Bezna*
JULIA NAVARRO	*Confreria Sfîntului Giulgiu*
ROBERTO PAZZI	*Conclav*
LYNN PICKNETT & CLIVE PRINCE	*Misterul Templierilor* ✸ *Giulgiul de la Torino* ✸ *Misterul Sionului*
MARIO PUZO	*Omerta*
JOHN SAUL	*Casa de la răscruce* ✸ *Clubul Manhattan* ✸ *Vocile* ✸ *Coșmarul*
BORIS VON SMERCEK	*Al doilea Graal*
MARGARET STARBIRD	*Femeia cu vasul de alabastru*
PAUL SUSSMAN	*Secretul templului*
J.R.R. TOLKIEN	*Povești neterminate*
P. VANDENBERG	*Conjurația sixtină*
MICHAEL WHITE	*Echinox*

NONFICȚIUNE

MADELEINE ALBRIGHT	*Doamna Secretar de Stat*
GYLES BRANDRETH	*Philip și Elisabeta*
BILL CLINTON	*Viața mea*
IOAN PAUL AL II-LEA	*Memorie și identitate*
GERD LANGGUTH	*Angela Merkel*
REGINA NOOR	*Calea spre credință*
FARAH PAHLAVI	*Memorii*
OSWALD WIRTH	*Francmasoneria pe înțelesul adepților săi*
ENRIQUE DE VICENTE	*Chei oculte în* Codul lui da Vinci

CLUBUL CĂRȚII

CLUBUL CĂRȚII RAO are un regulament de funcționare mai modern, mai eficient și mai adaptat nevoilor dumneavoastră, pus la dispoziția membrilor odată cu fișa de înscriere. Pentru detalii vă puteți informa din broșurile noastre sau scriindu-ne pe adresa:

C.P. 2-124,
București;
e-mail: *club@raobooks.com*

sau accesînd site-urile:
www.raobooks.com;
www.rao.ro

Tiparul executat de
ALFÖLDI NYOMDA AG
Debrecen, Ungaria

Mijlocul perioadei Pătimirilor găsește omenirea în doliu. Liderul mondial, Nicolae Carpathia, spre care se îndreptaseră speranțele de pace și de bunăstare, a murit și un lucru este sigur: creștinii, și în special Armata Pătimirilor, sînt blamați pentru această moarte. Ca fugari din fața unei vînători umane nemaiîntîlnite, membrii Armatei se confruntă, printre altele, cu mai multe întrebări: locuința de refugiu mai este sigură? Este unul dintre ei responsabil de crimă? Pe care dintre ei îl așteaptă moartea? Și, mai ales, cine îi va ajuta în continuare?

rao international publishing company

111113
LEI 26.99

ISBN 978-973-103-200-9
9 789731 032009
www.rao.ro
www.raobooks.com